

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROMANCE NOVEL

HAUNTED PREY

UNMASKED DUET

LORA DARC

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

H6UNHED AV

UNH6SKED DUEH

LORA DARC

CONTENTS

[Perili Av: Maskesiz Düet](#)

I. [Yepyeni Bir](#)

[Cehennem Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

II. [Seni Tekrar Görmek](#)

[Güzel Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

III. [Şüpheli Zihinler](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

IV. [Öldürmek İçin](#)

[Biraz Zaman Bölüm](#)

[21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

V. [Yan, Bebeğim,](#)

[Yan Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

VI. [Eve Dönüş](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Sonsöz](#)

[Bülten Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2024 Lora Darc

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: The Blue Couch Edits Kapak:

Artscandare <http://loradarc.com>

İçerik uyarıları için lütfen yazarın web sitesini kontrol edin:
<https://loradarc.com/hauntedprey/>

P6RH 1

6 TAZE YENI CEHENNEM

CH6PHER ONE

Yağmur durmuş, gece çökerken ince bir sise dönüşmüştü. Yağmur damlaları pencereyi kaplıyor, camdan aşağı kayarken diğerleriyle birleşiyordu.

Karanlık ormana doğru uzanan çıplak ağaç sıralarına baktım. Karanlığın ötesinde, tepenin yamacında ışıklar parıltıyordu.

Ama zihnimin gözünde nehri gördüm.

Gözlerimi kapadım ve yatakta dik oturarak çatıdan düşen su dinledim. Yere sıcıyor... fışkırıyor... gürlüyor.

Suyun uğultusu kafamın içinde çok gürültülüydü.

Kulaklarımı kapattım.

Tekrar tekrar dibe battığını gördüm.

Su kana dönüştü ve bir çığlık kafatasımı yardı.

Nefes nefese gözlerimi açtım. Kükreme kayboldu ve yerini sessizliğe bıraktı. Arkamdan gelen ısrarlı bir damlama sesi dışında.

Başımı biraz çevirdim ve etrafında su biriken bir adamın gölgesini gördüm.

Hayır, su değil.

Ürperdim ve ona bakmaya cesaret edemedim.

Ama bakarsam ne göreceğimi . *Hayır, bakamazdım.*

Gözlerimi kapadım ve yüzümü kapattım.

Git buradan. Git başımdan. Seninle

yüzleşmem, yapamam. GIT BURADAN.

Kapının çalınmasıyla irkildim ve yataktan fırladım. Koridorun dışından gelen ışık içeri süzülürken gölge kayboldu.

"Eve?"

Hemşire Jackie, gözlerinin buz mavisine uymayan nazik bir gülümsemesi olan küçük, yaşlı bir kadın, kapıyı açtı, böylece ışık bana ulaştı ve yüzümü görebildi.

"Sadece kontrol ediyorum. Uyumadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? Biraz su?"

Üşümediğim halde üşüyormuşum gibi kendime sarıldım. Oda yeterince sıcaktı ve pijama pantolonumun üstünü örten, biraz fazla büyük gri bir kazak giymiştim. Kalın çoraplar ayaklarımı serin ahşap zeminden uzak tutuyordu.

Herkes kadar rahat olmalıydım. Sıcak bir yatağım, aynalı bir şifonyerim ve bir kenarda bir orkide çiçeğim vardı. Duvarlar, kenarlarında küçük çiçek desenleri olan hoş bir koyu maviye boyanmıştı ve nedense içimde ağlama isteği uyandıran düzgün tropikal resimlerle kaplıydı. Yatağın yanında küçük mavi bir halı ve bir tarafında yeşil cam lambalı bir komodin vardı. Tavan yüksekti ve dekoratif bir vantilatör vardı. Bir uçtaki kapı, yeşil ve mavi karo zeminli, mermer lavabolu ve ayaklı duşlu bir banyoya açılıyordu. Her şey temiz ve parlaktı. Sadeliğine rağmen bir pansiyondan ya da otelden daha güzeldi. Tipik bir psikiyatri hastanesi odasından çok farklıydı.

Ama oraya öyle demiyorlardı. Hemşire Jackie *Rehabilitasyon ve İyileşme Merkezi'ni* tercih etti.

"Eve?" diye tekrarladı ben hemen cevap vermeyince.

Dudaklarımı yaladım ve yutkundum. "Ben iyiyim," dedim usulca.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli. Bizi nerede bulacağınızı biliyorsun." Kapıyı kapattı ve beni karanlığa gömdü.

Yerime dönmeden önce uzun bir süre orada durdum ve tekrar pencereye döndüm.

Severfalls. Burayı daha önce duyduğumu hatırlıyordum ve burada olduğuma inanmak zordu. Bu sadece ilk geceydi ama şimdiden çok şey görmüştüm. Ve zaten bildiklerimden daha fazlasını öğrenmiştim.

Yirmili yıllarda sanatoryuma dönüştürülmüş eski bir konaktı. Yıllar sonra da arka tarafa eklenen bir eklentiyle akıl sağlığı merkezine dönüştürülmüş. St. Agnes gibi değildi. Burada sadece özel vakalar tedavi edilirdi. Normal bir tesiste görülmek istemeyen ünlü insanlar.

Ya da "rahatsız" bir aile üyesine sahip olan ve ilgi odağı olmak istemeyen saygın gruplar.

Sonra benim gibi başkaları da vardı, büyük çileler çekmiş travma kurbanları. Kaçırılan politikacı kızları, yüksek profilli aile cinayetlerinden kurtulanlar, elit ailelerden gelen tarikat kurbanları ve ara sıra ülke çapında sansasyon yaratanlar.

Severfalls zengin ve ünlüler için bir iyileşme koğuşuydu. Ama burada özel çalışmalar da yapıyorlardı. En azından Jackie'ye göre. Sadece, ne olduğu konusunda ayrıntıya girmiyordu.

Bana söylenenin aksine, diğer hastaları çok az görmüştüm. Zamanımın çoğu, *bir psikopatın ellerinde yaşadığım korkunç çile* nedeniyle herhangi bir fiziksel veya iç yaralanmam olup olmadığını görmek için çeşitli muayenelerin yapıldığı tıbbi kanatta geçti. Taramalar, kan testleri, kafa travması, organ travması, vajinal muayeneler. Hemşireler bazı iç morluklara dikkat çektiler ve bana tecavüz kiti yaptırmak isteyip istemediğimi sordular, ancak tecavüze uğramadığım için reddettim. Kafaları karışmıştı ama muhtemelen Liam'ın söylediği gibi Stockholm'lendiğimi düşündükleri için fazla kurcalamadılar.

Sonunda beni serbest bıraktıklarında, iyileşme koğuşuna götürüldüm. Baş hasta bakıcı Hemşire Jackie ve uzun boylu, sırık gibi, koyu renk, zeki gözleri olan Leo adında bir adamla tanıştım. Terapistim. Tyler gibi soğukkanlı ve kibar bir tavrı vardı. İhtiyacım olmamasına rağmen ertesi gün onunla bir seans ayarlandı.

Hemşire Jackie'ye "Sınavlardan sonra gideceğimi sanıyordum," demiştim.

Bana gülümsemeden önce Leo'ya baktı. "Hayır tatlım, henüz değil. Senin kalmanı istiyorlar, belki sadece bir ya da iki geceliğine, stabil olduğundan emin olmak için."

Her ne sebeple olursa olsun, itiraz etmedim. Ne önemi vardı ki? Gerçek bir evim yoktu. Dairem geçiciydi ve artık kendimi çok boş hissedecektim. Wes Amca'nın evi hiçbir zaman evim gibi hissettirmemişti. Çocukluk evim acı dolu anılarla doluydu.

Ben de kaldım.

Bana araziyi gösterdiler - güzel bahçeler, havuzlar, kaplıcalar, spor salonu, TV ve ses sistemli salonlar ve tüm yayın hizmetleri. Ön lobide, merdivenlerden önce, sanat galerisi olan bir giriş holü vardı ve bir uça konferans salonları ve iyileşme koğuşu ile tıp merkezi arasında kalan bir arka avluya bakan bir ziyafet odası vardı.

Etkileyici. Yine de pek .

Fark ettiğim tek şey ne kadar boş olduğu, ne kadar az insanla karşılaştığımızdı.

Gördüğüm insanlar bahçelerde ya da koridorlarda yürüyen farklı yaşlarda başka kadınlardı. Özellikle biri genç bir kızdı, belki benden bile gençti, parlak sarı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Güneşlenme odalarından birinde kitap okuyordu ve biz yanından geçerken bana gülümsedi.

Tüm kadınlar iyi, hatta mutlu görünüyordu. Hepsi farklı boy, ırk ve yaş gruplarındaydı ama çoğu gençti. Hamile olmaları haricinde hiçbir özelliklerinde bir sorun görünmüyordu.

Büyük karınlar. Neredeyse doğuma yakın. Memnundular, hatta biraz şaşkındılar, sanki nerede olduklarına inanamıyorlardı.

Hemşire Jackie biz geçerken onlara el salladı. Kennedy'nin bazı odaları nasıl yenilediğinden ve tıbbi tesisi nasıl daha da genişlettiğinden bahsetti.

Jackie, "Bir ay kadar sonra burada bir tanıtım partisi düzenleyecekler," dedi. "Yeni genişleme için."

Tyler daha önce beni ilk getirdiğinde bundan bahsetmişti. Bay Foley Martel şirketine dönmek ve amcama iyi olduğumu haber vermek için ayrılmıştı. Tyler endişelerimi gidermek için ilk testler için yanımda kaldı, sonra o da çalışmalarını kontrol etmek için ayrıldı ve yakında ziyaret edeceğine söz verdi.

Eğer verecek bir gram sikim olsaydı, belki daha fazla soru sorardım, daha meraklı, daha farkında olurdum. Ama doğru ruh halinde değildim, çok şaşırmıştım, hiçbir şeyi umursamayacak kadar uyuşmuştum. Kesinlikle şu anda değil. Hâlâ sabahın erken saatlerinin etkisindeydim, hâlâ yeni gerçekliğimi kabullenmeye çalışıyordum. Şimdiye kadar Huron Gölü'nde babamın teknesinde Emery'nin yanında olmamıştım. Onun gittiğini kabullenemiyordum. Hayatta olduğuna dair en küçük bir ihtimal inanmak için bir yol bulmaya çalışıyor ama bu umudu da kaybediyordum.

Emery güçlüydü, sıradan bir adamdan daha güçlüydü. Ama birkaç el silah sesi duydu ve nehrin buz gibi karanlığına, hızla akan ve en güçlüleri bile altında sürükleyen akıntıya düştü.

Altına...altına...ve uzağa.

Kıyıya ulaşmış olsa bile, hastaneye kaldırılamadan kan kaybından öleceğini tahmin edebiliyordum. Çok fazla faktör, ona karşı yığılmış çok fazla senaryo vardı.

Geriye kalan tek umut cesedini görmemiş olmamdı. Ama eminim birkaç gün içinde bir yerlerde kıyıya vuracak ve ben de bunu duyacak ya da internette bir yerlerde görecektim.

Ve bu beni daha da mahvederdi.

Onun gittiğini . Kabullenemedim.

Ama gerçekliğin korkusu oradaydı ve beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Turu bitirdiklerinde beni kafeteryaya götürdüler ve yiyecek bir şeyler verdiler - elimi sürmediğim yiyecekler. Yemekle birlikte bir bardak su ve içinde pembe bir hap olan daha küçük bir bardak verdiler.

"O da ne?" Şüphelenerek sormuştum.

"Anksiyete için," dedi Hemşire Jackie. "Xanax gibi ama daha az yan etkisi var ve daha etkili. Diğerleri de alıyor."

"Diğerleri mi?"

"Diğer hastalar. Hepsi alıyor. İyileşmeye yardımcı oluyor."

Kadınları düşündüm ve ne kadar mutlu ve rahat göründüklerini hatırladım. Birkaç gündür kendi haplarımı içmemiştim ve endişe çirkin yüzünü göstermişti. Artık katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Kennedy'nin en başarılı ürünlerinden biri, sadece buradaki hastalarımıza özel" diye açıkladı. "Sadece deneyin ve görün, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Muhtemelen emin olmak için önce bir psikiyatriste görünmeliydim ya da bazı evraklara bakmalıydım, hatta buna ne dendiğini sormalıydım, ama boş ver. Sadece acının geçmesini, bu korkunç duyguyu hissetmemeyi istiyordum, sanki ben de nehre düşmüş olmayı ve Emery'ye su altındaki mezarında katılmayı dilemiştim.

Bu düşünce kalbimin yeniden kırılmasına neden oldu.

Hapı aldım ve ağzıma attım, sonra da suyla yıkadım.

Bakıcılar tepsimi aldı ve Hemşire Jackie beni odama götürdü. Duş almam ve üstümü değiştirmem için beni yalnız bıraktı. Banyodan çıktığımda hap etkisini gösterdi. Sakindim, rahatlamıştım, tıpkı bir Cumartesi günü uyanıp yatakta uzanmak, hiç kalkmak istememek gibi bir duyguya kapılmışım.

Yatağın üzerinde oturup ışığın kayboluşunu izleyerek bu hissin tadını çıkardım.

Karanlıkta, gerçekliğe küçük bir ara vermemiş, odamın köşesinde bir şey görmemiş gibi davranarak kıvrıldım.

Yarın arkadaşlarımı göreceğimi söylediler. Mutlu olmayı diledim. Onun yerine, onların önünde yıkılmamayı umdum.

CH6PHER HWO

EHERY

"Çok güzel, değil mi?"

Küçük bir kum tepesinin kenarında duruyordu, kumların arasından çıkan uzun kumsal otları yumuşak bir esintiyle dalgalanıyordu. Birbiri ardına çarpan dalgaların sesi melodikti.

Önümüzdeki uçsuz bucaksız okyanustan yansıyan turuncu ve kırmızı gün batımını kastediyordu. Önümde yürüdü, silueti ışığı engelliyordu.

"Evet," dedim.

Gülümsedi, saçlarının dalları yüzünün üzerinde geziniyordu. Pembe elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor, eteği rüzgârda savruluyor ve kalçalarına sürtünüyordu.

"Seni seviyorum, Emery."

Gözlerimi kapattım ve bu sözlerin bende yarattığı coşkuyu hissettim. Beni hiç kimse sevmemişti. Ve ben bunu hak etmemiştim.

Özellikle de ondan.

Ona yaptıklarımın sonra olmaz.

Ama onun sözleriyle, sesiyle, kokusuyla, her şeyiyle tam bir mutluluk hissettim. Benim Havva'm.

"Gitme, Emery."

Gözlerimi açtım ve güneş ufku altına battı. Karanlık içeri doldu ve soğuğu da beraberinde getirdi.

Artık sadece bir gölgeydi, hareket etmiyordu. Sadece yüzü.

Geniş, açık bir gülümsemesi vardı. Onun değildi. Ona ait değildi.

"Gitme."

Bir dalga bizi geçti. Ben suyun altındaydım ve o gitmişti. Ve korkunç, iğrenç bir acıdan başka bir şey yoktu.

Nefesim kesildi ve uyandım. Acı beni rüyanın dışına kadar takip etti. Uzanmış, çıplak beyaz tavana bakıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak birkaç yavaş nefes aldım. Odanın dışında sadece sesler vardı. Sırtımın üst kısmıyla birlikte kaburgalarım da zonkluyordu. Kendimi halsiz ve sersemlemiş hissediyordum.

Uyuşturulmuş.

Hayır, yine bu cehennem olmaz, depo olmaz, yine olmaz. Bana dokunan herkesi öldürürdüm. Onları öldürürdüm.

Serumu ve oksijen tüpünü çıkardım, sonra yataktan fırlamaya hazır bir şekilde oturur pozisyona geçtim.

Bir zil çaldı, kafamın içinde çınlıyordu. Yüzler odayı doldurdu. Etrafımı sardılar. Uyuşturulmamış olsaydım onları sinek gibi ezip geçerdim ama başım döndü. Midem çalkalandı, vücudum ter içinde kaldı.

Beni yatağa yatırdılar. Serum taktılar ve bana hangi ilacı verdilerse ondan daha fazla pompaladılar. Ağlamak, çılgılık atmak, sanki yeniden o küçük çocukmuşum gibi saldırmak istedim. Çok korkmuştum.

Yavaş yavaş bilincimi kaybederken kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Karanlık beni ele geçirmeden önce, odanın bir tarafındaki pencereyi ve hemşirelerden birinin üzerinde Zafer Hastanesi yazan bir etiket gördüm.

* * *

Uykuya girip çıktım. Rüyamda kızımı gördüm. Uyandığımda onu yanımda otururken yakaladım. Sonra gözümü kırptım ve o gitmişti. Kız kardeşim, bir zamanlar bana musallat olan gülümseyen kadınla birleşmiş, onun yerini almış ve bana o alametifarikası olan ürkütücü sırtışını yapıyordu.

Arada sırada bana fısıldardı. Beni yola getirmek için sadece birkaç kelime.

Salak.

Kaybeden

.

Dejenere.

Onu görmezden gelmeye çalıştım, onun yerine dışarıdaki sesleri dinledim. Hemşireler konuşuyor, yumuşak ayak sesleri, biri ağlıyor.

Işıklar kısılmıştı, beni yarı karanlıkta tutuyordu. Çoğu zaman yalnızdım ama arada bir biri gelip beni kontrol ediyordu.

Bir ya da iki kez başkaları odaya girdi ve sessizce konuştular. Dinlerken uyuyormuş gibi yaptım.

"Hâlâ bir fikrim yok," dedi biri. "Birkaç inşaat işçisi onu kıyı şeridinde bulmuş, ne telefonu ne de kimliği varmış. Kıyafetlerinde de etiket yok. Sadece beklemek zorundayız."

"Polisin elinde bir şey olabilir."

"Bu akşam bir memur gelecek, ifadeyi alacağını ve bir teyit yapabileceğini söyledi."

"Güzel. Umarım o zamana kadar başka bir kriz yaşamaz..."

Gözlerimi açtığımda gitmişlerdi. Kendime baktım; beni yerimde tutmak için göğsümün üzerinde kalın bir kayış vardı ama kelepçeli değildim.

Henüz kim olduğumu
bilmiyorlardı. Onlar için
şanslıydım... ve *benim* için.

Zamanımın tükeniyor olması çok kötü. O polis beni teşhis eder etmez, işim bitmişti. Hapishaneye gönderildim.

Oturmaya çalıştım ve başımı kaldırdığımda bile oda dönüyordu. Beni bayıltan ilaç her neyse beni gerçekten sert bir şekilde pompaladılar ve hala üzerimde çalışıyordu.

Bu bende kusma isteği uyandırdı ama kendimi sakinleşmeye zorlayarak daha derin nefesler aldım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Eve'i bulmam gerekiyordu.

Kendimi tekrar kaldırmayı denedim ama kayış beni aşağıda tuttu. Mandalını açmak için el yordamıyla , sonra yeterince sert çekersem muhtemelen koparabileceğimi fark ettim. Kolumu karşıya geçirdim ve mandalı kırmaya hazır bir şekilde sıkıca kavradım.

"Emery."

Pencereye doğru baktım ve işte , benim Havva'm, yakınımda oturuyordu. Gülümsüyordu ama gözleri üzgün, yüzü kül rengiydi.

"Neyin var tatlım?" Endişeyle sordum. "Çok korkuyorum."

Kayışı bıraktım. "Üzülme bebeğim. Ben buradayım. Gördün mü? Dışarı çıkacağım ve seni bulacağım, ne pahasına olursa olsun."

Oda karardı ve pencerenin ötesinde bir yerde dalgaların çarpma duydu.

"Söz veriyor
musun?" "Her
zaman."

Gülümsemesi genişledi. Yine sahildeydik. Arkama yaslandım, onu izliyordum. Çok mutluydu...çok...lanet olası...mutluydu.

* * *

"Durumu stabil mi?" diye keskin bir kadın sesi geldi.

Gözlerimi kırptım ve hastane odası netleşti.

"Şimdilik. Bugün erken saatlerde kötü bir olay yaşadım ama bu bazen olabilir," dedi tanıdık bir ses. Daha önceki hemşirelerden biri.

Gözlerimi kapattım, kafam karışmıştı. Sonra gerçeklik yüzüme çarptı. Nerede olduğumu hatırlayınca bir laneti bastırmak zorunda kaldım.

Kahretsin, yine uyuyakalmışım.

Omzumda bir el hissettim ve irkilmemek ve onu ezmek için her şeyimi verdim.

"Ameliyat iyi geçti o zaman? Sorun çıkmadı mı?"

"Hayır, henüz değil, ama bunu zaman gösterecek. En azından çoğundan daha iyi dayanıyor gibi görünüyor. O gerçek bir hayatta kalan."

"Hiç şaşırmadım." Elleri omzumdan kaydı. "En iyi tahmin çetelerden birinin kurbanı olduğu yönünde. Bugün erken saatlerde birkaç telefon aldık. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"İçimde bir his vardı..." dedi hemşire. "Haber vermemiz gerektiğini düşündüm."

"Raporu çoktan hazırladım. Onu şimdilik Detroit Medical'a gönderiyoruz. Dr. Kline'a sevk ediliyor. Kendisi ateşli silah yaralanmaları konusunda uzman. Onun tedavisi en iyisidir."

"İzin almamız gerekecek." "Evrakları
çoktan gönderdim."

"Bu kadar hızlı çalıştığınızı düşünmemiştim, alınmayın."

"O özel bir vaka. Elimizden geldiğince onu sorgulamak istiyoruz ama onu hemen buradan ."

Hayır, onlara bu şansı veremezdim. Transfer olduğumda tekrar kaçacaktım. Kaçmak zorundaydım.

Bana özel bir vaka dedi. Ama burada hiç federal yoktu ve kelepçeli de değildim. Kim olduğumu biliyor muydu, bilmiyor muydu?

Belki de biliyordu ve onlar kadar kimliğimi gizli tutuyordu. Hemşireye yalan söylüyor olmalıydı.

Yalancı, yalancı, diye tekrarladı kız kardeşim.

"Onu gitmeye hazır hale getireceğiz," dedi hemşire. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı keskin sesli polis. "Diğerleriyle birlikte döneceğim."

Şimdi sadece zamanımı beklemem gerekiyordu. Buradan çıktıktan sonra iyileşecek bir yer bulacaktım.

Bilincimi kaybettim ve onu tekrar rüyamda gördüm. Ancak eller beni tutmaya başladığında uyandım.

Daha fazla yüze dik dik baktım, bana dokunmamalarını söylemeye hazırdım. Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttular.

Bir polis vardı, benim yaşlarımda, gözü yaralı genç bir siyah kadın. Sonra, doktor önlüğü giymiş yaşlı bir kadın ve ardından yüzleri tıbbi maskelerle kapalı, her biri acil yardım üniforması giymiş üç adam.

Beyaz-sarı saçlı bir adam sol omzumu kavradı ve beni aşağı doğru itti. "Onu sabit tutun."

"Deniyorum. Orospu çocuğu bir tank," dedi sağ tarafımdaki bir başkası, keskin yeşil gözleri bana parlayarak.

Solumdaki adam sağımdakine ölümcül bir bakış attı ve o da sustu. Doktorun yüzü görüş alanıma girdi, onları engelliyordu, ağarmış kumral saçları omuzlarına dökülüyordu, ela gözleri dikkatle beni izliyordu. "Sorun yok," dedi bana. "Sakin olmalısın yoksa yaralarını deşeceksin, anladın mı?"

Onları tanıımıyordum, onlara güvenmiyordum. Ne yazık ki ilaçların etkisiyle onlara karşı koymakta zorlanıyordum. Yine de, beni bir taşıyıcıya taşıyıp -biraz fazla iyi bir şekilde- bağladıktan sonra odadan çıkarırlarken işlerini kolaylaştırmadım.

Koridorlar diğerlerinden daha boştu. Beni bir yan girişten çıkardılar ve hemen ön tarafa park edilmiş, üzerinde 'Detroit Medical' yazan eski beyaz bir minibüs vardı.

Tıbbi imkânlardan şikâyet eden biri değildim ama bu araç, vücudunda birkaç kurşun deliği olan bir adamı taşımak için uygun görünmüyordu. Bu grubun bana verdiği tek meşruiyet hemen arkasında park etmiş, ışıkları yanıp sönen polis arabasıydı.

Beni dışarı çıkardıklarında taşıyıcı sallandı ve bu çok acıttı ama dişlerimi sıktım. Şimdi kaçmaya çalışsam ve bu beş kişiyi kaldırımda bıraksam mı diye düşündüm. Ama polisin kesinlikle silahı vardı ve bu halimle fazla uzağa gidemezdim. Kendimi dayanmaya zorladım ve beni içeri, penceresiz ve boş olan minibüsün arkasına götürmelerine izin verdim.

Bu doğru değildi.

Kayışlara karşı sarsılmaya başladım. Beni yerde tutan iki adam öne, doktor ve üçüncü acil yardım görevlisi de arkaya bindi. Polis kapıları üzerimize kapattı ve ikili taşıyıcıyı kavradı. Araba kükreyerek hareket etti, sonra ileri fırladı.

Bağlanmış... karanlıkta... kötü bir anı. Kötü. Kötü. *Kötü.*

Kötü. Dışarı çıkmalıyım.

Sadece arabanın hareket etmesi beni kopmaktan alıkoydu.

Ben kayışları iterken doktor yanımda küfretti. Titreyen elini üzerime koydu ve ben de ona ters ters baktım.

Sonunda sesimi buldum, gıcırtılı ve cızırtılı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Detroit'e."

Sağ kulağında küçük bir kıkırdama duydum. *"Yalan söylüyor," diye fısıldadı kız kardeşim.*

Neden? Ne istiyorlardı?

Bir an için kılık değiştirmiş federaller olup olmadıklarını ve polisin söylediği gibi beni sorgulamak için تنها bir yere götürüp götürmediklerini merak ettim.

"Eğer gitmeme izin vermezsen, gerçekten pişman olacaksın." Sesimin daha korkutucu çıkmasını isterdim ama arabanın savrulması midemi gerdi ve acı konsantre olmamı zorlaştırdı.

Diğer tarafımdaki adam kolumu kavradı.

"Bekle Emery," dedi kadın. "Yakında orada olacağız."

Kimdi bunlar?

Artık hastaneye gitmediğimizden emindim. Köpek havlamalarını ve arabaların gürültüsünü duyabiliyordum. Sonra ortalık sessizleşti, gerçekten sessizleşti.

Araba sarsılarak durmadan önce son bir kez daha döndüler. Gürültülü bir kayma sesi bir garaj kapısının açıldığını işaret ediyordu. Araba öne doğru çekildi, hafifçe eğildi ve motor kapanmadan önce tekrar durdu.

Polis arabası yakınlarda rölantide çalışırken beni dışarı çıkardılar ve garaj kapısının kapandığını duydum. Beni garaja doğru yuvarladılar, birkaç

Park edilmiş arabalar vardı, bir tanesi üzerinde çalışılıyormuş gibi görünüyordu. Sonra beni sağdaki bir kapıdan geçirip karanlık bir koridora soktular. Bu korku filmini bir yerlerde gördüğüme emindim ve içimden kaçan küçük kahkahayı durduramadım çünkü kurban rolünü oynamayı bıraktığımı sanıyordum. Ama bazı şeyler böyle dönüp dolaşıp aynı yere geliyor.

"Çok fena sıçtın kardeşim," dedi kız kardeşim arkamdan. "Bunu hak ettin."

Öyle mi yaptım? Belki de. Ama sonra Eve'i ona tercih ettiğim için kızdı. O orada bile değildi. Aklımdan çıkmıyordu ama sözleri hala canımı yakıyordu.

Keşke kendimi sedyeden ayıracak, onlarla savaştık ve geldiğimiz yoldan geri yürüyecek gücüm olsaydı. Denemeye değip değmeyeceğine karar vermeden biri düğmeye bastı. Beni bir mutfağın önünden geçirerek masa ve sandalyeler, bir duvara dayalı bir kanepe ve bir köşede bir piyanonun bulunduğu bir tür topluluk salonuna benzeyen bir yere götürdüler. Bir tarafta büyük bir bilgisayar istasyonu kurulmuştu, birkaç geniş ekran ve iki küçük dizüstü bilgisayar, yüksekte kapalı iki dar pencerenin arasına yerleştirilmişti. Adamlardan ikisi orada durdu, diğerleri ise beni hemen ilerideki bir odaya götürmeye devam etti. Bir hastane yatağı ve EKG monitörü dışında çıplaktı. Bir tarafta başka bir odaya açılan bir kapı vardı.

Çırpındım, neredeyse sedyenin bir tarafa düşmesine neden oluyordum. Hatta kayışlardan birini kopardım ve kendimi neredeyse oturur pozisyona getirdim. Biri şaşkınlıkla bağırdı ve bir diğeri yüksek sesle küfrederek diğerlerini çağırdı. Bir adam beni tutmak için öne atıldı. Beni zapt etmeye çalıştılar ama başaramadılar.

Hayır, bir daha olmaz, bir daha olmaz.

Bir kabus. Burası yine depoydu. Ya da gerçekten nehirde ölmüştüm ve bu benim cehennemimdi. O berbat yerde tek başıma ve Eve'siz bir cehennem.

Lütfen, lütfen hayır.

"Tutun onu, tutun onu!" diye bağırdı biri.

Bir diğeri omzumun üzerinden, "Andrea, sakinleştiriciyi getir, çabuk," dedi.

Doktor aceleyle baktığım odaya girdi. Tıbbi alet ve malzemelerle dolu bir tezgahın yanında bir doktor muayene masasının bulunduğu bir oda. Tıpkı depodaki gibi. Arkada bir yerde, o korkunç beyaz ve yeşil ışıkların yanıp söndüğü bir muayene koltuğu duruyordu. Kimyasalların dumanı duyularımı ıslattı, vınlama sesleri kulaklarımı çınlattı. Sonra kırmızıyı gördüm.

Kendimi kaybetmiş olmalıyım çünkü bir an kendimi kaybediyordum ve bir an sonra yanımda EKG makinesi ve serum bağlı bir şekilde yataktaydım. Kollarım artık yatağın kenarlarına zincirlenmişti. Hâlâ EMT üniforması ve yüz maskesi takan iki adam yakınımda oturmuş beni izliyorlardı. Önümdeki odayı bir perde kapatıyordu. İçeride insanların alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordum, biri inliyor ve küfrediyordu.

Perdeye baktım, sonra bakışlarımın iki adama kaymasına izin verdim ve onlara ters ters baktım.

"Bu da ne böyle?" Önce tek kelime etmediler, ben de zincirlerden birini salladım. "Cehennemde miyim ben?"

İçlerinden biri, siyah saçlı, kulağı ezilmiş ve kucağında silahı olan bir adam omuz silkti. "Muhtemelen."

Beyaz-sarı saçlı ve masmavi gözlü diğer adam ona dirsek attı. Adam ayağa kalkıp yaklaştı ve tıbbi maskesini çıkardı.

Ona baktım ve ani bir deja vu hissine kapıldım. "Burası güvenli bir yer Emery. Sana zarar vermek için burada değiliz." "Öyle mi?" Zinciri tekrar salladım.

"Bu senden çok bizim için."

"Benim burada ne işim var?"

Koltuğunu yaklaştırdı, sonra yanıma oturdu. "Seni hapishane duvarlarının dışında göreceğimizi hiç düşünmemiştim."

Bunun bir oyun olup olmadığını merak ederek onu dikkatle izledim. Ya da yoğun bir halüsinasyon. Yatakta kıpırdandım, gözlerim ondan diğerlerine kaydı. Eğer bu bir halüsinasyonsa, gerçeklikten ayırt etmek giderek zorlaşıyordu.

Halüsinasyon ya da değil, cevap vermeyi seçtim. "Kimin biz?"

Gülümsedi, bir tür mesafeli gülümseme. Onun gerçek olmadığını, gerçekten yanımda oturmadığını gösteren hiçbir şey yoktu. "Geriye bir tek onlar kaldı," dedi.

Duvarın yanında oturan silahlı adama baktım, sonra kapının yanında sessizce duran üçüncü adamı fark ettim, karanlık gözleri beni inceliyordu. Polis ve doktor diğer odadaki perdenin arkasından dışarı baktılar. Dışarı çıktılar ve birkaç adım durdular. Doktorun bileği sargılıydı ve polisin dudağında bir kesik vardı.

Bunu ben mi yaptım? Başım bulanıktı ve kötü bir baş ağrısının eşliğindeydim ama muayene odasını gördükten sonra neler olduğunu hatırlayamıyordum.

Beni dikkatle izleyen adama dönüp baktım. "Sadece onlar mı kaldı?" Tekrarladım.

Öne doğru eğildi ve başını öne eğdi. "Yeraltındaki o kötü yerden çıktı."

Ona baktım, kafam karışmıştı. Sonra diğerlerine baktım. Bakışlarım doktorun üzerinde durdu. Şimdi ona gerçekten baktığımda, onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Sonra kafama dank etti.

Şimdi biraz daha yaşlıydı, gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Onu daha önce pek fark etmemiştim ama şimdi daha yakından bakınca anladım.

"Sen... sen bir hemşireydin..." Öfke midemde kıvrılırken kalbim küt küt atıyordu.

Temkinli bir şekilde öne çıktı. "Hemşire Andrea."

"Oradaydın," diye tısladım, kendimi kaldırmaya çalışırken zincirlerin takırdadığını hissettim.

"Ama o artık bizimle, Emery."

Kıpırdamadan durdum ve yanımdaki adama inanamayarak baktım. *Neden? Hayır, bu yanlıştı.* "Kimsin sen?"

"Ben Micheal."

Micheal.

Koltuğunda doğruldu. "Ben sadece senin olduğun kısa bir süre için oradaydım. Sen ve kız kardeşin yeniydiniz." Önce Andrea'ya, sonra da bana baktı. "Ameliyat bıçağını çalıp hemşirelerden birini bıçaklayacak kadar şanslıydım. Sonra beni dışarı attılar."

Benden birkaç yaş büyük bir çocuğun elleri kan içinde sürüklenerek götürülüşü aklıma geldi. Beyaz-sarı saçlı ve mavi gözlü bir çocuk.

Tek kelime etmeden önce polisin bakışlarını yakaladım. Soluk gözbebeği olan yaralı gözünü gördüm. Anılar duyularıma saldırdı, öfkemi soğuttu.

"Cassidy," diye nefes aldım.

Sıkı dudağı biraz seğirdi. Kollarını kavuşturdu. "Ben de o bok çukurunda her şeyi berbat sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Hâlâ halüsinasyonlar görüyor musun?"

Göz ucuyla kız kardeşimi gördüm ve başımı salladım.

"Çok kötü. Artık sadece sık sık görüyorum. Ve bazı kötü rüyalar." Hemşire Andrea'ya baktı. "İlaçlar bile onları kalıcı olarak yok edemiyor ama hiç yoktan iyidir."

"Çıkmışsın," dedim. "Bilmiyordum... Belki de..."

"Ablanla aynı kaderi paylaştığımı mı?" diye tersledi ve ben irkildim. "Özür dilerim, bu . Ama hayır, tıpkı senin gibi ben de . Bir süre sokaklarda yaşadım. Micheal beni bulana kadar bir süre akıl hastanesinde kaldım."

Bakışlarımı tekrar adama çevirdim. "Seni şimdi hatırlıyorum."

"Senin kadar uzun süre orada değildim," diye cevap verdi. "Ya da Cassidy. Hatta Leslie ve Dominic kadar bile."

Bakışlarım duvarın yanında oturan ve maskesini çıkarıp yere atan adama kaydı. Kapının yanında duran üçüncü adam da aynı şeyi yaptı. İkizler. Gözleri dışında birbirlerinin aynısıydılar. Duvardakinin gözleri keskin bir yeşile sahipken, kapıdaki kardeşinin gözleri simsiyahtı. Onları da hatırladım.

Halüsinasyon değil. Onlar gerçekten buradaydı. Depodan kurtulanlar. Benim gibi büyümüşler. Aynı derecede zarar görmüşler. "İkizler," dedim. "Siz sadece birkaç yaş küçüktünüz... Binanın öbür ucundan attığınız çığlıkları hatırlıyorum."

Ezilmiş kulağını ovuşturan Leslie perdeyi inceliyormuş gibi yaptı. "Evet, Dom konuşmayı kesti, ben de ikimiz için de çığlık atmak zorunda kaldım."

"Hâlâ mı?" "Evet."

Ve Martel bunu ona yapmıştı. Aklıma başka bir temel anı geldi. Bir hemşireyle birlikte muayene odasının önünden geçiyordum ve Dom'u soğuk metal levhanın üzerinde görmüştüm, ağzından kan damlıyordu, gözleri cam gibiydi. Kötü bir ilaç yanlış gitmişti. Onu ameliyat etmeye çalışmışlar ama daha da berbat etmişlerdi. Leslie'nin çığlıkları kulakları tırmalıyordu. Onları bir kez ayırdılar ve Dom benim odamın yanına yerleştirildi. Birbirimizin duvarlarına vurmaya başlamıştık.

Yumuşak bir tıkırtı duydum ve kapıya doğru baktım. Dom bana gülümsedi ve onaylarcasına başını salladı.

" bir tek biz mi kaldık?" Bu konuda ne hissedeceğimden henüz emin olamadığım için sordum. "Evet," dedi Micheal. "gittiğim birkaç kişi daha vardı. Bir tanesi

bir tanesi intihar ederek öldü. Bir diğeri akıl hastanesine yatırıldı ve bu gerçeklikten tamamen koptu. Sonuncusu ise alkol zehirlenmesinden öldü. Bir tek biz... şey... canlı çıktık."

"Akıl sağlığımız değil ama," dedi Cassidy başını eğerek ve sırtarak.

"Bilmiyorum. Sanırım iyi çıktım," dedi Leslie, silahını kucağında ters çevirerek.

"Ahbap, kapa şu aptal çeneni," diye tükürdü Cassidy. "Tam psikoz moduna giriyorsun ve etrafındaki herkesin hamile bırakabilmemiz için kaçırın parazit uzaylılar olduğunu düşünmeye başlıyorsun. Bizi havaya uçurmaman için kaç kere silah zulanı kilitlemek zorunda kaldık? Ha?"

"Şifre bunun için var," diye karşı çıktı. "Sen de hepimiz gibi lanet bir psikopatsın!" "Tamam, ," dedi Hemşire Andrea sakince.

"O neden burada?" Ona ters ters bakarak sordum. "O kesinlikle bizden biri değil."

"Onu ben getirdim," diye cevap verdi Micheal. "Bize yardım etmeyi kabul etti." "Tam olarak ne konuda?"

Bir dakikalık saygı duruşunun ardından Micheal şunları söyledi: "İlk planım hayatta kalanları bulmak ve birbirimize yardım etmeye çalışmaktı. Yalnız olmadığımızı bilerek bir tür kapanış bulmaktı. Hukuk alanında çalıştığım ve ihmal edilen çocuklar için adalet aradığım için kaynaklarım vardı. Herkesin izini sürmeme yardımcı olacak bağlantılarım vardı."

Yalancı. Herkes değil. Kilit altındayken bir kez bile telefon ya da mektup almadım. "Senden hiç haber almadım. Bir kez bile," dedim.

Bakışlarının üzerinden geçen gölgeyi gizlemeye çalışarak ellerine baktı. "Ne yaptığını öğrendim. Ve hayatının sonuna kadar kilit altında kalacağını. Dışarı çıkabileceğini hiç ummuyordum. Yine de bir kez aramayı denedim... Bana telefona çıkmayacağını, konuşmayacağını söylediler."

Sonunda gerçeklikten kopan kişi gibi o da beni kaybedilmiş bir dava olarak gördü. Herkes gibi.

Hayır. Herkes değil.

Eve'in yanımda olmaması, onun nerede olduğunu ve neler yaşadığını merak etmek fiziksel olarak her zamankinden daha fazla acı veriyordu.

Micheal daha yakına eğildi. "Ama dışarı çıktın. Sonra ortadan kayboldun. Ve sana burada ihtiyacımız olduğunu biliyordum."

Herhangi bir yerde bana ihtiyaç duyulduğunu duymak garip hissettirdi. "Ve sen de beni bir hastanede mi buldun?"

"Cassidy polis şefinden nehre düşmeden önce vurulduğunu öğrendi. Federallerin cesedini aramasına yardım etmekle görevlendirildiler. Andrea ve Dom, bir şekilde hayatta kaldığını ve bir tıbbi tesise gittiğini umarak hastane kayıtlarını araştırdılar. Denemeye değerd-

Diğerleri gibi sizin de bu tür bir durumda hayatta kalma şansınızın ortalama bir insandan daha yüksek olduğunu bilmek. Birkaç kurşun deliği ve yaralı bir yüzü olan bir isimsiz, aramaya başlamamız için yeterliydi. Ve tabii ki seni bulduk." Omuzlarını yuvarladı. "Belki de kaderdi."

Cassidy homurdandı. "Hayır. Sadece çılgın şans."

Gözlerimi kapattım. Asıl endişem *nasıl* olduğu değil, neden olduğuydu.

"Adaletini altı yıl önce aldın Emery," diye devam etti Micheal. "Ama Daha bitmedi. Geri kalanımız da kendi payımızı istiyoruz. Cinayetlerden sonra daha çok şey öğrendik. Deneyler Martel ile bitmedi."

Gözlerimi açtım. *Hayır. Hayır, yapmak zorundaydılar.*

Hiç bitmiyor, diye ağladı kız kardeşim. *Asla durmaz.*

"İşte bu yüzden bize şimdi yardım edebilirsin," dedi Micheal yumuşak bir sesle. "Deneyleri sonsuza dek sonlandırmamıza yardım edin. Başkalarını da bizim gibi acı çekmekten kurtarmamıza yardım edin." Yatağın kenarını kavradı. "Martel öldü. Ama onlar canavarın sadece kalbiydi, kafası değil."

"Martel'in tamamı gitmedi," dedi Cassidy. Başını eğdi, bulanık gözleri kısıldı. "Martel'in kızını avucunun içine almıştın. İşi bitirmeye mi çalışıyorsun?"

Leslie sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bunu ben de duydum.

Sen de duydun mu?" "Çocuklar," diye uyardı Micheal.

Tek kelime etmedim. İçimde bir sıcaklık yükseldi ama bu başka bir şeydi, daha tehlikeli, daha... koruyucu bir şey. Hayır, onlara Eve'den bahsetmeyecektim.

Micheal bana yargılayıcı bir bakış attı. Uyarısına rağmen o da meraklanmıştı. "Onları dışarı çıkardığım için kızgın mısın?" Dedim ona. "Yoksa oraya ilk benim gitmeme mi kızdın?"

Çenesi gerildi. "Sanırım daha iyi gidebilirdi. Hayal kırıklığına uğradım ama... hayır, kızgın değilim. Bunu ve daha fazlasını hak ettiler."

"Keşke ben de orada olsaydım," diye ekledi

Leslie. "Ben de," dedi Cassidy.

"Olan oldu," dedi Micheal. Oturduğu yerden kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Dediğim gibi, Martel tek değildi. Artık biliyoruz. Bu deneyler için onlara para ödendi. Ve projenin başındakiler yeniden çalışmaya başladılar. Ve onlar Martel'den çok daha büyük bir tehdit."

"Anlat bana," dedim, bir parçam intikam almaktan bıkmış olsa da. Sadece Eve'i istiyordum. Belki onu bulmama yardım edebilirlerdi.

"Zamanı gelince," dedi Micheal. "Sana her şeyi anlatacağız. Ama yaralarından birini açtın ve Andrea'nın bunu düzeltmesi gerekiyor. Bırak bunu o yapsın. Sonra konuşuruz."

Ben cevap veremedim odadan çıktım. Andrea hariç diğerleri de onu takip etti.

"Lütfen bunu zorlaştırmayın," dedi.

Ona ters ters baktım, sonra bakışlarımı tekrar perdeli odaya kaydurdım. "Söz vermiyorum."

CH6PHER HHREE

Emery'yi gördüğüm son gün geçmişti ve dünya durmamıştı. Sadece herhangi bir gün gibi hissediyordum. Gecenin köründe kâbusa dönüşen rüyalar, yatakta oturup pencereden dışarı, hiçbir şeye bakmazken hafızamdan siliniyordu.

Sonunda kapım çalındı ve açıldı. "Merhaba Eve, aç mısın?" Jackie arkamdan söyledi. Cevap vermedim, ona bakmak için başımı bile çevirmedi.

Yanıma geldi ve yatağın yanındaki masaya bir tepsi koydu. Gözlerimi ona diktim ama teşekkür için gülümseyemedim bile. Beni rahatlatmak istercesine elini omzuma koydu.

"Leo bugün seni görmek istiyor. Sorun olur mu? Sadece nasıl görmek için. Sonra aşağı inip masaj yaptırabilir ya da yüzebilirsin. Güzel olmaz mı?" Yanıt vermeyince omzumu sıktı. "Şu an zor ama zamanla her şey daha iyi olacak. Keyfine bak, yiyebiliyorsan biraz ye. Seansından sonra arkadaşların seni görmeye gelecek. Onları görmek güzel olacak." Bu sözlerle tekrar yanımdan ayrıldı.

Pencerenin yanında durup gri bulutların gökyüzünde yuvarlanışını izledim. Burası çok sessizdi.

Gözlerim yemek kokusunun midemi bulandırdığı tepsiye kaydı. İçinde yumurta, kızarmış ekmek ve meyve olan bir tabak. Bir tarafta bir bardak meyve suyu, diğer tarafta su. Yanında da içinde pembe bir hap olan küçük bir bardak vardı. Uzandım ve tosttan bir ısırık aldım, yutmakta zorlandım. Suyu aldım.

ve yarısını içtim. Sonra hapı aldım ve kalanını içmeden önce ağzıma attım.

Hasta olabileceğimden korkarak tualete gittim. Dışarı çıktığımda, ilacın etkilerinin yavaş yavaş içime işlediğini hissedebiliyordum. Sabahın erken saatlerinden beri biriken panik hafiflemeye başladı ve kendimi hafif, hatta coşkulu hissettim. Sanki... rahatlamıştım. Her türlü acıdan kurtulmuştum ve hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu his beni sersemletti ve hatta kendimi gülerken yakaladım.

Belki dışarı çıkıp biraz yürüyüş yaparım.

Üzerimi değiştirme zahmetine bile girmeden, büyük kazağım ve pijamalarımınla odamdan çıktım. Ama sanki üzerimi sıcak, tüylü bir battaniye örtüyormuş gibi rahat hissediyordum. Hatta koridorun bir ucundan diğer ucuna doğru ilerlerken kendimi yanağımı yumuşak kola sürterken yakaladım.

Asistanların beni gülümseyerek karşıladığı ana lobiye girdim.

Yanlarından geçerken, "Eve, bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," dediler.

Ana odanın ortasında durmuş, mozaik tavana bakıyordum. Renkler çok canlıydı, canlı bir kaleydoskop gibiydi. Yavaş bir daire çizerek her şeyi içime çektim.

Tekrar aşağı baktığımda iki hemşirenin asansöre doğru bir el arabası taşıdığını gördüm. İçeri girdiler ve içlerinden biri bir anahtar çıkarıp kilidi çevirdi ve üçüncü katın düğmesine bastı.

Jackie ile üçüncü katı hiç gezmediğimi fark ettim ve orada ne olabileceğini, daha doğrusu kimin olabileceğini merak ettim. Arabaya üstü kapalı yemek tepsileri yüklenmişti. Belki de görünmek istemeyen bir ünlü ya da politikacı içindi.

"Merhaba Eve," dedi arkamdan bir erkek sesi. Döndüm ve Leo'nun birkaç adım ötemde durduğunu gördüm, elleri cebindeydi, karanlık gözleri beni değerlendirirken bana sırtıyordu. "Konuşmaya hazır mısınız?"

Siyah takım elbise yeleğinin altındaki koyu kırmızı gömleğini inceledim. Pantolonu yeleğiyle uyumluydu ve ayakkabıları yağ gibi parlıyordu. Saçları arkaya doğru taranmış ve yanları tıraş edilmişti, bu da onu bir terapistten çok şık bir iş adamı gibi gösteriyordu. Boğazımı temizledim, ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, sıkıcı kıyafetlerimin içinde kendimi garip hissettim. "Önce biraz yürüyecektim," diye cevap verdim.

"Bahçede mi?"

Omuz silktim. "Neresi olursa."

"Size katılabilir miyim? İsterseniz konuşabilir ve yürüeyebiliriz."

Gerçekten istemiyordum ama onu geri çevirmek kabalık olurdu, bu yüzden başımı salladım.

Onu başka bir koridora kadar takip ettim, burada bir duvar koyu renkli ahşaptan pırıl pırıl cama dönüştü. Camın arkasından, bir tarafında sessizce fokurdayan bir çeşmenin bulunduğu bir bahçe görünüyordu. Mevsimi olmamasına rağmen her şeyin çiçek açtığı, yemyeşil ve canlı bir kapalı bahçeydi. Leo cam kapıyı açtı ve önce benim girmemi işaret etti.

Özellikle dışarıdaki kasvetle karşılaştırıldığında ferahlatıcı bir manzaraydı. Bahçeye adım attığımızda kuş cıvıltıları duydum. Turuncu bir kuş kanat çırparak yanımdan geçerken, mavi bir kuş da yakındaki bir ağaca zarifçe tünedi. Hava ılık, neredeyse ılıktı ve mekânı canlı hissettiren tatlı, kalıcı bir koku taşıyordu. Bahçeyi ilk gördüğümde hiçbir şey hissetmediğimi hatırlıyorum. Şimdi ise rahatlatıcı ve güzeldi. Yol boyunca yürüdük ve her ağaca, her çiçeğe hayranlıkla baktım. Fıskiye büyük bir koi daire şeklinde yüzüyordu.

"Dün gece nasıl uyudun?" Leo yürürken sordu. "Pek iyi değildi."

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Bir süre zor olacak. Eğer seni çok fazla rahatsız ediyorsa, uyumana yardımcı olacak bir şeyler almayı düşünebiliriz."

"İyi uyuyorum. Beni uyandıran kâbuslar."

"Zihniniz yaşadığınız travmayı işlemeye çalışıyor."

"Bu duyduğum en profesyonel açıklama." Bunu yüksek sesle söylediğimi fark ederek durakladım. Özür dileyerek ona baktım, ben istemesem de onun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum.

Ve bu ironik değil miydi? Bir zamanlar onun pozisyonunda olan birinden geliyordu.

Eğlenerek, "Haklısın. Daha iyi bilmeliydim."

"Sorun değil," dedim. "Muhtemelen ben de bir noktada aynı şeyi söylerdim."

"Ama sadece bu kadar. Anlıyorsun," dedi başını bir yaprak kümesinin altına eğerken. "Kimsenin neler yaşadığını anlayamayacağını biliyorsun, ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Sadece burada yargılama olmadığını bilmeni istiyorum. Çılgılık atmak istiyorsan, at. Burayı küçük bir tatil yeri gibi gösteriyorlar ama aslında bu sadece güzel bir yalan olabilir."

Şaşırmış bir şekilde ona . "Sen Tyler'la arkadaş değil misin?"

"Öyleyim. Bu doğru olmadığı anlamına gelmez. O da anlıyor. Buradaki her şey sadece insanlar isterse yardımcı olmak için. Birçoğu bunu kullanıyor. Doğrusu, niyetimiz kandırmak değil. İnsanlara gelenleri unutturmak için. Biz onların

yüzleşebilirler. Ama eğlenmek istiyorlarsa, bunu da yapabilirler. Çünkü travmanızla nasıl başa çıkacağınız size kalmış. Biz sadece bunu güvenle yapabileceğiniz rahat bir yer sağlamak istiyoruz. Ama bu herkes için geçerli değil ve bu sorun değil."

"Güzel bir altın pakete sarılmış bir akıl hastanesi diyebilirsiniz."

O güldü. "Belki bir şey gibi Bu. Hala, daha iyi daha alternatif, öyle değil mi?"

"Ne, *Silent Hill* gibi mi?"

"O oyunda tımarhane var mıydı? Yıllardır oynamadım."

"Hatırlayamıyorum, belki de bir okuldu..." Hatırlamaya çalışarak söyledim.

"Öyle bir yerde pek bir şey fark etmez."

"Evet, sanırım değil."

"Ama evet, burası seksenli ve doksanlı yılların kurumlarından çok uzak.

Sanırım bize bir iyileşme merkezi denmesini tercih ederdik."

"Yani bu gidebilirim anlamına

mı geliyor?" Yavaşladı.

"Gitmek istiyor musun?"

Bunu düşündüm. İstedğimden değil. Burada insanlar beni kontrol ediyordu ama istersem beni yalnız bırakıyorlardı. Bütün gün odamda oturabileceğimi ve kimsenin gözünü kırpmayacağını söylediğinde ona inanmıştım. Gitmeyi düşünebildiğim diğer yerler Lena'nın ya da Jamie'nin evleriydi ama onları düşündükçe, onları görmekten daha çok korkuyordum. Gözlerindeki acıma duygusuyla yüzleşmek ya da *O gitti* gibi içi boş teselli sözlerini duymak istemiyordum. *Artık sana zarar veremez. Güvendesin. Özgürsün.* Asla anlamayacaklardı.

"Sanırım tam olarak iyileşmiş sayılmam," dedim, neredeyse alaycı bir tavırla. "Ama gitmek istesem gidebilir miyim?"

"Sana gerçeği söyleyeceğim Eve. Kalmanı istiyoruz, böylece seni izleyebiliriz, her ihtimale karşı..."

"İntihara meyilliyim."

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu sadece bir önlem. Ancak ihtiyacınız olan her konuda sizinle birlikte çalışmaya da tamamen kararlıyız."

"Amcam buranın parasını çoktan ödedi, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir şey ödemedi."

Ona döndüm. "Beni buraya onun gönderdiğini sanıyordum."

"Yaptı çünkü Tyler seninle ilgileneceğine söz verdi. Ve Tyler onu bir arkadaş olarak gördüğü için amcanın ödemesini reddetti. Tyler en iyi tedaviye ihtiyacın olduğunu bildiği için sana yardım etmek istedi."

"Etrafta dolaşıp bana mutluluk hapları vermek en iyi tedavi sayılır mı bilmiyorum," dedim, bu sefer yüksek sesle söylediğim için pişman değildim.

"İlaçlar seni kötü etkiliyor mu?" diye sordu. "Hayır.

Aslında biraz fazla iyi çalışıyor."

"Hiç kimse acı içinde olmak istemez ve hiçbir terapi bu acıyı kaldıramaz."

"İşte bu gerçek bir ifade."

"Eğer beni istersen birkaç tane daha var." Tekrar yürümeye başladım. "Belki."

"Jackie'den izin alarak binadan ayrılabilirsiniz. Eğer gitmek istediğin bir yer varsa, mesela arkadaşlarınla birlikte. Ama şimdilik kalmanı istiyoruz, her ihtimale karşı..." diye tekrarladı.

Bahçenin sıcaklığına rağmen yine üşüyerek kollarımı sardım, üzerimi örttüm. "Zaten gidecek arabam da yok. Ve sanırım dairemde otursam daha kötü olur."

"Ruh sağlığınıza odaklanma konusunda burada kesinlikle daha fazla avantaja sahipsiniz."

"Sen öyle diyorsan."

"Seni tekrar görebilir miyim? Belki bu sefer ofisimde? Eğer istemiyorsan ciddi bir şey değil."

Ona komik bir bakış attım. "Sanki bana çıkma teklif ediyormuşsun gibi geliyor."

"Daha çok iki arkadaşın sohbet etmek için bir araya gelmesi gibi." "Bunun için gerçek arkadaşlarım var."

"Meslektaşız o zaman."

Onunla konuşmanın ne zararı olabilirdi ki? Ve ben kim oluyordum da başkalarına terapi vermeye çalışırken birden terapi fikrine karşı çıkıyordum? Buna sahtekârlık demek gibi bir şey olurdu. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. İşe yaradığını biliyordum çünkü daha önce işe yaradığını görmüştüm.

Her şey boka sarana kadar. Ama bu benzersiz bir durumdu.

Belki de ihtiyacım olduğuna istemediğim için terapi istemedim. Ama aslında bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Eğer bir şey varsa, en çok benim ihtiyacım vardı.

Sadece durumuma kızgındım. Düzeltilmek istemiyordum. Sadece Emery'yi geri istiyordum.

Ama uğruna savaştığımız her şey gitmişti. Onların istediği gibi düzeltilmeye ihtiyacım yoktu. Tek yapmam gereken konuşmaktı ve Leo'nun tek yapması gereken dinlemektir.

Çok basit.

"Yarın," dedim.

Başını salladı. "Kulağa mükemmel geliyor."

Yürüyüşümüzü rahat bir sessizlik içinde tamamladık. Kapıya vardığımızda benim için açtı ve daha serin olan koridora çıktık.

"Bir hevesle konuşmaya ihtiyacın olursa ben buralarda olacağım," dedi. "Ama seni yarın öğleden sonraya . Jackie ayrıntıları öğrenecek." Gözleri bana kilitlendi, nasıl hissettiğime dair bir ipucu arıyordu ama hiçbir şey belli etmedim. "Günün tadını çıkar, Eve. Ya da yapma, sorun değil."

* * *

Odama dönmeden önce biraz daha dolaştım. Tekrar yemeye çalıştım ama sadece birkaç ısırık alabildim. Kendimi bitkin hissederek biraz kestirdim. Bir süre sonra Jackie'nin koluma dokunmasıyla uyandım.

"Arkadaşlarınız burada," dedi yumuşak bir sesle. "İçeri gelmelerini ister misin yoksa onlarla salonlardan birinde mi buluşmak istersin?"

Dudaklarımı yaladım, boğazım kurudu. "Bilmiyorum. Burada, sanırım?" Kolumu okşayarak başını salladı. "Birkaç sandalye getireyim."

Yüzümü ovuşturarak doğruldum. Huzursuzluk içimi kemiriyordu, değer verdiğim insanlarla yeniden bir araya gelirken istediğim bir duygu değildi bu. Jackie elinde iki sandalyeyle içeri girip onları yatağın yanına koyduğunda kendimi toparlamak için zamanım yoktu. Odadan çıktı ve dışarıda biriyle usulca konuştuğunu duydum. Lena ve Jamie göründüler, Jamie Lena'nın tekerlekli sandalyesini arkadan itiyordu.

Beni gördüklerinde yüzlerindeki ifade bir köşeye saklanma isteği uyandırdı. Bana doğru geldiklerinde hareket edemeyerek yataktan kalktım.

"Lanet olsun, Eve..." Lena gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Bana doğru uzandı, sarılmamı bekliyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için itiraf etmek istediğimden daha fazla irade göstermem gerekti. Eğildim ve derin nefesler alarak ona sarıldım. Doğruldu ve bakışlarımı Jamie'ye çevirdim. Başının yan tarafında bir bandaj vardı. Ne olduğunu sormak için ağzımı açtım.

Sonra hatırladım.

Bunu Emery yapmıştı. Jamie'yle birbirimizi son gördüğümüzde Emery onu duvara fırlatıyordu. Midem bulandı. Nasıl unutmuş olabilirdim?

Ağzımı kapattım ve ona doğru gittim. Beni içine çekerken hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

Bana uzun bir süre sarıldı. Beni bıraktığında yatağa geri döndüm ve oturdum. Ben otururken, Lena'nın yaklaşabilmesi için bir sandalyeyi kenara itti, sonra da yanındaki sandalyeye oturdu.

"Daha erken gelmemize izin vermediler," dedi. "Alışmanız için size zaman vermek istediler."

"Burası çok güzel bir yer," diye söze girdi Lena. "İyileşmek için daha iyi bir yer düşünmüyorum... bilirsiniz."

Gözlerim kucağımdaki ellerime kaydı. "Kaçırılmak." "Bu konuda konuşmamıza gerek yok," dedi Jamie.

Lena elimi tuttu ve "İyi olduğun için çok mutluyuz" dedi.

Ne demek istediklerini biliyordum. Yine de, boğazımda yükselen ve iyi olmadığımı söylemek isteyen çılgılığı gömmek zorunda kaldım, biraz bile değil. Ama bana acımalarından nefret ediyordum, lanet olasıca nefret ediyordum.

Boğazımı temizledim ve yatakta kaykıldım. "Evet, ben iyiyim."

"Amcan burada olacaktı ama hâlâ iyileşme sürecinde," dedi Jamie. "O geceki saldırıdan sonra."

Alnına baktım. "Sen...?"

Bandaja hafifçe vurdu. "Beyin sarsıntısı falan yok, sadece kötü bir kesik. Birkaç dikiş atıldı."

Suçlu bir şekilde, "Özür dilerim." dedim.

"Her şeyi bulundurduğumda oldukça iyi olduğumu düşünmek istiyorum." "Peki ya diğerleri?"

"April ," dedi Lena. "Dönemin geri kalanı için Colorado'daki ailesinin yanına gitti. Bütün bu olanlar onu fena halde korkutmuş. Kız ve erkek arkadaşının durumu iyiymiş ama arkadaşları Elijah çok kötü durumdaymış, hâlâ hastanedeymiş. Yine de iyileşeceğini söylüyorlar."

"Liam da iyileşiyor," diye güvence verdi Jamie. "Buraya gelmeden önce onu ziyarete gittik. Omzundan ameliyat olması gerekti ama iyi çıktı. Her konuda sessizdi." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Ama Emery'den bahsetti..."

Boğazım . Ağlamayacaktım.

Tırnaklarımı kalçalarımaya geçirdim. Elimde değildi, sormak zorundaydım, "Ceset buldular mı?"

Jamie başını salladı ve ben rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı hissetmem gerektiğinden emin olamadım. "Onun... bilirsiniz... eninde sonunda karaya çıkacağını ve cesedi o zaman alabileceklerini düşündüler ama akıntının güçlü olduğunu ve Erie Gölü'ne kadar gitmesinin mümkün olduğunu söylediler."

"Bu delilik," diye ağzından kaçırdı Lena. "O kadar uzağa gitmesine imkan yok. Belle Isle'da kıyıya vurur diye düşünüyordum ama-"

"Lena," diye araya girdi Jamie.

Özür dileyerek bana baktı. "Özür dilerim."

Sözleri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi olsa da gülümsemeye çalıştım. "değil."

O gitti. Bitti."

Jamie elini dizime koydu. "Özür dilerim Eve, gerçekten. Ona yardım etmek istediğini biliyorum. Ama o kurtarılamayacak biriydi."

Akkor halindeki öfke duygularımı tüketti. Öyleydi. Ona ulaşmıştım. Ama sonra Liam gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı. Her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Gözlerimi kapattım ve yavaş bir nefes aldım. Hayır. Onlara kızgın olamam. Liam bilmiyordu. Ve hiçbirini anlamadı. Sadece saplantılı olduğumu düşünüyorlardı. Jamie'nin onu sevdiğime gerçekten inanmadığından emindim. Sadece garip bir saplantım olduğunu düşünüyordu.

Gözlerimi açtım ve hâlâ öfkemi hissediyordum ama onu bastırmaya çalıştım. "Değildi," dedim usulca.

"Eve..."

Yüzümü pencereye döndüm. "Ne bilmiyorsun. Bilmiyorsun."

"Haklısınız, özür dileriz," dedi Jamie.

"Yine de seni incitti Eve," diye fısıldadı Lena.

"O da incindi," dedim usulca.

Cevap vermediler ve de gerek yoktu.

"Hey, bir süre burada kalacağını biliyorum ama bir telefon kadar uzağında olduğumuzu bil," dedi Lena. "Eşyaların, telefonun, ayakkabıların, çantan bizde."

"Araban amcanda. Onu aşağı indirttim," diye ekledi Jamie. "Ama istersen geri getirebilirim."

"Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"İstedığın zaman ikimizden biriyle kalabilirsin," dedi Jamie. "Ama geri dönmek istersen dairen temizlendi. Hazır olduğunda."

Hiç hazır olamayacağımı düşünmüştüm.

"Senin için ne işe yarıyorsa onu yap, anladın mı?" dedi Lena. Arkasını işaret etti. "Eşyalarını al, Jamie."

Jamie ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasında asılı duran çantayı aldı. Onu bana verdi ve ben de açıp geride bıraktığım bazı şeyleri gördüm.

"Peki ya evdeki eşyalar?" diye sordum dalgınca. "Ne eşyası?" Jamie sordu.

"Dizüstü bilgisayarım, spor çantam."

"Ah... Liam polis tarafından el konulduklarından bahsetmişti. Onları nereye götürdüklerini bulup geri getireceğiz. Polislerden bahsetmişken, seninle konuşmak istiyorlar. Önce seni görmemize izin vermeleri ve bir gün dinlenmen için onları ikna ettim. Ama ifadeni almak istiyorlar."

Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar çantamı kavradım. Sanki her şeyi yeniden anlatacak ve bu yüzden tekrar mahvolmama izin verecektim. Bir avuç ilgisiz polis için değil.

"Onlar bekleyebilir," dedi Lena. "Eve'in gerçekten ihtiyacı olan şey dışarıda bir gece geçirmek." "Lena, o bir parti istemiyor," diye onu uyardı Jamie.

"Hayır, hayır, tabii ki değil. Sadece dışarıda, bilirsin, kafasını boşaltmak için. Ama parti istiyorsa, emin ol bir tane bulurum. Yani, burası güzel bir yer ama tam bir uyuklama festivali. Ve dürüst olmak gerekirse, beni biraz ürkütüyor."

"Eve'in de içmeye gitmesine gerek yok," dedi Jamie.

"Aslında bu hoşuma gidebilir. Dışarı çıkmak yani," dedim.

Jamie endişeyle bana baktı. "Kendine biraz zaman ayırmak isteyebilirsin. Olaylar yatışana kadar birazcık."

"Ne gibi şeyler?"

Lena'ya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Şu anda işler... biraz çılgınca."

. "Bana mı söylüyorsun?"

Lena, "Hayır, senin çok önemli biri olduğunu kastediyor," dedi.

Aralarına baktım. Sonra Lena'nın partisinde insanların bana nasıl baktığını hatırladım. Nasıl da fısıldaşırlardı. Ve şimdi...

Döndüm ve pencereden dışarı baktım. Ağaçları geçip, dolambaçlı yoldan aşağıya doğru ışıklar parlıyordu. Birkaç araba park etmişti ve kapıdaki güvenlik insanları geri çeviriyordu. Kameralı insanlar. Onları daha önce nasıl fark etmemiştim?

Sanırım bulutlarla çok meşguldüm.

Dizlerimi yatağın üzerine çektim. "Evet, sanırım bu tür bir ilgiyi üzerimde istemiyorum."

"Hepsinin canı cehenneme," dedi Lena. "Kız kardeşime seni giydirmesini, kılık değiştirmeni söyleyeceğim. Kendini bir mahkûm gibi hissetmemelisin. Bir daha olmaz, olanlardan sonra olmaz."

Bir mahkum. Ben öyleydim. Bunu düşünmek hoşuma gitmese de.

"Bir yolunu buluruz. Sadece güvende olmanı istiyorum, hepsi bu Eve," dedi Jamie bana.

"Minnettarım, gerçekten."

Bir nefes verdi. "Bütün bunların sona ermesine sevindim."

Göğsüme donuk bir ağrı yerleşti ama acımı belli etmemeye çalıştım.

"Kütüphanemden birkaç kitap getirdim. Birkaçını ödünç istediğini biliyorum," diye devam etti ben yanıt vermeyince. "Çantanın içindeler."

"Harika, teşekkürler."

"Gitmemiz gerekiyor. Bir saat sonra işim var," dedi. "Bir dahaki sefere daha uzun kalacağız, söz."

Gülümsemeye çalıştım. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ayağa kalktı ve Lena'nın tekerlekli sandalyesinin arkasına tutunarak onu kapıya doğru götürmeye başladı.

"Sana mesaj atacağız," dedi. "Ve ararız. Çok yakında dışarı çıkmak için bir randevu ayarlayacağız. Döndüğün için çok mutluyuz Eve."

Onlara el sallayarak veda ettim. Onlar giderken gözden kaybolmalarını izledim ve sessizce kendime, "*Tanıdığın Eve gitti*" dedim.

CH6PHER FOUR

Beş gün.

Bir hafta bile geçmemiştii ama sanki haftalar geçmiş gibiydi. Günler birbirine karışıyor, bir şekilde hayatımın en yavaş günleri olmayı başarıyordu. Belki de uykusuzluktandı - geceleri pencereden dışarı bakarak ya da koridorlarda dolaşarak geçirdiğim saatler. Kabuslar beni uyandırmadan önce bir gecede ancak dört saat uyuyabiliyordum. Ve neredeyse her zaman aynıydılar: derin, karanlık bir akıntıya bakmak ve Emery'nin cesedinin bana baktığını görmek.

Rüya kaybolur, beni aşağı çekilmenin boğucu hissiyle, göğsümde ezici bir ağırlıkla ve sonra midemde keskin bir ağrıyla baş başa bırakırdı. Bir süre sonra uyanırdım ve damlayan gölge -odamın köşesinde duran garip bir halüsinasyon- sonunda beni koridorlara çıkmaya zorlayacak kadar sinirlendirirdi. Tekrar sakinleşene kadar amaçsızca yürürdüm.

Bazen odama dönerdim; bazen de bahçede, çeşmenin yanında oturur, cam gölgelikten sabah ışığını izlerdim.

Sabahları en kötüsüydi. Eğer geceler beni düşüncelerimle ayakta tutuyorsa, sabahlar duygularımı boğuyordu. Bunun hapların etkisinin geçmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordum - hemşireler buna *Lulladex* diyordu. Daha önce hiç duymamıştım ama bana devlet onaylı olduğunu söylediler, her ne demekse.

"Bu benzersiz bir ilaç türü," Jackie. "Sadece buradaki doktorlar reçete yazabilir."

Bundan daha önce de bahsetmişti.

Şimdiden ona daha bağımlı hale geldiğimi hissedebiliyordum. Her sabah titreyerek uyanıyordum, paniğim kabarmaya başlamıştı. Açlıktan ölmek üzere olan bir insan gibi, küçük hapın orada olacağını bilerek endişeyle kahvaltıyı beklerdim. İlacı ağzıma atmadan önce yemekten bir ısırık bile alamıyordum ve onu yıkamak için su içiyordum.

Sonrasında duş alır ve kendimi muhteşem hissederdim.

-Sanki tüm bunlardan daha güçlü çıkabilirmişim, sanki korkularımı yenebilirmişim gibi. Ancak saatler geçtikçe sersemlik kaybolmaya başlıyor ve gerginlik yavaş ve sinsi bir şekilde, damlayan zehir gibi içeri sızıyordu. Düşüncelerim gece geç saatlere kadar devam ediyor, sonunda uykuya dalıyor, ancak bir süre sonra soğuk terler içinde uyanıyordum.

Ve bu döngü devam edecekti.

Leo, seanslarımızdan birinde ona her günün nasıl geçtiğini anlattığımda, "Sağlıklı bir rutine girmek zaman alır," demişti. "Sonunda ilaçlar dengelenecek ve daha üretken bir düzene geri dönmeye odaklanabileceksin. Ama süreci hızlandırmak istersen sana bir uyku ilacı yazabilirim."

Neredeyse teklifi kabul edecektim. Ancak içimden bir ses semptomlarımı maskelemek için daha fazla ilaç alma konusunda kararsız olduğunu söylüyordu.

Kafamı dağıtmaya ve Severfalls'u elimden geldiğince iyi kullanmaya çalıştım. Kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkıyor, sonra Jamie'nin bana verdiği kitaplardan ve bazen de kütüphanede sunulanlardan biraz okuyordum. Kendimi duvara, pencereye ya da herhangi bir yere bakarken yakaladığımda odamdan çıkmamaya çalışıyordum. Her duvarın pencerelerle kaplı olduğu ve her köşesinde çeşitli bitkilerle birlikte rahat sandalyelerin bulunduğu güneşlenme odasına gitmeye başladım. İlk gün bana gülümseyen sarı saçlı, kahverengi gözlü kız Rebecca da dahil olmak üzere diğer kadınlarla orada tanıştım.

Toplam beş kişiydiler: Rebecca, Jonsei, Adrien, Maria ve Sasha. Maria en büyükleri, Rebecca ise en küçükleriydi. Her gün aynı saatlerde güneş odasında bir araya gelip . Onlara katılabilmek için Leo ile seanslarımı yeniden planladım. Önemli bir şey hakkında konuşmazdık. Bazen masa oyunları oynamaktan ve dedikodu yapmaktan başka bir şey yapmıyorduk ama onların ne kadar mutlu göründüklerini, birlikte nasıl güldüklerini ve genel olarak neşeli ruh hallerini görmek beni rahatlatıyordu. Severfalls gibi bir tesiste ne kadar yersiz göründüklerini daha sonra fark ettim, yıkanmış bir ünlü ya da zengin bir dejenere değil, normal, sıradan kadınlar.

Tuhaf olan tek şey hamilelik olayıydı. Bazılarının hamileliği diğerlerinden daha fazlaydı. Aklımın bir köşesinde, acaba "hali vakti yerinde" bir politikacının ya da elitistin piç çocuklarını mı taşıyorlar diye düşündüm. Ancak durumun hiç de öyle olmadığını öğrendim.

Anne adayları olarak neden burada olduklarını sorma cesaretini gösterdiğimde Adrien, "Neyse ki o kadar iyi hatırlamıyorum," dedi. "Sadece uyandığımda her yerimin yara bere içinde olduğunu biliyorum. Görünüşe göre kilidi açmış." Sanki travmatik bir olaydan çok can sıkıcı bir durummuş gibi omuz silkti. "Birlikte aynı yarı-yol evinde kalmıştık. Onu tanımaya bile başlamıştım." Başını salladı, kalın siyah bukleleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Bir hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Ondan sonra oldukça çaresizdim ve yeni bir çalışma için erken üç aylık dönemde bekar kadınlar arayan bir yerin ilanını gördüm. Ücret düşüktü ama burada tam barınma ve tam hizmet sunuyorlardı. Sadece bebek için de değil, ihtiyacımız olan her türlü iyileşme hizmeti için. Sokaklarda yaşamaktan daha iyi olacağını düşünerek başvurdum. Şimdi, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ne yazık ki sadece birkaç haftam kaldı." Şişmiş karnını ovuşturdu. "Ama o zamana kadar mali yardım alacağım ve bir iş bulana kadar kalabileceğim daha güvenli bir yer ayarlayacağım."

"Seni özleyeceğiz Adrien," dedi Maria. "Ama sen de diğerleri gibi kısa sürede ayağa kalkacak ve küçük adamınla birlikte olacaksın."

"Geri kalanı mı?" Ben sordum.

Maria bir elini tıraşlı kafasında gezdirdi, ardından dalgın bir hareketle çemberli küpelerinden birini çekti. "Çalışma odasına ilk giren biz değiliz. Başka birkaç kadın daha gelip gitti bile."

Rebecca sandalyesinde kıvrılırken dizlerini yukarı kaldırdı. "Tonya'yı hâlâ çok özlüyorum. Keşke bana mesaj atsa."

"Eminim çok meşguldür. Kendine gelecektir," diye güvence verdi Maria.

"Çalışma ne hakkında?" Merakla sordum.

Birbirlerine baktılar, birkaçı büyük bir sırmış gibi sırttı. Sonra Sasha köşede okuduğu kitaptan, "Bu gizli" diye seslendi.

Jonsei, "Oh, bu konuda konuşabiliriz, hepimiz bir şekilde Severfalls'un bir parçasıyız," dedi. Şaşkınlıkla bir pencereye baktı. Göz kapaklarından biri sanki bir yere çarpmış gibi biraz şişmişti ama ne o ne de diğerleri bundan bahsetti. Kızıl saçları pencereden süzülen güneş ışığında karanlık bir ateş gibi parlıyordu.

Jonsei sessizleştikten sonra pencerenin dışındaki bir şey dikkatini çekince Adrien, "İzledikleri bebeğin büyümesiyle ilgili bir şey," dedi. "Tam ayrıntıya girmemek için bazı sözleşmeler imzaladık. Ama gerçekten, bilmeniz gereken tek şey bu."

Onlardan çalışma hakkında başka bir şey öğrenemedim, sadece bebeğin büyümesi ve gelişmesiyle ilgili olduğunu söylediler. Ayrıca bana Lulladex aldıklarını söylediler, bu da ilk başta bana tuhaf geldi - ta ki geçmişlerini duyana kadar. Her biri tıpkı Adrien gibi benzer şekilde üzücü bir olay yaşamışlardı. Hepsi travmatik. Hepsi yürek parçalayıcı. Hepsi karanlık.

Maria ve Sasha genç yaşta seks ticaretine maruz kalmışlardı ve şimdi bağımlılıktan kurtulmaya çalışıyorlardı. Jonsei, babası ve erkek kardeşi tarafından yıllarca istismar edildikten sonra evinden kaçmıştı. Rebecca'nın annesi onu aile dostları arasında dolaştırmıştı. Bu kadınlar gölgede bırakılmış, hayal bile edilemeyecek dehşetlerle yüzleşmeye terk edilmiş, tek başlarına ve desteksiz kalmışlardı.

Severfalls onları kabul etmiş, en azından yüzeysel olarak zararsız görünen bir çalışmaya katılmaları karşılığında hamileliklerini güvenli bir şekilde sonlandırabilecekleri bir yer sunmuştu. Yine de şüphelerim vardı. Yine de neden ilaca ihtiyaç duyabileceklerini anlıyordum. Jackie'ye göre, diğer ilaçlar gibi birkaç sinir bozucu yan etkisi dışında tamamen güvenliydi.

Bir gün monopoly oynarken Rebecca, "Üst katta kimin olduğuna dair yeni bir teorim var," dedi. Biz derken ben, Maria, Rebecca ve Jonsei'yi kastetmiştim. Sasha çizgi romanını okuyor, Adrien ise telefonunda bir oyun oynuyordu. Üçüncü katın yasak bölge olduğunu ve orada kesinlikle birilerinin kaldığını fark eden tek kişi ben değildim. Hepimiz tepsilerle dolu arabaların görmüştük. Grup kim dair tahminlerde bulunmayı severdi, yüksek profilli bir kişi olduğunu varsayarak.

"Yemin ederim son gördüğüm arabanın üzerinde bir puro tepsisi vardı," dedi Rebecca gitmek için hareket ederken. "Daha yaşlı biri, eski bir başkan gibi bir şey."

Adrien odanın diğer ucundan gözlerini devirdi. "Bu hafta boyunca verdiğin en tembel tahmin bu. Ve sadece yaşlı insanlar puro içmiyor."

Rebecca omuz silkti. "Gördüğüm tek insan türü."

Sasha kitabını karıştırırken, "Her kim olsun aşağı inip bizim gibilerle takılmak için hâlâ çok iyi," diye yorum yaptı.

"Tamam, ama burada herhangi birinin puro içmesine neden izin verdiklerini düşünecek olan var mı? İyileştirme koğuşunda mı?" Maria sordu.

"Belki de iyileşmek için burada değillerdir," diye ekledim. "Belki de hasta bile değillerdir."

Bu hiçbir zaman ciddi olarak düşündükleri bir şey olmadı. Daha az umursayabilirdim, ama bebeklerinin tekmelemesi veya midelerinin bulanması dışında konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştıklarını biliyordum. Ya da uykularının kötü olması.

Her şeye rağmen iyi insanlardı. Hayatta kalanlar. Kendimi hala yalnız ve depresif hissetsem de onların yanında olmak güzeldi. Onlarla hikayem hakkında konuşmadım ve komiktir ki onlar da hiç sormadılar. Güncel olayları gerçekten takip etmedikleri ve kim olduğumu bilmedikleri için mi yoksa bilseler bile sadece kibar olmaya, neler bilerek kabul edildiğini hissettirmeye çalıştıkları için mi emin değildim. Her iki durumda da hiç sormadıkları için minnettardım. Son birkaç haftadır yaşadıklarım hakkında konuşabileceğim tek kişi Leo'ydu. Her şeyi değil ama her seansta biraz da olsa daha fazla açılmaya başladım. Burnunu sokmadı ama a iyi dinleyici-bir-şey her terapist gerekir olmak iyi ve onunla yargılamadan konuşabileceğimi ve ihtiyacım olmayan bir cevabı olmasını hissettim. Bu konuşmayı kolaylaştırdı. Zaman geçtikçe ona daha iyi davranmaya başladım. Ve sorularına cevap vermek kolaylaştı.

"Olanlar için kendini suçlu hissediyor musun?" diye sordu bir akşam. Deri sandalyeleri, kitaplık duvarı, kırmızı lambaları ve hatta küçük bir şöminesi olan yemyeşil küçük bir süit olan ofisinde oturduk. Bir duvarda güzel dağ resimleri sıralanmıştı ve şöminenin üzerinde kocaman bir aslan portresi asılıydı. Pencereden, camdaki karla karışık yağmurun küçük pıtırtilarını ve rüzgârdan gelen odun seslerini duyabiliyordum.

Bir süre sonra "Evet," dedim. Hâlâ ona her şey hakkında tam olarak ne hissettiğimi söylemekte zorlanıyordum, özellikle de Emery konusunda. İçimde bir suçluluk duygusu olduğunu fark ettim çünkü yaptığımız şey... en hafif deyişle alışılmadık bir şeydi. Ve kimse bunu anlamayacaktı.

"Hayatta kalanların suçluluk duygusu yaygındır," dedi, bir bacağı diğerinin üzerine atmış, not defteri yanında, karşımda otururken.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Öyle bir şey."

Kalemimi defterine vurarak beni dikkatle inceledi. "Neydi o?"

Aniden sinirlenmiş gibi ellerimi sıktım. "Suçlu hissediyorum çünkü..." Derin bir nefes aldım, kanunen tek kelime etmesine izin verilmediğini hatırladım. Onun ne düşüneceğinden çok korkmuyordum. Emery ile kaçmaya hazırdım. Aslında polis dizüstü bilgisayarındaki mektupları çoktan görmüş olmalıydı. Hayır, beni korkutan bunu yüksek sesle söylemek ve kendi kulaklarıma çılgınca geleceğini bilmektir. Emery'yle ilişkimiz hakkındaki pembe gözlüklerim düşecek ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktım. I

yontulmuş tırnaklarıma odaklandım. "Suçlu hissediyorum çünkü onunla kalmak istedim."

Kısa bir duraksama oldu, sonra da "Detaylandırmak ister misin?" dedi.

Dudaklarımı yaladım ve yutkundum. "Onunla birlikte gidecektim. Babamın teknesini alıp Mississippi'den körfeze doğru yelken açacak ve ortadan kaybolacaktık. Ve bunu istedim." Ellerimi sıktım. "Arkadaşlarımı incitti ve ödümü kopardı. Yine de ona karşı hissetmemem gereken şeyler hissettim... O olsa bile..."

Leo oturduğu yerde kıpırdandı. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin şoktan kocaman olmadığını görünce şaşırdım. Onun yerine düşünceli görünüyordu. "Stockholm sendromu da sık görülen bir şeydir... ama içimden bir ses senin için durumun böyle olmadığını söylüyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Dosyanızı okudum. Onu St. Agnes'de tedavi , değil mi?" "Evet, doğru" dedim sessizce.

Kalemine biraz daha vurduktan sonra öne doğru eğildi. "Ona karşı hislerin orada mı gelişmeye başladı?"

"Evet."

Başını salladı. "O seni sevdi mi?" Göz kapaklarım titredi. "Sanırım öyle. Evet."

"Ona yardım etmeye çalıştın. Ama o yine de sana zarar verdi."

Göğsüme yine keskin bir ağrı saplandı. "O... hasarlıydı. Ölü kız kardeşini ve aklına girip ona kötü şeyler yaptıran bir canavar gördü. İlk başta onlara boyun eğdi ama sonunda onlarla savaştı."

"Ona yardım ettiğin için onun adına ve senin adına sevindim. Ama bu onun sana yaptıklarını affettirmez."

Bu ifade karnıma vurulmuş bir yumruk gibiydi. Savunmaya geçmeye hazır bir şekilde gerildim. "Hayır, öyle değil," dedim. "Ama dediğim gibi, hepsi o değildi."

"Yine de seni öldürebilirdi. Dediklerine göre seni avlamış, tam da bu konuda kararlıymış."

"Fikrini değiştirdi."

"Değiştirdi mi?"

Önce şok oldum. Sonra da . "Sen orada değildin."

Elini kaldırdı. "Haklısın ama beni bir dinle. Bahsettiğiniz gibi şiddet eğilimleri ve akıl hastalığı olan birinin ne yapacağı hiç belli olmaz. Düşünceleri kolayca değişebilir. Aile içi istismar bu ülkede en yüksek şiddet biçimlerinden biridir."

"Yapmazdı-" "Emin misin?"

Ağzımı açtım, sorgusuz sualsiz evet demeye hazırdım. Sonra evdeki o gecelerin anıları geri geldi.

Emery beni kilitliyor. Emery kolye için kızgın. Emery beni tutmak için bir grup polisi havaya uçurmaya hazır. Emery, biz içindeyken evi ateşe vermeyi düşünüyor. Emery ormanda tehditkâr davranıyor.

Bunların hepsi kafasındaki kötü düşüncelerden kaynaklanıyordu. Ama yine de kendisiydi.

Bu düşünceyle savaştım istedim. Ayağa kalkıp Leo'ya yanıldığını ve siktirip gidebileceğini söylemek istedim. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Bunun gerçekliğini görmek istemiyordum.

Emery tehlikeli bir adamdı. Bunu savunacak değildim. Ama ona ulaşmıştım, şeytanlarını yenmesine yardım etmiştim. Değişebilirdi. Değişiyordu da.

Ama Leo'nun aklındaki soruyu biliyordum.

Ne kadar sürecek?

Ne zaman tekrarladı? Ayağının kayması ne kadar sürer? Hâlâ ilaçlarını almayı reddediyordu ve şimdi fark ediyordum ki ülke dışına çıktığımızda bunu yapacağını bilmeme imkân yoktu. Hâlâ savaşıyor olacaktı ve kim bilir o gülümseyen kadın onu neye ikna edecek, ona ne yalanlar söyleyecekti. Belki de hayatımız boyunca onu sevdiğime ve sadece onu istediğime ikna etmek için mücadele edecektim.

Bu pek çok kadın için üzücü bir hikaye değil miydi? Kendilerini ve partnerlerini her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek. Partnerleri onları ilk kez incittikten sonra bile.

Emery'nin o adamlardan biri olabileceğine inanmayı reddettim. Ama inanmayı reddetmek, bunun mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bana asla böyle zarar vermediğini söyledim. Ama yine de beni avlamıştı. O zaman bana zarar vermişti.

Kaçmak, kendimi uzaklara kapatmak ve bunu düşünmemek istedim.

"Özür dilerim Eve," dedi Leo. "Sadece sana meydan okumaya çalışıyorum. Durumunu düşünmen için."

Oturduğum yerden kalktım. "Kesinlikle başardın," diye tükürdüm. "Ama komik olan şu ki, zaten bir önemi yok, değil mi? O gitti, ne fark eder ki? Artık bana zarar veremez, değil mi?"

"Eve..."

Döndüm ve gitmeye başladım.

"Bu duygularınızın gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Arkama baktım. Şimdi ayakta duruyordu, elleri cebindeydi. "Bu doğru olmadıkları anlamına gelmez."

"Biliyorum."

* * *

Lena Severfalls hakkında iyi bir noktaya değinmişti. Gün boyunca, normal hissettirdi

-Art deco desenli mavi halıları, kemerli pencereleri ve koyu renkli ahşap panelli duvarlarıyla biraz eski bir dünya olmasa da. Geçmişe geri adım atmak gibi güzel, uhrevi bir çekicilik taşıyordu.

Ama geceleri, bir şeyler belirgin bir şekilde garip geliyordu. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Belki de loş ışıklı karanlık koridorlar, geçitlerde belli belirsiz yankılanan görevlilerin kısık sesleri ya da özellikle gün batımından sonra tüm eski binaların çıkardığı gıcırtilar ve iniltilerdi. Ama bundan daha fazlasıydı - izleniyor olmanın verdiği rahatsız edici duyguydu.

İçimdeki tedirginliğe rağmen koridorlarda dolaşmaya devam ettim. Bir keresinde, bir ucunda uğursuz bir şekilde oturan tek bir sandalyenin bulunduğu, neredeyse tamamen karanlık bir koridor buldum. Geri döndüm - devam edemeyecek kadar ürkmüştüm. Bir başka sefer, zifiri karanlığa doğru inen bir merdiven keşfettim; gıcırdayan her adım, sessizliği bozan bir silah sesi gibi sağır edici geliyordu.

Kendimi en güvende hissettiğim yerin bahçe olduğuna karar verdim ve bir yerlerde saat gece yarısını vururken oraya yöneldim. Ana sahanlığa geldiğimde ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Yavaşladım, sonra durdum ve dinledim.

Birisi ağlıyordu.

Sadece ağlamak değil, sanki birinin durması için yalvarıyormuş gibi saçmalamak.

Merakla sese doğru yöneldim. Bahçeyi geçip bir koridora saptım ve Jonsei'nin birkaç metre ötede arkası dönük bir şekilde durduğunu, usulca sallandığını ve başını bir yana salladığını gördüm.

Dikkatlice ona doğru ilerledim. Yeterince yaklaştığımda ona usulca seslendim.

"Jonsei?"

Dönmedi.

"Lütfen dur... bırak gideyim," diye yalvardı. "Bana zarar verme."

Ona bir el uzattım. Omzuna dokundum ve döndü.

Nefesim kesildi, ağzımı kapatmak için elimi çektim. Gözü şişmişti ve yanağından küçük bir damla kan süzülüyordu. Gözleri yarı kapalıydı, başı bir tarafa eğikti.

"Yapma..." diye mırıldandı. "Yapma, ona zarar veriyorsun. Çılgılık atıyor... çılgılık atıyor."

Uyurgezer olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bana bakarken sesi daha yüksek, daha çılgınca çıkmaya başladı.

Onu sarsarak uyandırıp uyandırmamakta kararsız kalarak tekrar ona uzanmak üzereydim ki biri beni arkamdan yakaladı.

Hemşire Jackie, "Sorun yok, sadece benim," diye fısıldadı. Etrafıma bakındım, yanında iki görevli vardı. Onlara başıyla işaret etti ve onlar da Jonsei'yi nazıkçe odasına geri götürdüler. "Zavallı şey," dedi Jackie beni ters yöne götürürken. "Kötü bir gece terörü. Sana bir şey getireyim mi? İçecek ya da yiyecek bir şey?"

Başımı salladım. "Her gece oluyor mu?" "Hayır, hayır, sadece arada bir oluyor, geçecektir." "Gözü. O..."

"Endişelenecek bir şey yok, onu iyileştireceğiz." Jackie beni odama geri götürmeye çalışıyordu ama ben reddettim.

"Uyumak istemiyorum," dedim, kolumu tutmaya çalıştığında kolumu çektim.

"Elbette, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Gülümsedi ve ardından ana lobiye doğru yola çıktı.

Ne oluyor be?

Bir an orada durdum ve Jonsei'yi götürdükleri yere doğru baktım. İyi olduğunu umuyordum.

Ben de az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak ana lobiye doğru geri döndüm, sonra sanat galerisinde Tyler'ı gördüğümde tekrar durdum, Jackie ona bir şeyler söylüyordu. Tyler başını salladı ve Jackie gitti. Dönüp beni gördü ve yüzündeki kasvetli ifade hemen kayboldu.

"Merhaba Eve," dedi bana yaklaşırken. Üzerinde hâlâ güzel bir takım elbise vardı ama yaka düğmelerinin açık olduğunu fark ettim. "Dışarıda olacağını düşünmemiştim. Şu ana kadar her şey nasıl gidiyor?"

"değil," dedim, başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden.

Bana . "Aslında sana rastladığıma sevindim." "Oh, öyle mi?"

"Bu yapılması gereken bir şey. FBI'nın senin ifadene ihtiyacı var. Birkaç gündür bu konuda beni rahatsız ediyorlar ama sana zaman tanımak istedim."

Ne kadar sinirli olduğumu görmemesini umarak gözlerimi ondan kaçırdım. Zaten polislerden bıkmıştım.

"Berbat olduğunu biliyorum. Ama ne kadar çok beklersen, o kadar çok hatırlamayacaksın. Güven bana, tam bir baş belasılar ama kayıtları için bir şeylere ihtiyaçları var. Böylece her şey hakkında net olabilirler."

"*Çok kötü, çok üzücü*" demek istedim. *Gidip kendilerini becerebilirler.*" Ama bunun beni bu durumdan kurtarmayacağını biliyordum. Sonra aklıma geldi - eğer o günleri anlatmak zorundaysam, onlara takip eden haftaları da anlatabilirdim. Emery'nin geçmişi hakkında yaptığım keşifleri. Depo hakkında. Onlara tüm ifademi verebilirdim. Ve eğer bu, kurbanlar için bir kez daha adalet aramak için anılara işkence etmek anlamına geliyorsa, o zaman öyle olsun.

"Pekâlâ," dedim. "Ne zaman?"

"Yarından sonraki gün, böylece hazırlanabilirsiniz. Seni kendim götüreceğim. Amcanın avukatı da orada olacak."

"Buraya gelmiyorlar mı?"

"Kolluk kuvvetlerinin acil bir durum olmadıkça veya bir hasta getirmediğçe binaya giremeyeceğine dair bir politikamız var. Eğer sorgulama içinse, bize önceden haber vermeleri gerekiyor. O kadar uzun süre beklemek istemezler."

Harika. "Yani insanlar beni görmek zorunda mı kalacak?"

"Çok kısa sürecek ve size eşlik etmesi için kendi kişisel güvenliğim olacak. Elimizden geldiğince kolaylaştıracacağız."

Endişeyle başımı salladım.

"Sabah kahvaltıdan sonra gideceğim. Umarım bütün gün sürmez." Elini omzuma koydu ve irkildim. "Bunu da atlatacağız Eve, endişelenme. Her seferinde bir adım."

CH6PHER FIVE

EHERY

Bir hafta.

Yedi gün, beş saat, üç dakika.

Bu kadar zamandır ayrıyız. Eve gideli ne kadar oldu ve ben nerede olduğunu bilmiyorum. Ne zamandır kollarımda değil, tamamen bana ait değil.

Birini öldürmek istemem için yeterli.

Bir bakıma, o burada. Yine de kafamın bir köşesinde onun da tıpkı kız kardeşim gibi burada olmadığını biliyorum.

Eve ondan daha fazla görünmeye başlıyor, başka hiçbir şey yapamayana kadar zihnimi ele geçirmeye başlıyor. Başka hiçbir düşünce, başka hiçbir rüya yok. Sadece o.

Sadece o.

, *Eve?*

Beni bir kilisenin altındaki küçük odaya hapsedtiklerinde sessiz kalmaya çalıştım. Beni oraya getirdiler. İroni benim için kayıp değil. Micheal burayı terk edilmiş haldeyken satın aldı. Şimdi hepimiz günahlarımızın kefareti ödeyebiliriz.

Sakin olmaya, zamanımı beklemeye çalıştım. Andrea bana giysiler getirdi -siyah bir pantolon ve siyah bir tişört; yiyecek; yaralarımı sardı, doğru iyileştiklerinden emin olmak için onları inceledi. İstediklerinin çoğunu yerine getirdim ya da en azından denedim. Bana okumam için bir şeyler verdi, uyumama yardımcı olacak bir şeyler önerdi ama ben kabul etmedim. Her ne kadar iyi ve yardımsever olsa da, ona karşı en iyi ihtimalle kayıtsız, en kötü ihtimalle de soğuktum.

Bana her dokunduğunda kötü bir nöbet geçiriyordu. Çünkü ne kadar telafi etmeye çalışsa da o hala depodaki hemşireydi. Çoğu zaman uzak duruyordu ve ben de yatakta sıkışıp kaldığım için zaten yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sonunda, bir daha kaybetmeyeceğime karar verdiklerinde, çözdüler. Cassidy bana göz kulak oldu.

ve diğerlerinin her ihtimale karşı silahlı olduğunu biliyordum.

İyileşmek için zaman ayırmam gerektiğini biliyordum. Bunu ne kadar hızlı yaparsam Eve'e o kadar çabuk gidebilirdim. Ama birkaç gün yatakta yattıktan sonra, bir şekilde daha da delireceğimi düşündüm. Volta atmaya başladım, lanet olası bir kaplan gibi huzursuzdum. Sığınak olarak gördükleri bu yerin koridorlarında ve koridorlarında dolaşırken diğerlerinin gerginliğini hissedebiliyordum. Beni durdurmaya çalışmadılar çünkü bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyorlardı. Andrea beni dinlendirmeye, sabırlı olmaya çalıştı ama ben yapmadım.

Pek konuşmazdım. Bazen dinledim. Volta atmadığım zamanlarda Dom'un bilgisayar istasyonunda çalışmasını izliyordum. Birkaç monitör Martel binasını ve tanımadığım diğer yerleri gösteriyor, gelip gidenleri izliyordu. Haritalar ve takip ettikleri kişilerin kayıtları vardı. Bize yapılanlarda parmağı olabilecek kişiler.

Cassidy, çoğu Andrea'nın adını verdiği doktor ve personelden oluşan bu kişileri araştırırken devriyeye çıktı. Bir polis telsizi ve tarayıcısı onun nerede olduğunu izliyordu. Leslie günün büyük bölümünde ortadan kayboldu. Onu sakladıkları silah deposuna bakarken buldum. Halüsinasyonlarımla konuşmadığım sürece kalmama ve bazen silahların temizlenmesine yardım etmeme izin verdi.

O ve Dom bazı çetelere ve karaborsa ticaretine karışmış insanları tanıyordu. Leslie gözlerini ve kulaklarını kötü müşterilerle çalışanlara, belirli insanların ticaretini karşı açık tutuyor, alıcılardan herhangi birinin izledikleri kişilerle eşleşip eşleşmediğini görmek için bekliyordu.

Orada bir çıkmaza girmişlerdi ama Martel'le ilişkisi olan belirli müşterileri gözlerine kestirdiklerini biliyordum. Micheal zamanı geldiğini söyleyene kadar bana kim olduğunu söylemediler.

Daha fazla beklemek istemedim, sessiz kalamazdım. Bilmem gerekiyordu.

Sorun Dom'un konuşmamasıydı. Ve Micheal çok fazla gitmişti.

Beni bulduktan sonra azar azar geldi. Bizi kontrol eder, birkaç kişiyle özel olarak konuşur, sonra tekrar giderdi.

Şimdi onun dönüşü için sabırsızlanıyordum. Çünkü karanlıkta tutulmaktan bıkmıştım.

Sana güvenmiyorlar, diye fısıldadı Nina gülümseyerek.

Senin serseri olduğunu düşünüyorlar.

Çok tehlikeli olduğunu düşünüyorlar.

Çok dengesiz.

Çok acınası.

Öylesin. O sahilde kalmalıydın. Hikayen orada bitti.

O benimle konuşurken başım zonkluyordu. Onu görmezden geldim, ancak bir bıçak alıp gölgesinin bulunduğu duvara saplama isteğimi bastırmak zordu.

Dom ve Leslie ile toplantı odası dedikleri yerde masada oturup birkaç tur poker oynayarak beklerken gerginlik hissediliyordu. Cassidy hâlâ devriyede idi ve Andrea şehir hastanesindeki vardiyasından bir süre daha dönmeyecekti. Micheal yakında bize katılacaktı ve sonra konuşacaktık. Bana bilmem gereken her şeyi anlatacaktı ve sonunda plan yapmaya başlayacaktık.

Ve istese de istemese de Eve'in nerede olduğunu bana söylerdi.

İki oyundan ve Dom'un net galibiyetinden sonra (zaten fişler karşılığında ona verecek param da yoktu) Cassidy içeri girdi.

Bana ateşli bir bakış attı, ben de buzbir bakışla karşılık verdim.

Masanın etrafında dönerken eli kılıfına yerleşti.

Bir dakika sonra Andrea elinde bir poşetle geldi. O da bana baktı. Bir hayal kırıklığı. Yatakta kalmam için bana yalvarmıştı ama ben reddetmişim. Yaralarımı sardıktan sonra nazik davranmışım. Belki birkaç saat uyuyabildim, yatakta kalmaya çalıştım ama dördüncü gün artık bitmişim. Ağrı kesici almayı reddettiğim için yaralarım hala çok acıyordu ama bu yeni bir şey değildi.

"Micheal henüz gelmedi mi?" Cassidy sordu.

Leslie desteyi karıştırarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Dom gönderdiğim son kaydı aldı mı?"

"Evet."

"Siz şerefsizler bütün gün oyun mu oynuyorsunuz?" "Hayır."

"Bu iki kelime dışında başka bir şey söyleyecek misin, pislik?" "Belki."

Cassidy homurdandı ve bize ters ters bakarak tepinerek uzaklaştı. Andrea yiyeceklerini yerleştirmek için mutfığa gitti. Bir süre sonra geri geldi ve Leslie'nin önüne bir kese kâğıdı koydu.

"Dolumunuz," dedi.

Leslie kartları yere bıraktı ve çantayı aldı. Küçük hap şişesini çıkarıp salladı. Onu yere bıraktı, sonra çantayı buruşturup omzunun üzerinden attı. Andrea gözlerini devirdi, sonra bana baktı.

Bir şey söylemek istediğini görebiliyordum ama kaşlarını çattı ve yürüdü.

Ka

palı Gözlerimi tekrar şişeye çevirdim. "Nedir o?" "İlaçlar."

. "Ne için?"

"Ne düşünüyorsun?"

Ona baktım. "O boku hasta olmadan içebiliyor musun?"

"Evet."

Komiklik yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak yüz ifadesini inceledim.

"Ben

sana inanıyorum."

Dom telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı, sonra da bana gösterdi. *Eskiden öyleydi.*

"Kapa çeneni Dom," diye tersledi Leslie, mesajı görmemiş olmasına rağmen.

Dom omuz silkti.

"Yani alıştın mı?" diye sordum.

"Bu toplumda işlev görmek istiyorsanız sonunda bunu yapmak zorundasınız. İşimi yapabilmem için kafamı toparlamam gerekiyordu."

"Ne kadar sürdü?"

"Aylarca. Birkaç yıl sonra ihtiyacım olmadığını düşünerek bıraktım. Yanılmışım," dedi acı bir şekilde.

Başka bir tür acı beni çekiştiriyordu. Verilen zarar asla geçmeyecekti.

"Yani şimdi semptomları yönetmek için alıyorsunuz."

"Temel olarak," dedi. "En azından daha iyi uyku, daha az halüsinasyon, daha az panik atak, daha az paranoya. Sadece başka bir ilacın size verdiği zararı azaltmak için bir ilaca ihtiyaç duyduğunuz gerçeğini aşmanız gerekiyor. Hasta bir dünya, değil mi?"

Başımı salladım.

"Hiç ilaç kullanmayı denedin mi?" diye sordu.

Ellerimi sıktım ve açtım. "Evet..." Öne doğru eğildi. "İşe yaramadı, ha?" "Hayır."

Omuz silkti. "Herkesin bununla başa çıkmak için farklı bir yolu var. Reddeden tek kişi sen değilsin. Dom hiçbir şeye dokunmaz. Ama o almaz

semptomları en az senin ve benim kadar kötü." Cassidy'nin indiği geçide baktı ve tekrar bana döndü. "Cassidy de zor zamanlar geçiriyor," diye fısıldadı. "Bunu bilmenizi istemezdi. O zamandan beri kötü bir sağlık endişesi var..." Gözünü işaret etti. "Obsesif kompulsif, bazen dissosiye oluyor..."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedim.

"Ama sanırım bunu saklamakta hepimizden daha iyi. Öfkesi hariç."

Başımı öne eğdim. "Peki ya Micheal?"

Leslie homurdandı. "O adam bizden biri sayılmaz. Bay Altın Çocuk. Hayır, o benim aldığımı almıyor. Sadece kimse bakmıyorken xannies patlatıyor."

Kısa bir an için kıskançlık kalbimin derinliklerine işledi. Birçoğumuz kendi yöntemlerimizle acı çekiyorduk, ama ben yine de sopanın boktan ucunu ben almışım gibi hissediyordum. Leslie de benimle aynı sorunları yaşıyordu ama o bir şekilde korkusunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Ben de denedim ama bunu kendim için değil Eve için yaptım. Ondan önce denemeyi bile reddetmiştim.

Ezik, diye fısıldadı Nina.

Lanet olası çöp.

Micheal bir an sonra koridordan çıktığında ellerim tekrar bıçak bulmak için kaşınıyordu. Koyu renk bir takım elbise giymişti, avukat gibi görünüyordu. Beni gördü ve başını eğdi.

"Sadece birkaç gün önce vurulduğuna göre daha iyi görünüyorsun," dedi. "Ben çabuk iyileşirim," diye cevap verdim.

Başını salladı, sonra Dom ve Leslie'ye baktı. "Hadi başlayalım. Diğerleri nerede?"

Leslie başını çevirdi ve diğer geçidin aşağısındaki birleşik odalara doğru ıslık çaldı. "Andrea, Cassidy, Micheal burada," diye seslendi.

"Bana köpekmişim gibi ıslık çalma Lez, yoksa o aptal kışını tekmelerim!" Cassidy geri bağırdı.

Leslie Micheal'a, "Geliyorlar," dedi.

Oyunumuzu bıraktık ve Dom'un masasına geçtik. Ben yakındaki masalardan birine oturdum, Dom bilgisayarın başına geçti, Micheal onun yanında durdu ve Leslie de karşıdaki masaya yaslandı. Kızlar çok geçmeden içeri girdiler ve kanepede yan yana oturdular.

Micheal, "Öncelikle hepinizi bu konudaki sıkı çalışmanızdan dolayı kutlamak istiyorum," dedi. "Uzun bir yol oldu, biliyorum, ama sonunda bir son görüyoruz."

"Devam et Micheal," diye inledi Cassidy.

Micheal gülümsedi ve monitörlere dönmeden önce ona göz kırptı. "Deneylerden Martel'in sorumlu olduğunu biliyoruz. Bu deneyleri finanse eden müşteriler vardı. Hepsini birbirine bağlayan tek bir şirket bulana kadar hepsini birkaç kişiye indirgedik.

Artık Redbird Projesi adını verdikleri bu deneyleri sadece finanse etmekle kalmayıp aynı zamanda denetlediklerini de biliyoruz. Cassidy'nin ve benim araştırmalarımızdan sonra, bizim yaşadıklarımıza benzer yeni deneyler yaptıklarını keşfettik ama bu sefer farklı, bilinmeyen bir isim altında. Tüm bunları finanse eden şirketin adı bir zamanlar Merkov Industries'miş. Bir biyoteknoloji şirketi olarak başlamış, teknoloji, askeri uygulamalar, ilaç ve nöroloji alanlarında çalışmış. Şimdi, piç bir oğlun yönetimi devralmasının ardından Kennedy & Co olarak faaliyet gösteriyor."

En büyük ekranda grenli bir görüntü belirdi: gri gözlü, siyah saçlı, şık bir takım elbise giymiş bir adam. Hareket halindeyken, yanında korumasına benzeyen biriyle arabasına binerken çekilmişti; gizlice çekildiği belli olan bir fotoğraf.

"Bu adam," diye devam etti Micheal, "Tyler Kennedy, Bay Merkov'un oğlu. Merkov'un kendisi yıllardır ortalıkta görünmüyor, oğlu görevi devraldıktan sonra spot ışıklarından kayboldu."

"Yine deneyler yaptığını nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Micheal Cassidy'yi işaret etti. "Martel'le bağlantılı olduklarını öğrendiğimizden beri onun şirketini izliyoruz. Yürütüyor olabilecekleri çalışmaları araştırdık. En son yaptıkları çalışma hamile kadınlar üzerine. Özellikle de ailesi olmayan, insan ticaretine maruz kalmış ya da sokaklarda yaşayanlar. Tam olarak ne yaptıklarını bilmiyoruz ama Cassidy, tesislerinden birinden gelen ve kısa bir süre sonra ölen Tonya adlı bir kadınla ilgili bir rapor bulmayı başardı. Andrea'nın tıbbi rapora ilişkin değerlendirmesine göre, annedeki semptomlar bizimkilere benzemiyordu. Çocuğu da deforme olmuştu..." Cassidy'ye baktı. "Özellikle gözleriyle."

Ona ters ters baktı. "Bok herifler," diye mırıldandı. Leslie,

"Bu belirtiyi düzeltememeleri çok garip," dedi.

"Kullanılan kimyasallar," diye açıkladı Andrea. "Beyin fonksiyonlarının ve üretilen doğal hormonların geliştirilmesinde büyük bir faktör. Ancak gözleri etkileme eğiliminde ve bunun nedenini bulamadılar."

"Küçük deneylerinin çocuklar üzerinde işe yaramasını sağlayamadılar, bu yüzden hamile kadınlara geçtiler," dedim dalgın dalgın, masadaki adama bakarak

Ekran.

Andrea, "İyileştirme sürecinin en erken gelişim aşamasında gerçekleşmesi gerekiyor," dedi. "Daha iyi sonuçlar için."

Hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyorduk. Sadece çaresizdiler. Biz çocuklarla yakınlaştılar ama tam olarak başaramadılar ve şimdi bu onların son girişimiydi.

"Peki peşinden ne zaman gideceğiz?" Ben sordum.

"Yakında," dedi Micheal. "Ama sadece o değil. İnşa ettikleri her şeyi yıkmak istiyoruz. Ailenin en eski tesisi Severfalls, şu anda en yeni tıp merkezlerini işlettikleri yer. Sadece hamlemizi doğru zamanda yaptığımızdan emin olmamız gerekiyor."

"Bir şeyleri yakmak için can atıyordum," dedi Leslie.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım.

Dom, Micheal'ın dikkatini çekmek için masasına çılgınca vurdu. Micheal döndü ve Dom'un önündeki küçük monitör ekranını kapatarak eğildi. Bir şeye baktılar, sonra Micheal hızlıca fısıldadı ve Dom başını salladı.

Dönüp bana baktılar. "Ne oldu?" Dedim.

Micheal'ın ağzı sert bir şekilde çatılmıştı. "Emery, şu sahip olduğun Martel kızı... Onun için planın tam olarak neydi?"

"Neden?"

"Onu öldürmeyi mi planlıyordun?"

Ellerimi sıktım. Bunu neden bilmek istiyordu ki?

Ona gerçeği söylemek istemedim. Çünkü gerçek karmaşıktı.

Ve onlara hâlâ tam olarak güvenmediğim için. "Öyle miydin, Emery?"

"Evet," dedim.

"Hâlâ istiyor musun?"

Çenemi sıktım. Masadan kalktım ve ona ters ters baktım. "Neden soruyorsun?"

Bakışlarını benimkilere kilitledi. "Yukarı çek, Dom."

Büyük monitörde bir video belirdi. Bir haber klibine benziyordu. İnsan kalabalığı bir federal binaya doluşmuştu. Binadan çıkan bir çift vardı ve yanlarında insanları uzak tutmaya çalışan birkaç koruma vardı.

Micheal'ın omzunun yanından geçerek yaklaştım. Monitöre doğru adım attığımda kalp atışlarım hızlandı ve bir an için önümdeki ekran dışında etrafımdaki dünya karardı.

Tünel görüşü.

İşte . Benim

Eve'im.

Bebeğim çok yorgun görünüyordu, gözleri buğuluydu, altlarında koyu halkalar vardı, cildi hatırladığımdan daha solgundu.

Sonra omzumun üzerinden o isyankâr kahkaha geldi.

Bak , Emery." Nina kıkırdadı. *Sana anlatmaya çalıştım, değil mi?*

Ama sen hiç dinlemiyorsun.

Gri gözlü adam, Tyler Kennedy, onun yanındaydı. Adamın koruyucu kolu kızın omzundaydı ve caddeye park edilmiş bir araca bindirildiklerinde hızla kızın sırtına indi.

Sen kaybettin ve şimdi o kıza sahip. Kahretsin, bu acıtmış olmalı, zavallı bebek. Eminim sen orada ağzın açık dururken onu beceriyordur.

"Emery... iyi misin?"

Micheal'a ve beni rahatsız olmuş bir şekilde izleyen diğerlerine döndüm. Muhtemelen öldürmeye hazır görüldüğüm içindi.

"Çıkmak istiyorum," dedim gırtlaktan gelen, benim bile zor tanıdığım bir sesle. Sanki deli olduğumu bilmiyorlarmış gibi bana bakma sırası onlara gelmişti.

"Yapamazsın," dedi Andrea. "Emery, yaralısın."

"Umurumda bile değil."

"Gerçekten kötü durumdasın, değil mi?" Leslie güldü. "Biraz takıntılısın, ha?"

Cassidy başını öne eğerek, "o son kıızı yakalamak zorunda," dedi.

"Bu bir korku filmi değil," dedi Micheal.

"Emin misin? Öyle hissettiriyor," dedi.

"Yani onun peşinden gidiyorsun, değil mi?" Leslie bana sordu. Bir yerden elinde bir avcı bıçağı belirdi. Önce dışarı çıkardı, sonra tekrar içeri soktu. "Ben de gelebilir miyim?"

Micheal, "Onun peşinden gitmiyoruz," diye karşı çıktı. "Önemli olan Kennedy."

"Sen öyle diyorsun. Belli ki o da işin içinde." Cassidy ekranı işaret etti. "Şunlara bakın, hepsi birbirine sokulmuş."

"Bunu bilmiyoruz."

"O bir Martel. Bence bu çok açık."

Micheal bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer kız onunla birlikteyse, daha sonra bir karar verebiliriz."

"Ona benden başka kimse dokunamaz!" Yumruğum masalardan birine çarparak hırladım.

Sessizlik oldu.

"Hayır. Bir," diye tekrarladım, sonra Micheal'a döndüm. "Şöyle . Kennedy'yi yakalamanıza ve her şeyi yerle bir etmenize yardım edeceğim. Karşılığında Eve'i alacağım. Ve önce onu istiyorum, anladın mı? Onu burada istiyorum, orada o yağlı pislikle ya da başka bir yerde değil. Tam burada."

Micheal bana deliymişim gibi baktı. "Hayır."

Gözlerimi kırptım ve beyaz yakalı gömleği avucumun içinde büküldü.

"Anladığınızı sanmıyorum. Ben senin için çalışmıyorum," dedim yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Beni hapisten kurtardığın için sana borçlu olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekçi ol. Eve'i istiyorum ve hoşuna gitse de gitmese de onu alacağım. Bunu teklif ediyorum çünkü hepinizi öldürmek ve onun peşinden kendim gitmek zorunda kalmak istemiyorum. Bana fayda sağlayabilecek kaynaklara sahip olduğunuzun farkındayım. Ama bana yardım etmezseniz, sizi öylece bırakıp giderim."

Micheal benimle dövüşmeye hazır görünüyordu ama ben hiç çekinmedim.

Cassidy, "Bırak onu alsın, Micheal," diye araya girdi. "Zaten çok fazla çaba sarf etti, sence de öyle değil mi?"

Geri çekildi ve ben de gitmesine izin verdim. "Oraya gidersen ve yakalanırsan, bu senin suçun. Seni bir daha kurtarmaya gelmeyeceğim," diye uyardı. "Güvenli olduğundan emin olana kadar Severfalls'a taşınmayacağız. Ama... eğer küçük yuvasından çıkarsa, o zaman elbette onu alın. Sizi durdurmayacağım. Ama size yardım da etmeyeceğim."

Monitöre döndü ve Kennedy ve Merkov'la ilgili planlarını anlatmaya devam etti. Tek yapabildiğim klibi izlemektir. Onu izlemek.

Yardım et, Emery.

Odanın karanlık tarafına baktım ve Eve'in orada durduğunu gördüm.

Yardım edin, diye bağırdı.

Yapacağım, tatlım, diye bağırdım, onu yatıştırmaya çalışarak. *Senin için geliyorum.*

Ben de geliyorum.

. Yapamazsın, diye ağladı.

Neden? Ben sordum.

Kırılmışsın.

İyileşeceğim. Ve acı beni durduramayacak, hiçbir şey durduramayacak.

Gülümsedi, ciddi bir gülümseme. *Hayır, bebeğim, dedi. Sen kırılmışsın. Leslie'nin hâlâ masada duran hap şişesini işaret etti. Önce kendine yardım etmelisin. Yoksa beni asla kurtaramazsın.*

Haplara baktım, dehşete düşmüştüm.

"Yarın Severfalls'un haritalarına bakacağız, böylece yerleşim planını ezberleyebiliriz." Micheal'ın keskin sesi kulaklarımda net bir şekilde çınladı. "Son aşama üzerinde çalışmaya başlıyoruz."

Dağıldılar ve ben yalnız kaldım. Micheal gece için binadan ayrılırken veda etmedi. Cassidy ve Leslie de dışarı çıktı. Dom bilgisayarına yapıştı ve Andrea başka bir odada kayboldu.

Haplara baktım. Onca zaman acı çektim. Kendimi asla bir korkak olarak görmedim ama burada öyleydim. Olanlar yüzünden.

Asla değişmeyeceksin Emery, diye fısıldadı Nina. Her zaman dengesiz olacaksın.

Dokunduğun herkesi incitiyorsun.

Artık korkmayı göze alamazdım. Kendi iyiliğim için değilse bile Eve'in iyiliği için.

Andrea küçük muayene odasında tıbbi malzemelerini dolduruyordu. Beni görünce irkildi. Ona doğru geldim ve Leslie'nin şişesini gösterdim.

"Benim için bundan biraz alabilir misin?"

Şişeyi aldı ve inceledi, sonra gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Emin misin?"

"Evet. Öyleyim."

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Pekâlâ. Ne yapabileceğime bakacağım." "Teşekkürler." Kapıya doğru döndüm.

"Emery?"

Ona baktım.

"Sen... sen gerçekten o kıza zarar verecek misin?" diye sordu. "Roman Martel'in kızı olduğunu biliyorum ama... sence yeterince para almadı mı? O videoda içi ölmüş gibi görünüyordu. Onu zaten öldürdüğünüzü düşünmüyor musunuz? Neden gitmesine izin vermiyorsun?"

Gözlerimi onunkilere kilitledim ve yüzünün kızardığını gördüm. "Yapamam." Ve ilk kez doğruyu söyledim.

CH6PHER Sià

Buradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

Bir haftadan daha uzun bir süre önce Severfalls'a getirilmeyi daha az umursayabilirdim. Zamanın küçük bir noktasında, burayı kabullenmeme izin verdim, hatta Leo ile seanslardan ya da birbirlerini destekleyen beş kadından bir parça rahatlık hissetmeme bile izin verdim.

Keşke ben de onlar gibi olabilseydim. Çok mutlu bir şekilde habersiz.

Bu yerde derin bir tuhafılık vardı. Bunu anlamamın neden bu kadar uzun sürdüğünü tahmin etmeme gerek yoktu.

Çünkü o zamanlar umurumda değildi.

Tüm düşüncelerim tekrar tekrar dönüp duruyordu. Emery'ye. Onu gördüğüm son güne.

O zamandan beri bana musallat olmuştu. Hâlâ da öyle.

Onu şimdi her zamankinden daha fazla görüyorum, gölgelerde ve karanlık köşelerde gizleniyor. İlk başlarda siyah, uğursuz bir şekilden başka bir şey değildi - kabul etmeyi reddettiğim damlayan bir gölge. Ama zamanla, yüzleşmekten korktuğum bir hayalete dönüştü. Sonra yaptım; bir gece ona bakmak için kendimi zorladım. Yüzü... her şey yanlıştı. Bir kabustu. Çürüyen bir ceset, derisi kemiklerini gösterecek şekilde soyulmuş, yüzünün yarısı bana gülümseyen bir kafatasından başka bir şey değildi. Üzerinden yere kan damlıyordu. Geceleri koridorlarda yürürken beni takip ediyordu, artık hiçbir yer güvenli değildi.

Uykusuzluk işleri daha da kötüleştirdiği için Leo'nun önerdiği uyku ilacını almaya başlamaktan başka çarem yoktu.

Emery sadece gün içinde ortaya çıkmadı ama ben hep sersemlemiştim. Lulladex onu uzak tutuyordu ama aynı zamanda kendimi zombi gibi hissetmeme neden oluyordu. Eğer uyuklamıyorsam, bir yerde oturup yüzümde aptal bir gülümsemeyle hiçbir şeye bakmıyordum.

Kızlar da kendilerinden geçmiş görünüyorlardı ama yine de burada olmaktan daha mutluydular. Jonsei, gözünün üzerinde bir yama olmasına rağmen birkaç gece önce hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.

"Sadece küçük bir yan etki." Gülümsedi. "söylediler." "O geceden bir şey hatırlıyor musun, Jonsei?" Ben sormuştum.

Başını salladı. "Sadece kötü bir rüya gördüm."

Hepimiz kötü rüyalar görüyor ve kötü uyuyorduk. Bu normal değildi.

Bir sorun vardı.

İlaçlar yüzünden olabileceğinden şüphelenmeye başladım. Bir sabah, hayaletimi görmek ve bütün gün kendimi bok gibi hissetmek anlamına gelse bile kendimi hap almamaya zorladım.

Jackie tabağını almaya gittiğinde, "İlaçlarını almayı unutmuşsun Eve," dedi. "Al, sana biraz daha su getireyim."

"İstemiyorum," diye tersledim. Bu bir yalan olsa bile. Bunu gerçekten çok istiyordum, o uyuşuk, mutluluk verici hiçliği hissetmek istiyordum. Ama bunu bu kadar çok istememden de nefret ediyordum.

"Başlarda zor olduğunu biliyorum ama daha iyi olacak. Eğer şimdi bırakırsan, daha da zorlanacaksın. Vücudun buna alışacak, göreceksin." Gitti ve bana biraz daha su getirip tepsiye koydu. Ben kıpırdamamıştım ama o da kıpırdamamıştı, başımda dikilmiş bekliyordu.

Ona defolup gitmesi için bağırarak istedim. Bunun yerine sessizce hapi alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim ve ardından bir yudum su içtim.

"İşte bu kadar." Jackie tepsiyi aldı. "Neden spaya gidip kendine bir masaj yaptırmıyorsun? Yardımcı olur."

Dönüp gittiğinde birkaç saniye bekledim, sonra banyoya gidip hapi tuvalete tükürdüm ve sifonu çektim.

Bütün gün başım ağrıdı ve baş dönmesi nöbetleri geçirdim ama elimden geldiğince bunları görmezden geldim. Havanın giderek soğumasına rağmen yürüyüşlerimi dışarıda yapıyor, temiz havanın bana iyi geleceğini umarak tesisin etrafındaki orman yollarında geziniyordum. Orman yazın çok güzel olurdu. Şimdi ise çorak ve çok sessizdi.

Leo ile seanslarıma gitmeye devam ediyordum ama onunla konuşmalarım daha çekingen bir hal almıştı. Bir gün ona Emery'yi odamda ve koridorlarda itiraf ettim.

"Travma halüsinasyonlara yol açabilir," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ama zamanla kaybolacaklardır."

Ellerimi ovuşturarak ateşe baktım. "Sanırım Lulladex onları daha da kötüleştiriyor."

Sessizleşmişti. Ona baktığımda, bakışlarında ne varsa bir anda yok oldu.

"Bunun bir yan etki olduğunu hatırlamıyorum," dedi. "Uykusuzluktan kaynaklanıyor olabilir."

Koltuğumda kıpırdandım. "Evet, doğru..."

"Uyku ilacını al ve bütün gece uyumaya çalış Eve. Biraz meditasyon yap, belki bahçede. Halüsinasyonların gerçek olmadığını kendine hatırlat."

Başımı salladım, ona bakıyordum. "Artık ilaç almak istemiyorum."

"Biraz zaman verin," dedi.

Uyku ilacını aldım ve günler sonra hiç uyumadığım kadar iyi uyudum. Lulladex'i değil de sadece uyku ilacını alarak kurtulabileceğimi düşündüm, ancak günler daha da kötüleşti, acı ve kalp ağrısı geri döndü ve daha önce hiç hissetmediğim kadar üzgün hissetmeme neden oldu.

Üç gün sonra kırıldım ve teslim oldum.

Belki de haklıydılar ve olumsuz etkileri geçecekti.

Muhtemelen kendimi kandırıyordum.

Ama uyku ilacını alıp beni bulamayacakları kadar derinlere daldığımda kâbuslar sona erdi.

"Çoğumuza uyku ilacı da verdiler," dedi Maria, onunla ve diğerleriyle tekrar güneşlenme odasında takılırken. "Genellikle harikalar yaratıyor. Ama bazen en kötü gece terörlerini ben görüyorum."

Diğerleri de benzer rüyalar gördüklerini söylediler. Bu düşünce benim de midemi bulandırdı.

Bu tamamen yanlış olmalıydı. Ama kendime bunların hepsinin kafamda olduğunu söylemeye çalıştım. Paranoyaklaşmaya başladığımı. Diğerleri iyi görünüyordu ve hiç endişeli görünmüyorlardı. Arada sırada koridorlarda dolaşırken, onların arka taraftaki tıbbi koğuşa götürüldüğünü görüyordum. Sanki başka bir günmüş gibi birbirleriyle gülümseyerek konuşuyorlardı.

Jonsei'yle yaşadığı olay sadece garip ama nadir bir andı. O geceden sonra bir daha böyle bir şey olmadı. Ve her ilacın yan etkileri vardı. Kennedy ve ekibi bunu çözmeye çalışıyor olmalıydı.

Tüm bunlara inanmaya, içimde sürünen küçük korku hissini görmezden gelmeye çalıştım. Duvarların yavaşça etrafıma kapandığını, beni hapsettiğini hissetmemek için.

Ta ki bir gece sanat galerisindeki tablolara bakana kadar.

Saat geç olmuştu ve uyku hapımı henüz almamıştım. Odamdan çıktım ve ilk kez fark edilmeden güvenlik masasının yanından geçtim. Genelde beni durdurmazlar, sadece selam verip yollarına devam ederlerdi. Ama bundan sonra hep izlendiğimi hissettim.

Merdivenlerden gizlice indim ama boştu. Dolaşmaya başladım ama kendimi galeride, idam sehпасının önünde diz beyaz elbiseli genç bir kızın resmini incelerken buldum. Önce ayak duydum ve Adrien'i tıbbi koğuşa doğru götüren birkaç hemşire ve bir doktoru görmek için baktım. Beni fark etmemişlerdi. Koridordan aşağı döndüklerinde, vahşi bir içgüdü beni takip ettirdi.

Yarı yolda durduklarında, bir kapı aralığına saklandım ve etrafı gözetledim.

Personel, elleri ve ayakları sandalyeye bağlı bir şekilde koltuğunda gevşekçe oturan Adrien'in etrafında fısıltıyla konuşuyordu. Başını bir tarafa doğru eğilmiş ve gözleri arkaya kaymıştı.

Tekrar yürümeye başladılar ve arka tarafa açılan bir dizi kapıdan geçtiler. Kapı aralığından çıktım ve koridorun ortasında durup kapılara baktım.

Ertesi gün Adrien'e bunu sorduğumda bana neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi baktı.

"Kendimi iyi hissetmiyordum," dedi.

"Seni götürdüklerini hatırlamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Pek hatırlamıyorum."

Onları aptal olarak görmedim. Gerçekten. Ama nasıl bu kadar kör, bu kadar umursamaz olabildiklerini anlayamıyordum. Sonra anladım ki, güvenli olduğunu düşündükleri bir yerde oldukları için mutluydular. Buranın onlara bakacağına güveniyorlardı.

Ertesi gece, alacakaranlıkta, beni izleyen gözlerin içeride kalmasını umarak ormanda bir gezintiye çıktım. Daha uzağa gitmeye cesaret ettim.

ve sonunda araziyi çevreleyen büyük taş duvarlardan birine rastladı.

Önümde küçük bir çakıl patikanın uzandığı, yerini demire bırakana kadar duvarı takip ettim. Demir kapı mülkün arka tarafında duruyordu, zincirlenmiş ve kilitlenmişti. Çakıl yol kapıdan binaya kadar uzanıyor, kapının ötesinde ise asfalt bir yol uzakta kayboluyordu.

Bir mahkûmun hapishanesinin parmaklıkları arasında yaptığı gibi parmaklarımı demirin etrafında kıvırdım. Yolun nereye çıkabileceğini ve tırmanıp yürümeye başlayıp başlayamayacağımı merak ederek dışarı baktım.

Geri mi dönsem yoksa başka bir yol mu arasam diye karar veremeden, yan tarafında kırmızı bir çizgi olan siyah bir Mustang yoldan aşağı uçarak geldi. Yanımdan uçarak geçti ve sonra gıcırdayarak durdu.

Bir saniye durdu, sonra geriye doğru gitti ve sarsılarak önümde durdu.

Camlar o kadar karanlıktı ki içeriği göremiyordum. Araba uzun bir süre orada kaldı ve ben tedirginlik hissetmeye başladım.

Çünkü yine izleniyordum. Hiçbir yer güvenli değildi.

Geri çekildim ve dönerek Severfalls'a doğru koşmaya başladım.

Aynı gece, korkunç bir gece terörü yaşadım. Uyku hapımı aldım ve Emery'nin hayaletinin beni izlediğini görmemek için içime doğru kıvrılıp kapıdan uzandım. Birkaç dakika içinde, ilk başta her zamanki rüyasız uykuma daldım.

Gece bir ara fısıltılar duydum. Kapımın açılma sesi bana ulaştı, ardından vücudumda eller hissettim ama uyanamadım. Karnıma bir şey saplandı ve koluma ağır bir baskı uygulandı. Sonra pantolonumun indirildiğini ve soğuk bir şeyin içime itildiğini hissettim. Uyanmak, çığlık atmak, çırpınmak istedim ama yapamadım.

Sonra her şey kayboldu ve karanlık yeniden hakim oldu. Başka bir rüya, bir tümör gibi acımasızca zihnimde şişti. Hemşireler beni odamdan çıkarırken tekerlekli sandalyeye bağlıydim, hareket edemiyor ve konuşamıyordum.

Beni aşağıya, loş bir koridora ve tıbbi koğuşa götürdüler. Kapı zifiri karanlığa açıldı ve göremesem de orada korkunç bir şeyin beklediğini biliyordum. Çocukların belli belirsiz çığlıkları yankılanıyor, kafeslerin tıkırtılarına karışıyordu. Beni ileri doğru ittiler ve karanlık beni yuttu.

Uyandığımda güneş hala doğmamıştı ve yatağım terden sıırıslıklam olmuştu. Çarşafıları üzerimden attığımda hala pijamalarımınla duruyordum. Acı ya da rahatsızlık hissetmiyordum ama yine de kendimi yanlış, ihlal edilmiş hissediyordum.

Bu yerle ilgili çok boktan bir şey vardı ve başka türlü davranmaya çalışmaktan bıkmıştım.

Şimdi yatağımda oturmuş, elimde telefon, gökyüzünde ilk ışıkların kırılmasını izliyordum. Lena ve Jamie bana birkaç kez mesaj atmış ve iki kez de aramışlardı. Cevaplarım kısa ve yavandı ama bana ulaşmayı hiç bırakmadılar. Bunun için minnettardım.

Önce Jamie'nin numarasını çevirdim ve gönder tuşuna bastım. O açmadan önce telefon iki kez çaldı.

"Eve, iyi misin?"

"Beni buradan çıkarman gerekiyor," dedim. Bir duraklama oldu. "Ne oldu?"

"Burayı sevmiyorum. Dışarı çıkmam gerek."

"Tamam," dedi. "Öğleden sonra Lena ile konuşup ne yapabileceğimize bakacağım."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ." "Amcanla konuştu mu?"

Dudağımlı ısırdım. "Hayır."

"Bak bakalım seni erken çıkarabilecek mi?"

"Hastaneye yattığımdan beri onunla hiç konuşmadım," diye itiraf ettim. Jamie küfretti. "Seninle konuşmuyor mu?"

"Sanırım hayır. Bilmiyorum."

"Onu aramalısın Eve. Sanırım serbest bırakılman için resmi olarak imza atabilecek tek kişi o."

Telefonu sıkıca kavradım. "İntihara meyilli değilim. Sadece buradan siktir olup gitmek istiyorum."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece sana olduğu gibi söylüyorum."

Lanet olsun.

Bu tür yerlerin çoğunun nasıl işlediğini biliyordum. Politikaya göre, eğer kendiniz için tehlikeli olduğunuzu düşünüyorlarsa, gitmenize izin vermeleri pek olası değildi. Ve beni izlemelerinin üzerinden sadece bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti, muhtemelen gitmeye uygun olduğuma karar verecek kadar uzun değildi.

"Ara onu," diye tekrarlardı Jamie. "Ve oradaki insanlarla bir iki günlüğüne bizimle kalmaya gelmeleri konusunda konuş. Lena'ya haber veririm."

Kapattım ve telefonuma baktım. Sonra Wes Amca'yı aradım.

Yedi kez çaldıktan sonra telefonu May Teyze açtı.

"Eve," diye nefes aldı. "Seni kontrol edemediğimiz için çok üzgünüm. Çok zor birkaç hafta geçirdik. Sen iyi misin?"

"Ben... Dürüst olmak gerekirse daha iyiyim." "Doğru, tabii ki."

"Wes Amca orada mı?"

Yer değiştirdiğini duyabiliyordum. Fısıldaşmalar duydum, sonra şöyle dedi: "Şimdi iyi bir zaman değil Eve. Wes Amca uyuyor. Hâlâ saldırının etkisinden kurtulmaya çalışıyor."

"Sadece beni Severfalls'tan çıkarması gerekiyor," dedim.

"Neden? Orada bir sorun mu var? Buranın en iyi tesislerden biri olduğunu duymuştum-"

"Sadece ona ihtiyacım var. Lütfen." Sinirlenmek istememiştim ama gergindim ve bir şeyleri kırmaya hazırdım.

Yavaş bir nefes verdi. "Bilmiyorum Eve. Wes hepimiz senin iyi olacağını hissedene kadar kalman konusunda çok istekliydi."

"Ben iyiyim."

"Peki, doktorlar ne dedi?"

Telefonu duvara fırlatmak istedim. Onun yerine, "Daha iyi olduğumu düşünüyorlar." dedim.

"Ama onlardan hiçbir haber alamadık ve serbest bırakılmaya hazır olduğunuzu hissettiklerinde arayacaklarını söylediler."

"Ben hazır olduğumu söylüyorum ve Wes Amca'ya gitmek istediğimi söylemeni istiyorum."

Sanki bıkmış gibi tekrar iç çekti. "Bunun hakkında konuşuruz ve bakarız. Ama biraz zaman vermelisin. Çok şey yaşadın..."

"Yok artık."

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark ederek donup kaldım.

"Biz de öyle," diye ekledi daha sert bir sesle. "Wes'in zamana ihtiyacı var. Bu işi yürütmeye çalış."

Başımı salladım, gözlerimi ovuşturdum. "Yapamam, burada olmaz." "Sadece dene, Eve. Gitmek zorundayım. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığında, telefonu fırlatmak yerine yatağın üzerine düşürdüm. Onun ve Wes Amca'nın beni bir kez bile aramaması dikkatimden kaçmamıştı ve şimdi nedenini anlıyordum. Şirketi tehdit etmiştim ve bu nedenle onlar için bir tehdit oluştuyordum.

Wes Amca konuşmak istemedi, beni serbest bırakmak istemedi. FBI tarafından sorgulanmaya gittiğimde gelen onun avukatıydı. Şirketten bahsetmediğimden emin olmak için. Bahsettiğimde de avukat yetersiz kanıt olarak işaretlemişti. Bu saçmalıktı çünkü laptopumda ihtiyaçları olan tüm kanıtlar vardı. Bu da yetmezmiş gibi, harici disk hala evimdeydi.

Maskeli balodaki itirafım yüzünden ilişkimizin onarılamayacak kadar zedelendiği açıktı. Artık Wes Amca beni bir düşman olarak görüyordu. Beni susturmak istiyordu. Beni uzak tutmak istiyordu.

CH6PHER SEVEN

İki gün boyunca paranoyam doruk noktasındaydı ama en azından odamın dışındayken sakın ve soğukkanlıymışım gibi davranmak için kendimi tuttum. İçeride o kadar da değildim. Kapıyı kilitleyemiyor olabilirdim ama geceleri barikat kuruyordum. Neyse ki, o özel "gece terörü" geri dönmedi. Yine de işimi şansa bırakmıyordum.

Her zamankinden daha fazla izlendiğimi biliyordum. Bundan hâlâ emindim çünkü güvenlik görevlilerinden biri olan bir adamın beni belli bir mesafeden takip etmeye başladığını fark ettim. Belki de bunun dışarıda, özellikle de çevrede daha sık yürüyüşe çıkmaya başlamamla bir ilgisi vardı. Kameraları olması sürpriz olmamalıydı ama etrafa bakma zahmetine katlanmamış, sadece binaları çevreleyen sarmaşık kaplı taş duvarlarda herhangi bir boşluk veya açıklık olup olmadığına gizlice bakarken arazide amaçsızca dolaşıyormuş gibi yapmıştım.

Jamie'yi aradığım günün ertesinde adamın beni takip ettiğini fark ettim, onu yan kapının yanında durup avluda yürürken beni izlerken yakaladım.

Odamı dinliyor olabileceklerinden korktuğum için bir daha kimseyi aramadım. Sadece mesajlarla yetindim ve yatak odasında da kamera olması ihtimaline karşı mesajlarımı banyonun içinden gönderdim. Jamie ve May Teyze ile yaptığım görüşmeden sonra bile uysal kalmadım ya da boş durmadım. Beni dinleyip gitmeme izin vereceğini umarak neredeyse Tyler'ı arayacaktım ama beni aksi yönde ikna etmekte gecikmeyen Le ile konuştuktan ve gardiyanın eli belindeki telsizde bana ters ters baktığını gördükten sonra, bunun mümkün olmadığını anladım.

Bana yardım etmesi için ona güvenebilirdim. Ne olsa beni tutmak istediği kendi tesisiydi. Eğer şimdi ona gidersem, işleri daha da zorlaştıracaktı.

Bu yüzden hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Yürüyüşlerin yanı sıra bahçeye çıktım, sessizleşip sadece dinlesem bile güneş odasında kızlarla takıldım. Kendimi ilaçları almamaya zorladım, banyoya gidip sifonu çekmeden önce Jackie'nin önünde öyle yapıyormuş gibi davrandım.

Berbat bir durumdu ama dışarı çıktığımda mümkün olduğunca zihnimin açık olması gerektiğini biliyordum.

Banyoya girdiğimde ikinci gecenin neredeyse gece yarısıydı. Duşun sesini açtım, kıyafetlerimi çıkardım ve elimde telefonumla içeri girdim. Sudan uzak durarak duvara yakın durdum ve mesajlaşma programını açmadan önce içerisinin buharlanmasına izin verdim. Banyoda şüpheli bir şey aradım ve hiçbir şey bulamadım ama yine de işi şansa bırakamazdım. İşte burada kendimi deli gibi hissediyordum ama peşinde olduğum tek bir şeyi bile öğrenmelerine izin vermemeye kararlıydım.

Lena'nın adına tıkladım ve konuşmamızı açtım, sonra da yazmaya başladım.

Guy hala beni izliyor. O fark etmeden sıvışabileceğimi sanmıyorum.

Gönder tuşuna bastım ve bekledim.

Bir dakika sonra bir yanıt aldım.

Ben de düşünmüştüm. Olası bir çıkış yolu var mı?

Gözlerimi kapadım, düşündüm, sonra cevap yazdım. *Olabilir. Ama riskli olacak. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben orada olacağım.*

Mesajına baktım ve taze gözyaşlarının sızısını hissettim. Bana bir faydası olmadığını bildiğim için göz kırparak onları uzaklaştırdım.

Dışarı çıkmak, bir yerlere gitmek ve saklanmak için her şeyi yapardım.

Jamie'nin beni "doğru" yoldan çıkarmak istediğini söyledi.

Serbest bırakıldım ya da hafta sonu geçici bir ziyaret için gelip gelemeyeceğime baktım. Lena'ya her şeyi anlattıktan sonra ikimiz de kabul ettik.

Seni yakaladım, diye mesaj atmıştı. Sadece bir çıkış yolu bul ve gelip seni alacağım.

O zamandan beri mesajlaşıp duruyoruz. Ben ona neler olup bittiğini anlatıyordum, o da bana orada ve hazır olduğuna dair güvence veriyordu.

Yasal sonuçları umurumda değildi, en azından kendim için. Yakalanırsam Lena için cezayı ben çekecektim. Gerekirse saçma bir hikaye uydururdum.

Geceleri plan yaptık, gündüzleri ise saçımı başımı çalıştım.

Yarın, mesaj attım.

Emin misin?

Evet. Gün batımında beni

bekle. Dikkatli ol.

Ekranı kapattım, sonra başımı nemli duvara yasladım. Gözlerimi kapattım ve vücudumda bir titreme hissettim.

Keşke burada olsaydın, Em. Seni özlüyorum.

Boynumda asılı duran tılsımı fırçaladım. Dikkatlice, sanki bir tılsımmış gibi parmaklarımla ovuşturdum.

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ama derin bir nefes alıp onu bastırdım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gözlerimi yavaşça açtım. Küçük bir nefes ciğerlerimi doldurdu.

Oradaydı.

Gölge, beni takip eden hayalet, camın diğer tarafındaydı. Duşun cam kapısı tarafından biraz bulanıklaştırılmıştı, yavaşça bir tarafa doğru hareket etti, kafatası yüzü bana gülümsüyordu. Cama yakın durup beni izlemeye başladı.

Yerimde durdum, titriyordum.

Dudaklarım titreyerek telefonumu dikkatlice sudan uzaktaki bir çıkıntıya koydum, sonra yavaşça cama yaklaştım ve elimi cama bastırdım. Vücudumu içeri doğru eğdim, alnımı kapiya dayadım.

Adını fısıldadım, tekrar tekrar söyledim. Hareket etmedi, kıpırdamadı bile.

O olmadığını biliyordum, . Ama elimdeki tek şey buydu.

Uzun bir süre birbirimizi izledik. Onun görebilmesi için vücudumu cama yasladım.

Elimi yavaşça aşağıya, karnıma, sonra da bacaklarımla arasına doğru hareket ettirdim. Parmaklarımı klitorisimde gezdirdikten sonra içime sokarken ürperdim. Kalçalarımla hareket ettirdim, cama sürtündüm, bana dokunan oymuş gibi davrandım. Parmakları içimde hareket etti, beni doldurdu. Gülümsemesini gördüm... yanan bakışlarını.

Camın üzerindeki elim yumruk şeklinde kıvrıldı, içimde orgazmın sıkılaşmaya ve yükselmeye başladığını hissederken nefesim kesildi. Hayalet başını biraz geriye eğdi ve fısıldadı: *İşte bu bebeğim. Beni ne kadar çok istediğini göster.*

Parmak uçlarımın üzerinde durarak daha sert okşayarak ona gösterdim. Nefesim kesilirken dudaklarım aralandı, gözlerim onun kafatasına benzeyen yüzüne kilitlendi.

Bu kadar... Bu .

Kısık, boğuk bir kahkaha . *Benim güzel, tatlı kızım.*

Cam nefesimden buğulandı ve yüzü daha da belirsizleşti, daha da bozuldu. Yine de gerçek yüzünü hayal ettim ve içimde nasıl hissettiğini hatırladım.

Boşaldım; yumuşak, çaresiz bir inilti dişlerimin arasından kayıp gitti. Yanağımı cama bastırdım, dudaklarımda suyu hissettim ve nefes nefese yalayarak uzaklaştırdım.

Bunu nasıl da , değil mi?

Gözlerimi sıkıca kapattım, orgazmımın dalgalarının beni ele geçirmesine, güzel baskının tüm düşünceleri süpürmesine izin verdim. Kısa, saf bir an için zevkten başka bir şey hissetmedim, sonra uyuşma ve hafif bir sakinlik. Giderden akan suyun sesi dışında neredeyse sessizleşti. Sonra her şey geri geldi.

Zavallı, küçük tavşan. Yapayalnız.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı çevirdim. Emery'nin hayaleti gitmişti.

Gözlerimi boşluğa diktim. Boğazım sıkıştı, o korkunç titreme geri geldi ve bir hıçkırık daha beni sarstı. Bu sefer, düşün zeminine doğru kayarken ve kendime sıkıca sarılırken hıçkırıklarımın kaymasına izin verdim.

* * *

Ertesi sabah, sanki başka bir günmüş gibi her zamanki rutinime devam ettim. Kahvaltımı yaptım, hapı lavaboya tükürdüm, sonra "meditasyon" yapmak için bahçeye indim. Öğleye doğru güneşlenme odasına geçtim ve diğerleriyle birlikte oturdum.

Adrien, "Son zamanlarda tek yapmak istediğim et ve domates yemek," dedi. "Dün gece dondurma denedim ve kustum."

"En azından canın turşu çekmiyor, başka bir şey de çekmiyor," diye güldü

Jonsei. "Ya da kan," diye ekledi Sasha. Biz ona baktığımızda kıkırdadı, Şok oldum. "Şaka yapıyorum, Tanrım."

Gülüştüler ve sesleri birbirine karışarak kulaklarımda bir uğultuya dönüştü.

Onlarla gülemiyor ya da konuşamıyordum bile. Çok gergindim. Gözlerim kapaıya kaydı ve görüş alanımın hemen dışında duran bir gölge gördüğüme yemin ettim.

Koltuğumda kıpırdandım, tenim sıcaktı, kaslarım gergindi. Odadan koşarak çıkmayı ve neredeyse kapıdan uçup gitmeyi çok istiyordum. Gözlerim pencerelere kaydı, güneş tepelerden zar zor görünüyordu.

"Siz hiç gitmeyi düşündünüz mü?"

Kadınlar sessizleşti. Gözlerimi onlara çevirdim ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Ne gibi? Kızlar gecesi gibi bir şey mi?" Maria sordu.

"Evet, kasabada bir karaoke barı var!" Rebecca neredeyse oturduğu yerden sıçrayarak ağzından kaçırdı.

"Gitmemize izin verildiğini sanmıyorum," Maria. "Neden olmasın? Sadece bir geceliğine," dedi Rebecca.

Kızlar bunu düşündüler ve baharda kaçırmak istemedikleri bazı konserler hakkında konuştular, sorumu tamamen unuttular.

Onları düzeltmeye çalışmadım.

Güneş batıyordu ve sadece birkaç saatim daha vardı.

Ama buradan kaçtıktan sonra onlara yardım etmeye çalışacağım. Bir şekilde. Neyse ki daha önce *iletişimde kalmak* için numaralarımızı değış tokuş etmiştik. Bir şekilde onları ikna edecektim.

Bir saat geçti ve sonunda kızlar dağıldı. Rebecca yanımda oyalandı ve ben de istemeyerek gülümsedim.

"Her şey yolunda mı Eve?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm. "Evet," dedim, neredeyse çatlayarak. Oturduğum yerden kalkıp onun yanında durdum. Kapaıya doğru yöneldiğinde ona baktım, sonra elini tutarak onu durdurdum. "Dinle. Bunun çılgınca geleceğini biliyorum ama... artık Lulladex ya da uyku ilacı alma, eğer yapabilirsen."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Neden?"

"Sadece bana güven. Diğerlerine söyle, tamam mı? Elinden geldiğince bundan uzak durmaya çalış."

"Neden-"

"Güvenli olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çatı. "Doktorlar buna ihtiyacımız olduğunu söyledi. Onlar araştırmalarını yaparken sakın kalmamıza yardımcı oluyor. Çoğumuzda anksiyete olduğu için."

"Biliyorum." Elini bıraktım. "Ama gerçekten ne araştırdıklarını biliyor musun?"

"Hamileliğimiz," dedi kesin bir ifadeyle.

"Biliyorum ama... neden?"

"Bebegin sağığı için. Büyümesine ve olabildiğince sağıklı olmasına yardımcı olmak için. Birçoğumuz yüksek risk altında olduğumuz için..."

"Tabii, doğru," dedim kapıya bakarak. "Sadece birbirinize göz kulak olun, tamam mı?"

Bana tuhaf bir bakış attı ama kırmadım. "Elbette." Tekrar kapıya yöneldi. "Yarın görüşürüz o zaman?"

Başımı salladım, yalanımı dile getiremedim. Her şey yolunda giderse, o yapmazdı. Eğer başarısız olursam, odamdan bir daha çıkacağımı sanmıyorum. Ya kendi isteğimle ya da burayı işleten insanlar tarafından.

Odamda erken bir akşam yemeğı yedim, birkaç lokmadan fazlasını zor yedim. Orada bekledim. Jamie'nin kitaplarından birini okuyormuş gibi yaptım, çantamı taşıırken şüpheli görüneceğim için onları geride bırakmak zorunda üzıldüm. Güneş neredeyse ağaçların arkasından kaybolana kadar dakikaları saydım, sonra kitabı kapattım ve yatağımin üzerine koydum. Kazağımi çektim Telefonumu cebime koydum ve sakince koridora çıktım. "Yürüyüşe mi çıktın Eve?" Jackie gülümseyerek, "Yürüyüşe mi çıktın Eve?" dedi.

Masa. "Her biraz daha geç, değil mi?"

Güvenlik görevlisi yakınımnda duruyordu ama ona bakmayı reddettim. "Evet, ilk başta yapmayacaktım ama sonra fikrimi değıştirdim."

Jackie'nin soğuk gözleri beni değıerlendirirken gülümsemesi hiç bozulmadı. ", kendine iyi bak, hava karardıkça dışarısı soğuyor." Masasının çekmecesine gitti ve küçük bir el feneri çıkardı. "Bunu al, böylece tökezlemezsin."

Ona teşekkür ederek aldım.

"Oh, ve Leo bu hafta sonu olmayacağını söylememi istedi ama ona bir şey için ihtiyacınız olursa mesaj bırakabilirsiniz."

"Harika," dedim. Son birkaç gündür onu görmeye zahmet etmemiş, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemişim ve o da bunu yerine getirmişti. Eğer burada çalışmıyor olsaydı, belki de ayrılmadan önce ona bir şey söylemediğim için üzülebilirdim. Ama Leo, Tyler'a ve bu tesise hizmet etmek için buradaydı, bu yüzden ona güvenmeyi ya da bu konuda üzülmeyi kendime yediremedim.

Yine de tereddüt ettim. "Aslında, bir parça kağıt ve kalem ödünç alabilir miyim? Onun için bir not bırakmak istiyorum."

Jackie not defterinden bir kâğıt parçası kopardı ve bana bir kalem uzattı. "Birazdan görüşürüz Eve."

Evet, doğru. Masasından uzaklaştım ve merdivenlere yöneldim.

Muhafızın beni arkamdan takip ettiğini ve mesafesini koruduğunu biliyordum. Yine de onu görmezden gelmeyi tercih ettim. Neredeyse sıçrayarak merdivenlerden ve Leo'nun ofisine doğru ilerledim. Sırtımı gardiyana dönerek kâğıdı ahşap kapıya bastırdım ve üzerine notumu karaladım. Tatmin olmuş bir şekilde kâğıdı katladım ve kalemle birlikte kapının altından fırlattım.

Hiç vakit kaybetmeden yan kapıya yöneldim ve dışarı çıktım. Serin akşam havası berrak ve tazeydi, neredeyse sadece bir kazak için fazla soğuk olmanın eşiğindeydi. Yine de serinliğin tadını çıkardım. Ormana doğru ilerlemeye başladım. Nereye biliyordum ve sadece rahat bir yürüyüş yapıyormuş gibi davranmayacaktım. Sonra koşmaya başladım ve doğrudan çevreyi oluşturan dış taş duvara yöneldim. Amaçladığım hedefi görene kadar patika boyunca hafifçe kıvrıldım. Bir dalı tırmanabileceğim kadar alçakta olan yaşlı bir meşe ağacının ucu, duvara yer açmak için bir noktada kesilmişti. Üstünde, diğer tarafa doğru uzanan başka bir dal vardı.

Yaşlı meşenin birkaç adım ötesinde durdum ve arkama bakmak için döndüm.

Nöbetçi sadece birkaç metre . Birbirimizi izledik.

Bana doğru bir adım bile atmadan el fenerini ona doğru fırlattım, sonra da arkamı dönüp ağaca doğru kaçtım.

Ağaca ulaşıp dala tutunduğumda bağırdı. Telsiziyle konuşurken bana doğru koştuğunu görmek gibi bir hata yaptım. Kalbim boğazımda, beklediğimden daha hızlı üzerime geldiğinde alt dala sıçradım. Ben yukarıdaki dala tutunurken, o diğer kolumu yakaladı, sertçe çekerek yanlış yöne çevirdi. Acı kolumdan yukarı fırladı. Çığlık attım ve ona tekme atarak yüzüne vurdum.

O tökezlerken ben de bir sonraki dala tırmandım, kolumda hâlâ acı vardı ama adrenalin durmamı engelledi. Kendimi aşağıya doğru çektim ve dala tutunarak ilerledim. Duvarın tepesine ulaşana kadar sallana sallana karşıya geçtim. O sırada muhafız da peşimden tırmanmaya başlamıştı.

"Geri gel," diye bağırdı. "Eğer itaat etmezsen, seni sakınleştirici altına almak zorunda kalacağız."

Bu sadece daha hızlı hareket etmemi sağladı. Bana daha fazla tehditler savurdu ama ben dinlemedim. Duvarı aştığımda aşağı baktım ve tek şansımın kendimi bırakmak olduğunu anladım. Omzumun üzerinden baktım ve onun çoktan bir sonraki dalda bana doğru geldiğini gördüm. Hiç düşünmeden yere düştüm.

Yere sert bir gümbürtüyle çarptım, düşüşümü hafifletecek küçük bir yaprak yığını olduğu için şükrettim. Yana doğru yuvarlandım ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Kolumdaki ve yere çarptığım tarafımdaki acıya rağmen ayaklarımı hareket ettirmeye zorlayarak tökezleyerek ilerledim. Duvarın arkasındaki asfalt yola geldim ve güvenlik görevlisinin peşimde olmasından korkarak kendimi önce koşmaya, sonra da koşmaya zorlayarak bir yöne doğru gitmeye başladım.

Yolda bir viraja geldiğimde, ışıkları neredeyse beni kör edecek bir kamyon üzerime geldi. Etrafımdan yüzümü kapattım, geçerken korna çalıyordu.

Şoförün bana küfrettiğini duydum ama koşmaya devam ettim.

Yolun uzun bir bölümüne geldiğimde güneş ışığı neredeyse kaybolmuştu ve hızımı yavaş bir koşuya geri getirdim. Arabalar geçiyordu ama hiçbiri Lena'nın arabası değildi.

Dehşet beni sardı, Severfalls güvenliğinin şimdiye kadar araçlarına binmiş ve beni aramak üzere yola çıkmış olacağından emindim. Neredeyse bilinçli bir kararla, saklanabileceğim bir yer olması için iki yanımdaki ormanlık alana geri dönecektim ki, arkasında çeşitli çıkartmalar olan mor bir cip yanıma geldi. Yolcu camı aşağı kaydı ve Lena'nın yüzünü gördüm.

"Eve!" dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Çabuk, arkaya geç!"

Tesisten gelen farları gördüm ve arabanın siyah bir Mustang olduğunu fark ettim. *Lanet olsun.* Yan tarafında kırmızı bir şerit olup olmadığını görmek için beklemedim. Arka kapıyı kırarak açtım ve içeri tırmandım. Lena'nın partilerinde gördüğüm koyu kıvrık saçlı ve parlak ela gözlü bir adam sürücü koltuğundaydı ve Lena ona gaza basmasını söyledi. Çok geçmeden, birkaç saniye içinde sıfırdan altmışa çıktık.

Bakışlarımı tekrar arkamızdaki yola çevirdim ve ışıkların kaybolduğunu gördüm. Rahatlayarak biraz ağlamak istedim.

"Vay anasını Eve, bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Lena. "Yapamayacağından korkuyordum."

"Ben de," diye nefes verdim, kötü kolumu hareket ettirirken yüzüm buruştu.

"Ne var ne yok?" Lena etrafına bakınırken sordu. "Kolumu mu incittin?"

"Pislik güvenlik görevlisi yaptı."

"Baktıracağız."

"Beni buradan olabildiğince uzağa götür," dedim.

Cip yolda hızla ilerlerken, kendi içime kıvrıldım, koluma sarıldım, bunu gerçekten yaptığıma, gerçekten kurtulduğuma inanamadım.

Gece çökerken karanlık orman yanımdan geçip gitti. Lena müziği açıp beni sakinleştirmeye çalışırken sonunda sakinleşmem kilometrelerce sürdü. Şokun etkisi geçtiğinde Severfalls'u sadece fiziksel olarak değil zihinsel olarak da geride bırakma sürecine başladım. Aklıma tek kısa düşünce kızlardı ve onları terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Son olarak Leo'ya verdiğim not aklıma geldi.

.

P6RH 2

SENI GÖRMEK GÜZEL 6G6IN

CH6PHER EIGHH

Yeşil şiltede battaniyelere sarınmış, yanımdaki masanın üzerinde bir çay bardağı ve kucağımda açık bir kitapla oturuyordum. Yağmurun pencereye vuran yumuşak şıptısı sessiz odayı dolduruyordu. Oda daha küçük ve daha az düzenliydi; şilte, çalışma masası ve şifonyer iki duvara yaslanmış tek mobilyalardı. Bir köşede bir örümcek ağ örmüştü ve pencereden içeri hafif bir cereyan sızıyordu. Bir duvarda eski bir dünya haritası asılıydı ve dolaba birkaç kutu sıkıştırılmıştı.

Bir birinci sınıf öğrencisinin odasından fazlası değildi ve Severfalls'un sunduğu her şeye bir çırpıda tercih ederdim. Pencereden gelen gri ışık, masanın üzerindeki lambadan gelen sıcak turuncu ışıkla karışıyordu.

Diğer sakinlerin çoğu derslerinde olduğu için ev sessizdi. Sadece alt katta konuşan bir çiftin sesini duyabiliyordum.

Oda, sömestr için henüz doldurulmadığı için kısa bir süre için ücretsizdi. Lena'nın arkadaşı Marcus, bizi Michigan State'e Jeep'le geri götüren kişi, evindeki boş odayı teklif etmişti. Ev arkadaşları beni pek fark etmiyordu, fark etseler bile çoğu yabancıydı ve kim olduğumu bilmiyorlardı. Yine de tedbir amaçlı onlardan uzak durdum.

Lena ne kadar istese de, ben de istesem de, onun evinde kalamazdım. Orada olanlardan sonra değil, bu kadar popülerken ve evine çok fazla insan girip çıkarken değil. Ve polislerin onu aramaya gelme ihtimali varken olmazdı.

etrafta. Severfalls'un onları arayıp aramayacağını ya da kendi güvenliklerini gönderip göndermeyeceklerini bilmiyordum ama her iki durumda da ne ben ne de Lena risk almak istemiyorduk.

Neyse ki Marcus yardım etmek istedi. Kaçışma karışarak ve beni evinde tutarak başına açabileceği belayı göze almasına şaşırmıştım. Ta ki Lena "resmi olarak çıkmanın eşiğinde olabilirler de olmayabilirler de" şeklinde bir açıklama yapana kadar. Yani başka bir deyişle, çift unvanlarının gerçekleşmesi için elinden geleni yapıyordu.

Her iki durumda da minnettardım.

Kolumdaki ağrı geçmemişti. Fark edilme ve bulunma ihtimaline karşı acil servise gitmekten çok korkuyordum. Hareket ettirebildiğim için kırık olmadığına kendim karar verdim ama yine de canım çok yanıyordu. "Bu gece buraya gelebilir misin?" Lena arkadaşı Rachael'e sormuştu. hemşirelik okuluna gidiyordu. Otuz dakika sonra uğradı.

"Yine de bir doktora görünmek isteyebilirsin," diye yorum yaptı yanımda dururken. "Ama küçük bir burkulmaya benziyor. Her ihtimale karşı bir askı getirdim. Koluna buz koy ve hareket ettirmemeye çalış."

Lena'ya iyilik olsun diye kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermişti ama birkaç kez yan gözle beni süzdüğünü fark ettim ve beni bir şekilde tanımış olması gerektiğini anladım. Burkulmamın nasıl olduğunu sormadı ve ben de bundan bahsetmedim.

Ertesi gün bulanık geçti. Çoğunlukla uyudum, uyumadığım zamanlarda da koluma buz koyuyordum. Lena, Marcus'la birlikte derse gitmeden önce yiyecek ve yedek kıyafet bırakacak kadar nazikti.

Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini, nereye gideceğimi düşünmem . Bunun yerine, diğerleri gittiğinde boş evde dolaşmaya ya da Severfalls'da yaptığım gibi odamda oturup pencereden dışarı bakmaya başladım. Bazı alışkanlıkları öldürmek zordu.

Küçük baş ağrıları ve mide krampları yaşamaya başladım ve bunun hapın kesilmesinden kaynaklandığını düşündüm. Bunlar ortaya çıktığında uyuklamaya başladım.

Bir sonraki uyanışında güneş yeniden batıyordu ve Jamie'den gelen birkaç aramayı kaçırmıştım.

Sonunda onu geri aramak için kendime gelmem bir saatimi daha aldı. "Neden beni aramadın?" Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Özür dilerim. Çok şey oldu, sadece zamana ihtiyacım vardı."

"Eve, seni seviyorum ama aklından ne geçiyordu? Neden normal yoldan çıkmak için beklemedin? Bunu seninle konuşabilirdik.

amca ve seni imzalattı."

Yaşadığım her şeyi ona nasıl anlatacağımı henüz bilmiyordum. "Beni dışarı çıkarmak istemiyorlardı. Wes Amca orada kilitli kalmamı istedi."

"Kilit altında mı? Eve, yaptıkları şey bu değildi."

"Bilmiyorsun," diye fısıldadım. "Orada bir dakika daha kalamazdım, tamam mı? Orada ciddi bir sorun vardı ve gitmem gerekiyordu."

Deli olduğumu düşündüğünü biliyordum ama değildim.

"Muhtemelen peşine adam takacaklarını anlıyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim.

"Lena bana güvende olduğunu söyledi ama nerede olduğunu bile söylemedi."

Ona söyleyeceğimi umduğunu hissediyordum ama yine tek söyleyebildiğim "Üzgünüm" oldu.

"Seni ispiyonlamayacağım. Sadece şu anda olduğundan daha fazla boka batmanı istemiyorum. Eğer seni şimdi bulurlarsa, bu sadece daha uzun sürer ve... Ben sadece senin iyi olmanı istiyorum."

"Biliyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi. "Liam da beni aradı. Hâlâ iyileşme sürecinde ama durumu daha iyi. Seninle konuşmayı umuyordu..."

Telefonu sıktım ve yutkundum. "Tam olarak ne hakkında?"

"Emin değilim. Ona şu anın iyi bir zaman olmadığını söyledim."

"İyi cevap," dedim.

"Ona hazır olmadığını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Duraklamasından daha fazlasını söylemek istediğini anladım ama vazgeçti. Bunun yerine, "Nasıl olduğunu öğrenmek için sana sonra mesaj atarım," dedi. "Sorun olmazsa belki yakında görüşürüz?"

"Evet. Sorun değil."

O gece Jamie'yle konuştuktan sonra Lena, Marcus'la birlikte döndü ve film izlemek için onun odasında takıldık. Bir bakıma, yalan da olsa bir kez olsun normale dönüyormuşum gibi hissettim.

Onlar yatmaya gittiğinde ben de yukarı çıktım ama pek uyuyamadım. Emery'nin hayaletini beklerken bulmayı umduğum her gölge bana iki kez baktırıyordu, korkuyordum ama aynı zamanda beni Severfalls'tan dışarı kadar takip ettiğinden de emindim.

Rüzgâr dışarıda yağmur yavaşlamaya başlamıştı. Yanımdaki pencerenin gıcırtısını duyabiliyordum. Sabah gelip geçmişti ve endişe beni yiyip bitirmeye başlamıştı. Elimi kolyeye götürdüm ve

tekrar parmaklarımın arasında ovalamaya başladım. Kendime bir şeyleri çözmeye çalışacağımı, hayatımı yeniden düzene sokacağımı söyledim ama nereden başlayacağımı bilmekte zorlanıyordum. Dizüstü bilgisayarına hâlâ el konulmuştu. Hâlâ yan etkilerle uğraşıyordum ve uzanıp günü yatakta geçirmek bana çok cazip geliyordu.

Kaybolmuş. Çok yalnız. Zavallı küçük tavşan.

Bir şekerleme daha yapmanın cazibesine kapılmadan önce, Lena beni çağırdı.

Ben.

Kitabımı kapattım, kolumdaki askıyı yeniden ayarladım ve yataktan kalktım.

ve merdivenlere doğru ilerledi.

"İşte buradasın, uyuduğundan emin değildim." Ben sahanlıkta dururken Lena gülümsedi. Gülümsemesinin gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark ettim. Ellerini sıkarken içinde bir gerginlik vardı, bu da bir şeylerin ters gittiğini ve bana söylemeye çekindiğini gösteriyordu.

"Ne ?"

"Jamie'yle dün konuştunuz, değil mi?" "Evet," dedim, onu yakından inceleyerek. "Neden?"

"Ona nerede olduğunu söylemedin, değil mi?"

Çenem sıkıştı. "Hayır."

Başını salladı, içindeki gerginlik biraz da olsa azalmıştı. "Evet, sanırım sana anlatacağım. Polisler bu sabah evime geldi."

Ben cevap veremeden, onu içeri götürdüğünü tahmin ettiğim Marcus mutfaktan çıktı. "Eğer ilgilenirsen paket servisimiz var," dedi.

Lena, "Hemen , teşekkürler Marci," diye karşılık verdi.

"Arabadan birkaç şey daha almam gerekiyor, hemen döneceğim." O giderken ben de Lena'ya baktım.

Sağlam kolumu göğsüme sardım ve askıyı kavradım. "Onlara ne söyledin?" Sessizce sordum.

"Onlara yanımda olmadığını söyledim." Omuz silkti. "En azından yalan değildi. Ama... nerede olduğunu bilip bilmediğimi sorduklarında yalan söylemek zorunda kaldım."

Kaşlarımı çattım. "Başının belaya girmesini istemediğimi biliyorsun."

Lena bana doğru uzandı ve ben de elini tutmak için aşağı indim. "Eğer bir arkadaşımın yardımına ihtiyacı varsa ve bir şekilde zarar görüyorsa, yapmam gerekeni yapacağıma emin olabilirsin. Ne kadar korktuğunu görebiliyorum Eve. O yerde bir terslik olduğunu söylediğinde sana inanıyorum. Eğer o yer yardımcı olmuyorsa, o zaman başka bir şey bulmalıyız."

Gözlerim yaşardı ve onları kırıştıtarak uzaklaştırdım. "Teşekkür , Lena."

Gülümseyerek elimi bıraktı.

Onu yemek masasına kadar takip ettim ve Marcus'un aldığı Tayland yemeklerinden yedik. Birkaç kutuyla döndü ve bize katılmadan önce onları odasına .

Marcus önümüzdeki futbol sezonundan ve koçunun ona bu kış sahada daha fazla zaman geçirme sözü verdiğinden bahsetti. Lena ona maçlarında yanında olacağına dair güvence verdi ve hatta sezonun ilk maçı için bir parti düzenlemeyi önerdi. Bu onun kulaktan kulağa sırtmasına neden oldu.

Kendimi tutamayıp sırttım ve ona karşı çocuksu bir aşk fark ettim. Bir yaş küçük olmasına rağmen öyle görünmüyordu. Gerçek bir atlet gibi yapıydı, takımda en fazla oyun kazanması ve en hızlı üçüncü saha koşusuna sahip olmasıyla övünüyordu.

Aslında Emery'nin boyu kadardı ama onun kadar büyük değildi. Emery tam bir devdi.

Onu düşünmek ve Marcus'un Lena'ya bakışını görmek birden kalbimin sıkışmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Emery kısa bir süre önce bana böyle bakmıştı...

Hayır, yıkılmayacaktım. Şimdi olmaz. Bir yudum su içtim ve duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Partilerden bahsetmişken," dedi Lena, pad thai'sini karıştırırken. "Detroit'te davet edildiğim bir şey var. Kulaktan kulağa yayılan, özel bir şey. Yanıma birini almama izin var ama Marcus'un o gece için çoktan planları var." Merakla bana baktı. "Düşündüm de, belki, eğer ilgilenirsen..."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Sadece övgü diyebilirsin, Lena." "Öyle değil! Yemin ederim değil. Daha rahat."

Tabağıma baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eğer görülürsem..." "Sadece bu kadar, daha çok gotik bir şey. Karanlık olacak ve bazı

İnsanlar maske takıyor, ağır makyaj yapıyor ya da kostüm giyiyor olabilir." "Cadılar Bayramı çoktan geçti."

"Şey, bu o tür bir parti değil."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Tam olarak ne tür bir parti?"

Marcus, "Lena, dolandırma, ona bunun bir seks partisi olduğunu söyle," diye homurdandı.

Bana utangaç bir bakış atan Lena'ya baktım. "Hayır, hayır, seks partisi değil. Erotik bir şey gibi, evet, ama seks yok, yani, hayır, bizim için değil."

Gülmemeye çalıştım. "BDSM olayı mı? Ciddi misin?"

"Bu erotizmin kutlanması gibi bir şey. Ama bazıları kimliklerini gizlemek isteyebilir çünkü bilirsiniz, sapıkça şeyler, yani maskeler falan."

"Aslında eski bir gotik kulübünde," diye açıkladı Marcus. "Fetiş temalı özel bir gece. Kulübün ve bulunduğu eski binanın yeni sahipleri var ve tamamen yenilendi, bu da onların küçük açılışı gibi bir şey. Ben bu tür şeylerin hayranı değilim ama Lena"- dirseğiyle onu dürttü - "garip şeyleri sever."

"Sadece kulağa eğlenceli geldiğini düşünüyorum. Davet konusunda da şansım yaver gitti," dedi, sesi pek de inandırıcı gelmiyordu. "Daha karanlık şeylerden hoşlanıyorsam ne olmuş yani?" Bana döndü ve daha ciddi bir bakış attı. "Yine de baskı yok Eve. Senin de yakalanmanı kesinlikle istemiyorum. Sadece dışarı çıkıp kafanı dağıtmak isteyebileceğini düşündüm... her şeyden."

İyi niyetli olduğunu biliyordum. Lena dışa dönük bir kraliçe olduğu için, son zamanlarda tam tersini istediğimde insanlarla birlikte olmanın yardımcı olacağını düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," dedim. "Sorun değil, tatlım."

Telefonu çaldı ve numarayı görmek için baktı. Yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Hemen döneceğim," dedi ve mutfaktan çıkıp koridorda boş bir odaya doğru ilerledi.

"İyi niyetli," dedi Marcus. "İyi vakit geçirmeye hayır demenin onun için zor olduğunu biliyorsun. O her zaman çalış-sert-oyna-sert türünden bir kızdır. Birini arayana kadar bir odada bir saatten fazla yalnız kaldığını gördüğümü hiç sanmıyorum. Bir de sosyal medya var." Başını sallıyor. "Onu seviyorum ama telefonu olmadan hayatta kalabileceğini sanmıyorum." Ne dediğini fark ettiğinde yüzü kızardı. Boğazını temizleyerek bir porsiyon tavuk ve pilavı kaşıkladı. "Bunu söylediğimden bahsetme," diye mırıldandı.

Yumuşakça güldüm. "kimse."

"Sanırım sadece lise yıllarını kovalıyor," diye devam etti. Pilavından büyük bir ısırık aldı, zar zor çiğnedikten sonra neredeyse yutacaktı ki, "İki yıl üst üste mezuniyet balosu kraliçesiydi. Tüm bu hastalıklı şeylere bu kadar meraklı olduğuna inanmak zor."

"Biraz komik, değil mi?"

Beni dikkatle inceledi. "Sen de öylesin."

"Ne?"

"Daha karanlık şeylere. Suç psikolojisi, değil mi? Yani, her şey olana kadar..."

Ne demek istediğini anladığım için bakışlarımı .

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Lena konuşuyor, bilirsin... ve, şey, haberler." Sertleşmemeye çalıştım ama başaramadım. "Evet, her yerde var, değil mi?"

"Ama ben yargılamıyorum," diye güvence verdi. "Benim küçük kardeşim de koğuştaydı. Ve sen ondan daha çılgınca şeyler yaşadın. Bilirsin... zordur."

Başımı salladım.

Lena öfkeyle mutfığa geri döndü, yüzü şimdi biraz kızarmıştı. "Önce kötü haber mi istersin, iyi haber mi? Boş ver; çoğunlukla kötü haber."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Liam."

Koltuğumda kıpırdandım. "Ne olmuş ona?"

"O gerçekten inatçı bir pislik, olan bu." Bana sempatik bir bakış attı. "Seni görmek istiyor."

Öfke göğsümü yaktı. "Jamie'ye hayır dedim."

"Biliyorum," dedi Lena. "Ama nerede olduğunu kimseye söylemeyeceğine yemin ediyor."

Ona ters ters baktım. "Biliyor mu?"

Dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Sanırım blöf yapıyor. Sadece benimle birlikte olduğunu varsayıyor."

Vücudum soğudu, kaslarım gerildi, kafatasımda baş ağrısı daha zonklamaya başladı. "Eğer yaparsa, beni ihbar edecek mi?" Gerekirse hemen şimdi kaçardım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama gidebildiğim kadar uzağa giderdim.

Lena'nın gözleri Marcus'tan bana kaydı. "Seni ihbar etmek istemiyor ama polis seni bulursa da onları durduramayacağını söylüyor."

Şakağımı ovuşturdum. "Onlara bildiğim her şeyi anlattım. Daha ne istiyorlar?"

"Görünüşe göre, bu işle ilgili değil. Sadece nasıl olduğunu görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyor."

İyi olmaktan çok uzaktım.

"Ve," diye devam etti Lena, "dizüstü bilgisayarını sana geri vermek istiyor." Sertleştim. "Soruşturma için ona ihtiyaçları olduğunu söylediler."

"Sanırım sabit diskten istedikleri bilgiyi aldılar."

FBI ile yapmak zorunda kaldığım görüşme umduğum kadar iyi geçmemişti. Onlara bildiğim her şeyi anlatmaya çalıştım - babamın şirketi, deneyler, çocuklar hakkında - hepsini. Ama bunların hiçbirinin önemli olduğuna dair bir işaret vermediler. Ya zaten biliyorlardı ya da anlattıklarına pek inanmıyorlardı.

Dizüstü bilgisayarındaki kanıtların bir fark yaratacağını ummuştum ama bir daha haber alamadım. Peki ya evimdeki harici disk? Onu alıp almadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Dürüst olmak gerekirse dizüstü bilgisayarımı geri vereceklerini düşünmemiştim. Temelli kaybolduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi... eğer onu geri alabilirsem, makalemi gözden geçirmeye başlayabilir, Emery için söz verdiğim şeyi yapabilirdim. Onun hikayesini anlatabilirdim.

Onu benden alan kişiyle tanışmak zorundaydım.

İstesem bile ondan nefret edemezdim. Liam beni kurtarmak için her şeyi yapmıştı. Aksini düşünecek kadar aptal değildim. Emery ile aramda ne olduğunu bilmiyordu. Beni geri getirmeye yemin etmişti ve bana zarar vermiş olsa da sözünü tutmuştu.

Yine de içimdeki acıyı ya da öfkeyi durduramıyordum. O bana ne kadar üzgün olduğunu söylerken gözlerinin içine bakıp bakamayacağımı bile bilmiyordum. Yüzündeki o suçluluk ve özlem karışımını görme düşüncesi midemi bulandırıyor. Onunla bir daha konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ama FBI'da olduğu gibi, yapmam gerekeni yapmak için kendimi zorlayacaktım. Emery ve diğer kurbanların hak ettiği adaleti sağlamak için.

Bunu yaparsam dizüstü bilgisayarına ihtiyacım vardı. Eğer FBI ya da polisler bana yardım etmeyecekse, o zaman kendim yapardım.

Sağlam kolumu askının üzerine sardım, hâlâ yapmak üzere olduğum şeye sinirleniyordum. "Onu göreceğim," dedim, kelimeleri boğmamaya çalışarak. "Ama burada değil. Açık bir yerde. Ve eğer yalnız gelmezse ya da başka bir polis arabası, ben yokum. Severfalls'a geri dönmeyeceğim. Eğer bana ihanet ederse, bir daha ondan haber almak istemiyorum."

"kızım," dedi Lena telefonunu açarken. "Jamie'ye de haber ver. O da orada olmak isteyebilir."

". Yakınlarda bir park var. Orada buluşmaya ne dersin?"

"Evet, öyle yapalım."

Liam bana ihanet etmese iyi olur. Aksi takdirde, o ve ekibi beni ormanda kovalayabilir ve ben de saklanma konusunda bir iki şey öğrenmiş olurum.

Marcus arabayı park ettiğinde yağmur ince bir sise dönüşmüştü, bulutlar daha fazla yağmur tehdidiyle hâlâ kızgın görünüyordu. Umarım bu işi çabuk halletmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Çok uzakta değil, Jamie'nin arabasında beklediğini gördüm. Yeşil ceketinin kapüşonunu kafasına geçirerek arabadan indi.

Arka koltuğa oturup etrafı taradım. Çok az araba vardı. Görebildiğim kadarıyla şüpheli minibüsler ya da renkli camlı büyük araçlar yoktu, yani bu bir başlangıçtı. Lena bana parkın etrafının açık ve ormanlık olduğunu söyledi.

Etrafına bakındı, görmek için öne doğru eğildi. Jamie arabanın kapısına yaklaşıp, "Oldukça temiz görünüyor," dedi.

"Bir şey var mı?" diye sordu ona, camı aşağı kaydırarak.

"Hayır." Gözleri bana doğru kaydı. "Liam'a sana ihanet ederse hepimize ihanet etmiş olacağını söyledim. Yani benden de bir daha haber alamayacak."

"Aynen öyle," diye güvence verdi Lena.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. İçimde bir huzursuzluk vardı ve zihnimin tüm o boktan keşkelerle dolup taşmasına izin vermemeye çalıştım. Endişeliydim, Liam'ın adamları gelmese bile Severfalls güvenliğinin bir şekilde geleceğini düşünüyordum. Neyse ki Lena yolda bana bir Xanax verdi.

Lulladex gibi olmaması çok kötü. O ilacı arzuladığım için ürperdim.

Siyah bir cip yanlarından geçti. "O burada," diye mırıldandı Jamie.

"Arabada kal.

Güvenli olduğunda size haber veririm."

O giderken bekledik, bir grup federalin benim için gelme ihtimaline karşı elim kapının kolunu kavradı.

O dönene kadar birkaç dakika geçti.

"Güvenli," dedi. "Sadece o. Oyun parkında bekliyor olacak." Yüzümü görünce durakladı, sonra "Gitmek istemiyorsan..." dedi.

"Hayır. Ben iyiyim." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapatırken Lena başıyla bana güven veren bir işaret yaptı.

"Biz burada bekliyor olacağız," dedi. "Bir şey görürsek ararım." Başımı salladım ve Jamie'yi patikada takip ettim.

Küçük bir ağaçlık alandan geçerek bir tarlanın önünde yer alan bir oyun parkına ulaştık. Diğer uçta, ikinci arsaya yakın bir yerde bir basketbol sahası vardı. Oyun alanından sahaya doğru yürürken, her an mavi giysili adamların dışarı çıkmasını bekleyerek ağaçları taradım.

Kimse yapmadı ama ben gardımı düşürmedim. Liam'ın beni bir bankta beklediği oyun alanının kenarına geldik.

Gözlerimiz kilitlendi. Jamie yanımda yürürken bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda ayağa kalktı. İlk konuşan Jamie oldu. Ben orada sessizce dururken o Liam'ı selamladı.

"Burada olacağım," dedi Jamie. Uzaklaşmadan önce bir elini omzuma koyup sıktı.

Liam'ın koyu renk yağmurluğuna ve kot pantolonuna baktım, silahını saklayıp saklamadığını ve kemerine bağlayıp bağlamadığını merak ettim. Emery'yi vurmak için kullandığı silahın aynısı. Gözlerinin altında benimkilere benzeyen koyu halkalar vardı. Kolu benimki gibi sargılıydı ve askıda duruyordu. Belki omzu da bıçak yarasından dolayı hâlâ iyileşiyordu.

"Hey," dedi uzun bir aradan sonra.

"Hey," diye tekrarlardım, sesim neredeyse çatlıyordu.

"Oturmak ister misiniz?" Bankı işaret etti. Bir tarafta bir dizüstü bilgisayar çantası duruyordu ve biraz yer kaplıyordu.

Gözlerimi dikip ona bakmadan önce içimde bir saldırma dürtüsü hissettim. "Hayır, teşekkürler."

"Severfalls'ı duydum. Kaçtığını."

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Evet. Orayı sevmedim."

Sanki bu kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını salladı. Ve şimdi onun benim bilmediğim neyi bildiğini merak ediyordum. "Ben nerede olduğunu bilmeden seni götürdüler. Keşke seninle daha önce konuşabilseydim ama... bilirsin işte... bıçaklanmak falan."

Gözlerim onun koluna kaydı. "Gerçekten kötü müydü?"

"Ameliyat ve biraz fizik tedavi gerekti ama sonuçta doktorlar tamamen iyileşeceğimi ve kolumu beklenenden daha kısa sürede kullanabileceğimi söylüyor."

Kafa sallama sırası bendeydi. "Harika."

Benimkine endişeyle baktı. "Seninkine ne oldu?" "Kaçarken bir güvenlik görevlisi çok sert çekti."

Gözleri karardı. "Özür dilerim. Seni güvenli bir yere götüreceklerini sanmıştım."

"Ben de öyle. Sanırım amcam yanlış insanlara güvenmiş." "Çıkışınızı yapamadı mı? Onunla konuştun mu?"

"Teyzemle konuştum. Ve hayır, yapmazdı." May Teyze'nin sözlerini hatırlayınca boğazım düğümlendi ve bunun farkına vardım. Bir daha olsa bile onlarla uzun süre konuşmayı beklemiyordum.

"Yapmaz mıydın?"

"Wes Amca benim için en iyisinin bu olduğunu düşündü."

Çenesi sıkıştı. "Seni ele vermeyeceğime söz veriyorum. Ama seni bulurlarsa sana yardım edemem. Kaçmak zorunda kalacak kadar kötü müydün?"

"Evet. Öyleydi."

"Araştırmaya çalışacağım."

"Sanki siz ve ekibiniz dizüstü bilgisayarımda ne olduğunu araştıracaktıysınız gibi?" Tekrar baktım.

"Bunun üst düzey yetkililere bağlı olduğunu biliyorsun. Onlara her şeyi anlattın, değil mi?"

"Bildiğim her şey." "Her şey zaman alır."

Fark etmezdi. Her halükarda, onlar üzerlerine düşeni yapsa da yapmasa da ben üzerime düşeni yapmayı planlıyordum.

"Dizüstü bilgisayarımdaki her şey çalındı mı?" diye sordum.

"Yırtılmamıştı. Önemli olan her şeyi kopyaladık ve aktardık." "Bana geri verdiğiniz için başınız belaya mı girecek?"

Sırıtarak kızgınlığımı artırdı. "Hayır. Biraz ikna etmek gerekti ama içinde kalan tüm bilgilerle birlikte senin. Onu silmek istediler ve ben de sileceğimi söyledim ama... İşinizin sizin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için buna izin verdim. Ve çünkü..."

Gözlerimi kapattım. *Lütfen*.

"Çünkü sana değer veriyorum Eve. Olanlar için üzgünüm. Sana söylediğim yalanı telafi etmek istedim. Bunu geri alamam ama düşündüm ki... lanet olsun, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki bunun yardımı olur diye düşündüm. Senin tarafında olduğumu. Her zaman olmak istedim." Yüzü benimkine birkaç santim kala eğildiğinde gözlerimi açtım. "O canavar gitti. Sana ne yaptığını bilmiyorum. Ama yaptığım şeyden pişman değilim. Zamanla, umarım anlarsın."

Bu çok gerçeküstü hissettirdi. Hiçbir fikri yoktu. Ya da bilmiyormuş gibi davranıyordu. O canavara aşık olduğuma inanmak istemiyordu. Eminim Emery için geri dönmesi için ne kadar yalvardığımı ve onun bunu yapmadığını unutmak için kendini zorlamıştır.

Ne diyebilirdim ki? Onu başka türlü ikna edemezdim.

Dudaklarımı yaladım. "Dizüstü bilgisayarımı geri verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Beni dikkatle inceledi ama irkilmedim. Bir süre sonra çantayı bana uzattı. Onu kaptım ve kayışını sağlam omzuma geçirdim.

"Bilmek isteyebileceğiniz başka bir şey..." Ceketinin cebine uzandı, bir fotoğraf çıkardı ve bana uzattı.

Boğazımda yükselen küçük iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Yani... cesedini buldunuz o zaman?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ama sahil güvenlik ve dalgıçlarla konuştuk. Akıntının şiddetinden dolayı cesedin şimdiye kadar nehrin epeyce aşağısına taşınmış olması gerektiğinden eminler. Şimdilik ada parkını geçtiğinden şüpheleniyoruz. Ama belki de bundan daha uzağa gitmemiştir. Emin değiliz. Teknik olarak size söylememem gerekiyor ama... bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Emery'nin maskesinin bir tarafı kirli ve çatlaktı, sudan dolayı şekil değiştirmişti. Fotoğrafın kanıt odasında çekildiği belliydi. Maske, metal bir masanın üzerine serilmiş bir torbanın içine yerleştirilmişti.

"Nereden buldun bunu?" Gerçekten umurumda değildi. Sadece konuşmasını, kafamın içinde fırtına gibi esen düşüncelerden, beni içinden çıkamayacağım karanlık bir yere sürükleyebilecek düşüncelerden uzaklaştırmasını istiyordum.

Emery'nin nehrin altındaki cesedi. Karanlıkta bana gülümseyen kafatası yüzü.

Gölge her yere su damlatıyor. Ve kan. Çok fazla kan.

"Bazı yerliler onu ada parkının kuzey noktası boyunca uzanan bir plajda bulmuş. Muhtemelen aşağıya süzölmüştür."

Yüzdü. Vücudu süzöldü. Sonra karanlığın derinliklerine gömüldü.

Fotoğrafı ona geri verirken elim titredi. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Hâlâ cesedi arıyorlar. Ama birkaç hafta daha sürebilir. Kim bilir. Eğer bulursak size haber veririm."

Uyuşukça başımı salladım. Şimdi küçük şiltemin üzerine kıvrılmak ve dünyayı dışlamak istiyordum.

Ona veda etmeye gittiğimde tüylerim diken diken oldu.

İçgüdülerim beni etrafıma bakmaya itti. Ağaç hattını tekrar taradım ama herhangi bir hareket görmedim.

"Sorun nedir?" Liam sordu.

Gözler üzerimdeydi. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. "Adamlarından birinin saklanmadığına yemin eder misin?"

Cevap vermeyince arkamı döndüm ve gözlerindeki incinmiş parıltıyı gördüm. "Güven bana Eve, sadece benim."

Ona istiyordum ama yine de izlendiğim hissinden kurtulamıyordum.

"Gitmem gerekiyor. Tekrar teşekkürler. Belki yakında konuşuruz."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama paranoyam artıyordu ve gitmek istiyordum. Neyse ki kalmam için baskı yapmadı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, Eve, lütfen aramaktan çekinme. Umarım... Umarım yakında görüşürüz."

Ben uzaklaşmadan aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kucakladı.

Geri çekilmedim ama gevşemedim de, kolumu ona dolamadım da. Bana sarılmasına izin verdim ve bu bir veda gibi geldi. Ve bu iyiydi.

Dudakları saçlarıma değdi ve ben de başımı yana çevirerek onu kucaklamaktan vazgeçtim. "Görüşürüz Liam. Başka bir şey öğrenirsen bana haber ver. Ve eğer Fed arkadaşların ortaya çıkardığım her şeyi araştırmaya karar verirse, bunu da bana bildir."

Onu orada bıraktım ve otoparka doğru ilerlerken ona sırtımı döndüm.

Jamie oturduğu yerden kalkıp bana katıldı ve Liam'a el sallayarak veda etti.

"İyi gitti, değil mi?" diye sordu.

"Elbette."

"En azından dürüsttü," dedi Jamie, ani paranoyamı fark etmemişti. "Çalıların arasında gizlenen federaller falan yok."

Bundan pek emin değildim.

Yine de Lena'nın arabasına vardığımızda kimse bizi durdurmadı. Arabaya atladım, bir iki gün içinde bizimle takılmak için geleceğini söyleyen Jamie'ye veda ettim ve kapıyı kapattım. Ne çıkarken önümüzü kesen ne de parktan çıkıp Marcus'un evine doğru koşarken bizi takip eden bir araba vardı.

Yine de bu his birkaç mil uzaklaşana kadar beni terk etmedi ve Severfalls'a geri sürüklenmeye ne kadar yakın olduğumu ya da zihinsel bir kırılmaya ne kadar yakın olduğumu merak etmekten kendimi alamadım.

CH6PHER NINE

EHERY

Uzun, karanlık ve bir günahkârın ağırlığını taşıyan şey nedir?

Kilisenin, kişinin günahlarından arınabileceği bir yer olması gerekir, tıpkı ellerindeki kan gibi. Ama benimkinin akıp gideceğini sanmıyordum. Artık mürekkep gibiydi.

Ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Gözümün ucuyla gölgeler kıpırdadı. Andrea mumları yakmıştı. Tam olarak beş tane. Biz şeytanların arınması için dua eden tek kişi oydu. Kutsandı.

Yukarıdaki vitray pencereden süzülen kırmızı ışığa baktım. Buraya daha sık gelirdim. Oturup her şeyi ve hiçbir şeyi düşünmek için. Nina buradan korkuyor gibiydi ama uzaktan sık sık kıkırdamalarını duyuyordum. Bazen de ağlamalarını.

Ama yine de onu görmezden geldim. Sadece bir kişi vardı. Zihnimde güneş gibi parlak ve yakıcı duran biri. Onu her zamankinden daha fazla görüyordum - dikkatim artık bir silahın ucu gibi ona odaklanmıştı.

Başlangıçta tek bir kelime bile etmemiştim, tek bir dua bile. Şimdi her gece dua ediyorum.

Benim hiç tanrım olmadı. Ama artık bir tanrıçam vardı. Bu yüzden ona dua ettim.

Onu gölgelerde gördüm ve onunla konuştum, kalması için yalvardım ve karanlıkta sonsuz vaatler fısıldadım. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona ulaştım. Havva ve cennetimizden başka bir şey görmeden burada saatler geçirdim.

Eğer aklımı başka bir şekilde kaybediyorsam, fark etmedim. Saplantım büyüyorsa da umurumda değildi. Belki de Nina gibi acınası bir durumdu.

dedi. Bu da umurumda değildi.

Ona burada, yanımda ihtiyacım vardı. O dışarıdaydı ve ona tekrar sahip olmaya çok yakındım, çok yakındım.

Yerimde kalmam için diğerlerinin beni ikna etmesi gerekmişti. Tek istediğim cehennemi serbest bırakmak, onu tuttukları o çarpık bok çukuru tesise doğru ateşli bir yol açmakken saklanmak. Severfalls. Beni yerimde tutan tek şey, onun ellerimde olacağına dair verdiğim sözdü. Eğer o yola çıkmak istiyorsam, iyileşmiş olmalıydım, tam gücümde olmalıydım. Çünkü yakalanırsam, onu bir daha asla göremezdim.

Diğerlerine göre, çok hızlı hareket etmek intikam şansımızı yok edebilirdi. Bu yüzden beklemek zorunda kaldım.

Kızım kaçtığında bu değişti.

Kahretsin Eve, seni çok seviyorum. Acıyor.

İyi ki nerede olduğu konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Bunun için Dom'a teşekkür etmeliydim.

O dilsiz orospu çocuğunu birkaç kez dışarı çıkıp ona göz kulak olması için tehdit ettim. Sonunda yaptı, ama sadece altın çocuk Micheal bunun iyi bir fikir olabileceğini söylediği için. Çünkü elinde bilgi vardı. Severfalls'un iç işleyişini daha iyi biliyordu. Ve çünkü onun tüm bunlarla bir ilgisi olduğuna ikna olmuşlardı. Hâlâ onun ailesi gibi olduğunu, deneylere karıştığını düşünüyorlardı.

Bebeğimi artık daha iyi tanıyordum. Onun masumiyetine inanıyordum - keşke şeytanlarımın beni aksi yönde ikna etmesine izin vermek yerine daha önce inansaydım. Öfkemin beni kör etmesine izin vermiştim. Şimdi onu her zamankinden daha fazla korumam gerekiyordu. Ama bunu kıçım terk edilmiş bir kilisede bir sıradayken yapamazdım. Tek yaptığım orada oturmakken dualar hiçbir işe yaramıyordu.

Hayır, beklemekten bıkmıştım. Özellikle de Dom'un bana gösterdiği o son görüntüden sonra. Onu düşünmek hala içimi yakıyordu. Tekrar kötü şeyler yapmak istememe neden oldu.

Dom fark edilmeden takip etme konusunda iyiydi, yine de Eve'in Mustang'ini birkaç kez gördüğünden şüphelendim. Bu sefer, parkın dışında görünmeyen bir yere park ederek tedbiri elden bırakmadı.

Dom'un savaş istasyonundan izlediğim görüntüleri görelî sadece birkaç saat olmuştu ve bu görüntü içime kazınmıştı. Bulanık görüntüsünden bile ne kadar solgun, ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Çok gergindi. Bebeğim hiç uyumuyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

İlk başta, onun yüzünü tekrar gördüğüm için rahatlamıştım. Neden bir parkta olduğunu, neden açık alanda bulunma riskini göze aldığını düşünmedim bile.

Sonra kiminle buluştuğunu gördüm.

Onu tek bir atışla öldürme şansımın düşük olduğunu biliyordum ama bunu yapamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Nişancılığım üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Orada durup onun yanında durmasını, onunla konuşmasını izlemek zorunda kalmak midemde kıskançlık duygularının kıvrılmasına neden oldu. Sarılmak için yaklaştığında ve dudaklarını saçlarına bastırdığında, kızgınlıktan önce umutsuzluk hissettim. Bu onu çok rahatsız etmişti ve ekrandan atlayıp adamın boynunu kırmak istedim.

Sonra Nina gelip benim düşünmekten bile korktuğum şeyi fısıldadı.

Sana sırtını dönüyor.

"Benim öldüğümü sanıyor," diye karşı çıktım.

Ayrıca senin katil bir pislik olduğunu düşünüyor. Gerçeklerle yüzleş, Em. Hayatına devam ediyor. Onu hak etmiyorsun.

Andrea'nın bana verdiği haplardan birini meydan okurcasına aldım, onu sonsuza dek susturmaya hazırdım, sonrasında kuru kusmama neden olsa bile onu içebildiğim için gurur duyuyordum.

Sırf Eve'e bakabilmek için görüntüleri defalarca izledim, saplantılı bir adam gibi onun her bir parçasını inceledim. Onun beni vuran adama sırtını döndüğünü görmek beni rahatlattı. Ama tüm bunları izlemek zorunda kaldıktan sonra, saklanma zamanının bittiğini biliyordum.

Ve böylece avlanma zamanım başladı. Ne pahasına olursa olsun bebeğimi, Eve'imi geri alacaktım.

CH6PHER HEN

O buradaydı.

Severfalls'a yapışmayacağını biliyordum. Onu uzak tutmaya çalıştım ama hayalet beni takip etti. Gölgelerden izledi, koridorlarda dolaştı, beni takip etti.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Bir gece odama geldi ve kemikli elini boynuma koyup sıktı.

"Oh, Eve, bebeğim, seni yiyip bitirebilirim." Güldü. Elinde çırpındım ama bırakmadı.

"Benim, hepsi benim," diye fısıldadı şarkılı bir sesle, kafatası yüzü her zamanki gibi gülümsüyordu. "Gel bana katıl, Eve." Eğilirken ağzından siyah kan fişkırdı.

Çıglık atmaya çalıştım ama sonra uyandım ve bunun sadece başka bir kötü rüya olduğunu fark ettim.

Onu ilk seferinde kabul etmemeliydim. Zihnime daha da gireceğini, hislerimi çarpıtacağını bilmeliydim.

Nedense sabahları daha kötüydü. Uyanmak ve uzanmak, yanımda büyük, sıcak bir beden hissetmeyi ummak -son birkaç haftanın kötü bir rüyadan başka bir şey olmadığına ve onun hala orada olduğuna inanmak

yanımda. Ama kimse yoktu. Yapayalnızdım. Beni rahatlatacak bir sıcaklık yoktu, sadece boş bir soğukluk vardı.

Marcus'un evi her zaman boş görünüyordu, özellikle de gündüzleri. Bir yanım paranoyam yüzünden yalnız kalmak istese de, bu ezici yalnızlığı hissetmemek için etrafımın insanlarla çevrili olmasını istediğim zamanlar da oldu. Bazen ben de derslerime dönmeyi, bir kafe bulup tezimin son düzenlemelerini yapmayı, insanların seslerini ve kahkahalarını içime çekmeyi, korkmamaya çalışmayı ve Severfalls'un beni tekrar yakalayacağını düşünmeyi diliyordum.

Evden çıkmadım. Ama lanet bir hayalet gibi koridorlarda dolaşarak bir günü daha boşa harcamama izin vermedim. Artık dizüstü bilgisayarımı geri aldığıma göre, bir kez daha tezime odaklanmaya çalıştım.

Arka sürgülü kapıya bakan yemek masasına oturdum, revizyonlarıma ve düzenlemelerime kaldığım yerden devam ettim.

Benim ve Emery'nin hikayesini yeniden okumak itiraf etmek istediğimden daha zordu. Birkaç kez ara vermek zorunda kaldım -evde yürüyüşe çıkarak ya da koltuğumda hıçkıra hıçkıra ağlayarak. Bazı kısımları yeniden yazmak, bazılarını ya da eklemek için saatler harcadım. Tek elle yapmak kolay bir şey değildi, ancak sonunda kötü durumdaki kolumu askıdan çıkarıp masanın üzerine koydum ve bilgisayarımı her ikisini de kullanabileceğim şekilde ayarladım. Kolumu hareket ettirmediğim sürece yazmaya devam edebiliyordum.

Yeni düzenlemelerde bile onun hikâyesine ve bizimkine sadık kaldım. Evde olanlardan bazılarını ekledim, bazılarını ise dışarıda bıraktım. Önemli olan her duyguyu, her düşünceyi dahil etmek için elimden geleni yaptım. Her şey ne kadar kişisel olsa da, bilimsel anlamda bizimki gibi bir ilişkinin - kurban ve katil - hiç bu şekilde incelenmediğini, hiç paylaşılmadığını biliyordum. Bizimki daha önce kimsenin deneyimlemediği bir şeydi. Ve bu sadece aramızdaki bağla ilgili değildi. Kaderimize yol açan şeylerle ilgiliydi. Ne yapılmıştı, onu ne kırmıştı ve nihayetinde beni ne kırmıştı.

Güneş batmaya başladığında ödevimin yarısından fazlasını bitirmiştım. Ve haftalardır ilk kez bir başarı duygusu hissettim. Bunu gerçekten başarabilirdim.

Lena ve Marcus döndüğünde onları karşılamak için koştum.

"Vay be kızım, zamankinden daha enerjiksın." Lena gülümsedi. Ona düzeltmelerimin yarısını bitirdiğimi söyledim ve gözleri parladı. "Vay canına, sen bir güç merkezisin! Bu gece bitirebilirsin!"

Kendimi ilgi bekleyen bir çocuk gibi hissederek ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. "Aslında bu gece ne yapacağını merak ediyordum?"

Sırıtarak, "Aslında bu gece dışarı çıkıyoruz. Marcus'un bazı arkadaşları onların evinde küçük bir buluşma düzenliyor." Marcus odasına giderken o da oturma odasından mutfığa geçti. "Sen de gelmelisin! Çok fazla insan olmayacak. En azından blok partisi gibi bir şey olmayacak."

"Bu bir kardeşlik olayı mı?"

Lena omuz silkti. "Sayılır. Ama soğukkanlılar, söz veriyorum." "Ben almayayım," dedim.

"Sen bilirsin."

Ellerimi sıktım, sonra kolumda buz koymam gerektiğini hatırlatan keskin bir acı hissedince yüzümü buruşturdum. "Ne zaman döneceksin?"

Şimdi yüzünü buruşturma sırası ondaydı. "Bu geceyi mi kastediyorsun?" Başımı salladım.

"Bunu söylemek zor ama muhtemelen kapıdan girdiğimizi duymadan önce kuşların cıvıltısını duyacaksınız."

Harika. "Ama senin sabah dersin var," diye karşı çıktım.

"Hayır, bilmiyorum." Ona şaşkın bir bakış attığımda güldü. "Bugün Cuma, bebeğim. Bilirsin, hafta sonunun başlangıcı? Sanki cumartesi günü derse girecekmişim gibi."

"Ah. Peki ya yarın?"

Elimi tuttu. "Fizyoterapistimle bir randevum var ve kız kardeşimin bazı işlerini halletmem gerekiyor ama öğle yemeği falan yiyebiliriz. Buna ne dersin?"

"Peki Cumartesi gecesi?" Kahretsin, umarım düşündüğüm kadar çaresiz görünmüyordumdur.

Dudağını çiğnedi. "Diğer partiyi ben aldım, hatırladın mı?" Kaşlarımı çattım. "Hayır mı?"

"Biliyorsun." Gözleri Marcus'un odasına kaydı. "Gotik parti." "Seni götürecek kimsenin olmadığını sanıyordum," diye itiraz ettim.

Elimi bırakırken dilini şaklattı. "Hadi ama Eve, gerçekten benimle gelecek başka birini bulamayacağımı mı düşündün? Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Tabii ki biliyordum.

"Jamie muhtemelen , onunla konuşmalısın," dedi.

Ben kendi hayatımda sorunlar yaşıyorum diye onun da kendi hayatını durdurmasını bekleyemezdim. Yine de bir parçam bir kez olsun sakinleşmesini ve benimle kalmasını diliyordu.

Bu gece çalışacağını düşünerek Jamie'ye mesaj attım. Lena ve Marcus akşam için ayrıldıklarında sadece ben ve Marcus'un oda arkadaşlarından biri olan Japon Alex kalmıştık. Odalarına gidip kapıyı kapatmadan önce zar zor bir merhaba dedi.

Ben de aynısını yapacağımı, Lena'nın bana aldığı alfredoyu alıp yerleşeceğimi tahmin . Belki de tezimi bu gece bitirebilirdim.

Aşağıda oyalanıyor, bir yandan yemeğimden ısırıklar alırken bir yandan da internette geziniyor, yukarı çıkmaya karar vermek için oyalanıyordum ki kapı açıldı. Jamie bir omzunda bir çanta, diğer elinde bir taşıyıcıyla içeri girdi. Ondan yumuşak, küçük miyavlamalar geliyordu.

Onu karşılamak için ayağa kalktığımda boğazım düğümlendi. "Bu..." Sırıttı. "Seni neşelendireceğini düşündüm."

Taşıyıcıyı masanın üzerine bıraktığında ve kedimin bana baktığını gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Sammy tekrar miyavladı ve ben de mandalın kilidini açmak için uzandım.

"Dur bakalım," dedi Jamie. Çantayı yere bıraktı ve Sammy'nin oyuncaklarından bazılarını çıkardı. Birinci katın kapılarını kapattık ve kapıyı açıp onu dışarı çıkarmadan önce elimizden geldiğince kedi geçirmez olduğundan emin olduk.

Bana miyavladı ve ben de elimde olmadan onu kendime çekip sarıldım. Yüzümü krkne gmdğmde göğsüme doğru mırıldandı. Jamie bize çay yaparken ona sarıldım.

Sammy sonunda kucağımdan inip etrafı keşfetmek için kucağımdan atladığında, oturma alanında oturduk, çay içtik ve onunla oynadık, bir ipin ucundaki tüyü kovalamasını izledik. Bu mükemmeldi.

"Evdeki şezlonglarımızdan birini çok sevdi, pencerenin hemen yanında oturuyor. Bir kutunun açıldığını duymadığı sürece çoğunlukla orada uyuyor," diye paylaştı Jamie kuyruğunu okşayarak.

Sammy yanıma geldiğinde kulağının arkasını kaşıdım. "Ona ev sahipliği yaptığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Belki bir ara daireme geri dönerim ve..." Cümleyi bitirmek zordu, şimdi bile normale dönmeyi düşünmek zordu.

"Oraya gittiğimizde biz de gideceğiz," dedi Jamie. "Bulunduğu yerde başımızın üstünde yeri var."

"Oraya geri dönmeyi düşünmemiştim. Daireme yani. Her şeyi zmem gerektiğini biliyorum."

"Hazır olduğunda hâlâ orada olacak." Gözlerini üzerimde hissettim ve bakışlarına karşılık verdim. "Hâlâ amcanla konuşmak isteyebileceğini düşünüyorum. Sanırım hâlâ nerede olduğunu bilmiyor."

Başımı salladım. Kaçışından sonra May Teyze'den bir telefon almıştım - sadece bir telefon- ama onu geri aramamıştım. O da bir daha aramadı. Avukatlarının benimle iletişime geçmemelerini, ya bulunana ya da onlara ulaşana kadar beklemelerini, böylece söylediğimiz her kelimeyi kaydedebileceklerini tavsiye ettiğinden şüpheleniyordum.

Bu tür saçmalıklar için havamda değildim, bu yüzden unutmaya karar verdim. Beni Severfalls'a geri atmak anlamına gelmediği sürece onlardan yardım beklemiyordum.

"Onlar benim teyzem ve amcam değil. Artık değiller," dedim. Aklıma bir düşünce gelince kalbim korkuyla çarptı. "Haberlerde bir şey çıkmadı, değil mi?" Bir yanım bilmek istemiyordu. Ama bir yanım da merak ediyordu.

Söylemek istemediği belliydi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım.

"Haberlerde hala Severfalls'da ya da açıklanmayan bir kurtarma tesisinde olduğunuz söyleniyor. Ve *güvende* olduğunuzu. Forumlarda ise farklı."

"Forumlar mı?"

Yer değiştirerek boğazını temizledi. "Emery'ye terapi verirken yakalandığınızdan beri hikayenizi takip eden insanlar var. Kaçışınızı bildiğini iddia eden isimsiz bir poster vardı. Yani tüm söylentileri ve spekülasyonları tahmin edebilirsiniz."

Harika.

"Şu anda hepsi bu kadar," diye devam etti. "Ama eğer haberlere çıkarsa, gerçek bir bok gösterisi olacağını hayal ediyorum."

Nefesimin altında küfrettim. "Evet. Sanırım bunu gerçekten düşünmemiştim." "Severfalls olayı gizli tutmaya çalışıyor. Ama kim bilir daha ne kadar

uzun sürecek. Sanırım bu gerçekleşmeden önce sizi bulmayı umuyorlar."

İçimde bir endişe hissettim. "Fikrini değiştirmeyeceğine dair bana yemin etmeni istiyorum Jamie. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum, o kadar da hayalperest değilim. Ama oraya değil."

Nefes verdi. "Sadece işlerin senin için daha da kötüye gideceğinden endişeleniyorum Eve, hepsi bu. Ama yemin ederim seni ispiyonlamayacağım. Liam da yemin ediyor. Ama... eğer bir sorguya zorlanırsam, yalan söyleyemem, anladın mı?"

Yapamayacağını anladım. Ama o ben ya da Lena değildi. "Peki," dedim. "Umarım iş noktaya gelmeden gitmiş olurum." "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum." Ama kafamda bir plaj canlandırdım. Belki bir gün.

Nehirden okyanusa süzıldüm ve oradayım, bekliyorum. Seni bekliyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve arkamdaki koridora, karanlığa bakarsam orada hareket eden bir gölge göreceğim hissine kapıldım.

"İyi misin, Eve?"

Üşümeye başlasam da başımı salladım. "Evet. Ben iyiyim."

Bir süre daha kedimle oynadım, onu sevdim ve ödül maması verdim. Jamie çayını bitirdi, sonra gitmek için toplanmaya başladı.

"Keşke daha uzun kalabilseydim ama Ben ve benim bu akşam oyun grubumuzla bir işimiz var."

"Anladım."

Sammy'yi dikkatlice taşıyıcıya geri yerleştirdi ve onu ödülleriyle ikna etti. Parmaklarımı kapıdan geçirirken ona veda ettim ve pembe dilinin parmak uçlarımı yaladığını hissettim.

"Sana sonra mesaj atarım." Elini omzuma koydu ve beni açık kapının önünde kısa bir kucaklaşmaya çekti. "Ne olursa olsun, ben senin arkadayım, tamam mı?"

Gülümsedim. "Biliyorum. Benim için bir darbe almıştın, hatırladın mı?"

Başındaki küçük yara izini işaret etti. "Evet. Nasıl unutabilirim ki?"

Kötü bir arkadaş olduğumu söyleyemem."

"Hayır, yaklaşmadım bile." Kıkırdayarak ona son bir kez sarıldım.

O gidince sessizlik çöktü. Alex odasındaiken evde yalnız olmayabilirdim ama yine de kendimi çok yalnız hissediyordum.

Jamie'nin ziyareti tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve endişelerime rağmen, gerçekten yalnız kalmak istemediğimi biliyordum. Lena'nın yakın zamanda geri gelmeyecek olması çok kötüydü.

İsteksizce yukarı çıktım ama bütün gece yatakta oturmaya hazır değildim. Sinirlerimi yatıştıracağını umarak duş almaya karar verdim. Banyo yapmayı düşünebilirdim ama küvet, kenarlarındaki kırık ve çatlaklarla pek de iyi durumda değildi.

Su ısınana kadar akmasına izin verdim. Kıyafetlerimi çıkardım ve aynaya baktım. Bazen kendimi gerçekten tanıyamıyordum. Bazen gözlerimin içine bile bakamıyordum.

Onun yerine kalp kolyeyi ovuşturdum ve duşa yöneldim.

Kendimi zorla dışarı atmadan önce sıcak suyun altında tam yarım saat geçirdim. Ödünç aldığım pijamaları giymek için gizlice odama girdim ve kolumu

askıya geri koydum. Saçlarımı taramak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya geri dönerken koridorda duraksadım.

Geçidin aşağısındaki karanlık bir şekilde daha ağır geliyordu. Belki de sadece hayal ediyordum. Öyle olmalıydım.

Bu onun şekli miydi yoksa başka bir şey mi?

Orada durdum, baktım, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Banyoya doğru döndüm ve sanki onu hemen arkamda hissediyordum.

Donup kaldım. Sanki başka bir baş ağrısı başlıyormuş gibi başım bulanıklaştı. Bir türlü atlatamadığım bir başka Lulladex yoksunluğu dönemi.

Bir uyurgezer gibi banyoya geri döndüm ve aynaya bakmak için döndüm ve kesinlikle oradaydı.

O hapın mı yoksa benim travmamın mı sonucuydu yoksa her ikisinin mi? İkisine de bahse girmiştım. Yine de beni korkutuyordu. Kendime hayaletlere inanmadığımı söyledim ama bu kesinlikle gerçek gibiydi.

Sessizce bir kolunu bana doladı, ağzını kulağıma dayadı. "*Gel beni takip et, Evey,*" diye fısıldadı. "*Beni takip et.*"

"Nasıl?"

Birinin lavabonun yanındaki tezgâha bıraktığı küçük bir makası aldı. Makası yüzümün önünde bir o yana bir bu yana çevirdi.

"*Bana benimkini göster. Ve sonsuza dek birlikte olabiliriz. Sadece benim gibi olmalısın.*"

Onun gibi.

Makası aldım ve tuttum.

Maske çıktığında Emery'nin yüzünü hayal ettim. Yara izleri vardı. Kendi kendine açtığı yaralar. Bir sürü güzel yara izi.

Benim gibi ol.

Sanki zaman durmuş ve biri play tuşuna basmış gibi, makası şakağımın yanına getirdim ve keskin ucunu derime bastırdım.

Baş ağrısı geçecek. Kabuslar dağılacak ve sen okyanusa, bana doğru süzülüp gideceksin.

Sesinin sonundaki çarpıklık beni ürpertti, çılgılık atma isteği uyandırdı. Şakağımdan kaşıma doğru bir kesik attım.

Acıdan nefesim kesildi ve makası düşürdüm. Gözüme kan fişkırdı. Gözümü kırptım ve hayalim gitmişti.

"Ne oluyor lan?"

Ona doğru baktım. Alex kapı aralığından bana bakıyordu, yüzü kıpkırmızıydı.

"Hey, iyi misin?" Sanki kaçacakmış gibi bir adım geri attı.

Kanı bastırmak umuduyla elimi kesiğe götürdüm. Ben daha tek kelime edemeden koridorda ilerlemeye başladı.

" yok, biz ," dedi titrek bir sesle. "911'i arayacağım."

Gözlerimi tekrar kırıştırdım, az önce ne yaptığımı şaşırmıştım. Sonunda kendime gelerek bir havlu aldım ve onu takip etmeden önce şakağıma koydum.

Onu odasında acil durum numarasını aramak üzereyken .

"Bekle. Lütfen yapma. Ben iyiyim. Ben sadece... Saçımı kesecektim ama ayağım kaydı. Hepsi bu kadar. Lütfen kimseyi arama."

Bana deliymişim gibi baktı. Ki öyleydim. Ama polisler gelirse panik atak geçirirdim.

Numaraya basmaya hazırdı. Bunu görebiliyordum. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Emin misin?"

Fikrini değiştirmemesini umarak kendimi sakın ve soğukkanlı olmaya zorladım. "Evet. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Sadece temizleneceğim. Endişelenmene gerek yok."

"Evet, doğru," diye mırıldandı ben tuvalete gitmek için dönerken.

Küvetin kenarına oturup havluyu başıma bastırarak en az yarım saat bekledim ve sonra başım temizlenip yara bandı hale geldi. Sonra odamın kapısını kilitledim, farları yaktım ve yatağın köşesine kıvrıldım.

O gece tezimi daha fazla düzenlemedim. Uyuyamadım da. Aşağıda Lena'nın sesini duyduğumda yatağımdan fırladım ve kapımın kilidini açtım, neredeyse koşarak koridordan merdivenlere indim.

"Hey, Eve, hâlâ pek uyuyamadın, ha?" Marcus onun etrafından dolaşp yatak odasına girerken Lena da öyle dedi.

Başımı salladım.

Gözleri alnıma kaydı. "Ne oldu orada?" "Sadece küçük bir kaza."

Kaşlarını çattı. "İyi misin?" "Evet, tamamen iyiyim."

"Pekala, biz yatmaya ... Birkaç saat sonra görüşürüz."

Yatak odasına doğru ilerlemeye başladığında ona doğru adım attım. Beni incelemek için tekrar durakladı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Mmhm. Hey, dinle, yarın hakkında."

"Evet, öğlen saatlerinde terapim var." Esnemek için ağzını kapattı. "Ama Marcus ve ben öğle yemeğini alıp sonra geri getireceğiz, tamam mı?"

"Daha sonrasını kastetmiştim. O partiye gitmeye gerçekten kararlı mısın?" "Gotik olan mı? Yani, evet, hala gitmeyi planlıyorum."

"Fikrini değiştirmeni , değil mi? Ve evde mi kalayım?"

Bunu söylemek istemedim. Ama bir gece daha yalnız kalmaya dayanabilir miydim bilmiyordum. Sadece, onun hayal kırıklığını görmek beni bir şekilde daha kötü hissettirdi.

Omuzları öktü. "Bilmiyorum... Arkadaşım bu konuda oldukça heyecanlıydı. Hayal kırıklığına uğrayacak. Bundan geri dönmekten nefret ediyorum." Odaya doğru döndü. "Belki yarın bu konuda daha fazla konuşuruz."

Sapanımın kayışını kavradım, sesindeki hüznü tonu yakaladım. Kahretsin, Lena.

"Bekle," dedim, zaten sinirlenmiştim.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Ben yapacağım... Ben gideceğim."

Artık çok geç olduğunu söylemesini bekliyordum çünkü belli ki onunla gidecek başka biri vardı. Onun yerine yüzü aydınlandı. "Ciddi misin?"

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada gölgelerle yalnız kalmaktansa dikkatimi dağıtacak insanların olduğu bir kalabalığın içinde olmayı tercih ederdim. Muhtemelen yalan olsa bile, yardımı dokunabilirdi. "Evet, ciddiylim. Ama sadece kılık falan değiştirirsem. Ve eğer orada bir polis bile görürsek ya da kötü hisler veren biri olursa, ben yokum."

Lena sırtıttı. "Anlaştık. Biz de fazla kalmayacağız." Ciyak ciyak bağırdı. "Pişman olmayacaksın Eve. Kimsenin seni tanımamasını sağlayacağız. Bu eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Peki ya arkadaşın?" Marcus'un odasına girerken sordum. Marcus kapıyı kapatmak için hareket ettiğinde homurdandı. "Oh, bunu atlatacaktır. İyi geceler!"

CH6PHER ELEVEN

Marcus'un odasındaki aynanın önünde durmuş, bir yabancıya bakıyordum.

Nereye gittiğimi düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir şeydi, ama yine de beni huzursuz hissettirdi. Ya işe yaramazsa? Ya beni doğru anladılarsa?

Yine de Lena muhteşem bir iş çıkarmıştı ve aksini düşünmek aptallık olurdu.

Etkinlik için hazırlanmamız yaklaşık bir buçuk saat sürmüştü. Marcus partisine gitmişti ve oda arkadaşları da gitmişti. Lena kız kardeşinden birkaç şey almıştı. Geçen seferki gibi süslü balo elbiseleri yoktu. Sadece bazı maskeler, benim için bir peruk ve koşum takımı gibi gövdeye geçirilen birkaç deri parça.

Bu parçalardan birini şimdi koyu bordo bir elbisenin üstüne giyiyordum, kemeri göğüs kafesimin üzerinden, göğüslerimin hemen altından geçiyordu. Diğer kayışlar kollarımın altından yukarı çıkıyor ve köprücük kemiğimi keserek boynumdaki gerdanlığa bağlanıyordu. Tılsımlı kolyemi deriye sürtünmeyecek şekilde ayarladığımdan emin oldum. Elbise kalçalarımı sarıyor, eteği kalçalarımın son buluyordu. Eteğin uçları ile Lena'nın bana ödünç verdiği, jartiyere bağlı küçük deri kayışları olan siyah yüksek çoraplar arasında sadece az miktarda çıplak ten vardı.

Bozuk bir kolla her şeyi giymek başlı başına bir başarıydı. Tekerlekli sandalyeye bağlı bir arkadaşın yardım etmeye çalışması durumu düpedüz komik hale getirdi. Ben Lena'nın önünde otururken o yardım etmeye çalışırken kıkırdamadan duramadık

Çorapları ben giydim. Sonunda, ikimize de yardım etmesi için bir arkadaşını çağırdı ve yardım için ona bir şişe şarapla ödeme yaptı. Kıyafetlerimizi giydikten sonra makyaj yapmaya başladık.

Ondan sonra peruk geldi. Lena bunu öylesine önermişti ama beni biraz rahatsız etse de kimliğimi gizlemek için iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Kısa siyah saçlar omuzlarıma neredeyse hiç değmiyordu, tutamları kendi saçlarım gibi dalgalıydı. Aslında bu uzunluk hoşuma gitmişti ve uçları kırılmaya başlayan saçlarımın ne kadar bakımsız ve düzensiz olduğunu fark ettim. Belki de kestirmenin zamanı gelmişti. Belki de bunu benim için Lena'ya yaptırabilirdim.

Daha sonra maskeyi bağladık, gözlerimin üzerinden geçen basit bir deri maske. Lena maskeyi yüzüme sabitledikten sonra yaptığım son şey askıyı takmak oldu. Cazibenin bir kısmını yok ediyordu ama şimdilik hâlâ gerekiyordu.

Her şey söylenip bittiğinde, Lena kendine son dokunuşları yaparken aynada kendimizi kontrol ettik. Dövmelerini ortaya çıkaran siyah bir elbise giymiş, benimkine benzer bir koşum takımı takmıştı. Saçlarını yarıya kadar toplamış ve uçlarını dalgalı bir şekilde tutturmuştu, tepesinde de bir kurukafa tokası vardı. Siyah ve yeşil göz farı sürmüştü ve kulaklarından sarkan çivili yarasa küpeleri vardı. Çok sevimli görünüyordu.

"Çok ," diye yorum yaptı.

Güldüm ve başımı salladım.

Ne kadar iyi görünürsek görünelim ve bu beni ne kadar özgüvenli yaparsa yapsın, yine de evden çıkmaktan ve yakalanmaktan çekiniyordum.

Endişelerimi dile getirdiğimde Lena, "Bu çok heyecan verici," dedi. "Ama gerçekten Eve, kimsenin seni tanımasını beklemiyorum. Ve eğer soran olursa, sen Eve değil Morgan'sın."

"Morgan?"

Omuz silkti. "Bir keresinde bir oyunda canlandırdığım bir karakter. Bana göre değildi ama havalı bir vampirdi."

"Harika."

Yansıma baktım, gözlerim şakağında kaşımın hemen üzerindeki kesiğe kaydı. Dün gece ne yaptığımı hatırladım. Ben bunu yaparken Emery'nin hayaletinin gülümsediğini hatırlamak beni ürpertti.

Umarım, etrafımda insanların olduğu açık bir yerde olacağım için onu görmem; yalnız olmadığım sürece bana musallat olamaz.

"Sanırım gitmeye hazırız," dedi Lena, son birkaç eşyayı çantasına koyarken.

"Peki oraya tam olarak nasıl gideceğiz?"

"Evet, o konuda." Telefonunu çıkardı. "Görünüşe göre Uber gelmek üzere." Ben ters ters baktım, o da bana mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Merak etme, bu bir SUV, yani beni alabilirler."

" bu değil."

"Sorun değil Eve, şehirde bizi götürecek bir sürü insan olacak."

Bunu iptal etmeliyim. Bu kötü bir fikirdi. Ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Eğer yakalanırsam, bu benim hatam olacaktı.

Sadece eğlen, dedi küçük bir ses. Bunun amacı buydu. Aklını tüm o korkunç şeylerden uzaklaştırmak için. Eğlenmene izin var.

Yine de kendimi suçlu hissediyordum. Sanki eğlenmeme hiç izin verilmemeliymiş gibi. Son birkaç haftada olanlardan sonra olmaz. Ve eğer polisler beni yakalarsa, kendimi tam bir aptal gibi hissedecektim.

Sadece arkadaşımı tamamen mahvetme fikri ağzımı kapalı tuttu. Ve fazla kalmayacağımıza söz verdi. Gecenin geri kalanında sadece şansımız yeterince cazipti.

Lena'nın kapıdan çıkmasına yardım ettiğim sırada araç geldi. SUV'deki adam geldi ve onu arkaya bindirmeye yardım edecek kadar kibardı, ben de diğer tarafa onun yanına geçtim.

Şehre girdiğimizde, tanımadığım bir bölgeye girdik, bir caddeden aşağıya doğru boş, terk edilmiş bir bölgeye gittik, bazı binalar kırılmış ve çürümüştü, birkaç kararmış kabuk yangınlardan yanmıştı. Köhne tiyatroya benzeyen eski, dört katlı tuğla bir binaya vardığımızda, Uber şoförü yan kapının yanına park etti ve burada küçük bir

Kalabalık tek bir turuncu ışığın altında duruyordu.

Lena sandalyesine oturup yola doğru manevra yaptıktan sonra sıraya girdik. Girişte, ben telefonumla birlikte sakladığım kimliğimi askımın içinden çıkarırken, Lena biletleri kapı görevlisine uzattı. Kimliklerimizi kontrol etti, biletleri taradı ve sonra Lena'ya hızlıca bir bakış attı.

"Etkinlik birden fazla katı kapsıyor," dedi. "Servis asansörünü kullanman gerekirse birine haber ver, tamam mı tatlım? Ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa."

İçeri girdiğimizde ona teşekkür etti. "Bana böyle seslenmelerinden nefret ediyorum," diye fısıldadı sadece kırmızı ışıkla aydınlatılan kısa ve geniş bir geçitten geçerken. Kafatası, yılan, göz ve el çizimleri her iki duvarı da kaplıyordu.

Mekânın karanlık olması ve çoğunlukla kırmızı aydınlatılması şaşırtıcı değildi. Sadece ön taraftaki barın alt kısmında ve arkadaki aynanın karşısında yumuşak sarı bir ışık vardı. Siyah dantelli ve boncuklu bükülmüş avizeler yukarıdan sarkıyordu. Masaları ve tezgâhları siyah kafatasları süslüyordu. DJ'in çaldığı yan odadan derin bir EDM ritmi geliyordu ve insanlar çoktan birbirine karışıp dans etmeye başlamıştı.

Kalabalığın içinde deri ceketler, lateks, file taytlar, dar kıyafetler ve birinin yüzünü ezebilecek botlar gördük. Kulüp üyelerinin çoğu ağır makyaj yaparken, benim gibi diğerleri maske takıyordu. Dominatrix kıyafetleri ve fetiş kıyafetleri giyen birkaç kişi vardı.

Lena içkisini alabilsin diye önce bara gittik. Sonra da keşfe çıktık.

Dans pistinin bulunduğu oda, yüksek tavanı ve tepesinde insanların yukarıdan izleyebileceği tek bir balkonu ile etkileyici derecede büyüktü. Tavanda siyah ve kırmızı iskeletler asılı, bize doğru uzanırken, DJ'in arkasındaki bir ekranda slasher filmlerinden sahneler ve erotik görüntüler oynuyordu.

Onu geçince daha fazla oda bulduk. Bazılarında erotik tablolar sergilenirken, diğerlerinde shibari tarzında bağlanmış insanlar vardı. Alacak çok şey vardı ama ironik bir şekilde hiçbiri beni korktuğum gibi paniğe sürüklemedi. Lena'nın arkasında yürürken sakinliğimi korudum, rozetli ve belinde silah olan birini görme ihtimalime karşı her odayı ve köşeyi inceledim.

Güvenlik vardı ama polis yoktu. Biz geçerken birkaç kişi bana ve Lena'ya baktı, özellikle de bazı erkekler ve bu beni biraz gerdi, ama kendime tekrar tekrar sadece bizi kontrol ettiklerini ve şehrin dışındaki akıl hastanesinden kaçan deli kız olup olmadığımı anlamaya çalışmadıklarını söyledim.

Beklediğimizden çok daha fazla oda vardı, her biri bir temaya sahipti, bazıları aşk koltuklarında oturup herkesin içinde görmeyi beklemediğim şeyler yapan çiftlerle doluydu.

Bu beni rahatsız etmedi, ama sanki bir parçam eksikmiş gibi yalnızlığın verdiği o acıyı yeniden hissetmeme neden oldu. Onlar gibi dokunulmayı, sarılmayı, öpülmeyi arzulayan bir parçam. Emery'nin nasıl hissettiğini hatırladım. Beni nasıl doldurduğunu, nasıl canlı hissettirdiğini ve canımı nasıl yaktığını. Göğsümdeki o ağrıyı ve kulaklarımdan uyluklarımdan arasına kadar inen damarlarımdaki zonklamayı hissettim. Doyuramadığım çaresiz, aç bir acı. Bir odada, bir adam

Emery'nin beni ilk seferinde yakaladığı gibi bir kızı duvara yapıştırdı.

Onları izlemek beni depresyona soktu ve azdırdı. Bektan bir kombinasyon.

Birkaç çiftin daha bulunduğu başka bir odanın önünden geçerken Lena bana bir bakış attı. "Marcus muhtemelen bundan düşündüğünden daha fazla keyif alırdı," diye mırıldandı.

Diğer katları dolaştık, ben merdivenleri kullanırken Lena servis asansöründe çalışanlardan birinin ona yardım etmesini sağladı. İkinci kat çoğunlukla dans pistine bakan balkon ve birkaç locadan ibaretti. Üçüncü kat yasaktı, VIP gibi bir şeydi, bu yüzden dördüncü kata yöneldik.

Oraya Lena'dan önce vardım ve arka tarafında yüksek pencereleri, sol tarafında da küçük bir sahnesi olan bir balo salonu buldum. Pencerelerin arasında süslü siyah çerçeveler içinde aynalar vardı. Tavanda birkaç avize daha asılıydı.

Daha yumuşak bir müzik çalarken insanlar içki içerken birbirlerine karışıyordu. Bir köşede, şehrin bazı kısımlarını nehre kadar görebildiğim pencerelerin önünde bir bar duruyordu.

Bir pencereye yaklaştım ve kolumda bir el hissedene kadar uzaktaki suya baktım. Lena bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

"Şimdiye kadar iyi misin?" diye

sordu. "Sanırım iyiyim."

"Bir içkiye ne dersin? Benden olsun."

"Ben de seninle flört etmek zorunda mıyım?" Alay ettim.

"Evet," dedi sertçe. "Ve ben konuşurken ilgileniyormuş gibi yaparken gülümsediğinden emin ol."

Onu bara kadar takip ederken gülüştük. İkinci kişiliğimin adından esinlenerek 'Bloody Morgan' adında bir içki sipariş ettim. Küçük bir kılıçla şişlenmiş kirazlarla gelen koyu kırmızı bir içkiydi. Tatlı ve biraz ekşiydi.

Salonun çoğu boştu. Ancak sahneye geldiğimizde nedenini anladım. Odak noktası olması gerekiyordu.

Ekrana baktık ve o ani tedirginliğin safra gibi geri geldiğini hissettim.

"Ne sapkınlık ama, ha?" Lena'nın sesi biraz tedirgin geliyordu.

Ekranda ince bir cam kutunun içine yatırılmış ve bağlanmış, ağzı ve gözleri koli bandıyla kapatılmış bir kadın manken görölüyordu. Yedi maskeli

Koyu renk takım elbiseli figürler etrafını sarmış, her birinin elinde bir çeşit silah vardı. Birkaçının bıçağı, birinin bastonu, bir diğerrinin de küreğı vardı.

Pamuk Prenses'in hastalıklı bir versiyonu olduğunu düşünmüştüm. Benimki gibi daha az berbat bir geçmişı olan biri bunu tuhaf bir şekilde sanatsal bulabilir.

Ama kadına bakarken tek gördüğüm, ailemin evindeki küvette bağılı olan bendim. Emery'nin ağır ayak sesleri karanlıkta evin içinde gumbürdüyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayılırken omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Anı bir bıçak gibi içimi kesti, yarayı açtı.

Hayal görüyorsun, diye homurdandı küçük bir ses. Seni bu şekilde incitebilecek bir adamı sevmek.

Bana Leo'nun sözlerini hatırlattı. Yine de duymak istemediğim için onları ittim. Dinlemek istemedim.

Dikkatimi serginin yanındaki küçük yuvarlak masaya yönelttim ve orada duran, benden ya da Lena'dan çok da büyük olmayan başka bir kız fark ettim. O da sergiye bakıyordu, kollarını kavuşturmuş, bir eliyle bir kart tutuyordu. Omzunun üzerinden bakarken gözlerimiz buluştu, mavi-yeşil saçları sırtından aşağı sallanıyordu.

Gözlerinde sert ama lanetli bir bakış vardı. Kendi geçmişinde de bir şeyler yaşamış birinin bakışı. Sadece, gösteriden fazlasıyla büyülenmiş görünüyordu. Benim gibi rahatsız değil.

Ona doğru adım atmadan önce sinirlerimi yatıştırmak için içkimden büyük bir yudum aldım. Basit siyah bir çarşafıa örtülü masaya baktım. Üzerinde bir web sitesi ve QR kodu olan elim büyüklüğünde bir kart yığını vardı. Bir tanesini aldım ve inceledim.

"Umbra. Bir Korku Deneyimi" adlı kitabı yüksek sesle okudum.

Lena bana katıldı ve kendi kartına uzanarak önden arkaya doğru çevirdi. "Ne? Perili ev gibi mi?"

"Tam olarak değil," dedi kız. Ekranı doğru başını salladı. "Perili bir evde canavarlar size dokunamaz. Ama bir korku deneyiminde canları ne isterse yaparlar."

Lena utanç içinde ona baktı. "İnsanlar böyle adamların kendilerine bunu yapmasına izin vermek için para mı ödüyor?"

Kız sıırttı. "Evet."

Lena nefesinin altından küfretti. "Yani biraz rol yapmayı umursamıyorum ve korkuyu seviyorum, beni yanlış anlamayın. Ama bu benim için büyük bir 'cehennem hayır'. Üzerimde bıçak kullanmayı aklımdan bile geçiren her erkeğin ağzını burnunu kırarım."

Kız omuz silkti. "Denemeden karar verme derler." "Denedin mi... bu deneyimi?" Merakla sordum. "Henüz değil," diye mırıldandı. "Daha yeni başladılar."

"Ama istiyorsun?" Lena'nın sesi şok olmuş gibiydi. "Evet."

Lena bana hatun muhtemelen delirmiş gibi bir bakış attı. Kıza baktım, kendini boşlukta hisseden ve bütün hissetmek isteyen birini görüyordum. Benim gibi.

"Bu sadece bir fantezi," diye Lena'ya güvence verdim. "Yine de gerçekten kaçırılmak ve işkence görmek gibi bir şey değil."

Kız merakla bana baktı. "Nereden biliyorsun?"

Karanlıkta bağlandığım ve deli bir adamın yakınımda dolaştığı anı aklımdan geçti. "Çünkü sonunda," dedim neredeyse acı bir şekilde, "en azından ölmeyeceğini biliyorsun."

Kız sanki şimdi anlamış gibi üzgün bir bakışla bana baktı. "Her iki da kendimi canlı hissedeceğim," diye fısıldadı.

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. İzlendiğim hissi aniden beni ele geçirdi.

Kızın gözleri benimkilerden ayrılıp arkama baktı ve genişledi. Bakışlarını takip etmek için başımı çevirdim.

Maskeli bir adam barın yanında durmuş bizi izliyordu. Beni izliyordu.

Siyah bir maske takıyordu, ağzı bir kulağından diğerine gülümseme şeklinde dikilmişti. Kıyafetleri tamamen siyahtı, taktik pantolonu ve kapüşonu açık kargo ceketi .

Kalabalığın içine doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

İçimdeki huzursuzluk daha da arttı. İçkimi masanın üzerine bıraktım. "Hey, Lena, sanırım artık gitmek istiyorum."

Onun hayal kırıklığı dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. "Pekala, hadi aşağı inelim."

Sergiyi hayranlıkla seyretmeye devam eden kıza el sallayarak veda ettik. Önce Lena'nın asansöre binmesine yardım ettim, sonra merdivenlere yöneldim, kendimi gergin hissediyordum, paranoya tekrar kafama ve kalbime doğru kaymaya başlamıştı.

Parkta Liam'la yaşadığım his beni ele geçirdi, ama daha kötüydü, avlanma hissi gibi ama karanlıkta avcıyı göremiyordum. Yeterince takip edildikten ve kovalandıktan sonra, bu içgüdüsel hisse her şeyden çok güveniyordum. Yukarı çıkanlarla çarpışmamaya çalışarak merdivenlerden birinci kata doğru hızla indim. En altta, duvara yapıştım.

asansöre doğru ilerledim, gölgeler yüzleri çarpıyordu. Ne zaman maskeli birini görsem kalbim hızla çarpıyordu.

Severfalls olamaz. Neden maske taksınlar ki? Hayır, bu başka bir şeydi.

Jamie'nin bana bahsettiği fanatikleri düşündüm. Kaçışım hakkında teoriler üretenler.

Beni takip ediyor olabilirler miydi? Takip mi ediyorlardı? Her iki durumda da gitmeye hazırdım.

Neyin bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek asansöre döndüm. Neden hâlâ aşağı inmemişti?

Düğmeye bastım ama hiçbir şey değişmedi. Gömleğinde GÜVENLİK yazan iri bir adamın yürüdüğünü gördüm ve onu durdurdum.

"Sanırım asansör sıkışmış. Arkadaşım içeride," dedim bana tuhaf bir bakış atan iri yarı adama. Muhtemelen asansörün başka bir katta sıkışmış olmasından olması gerekenden daha fazla korkmuş görüldüğüm içindi.

Adam telsizini çıkardı. O bunu yaparken ben de kalabalığı inceledim. Ona takip edildiğimi hissettiğimi söylemeliydim. Güvensiz olduğumu. Arkadaşım aşağı inene kadar onun yanında kalmalıyım ve belki biri bizi dışarı çıkarabilir ve Uber gelene kadar bizimle kalabilirdi. Evet, bu iyi bir fikirdi.

Dansçıların sallanışı ve ışıkların parıltısı arasında yalnız bir figür gözüme çarptı ve kıpırdamadan durdum.

Uzun boylu, yüzü kafatasına benzeyen bir adamdı. O beni izlerken zaman yavaşladı.

"Hayır," diye fısıldadım. Hayır. Şimdi olmaz. Nasıl burada olabilir? Hayaletim beni nasıl takip etmiş olabilir?

Kafatası suratı normalde görüldüğü gibi değildi. Şimdi yine maske takmış gibiydi, siyahtı ve yüzünde yara izi gibi kırmızı çizgiler vardı.

Ama yine de o yüz bana gülümsedi. Ve o olduğunu biliyordum. "Bayan, merhaba?"

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi güvenlik görevlisine bakmaya zorladım.

"Üçüncü katta," dedi. "Asansör bazen sorun çıkarıyor." "Beni ona götürecek misin?" Hayaletime dönüp bakmaya cesaret edemedim, Hâlâ orada olduğunu biliyordum.

"Bu katta nöbet tutmam gerekiyor. Ama adamlarımdan biri onunla birlikte. Sadece beklemek zorundayım."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden barın yakınındaki gürültülü bir grubu kontrol etmeye gitmişti. Arkama bakma hatasını yaptım ve hayaletimi gördüm.

hala oradaydı, ama şimdi bana doğru geliyordu.

Panik beni ele geçirdi ve kendimi hareket etmeye zorlayarak merdivenlere yöneldim. Siktir et, onun yerine Lena'yla buluşup gardiyana bizi başka bir yoldan çıkarmasını söyleyecektim.

Basamakları ikişer ikişer hızla çıktım. Üçüncü kata çıkan merdivene döndüğümde, maskeli iki adam yolumu kesince durdum. Bunlardan biri siyah maskeli ve gözlerinin olduğu yerde X işareti olan dikişli gülümsemeye sahip adamdı. Diğerisi ise üzerinde siyah mürekkeple çatık kaşlı bir palyaço yüzü olan beyaz bir maske takıyordu.

Vücut dillerinden kasıtlı olarak yolumu kapattıklarını anladım.

"Affedersiniz," dedim, kalbim küt küt atıyordu. Yerlerinden kımıldamadılar.

Ben bir adım geri attım, onlar da bir adım aşağı.

"Bunu zorlaştırmayın," dedi Palyaço Surat.

Dehşete kapılarak döndüm ve arkama bakmaya cesaret edemeden merdivenlerden aşağı fırladım.

İkinci katı hızla geçtim. Zemin kata geldiğimde, hayaletimi kapının yanında görünce tekrar paniğe kapıldım. Bodruma inen bir kat daha vardı, ben ve Lena'nın henüz keşfetmediği bir kat. Üzerinde aşağıya bakan bir okla "Labirent" yazıyordu.

Hiç düşünmeden aşağı uçtum.

Yukarısı kadar aşağısı da karanlıktı, kırmızı ve turuncu ışık tepemde loş bir parıltı yaratıyordu. Bulduğum şey, yukarıdaki düzene çok benzeyen, her biri bir diğerine bağlı bir dizi odaydı. Bazılarının arasında dar geçitler uzanıyordu ve yanlarından geçenlerin içeriği görmesini sağlayan iki yönlü aynalarla kaplıydı.

Odalar arasında körü körüne dolaştım. Birkaçı çiftler tarafından işgal edilmişti, diğerleri ise boştu. Her odanın kendi teması vardı - farklı renkler, tasarımlar ve kurulumlar. Bazılarında sandalyeler ya da kanepeler, bazılarında direkler, mankenler ya da hiçbir şey yoktu.

Duvarlarında tahitlerin olduğu koyu yeşil bir odaya girdim, sonra bir geçide açılan bir sonraki kapıya yöneldim ve donup kaldım.

Karanlığın içinden, artık siyah ve kırmızı kafatası suratıyla yolumu kesen hayalim belirdi.

Benden birkaç adım ötede durduğunda hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

"Eve," diye fısıldadı. Ve nedense neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. O kadar gerçektir ki. Sesi bir şekilde farklı geliyordu, çok çığ, çok çaresiz. Her zamanki gibi alaycı değildi.

Hareket edemedim. O bana yaklaşıırken bile. Nasıl burada olabilirdi? Yalnız olmazsam güvende olacağıma o kadar emindim ki.

Ama şimdi onunla yalnızdım.

"Bebeğim, her şey yolunda," dedi usulca. "Her şey ." Bana doğru uzandı. Eldivenli eli bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı, irkilmeme neden oldu ve ne kadar gerçek hissettirdiği konusunda beni şok etti. Güvende olduğunu göstermek istercesine elini kaldırdı. "Sorun yok tatlım, sana zarar vermeyeceğim." Sesi çok içtendi ve bir parçam tekrar kendimi ona bırakmak istedi.

Gözyaşlarımı kırıştırdım, vücudum kontrolsüzce titriyordu, benden bir santim uzakta durdu ve ellerini yüzümü kavrayacak şekilde kaldırdı, başparmakları her iki yanımda gezindi. Gözlerim onun dokunuşuyla kapandı.

Neden bu kadar gerçekçi hissettirmek zorundaydı?

Dudaklarımı ayırdım, içine gömülmek istiyordum. Gözlerimi açtım ve onun kafatası suratına baktım. Ve korku beni ele geçirdi.

Gerçek erkekler hâlâ beni arıyordu. Ve bu bir numara olmalıydı. Zihnim gerçekten kırılıyordu, onu her zamankinden daha net görmemi sağlıyordu. Onu hissetmemi sağlıyordu. Neden şimdi? Bunu neden yapıyordu?

Hayır, kaçmak zorundaydım. Teslim olamazdım, şimdi olmazdı. Başparmağı çenemde ve dudaklarımda gezindi. Bir numara.

Bu bir numaraydı.

O gerçek olamazdı. O gerçek değildi.

Koş, Eeve. Koş.

Arkamdan gelen sesler beni ürküttü. "Sen gerçek değilsin," diye fısıldadım.

Hayalet kaskatı kesildi, elleri hareketsiz kaldı.

," dedi kararlı bir şekilde. "Buradayım, Eve."

Başımı salladım.

"Zamanımız kalmadı," diye bir ses geldi arkamdan. "Yakalayın onu. Gitmemiz gerek."

LANET OLASI KOŞ.

Hayatta kalma içgüdülerim nihayet harekete geçti. Ne yaptığımı bile düşünmeden önümdeki hayaletten uzaklaştım. Beni tutmaya ve tekrar yere yatırmaya çalıştığında, kasıklarına diz çöktüm ve yanından geçip geçide doğru fırlamadan önce yere düşmesini izlemeye bile zaman bulamadım.

Arkama bakmadım, durmadım. Arkamda sadece Emery'nin öfkeli, boğuk sesinin "Geri çekil lan!" diye bağırdığını duydum.

Çıkış. Çıkış hangi cehennemdeydi?

Odalar geçti ve yolumu kaybettiğimden emindim, ta ki solu gösteren bir okla ÇIKIŞ yazan bir tabela görene kadar.

Aceleyle başka bir geçitten başka bir odaya girdim ama çıkışı göremedim. Bu odada her duvara yayılmış çerçeveler içinde bir dizi ayna vardı. Ortada koyu mor bir loveseat vardı. Bir an için bir kapı göremedim.

Kahretsin.

Geri dönecektim ama Emery tam arkamdaydı.

Kapının önünde yükselirken inledim. O içeri girerken ben geri çekildim.

"Eve," dedi sakince. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama benimle kalmana ihtiyacım var."

Yalancı. Beni yakalatmaya çalışıyordu.

Aramızdaki koltuğu tuttum ve gizlice geçmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

O gerçek değil, seni gerçekten durduramaz, dedi mantıklı bir ses. *Sana zarar veremez.*

Yine de yapabileceğinden çok korkuyordum.

Daha uğursuz başka bir ses güldü. *Evee, bebeğim, sana zarar vermeyeceğim. Sadece beynini dağıtacağım.*

Kötü anılar. Kötü. Yakalanamazsın. Teslim olamam.

Yine benimle konuşuyordu ama ben dinlemiyordum.

Gerçek değil. GERÇEK DEĞİL.

Birkaç kez etrafında dönmesini sağlamaya çalıştım ama reddetti. Sonunda, hayatı için savaşıyor ve şansını denemeye karar veren bir dişi geyik gibi, bir tarafa doğru atıldım ve geçide doğru koşmaya çalıştım.

Beni kolayca yakaladı. Beni kendisine doğru çekerken çığlık attım, beni yakalamasını beklemiyordum. Bir hayalet bunu nasıl yapabiliirdi?

Çığlığını bastırmak için elini ağzıma bastırdı. Elinden kurtulmak için çırpınmaya çalıştım ve bunu yaparken kötü durumdaki kolumu çektim. Yakıcı bir acı omzuma vurdu ve çığlığımı ağlamaya dönüştürdü.

Emery'nin hayaleti usulca küfretti. Çaresizlik içindeymişim gibi beni geçitten uzaklaştırdı ve uzun aynalardan birine yaklaştırarak yüzümüzü ona dönmeye zorladı. Kollarında kıvrandım, neden kurtulamadığımı, beni nasıl böyle tutabildiğini anlamıyordum.

Hayır, geliyorlardı. Lütfen, bunu yapma.

Gözyaşlarım maskemin arkasından akıyordu ama hayalet beni bırakmayı reddetti.

Yüzünü neredeyse benimkiyle aynı seviyeye indirdi, kafatası yüzü aynada gülümsüyordu. "Bak," dedi. "Bana bak, Evec. Bak."

Her nefes alışımda hıçkırıklara boğuluyordum. "Ben buradayım."

Parmaklarını çenesinin altında kıvrırmak için ağzımı bıraktı. Yukarı doğru çekti ve maskeyi çıkardı.

Şok olmuş bir şaşkınlıkla ona baktım.

"Özür dilerim bebeğim, seni bu şekilde korkutmamalıydım. Görülme riskini göze alamazdım."

Sanırım sadece bir saniyeliğine bayıldım çünkü gevşemiştim. Yüzü. Emery'min yüzü bana bakıyordu.

Lanet olsun ona.

Ama o yüze nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Benim."

Gözlerini yakaladım. Tıpkı hatırladığım gibi ışıқта sarıydı. Saçları daha uzundu, koyu dalgalı bukleler kulaklarının arkasına düşüyordu. Yara izleri aynıydı, her biri.

Dudağım titredi, küçük bir inilti kaçtı benden.

Artık neyin gerçek olup neyin olmadığını gerçekten anlayamıyordum. Belki de sonunda kırılmıştım. Ama bu bana çok gerçekçi geliyordu ve bunu çok istiyordum.

Ve şimdi istesem bile onunla savaşılamazdım.

Başımı arkaya yatırıp göğsüne yasladım ve bedenimin onunkine gömülmesine izin verdim.

"Emery," diye fısıldadım.

"Bu doğru." Bana gülümsedi ve bu gözlerime daha fazla yaş getirdi. Bu hayalet o kadar kötüydü ki, bunun için ondan nefret etmek istedim ama yapamadım. "Seni yakaladım," dedi.

Sanki bir melekmiş gibi ona baktım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan kaçamaz ya da saklanamazdım. Ve kaçmak da istemedim, o böyle görünürken olmazdı. Böyle hissettiğinde değil.

Onu daha fazla hissetmek istiyordum ve dokunuşu için çaresizdim. "Seni özledim," diye fısıldadım şimdi bir dua gibi. "Seni özledim, Emery."

Şimdi kafası karışmış gibi kaşlarını çattı, ateşli bakışları benimkileri arıyordu. Ama umurumda değildi. Sağlam kolumu serbest bıraktım ve elini tuttum. Onu aşağı doğru yönlendirdim ve göğsümü sıkmasını sağladım.

O zaman bunu alacağım. Onlar beni yakalamadan önce Emery'yi böyle alacağım.

Yalan olsa bile.

Jartiyerimi ve dantel iç çamaşırlarımı okşaması için onu kalçalarımın arasına doğru çektim. Parmakları üzerimde gezinirken gözleri karardı, sonra arkamızdaki geçide bakmak için yavaşça yukarı doğru çekilirken daraldı.

Kalçalarımı hareket ettirerek ona sürtündüm. Vücudunun gerildiğini hissettiğimde bile sertleşti. Soğuk gözleri beni ürpertirken, karnımın alt kısmında sıcaklık kıpırdandı.

Dantelin altından kaymasına izin verdiğimde "Siktir" diye fısıldadı, parmakları klitorisimin üzerinde ve çevresinde geziniyordu. Elinde değilmiş gibi, eldiveni çıkarmak için elini serbest bıraktı, sonra hızla aşağı uzandı, böylece çıplak teni benimkine .

"Emery," diye yalvardım, nefesim kesilmişti. Öne atıldı, neredeyse beni aynaya çarpacaktı, beni cama bastırdı, parmakları titreyerek içeri daldı. Tadıma bakmak için parmaklarını çekti, sonra elini tekrar aşağı indirdi, tekrar dalmak için danteli kopardı.

"Tanrım, seni özledim. Bunu çok özledim Eve. Seni ne kadar çok geri istediğimi biliyor musun? Öldürmeye nasıl hazırdım," diye kulağıma hırladı. "Seni geri aldım. Ve asla yanımdan ayrılmayacaksın. Asla. Bir daha asla." İçeri ve dışarı pompaladı, başparmağı klitorisimi izledi, beni sıkılaştırdı, beni tekrar kıvrandırdı, ama bu sefer başka bir nedenden dolayı.

Parmaklarının etrafında kenetlenerek haykırdım, vücudum zonkluyordu, o ise beni neredeyse aynaya doğru eziyordu.

"Benim Eve'im," diye fısıldadı. "Hatırladığım gibi mükemmel."

Dalgalar geçene kadar beni orada tuttu ve nefessiz kaldım.

Aynada, içeri bakan ve bizi fark eden bir çift gördüm. Emery onlara öyle bir bakış attı ki arkalarını döndüler. Başı benimkine dokunmak için aşağı indi ve vücudunun arkamda titrediğini hissettim.

Parmaklarının benden kaymasına izin verirken yakalayamadığım başka bir şey mırıldandı. Eldivenini ve ardından maskesini takmak için geri çekildi.

"Gitmeliyiz tatlım," dedi.

Ona için kendimi camdan zor kaldırdım. "Nereye gideceksin?"

"Güvenli bir yer."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Bunun tam olarak nerede olduğunu sormadan, az önceki çift nihayet yerimizi tespit etti ve odaya girdi.

"Gitme zamanı," dedi Palyaço Surat.

Başımı salladım, hâlâ korkuyordum ama Emery beni kolayca kollarına aldı.

Beni kendine yakın tutarken, ikiliyi geçide kadar takip etti. Labirenti sanki ezbere biliyorlarmış gibi süzöldüler.

Merdivenlerden çıkmak yerine sağa, fark etmediğim bir kapıya doğru yöneldiler. İçlerinden biri kapıyı çekince merdivenin yanındaki asansör açıldı.

"Eve!" Lena dışarı çıktı ve bize doğru geldi. "Bu da ne-" durdu, gözleri dehşet içinde açılmıştı.

"Lanet olsun," dedi Palyaço Surat. Etrafımızdan dolaştı ve üzerinde bir yere sakladığı bıçağı çıkardı.

Bir şekilde şaşkınlığımı üzerimden atıp ona bağırmayı başardım. "Ona dokunma!"

Palyaço surat beni görmezden gelerek bıçağı çevirdi, böylece kör tarafı Lena'ya yöneldi. Kolunu kaldırdı, saldırmaya hazırdı. "Üzgünüm, tatlım."

Lena'nın nefesi kesildi ve bir duvara çarptı.

Emery, "Lez," diye seslendi ve Palyaço Surat durup ona baktı.

"Bizi onunla birlikte giderken gördü," dedi Palyaço Surat. "O onun arkadaşı, konuşacak. Sana söyledim, onu tanıyan biri onu götürdüğümüzü görürse gitmek zorunda kalır."

Emery'nin elleri bana sıkıca sarıldı. "Getirin onu."

Palyaço surat kolunu indirirken güldü. "Ciddi olamazsın."

Siyah maskeli sessiz kişi kapıya vurdu ve saatini işaret etti.

"Yap şunu." Emery öfkeleni.

"Orospu çocuğu," dedi Palyaço Surat bıçağını kınına sokarak. Maskeli olmasına rağmen ne kadar sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Lena'ya doğru gitti, ben de ona lanet bir kedi gibi hırladım ve ona dokunmaması için bir kez daha uyardım.

Bir kez daha beni görmezden geldi. Lena ona doğru hamle yaptı ve adam kolundan tutarak onu yukarı çekti. Lena çılgılık atmaya çalıştı ama adam elini hemen ağzına götürdü. Lena onu tutmasına karşı mücadele etti ama adam onu taşıyabileceği bir pozisyona getirirken sakinliğini korudu.

"Ona zarar verme!" Emery'nin pençesinde kıvrandım ama o beni sıkıca tuttu.

"Dom, sandalyeyi getir," diye emretti Palyaço Surat. Sessiz olan denileni yaptı. Bizi de yanlarına alarak kapıdan geçtiler. Loş ışıklı geçitten aşağı indiler, sonra da depolarla dolu bir garaja çıkan başka bir merdivenden yukarı çıktılar. Arka sokağa doğru ilerlediler, ta ki biz-

Kanım dondu.

Yan tarafında kırmızı şerit olan Mustang.

Severfalls.

Hayır, geri dönmeyeceğim.

Kendimi Emery'nin kollarından kurtarmaya çalıştım. Benim Emery'm değil. O bana bunu yapmazdı. Bu hayalet orospu çocuğu bana ihanet etti. Ona saldırdım, çenesini yakaladım ama o beni bırakmayı reddetti. Beni arabada kucağına çekti, sakinleştirmeye çalıştı ama ben reddettim.

Palyaço Surat diğer tarafa geçip bizi yansıtarak Lena'yı kucağına oturmaya zorlarken Lena kendi savaşını veriyordu. Ama Lena'nın buna tahammülü yoktu. Bıçağını tekrar çıkardı ve Lena'nın göğsüne dayadı. "Kavga etmeyi bırak. Bunu gerçekten kullanmak istemiyorum."

Titreyerek ve nefesinin altında tekrar tekrar küfrederek de olsa durdu.

Sessiz adam Lena'nın sandalyesini arkaya koyarken arkamızdaki bagaj kapandı. Sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

Onun yanında olmalıydım. Onu rahatlatan ben olmalıydım. Bu benim lanet olası işimdi. Ama bizi Severfalls'a geri götüreceklerinden, kilit altına alınıp uyutulacağımdan o kadar korkuyordum ki bir saniye bile doğru düşünemedim. Hayalete vurdum, tıpkı yıllar önce ailemin evinde yaptığım gibi yüzüne çılgılık attım. O zaman bile Emery tek kelime etmeden beni tutmuştu.

Ve ne benim kızgınlığım ne de Lena'nın yalvarışları şoförün bir caddeye çıkmasını, karanlığa doğru sürmesini ve bizi götürmesini engelleyemedi.

P6RH 3

ŞÜPHELI HINDILER

CH6PHER HWELVE

EHERY

Şimdi sessizdi, ama hala ondan gelen sıcaklığı, vücudundaki gerginliği, elimin altında atan kalbini hissedebiliyordum. Benim küçük vahşi tavşanım, lanet bir vahşi kedi gibi dövüşüyordu, ama şimdi şehrin bizim tarafına geldiğimizde, dövüşmeyi bıraktı ve hareketsiz kaldı, pencereden dışarı baktı, kafası karışmış görünüyordu, onu nereye götürdüğümüzü anlamıyordu.

Ona bu şekilde sarılmak her şeydi. Onu sonsuza kadar böyle tutabileceğimi düşündüm. Gitmesine izin vermek istemedim. Şimdi ona tekrar sahip olduğuma göre, birisi soğuk ölü parmaklarımı onun üzerinden çekip almak zorunda kalabilirdi.

Üzgün olduğunu biliyordum, onu sakinleştirmem ve güvende olduğunu göstermem gerektiğini biliyordum.

Onu bu şekilde yakalamanın ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anlamaya başlamıştım. Korkmuştu, gerçekten korkmuştu. Kendime bir daha asla benden bu şekilde korktuğunu görmek istemediğimi söyledim. Yine de diğerleri bu gecenin en iyi şansımız olduğunu, ama örtünmemiz, yüzümüzü gizlememiz, kendimizi ele vermememiz gerektiğini söylediler.

Ben de tekrar maske taktım ve saklanmak zorunda kaldım.

Keşke başka bir şekilde yapsaydım, ama ikizler kendi yöntemleriyle yaptığım sürece yardım etmeye istekliydiler. Ve yakalanma riskini göze alamazdım. Başka kimin izliyor olabileceğinden emin değildim. Ya da onu koruyan.

Beni vuran o orospu çocuğunu düşünerek ona daha sıkı sarıldım. Onu benden tekrar almaya çalışsın ve bakalım nereye gömülecekti.

Dom kiliseye geri dönerken gözlerimi kapattım.

Hayır, kafamı boşaltmam gerekiyordu, bu şiddet eğilimlerini içimden atmam gerekiyordu. Bırakın geçmiş yanarak yok olsun. Kendimi toparlamam gerektiğini, öfke ve dehşeti geride bırakmam gerektiğini anlayacak kadar akıllıydım.

Eve için.

Ve kendim için.

Dom ıssız bir yoldan evimize doğru dönerken, bana karşı titredi, yüzü pencereden uzaklaştı. Onun yerine dönüp bana bakmasını, gözlerimin içine bakmasını, böylece ona bakabilmeyi, onu hissedebilmeyi, gerçek olduğunu ve bunun acı tatlı bir rüya olmadığını bilmeyi diledim. Elime ıslak bir şey değdiğini hissedene kadar neredeyse ondan bunu istiyordum.

Oh, bebeğim. Ne yaptım ben?

Gözyaşları koluma çarptı ve şimdi korkuyordum, çünkü dönüp bana ağlamaklı gözlerle bakarsa, kırılabilirdim.

Karanlıkta pek çok şey için söz vermiştim. Onu geri almak için her şeyi yaptım. Ama bedeli buydu ve ben bencil bir pisliktim.

Haklısın, Em. Haklısın. Hiçbir şeyi doğru yapamazsın. Bu yüzden seni terk edecek.

Nina'nın sözlerine tepki vermeme izin vermedim, her ne kadar bu kez muhtemelen haklı olsa da.

Onun yerine Eve'i rahatlatmak istedim. Ama kiliseye dönüyorduk, garaja doğru gidiyorduk ve önce onu içeri sokmak istiyordum. O zaman zaten berbat ettiğim şeyi düzeltmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Dom, Lez'in Dodge Hellcat'inin yanına yanaşıp park ederken, inerken Eve'i tutmaya devam ettim. Bu sefer mücadele etmedi, sadece etrafına baktı, hala kafası karışık, muhtemelen onu neden terk edilmiş bir kiliseye getirdiğimizi merak ediyordu. Mücadele ederken maskesi düşmüştü, böylece ona iyice bakabildim. Yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı, solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bunun benim suçum olmadığını biliyordum. Onu o cehennem çukuru Severfalls'a koyduklarından beri böyle görüldüğünü hatırlıyordum.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı. Bana soruyor muydu yoksa sesli mi düşünüyordu emin değildim ama cevap vermeye karar verdim.

"Güvenli bir yerde. Söz verdiğim gibi."

Bana baktı ve gözleri sonunda benimkilerle kilitlendiğinde kalbimin bir anlığına durduğunu sandım. Tek kelime etmedi, sadece gözlerimin maskenin arkasında saklı olduğu karanlığı araştırdı.

Biz birbirimize bakarken Dom etrafımızda dolaştı ve bagajdan tekerlekli sandalyeyi çıkardı. Lez arabanın kapısını açarken küfretti.

Eve'in arkadaşı "Lütfen bunu yapma," diye yalvardı.

Eve etrafına baktı. Dom sandalyesini almış içeri açılan kapıya doğru ilerlerken Lez'in kızı arabadan çıkardığını fark etmek için gözlerimi ondan zar zor ayırdım.

Lez, sanki gerçekten bir şey yapabilecekmiş gibi bıçağını hâlâ kıza dayamıştı.

Eve kendini benim elimden kurtardı. "Ona zarar verirsen seni öldürürüm," diye tükürdü.

Lez yanından geçerken tepki vermedi. Kız gözlerini kocaman açarak Eve'e baktı. "Sorun yok Eve, sorun yok," diye kekeledi, belli ki iyi değildi.

"Lez, yürüyemiyor bile," dedim Eve'i de yanıma alıp onları takip ederken. "Bıçağı bırak."

"Hayır, ama çılgılık atabilir," diye yanıtladı onu kapıdan geçirirken. "Bizi ele vermesini göze alamayız."

İkimiz de etrafta neredeyse hiç kimse olmadığını biliyorduk ve o da aşırı dramatik bir pislik gibi davranıyordu. Ya da herhangi bir nedenle silahını kullanmak için bir bahane arıyordu. Her iki durumda da, onu korkutuyor ve Eve'i üzüyordu.

Bir kolumu Eve'in sırtına dolayarak onu geçide doğru yönlendirdim, tartışmamaya karar vererek sinirimi bastırdım. Lez kılıcını kışına sokmak istiyor olsa bile, şimdi sinirlenerek onu daha fazla korkutmak istemiyordum.

Topluluk odasına girdiğimizde Dom kızın sandalyesini açtı ve Lez onu sandalyeye oturttu. Kızın yanına çömeldi ve bıçağını doğrulttu.

"Bağırma yok. İkiniz de. Anladınız mı?"

Lena bıçağın ucuna bakarken çenesi sıkıştı. Yavaşça başını salladı.

"Güzel." Bıçağı geri çevirdi ve kılıfına soktu. "Dom, eşyalarını al."

Dom harekete geçti, önce kızın çantasını aldı, sonra Eve'i aramaya başladı. Bebeğim kıpırdamadı, ben de aradım, giydiği askıda telefonunu ve kimliğini buldum. Telefonu almak için çantayı karıştırdı ve her şeyi yerine koydu.

O ve Lez kenara çekilirken Eve arkadaşının yanına gitmek için benden omuz silkti. Eğildi ve kızın omzunu tuttu.

"Özür dilerim," dedi Eve'in sesi titreyerek. "Çok üzgünüm, Lena."

Onu kendine çekti ve kucaklaştılar. Arkadaşı kulağına bir şeyler fısıldadı. Uzaktan izledim, keşke kavuşmamızın umduğum gibi gitmediği gerçeğine takılıp kalmasaydım.

Sana sarılmak yok, gôt herif.

Ellerimi sıktım ve açtım, Eve'in beni tutmasını istemenin acısını hissetmemeye çalışıyordum, her şeyden sonra teknik olarak bunu hak etmediğimi biliyordum.

Ne bekliyordun ki? Kollarına atlayıp ağlamasını ve suda ölmediğin için mutluluktan havalara uçmasını mı?

İşlerin nasıl gitmesi gerektiği hiç aklıma gelmemişti

Sadece onu geri aldığın için mutlu ol.

Ve öyleydim. Ona sahip olduğum için çok mutluydum. O kadar mutluydum ki ödüm bokuma karıştı. Gergindim. Hatta gergindim.

Onu buraya getirmeme nasıl karşı çıktığını, bana nasıl baktığını düşündüm. Onu çoktan kaybetmediğimi umuyordum.

Arkadaşının kucağından çekildi ve doğruldu, etrafına bakındı.

Dom bilgisayarının başındaydı ve Lez ortadan kaybolmuştu. "Neden buradayız?" Bunu söylerken bana baktı.

Kendimi azarlanmak üzere olan küçük bir çocuk gibi hissederek ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. "Arkadaşın planlanmamıştı," dedim hoyratça. "Sadece senin olman gerekiyordu."

"Tamam. O zaman ben neden buradayım?"

Savunmacı bakışı kalbimin biraz sıkışmasına neden oldu.

Cevap vermeyince kaşlarını çattı. "Beni Severfalls'a geri mi götürüyorsun?" diye sordu alçak bir sesle, korkusunu belli etmemeye çalışarak.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

Beni inceledi, belki de maskenin bile gerçeği görebildiğini düşünüyordu, bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Andrea odasından çıktığında ona ne kadar güvenebileceğini göstermeye hazırdım.

Eve ve Lena'nın arasına baktı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ne yaptınız siz?"

Ona döndüm. "Yapacağımı söylediğim şeyi."

İnançsızlıkla başını salladı. "Sadece, yalnız değil. Ve dürüstçe düşünmedim..." Elini ağzına götürdü ve gözlerindeki dehşeti görebiliyordum. Ne düşündüğünü, Eve'e ne yapmayı planladığımı düşündüğünü sadece tahmin edebiliyordum. Ama yanıliyordu. "Bu yanlış," dedi elini bırakarak. "Sırf diğerleri sana her şeyi anlatabileceğini düşünüyor diye, olan oldu."

Eve, arkadaşının elini rahatlatmak için tutarken Andrea'ya baktı. "Tanıdık geliyorsun," diye fısıldadı. "Neden tanıdık geliyorsun?"

Andrea bana baktı, sonra boğazını temizledi ve "Baban için çalıştım" dedi.

Eve'in neler olup bittiğini anlamaya çalışmasını izlerken sessizce durduk. Beni de buraya ilk getirdiklerinde hissettiğim şaşkınlığa yakın bir şey olduğunu hayal ettim.

"Sen çocukken bir kez karşılaşmıştık," diye devam etti Andrea. "Babanın partilerinden birinde. Seninle bir fotoğraf çektirdim ve sana bir jolly rancher verdim. Onları cebimde saklardım... için..."

"Zaman zaman biz ucubeler için, değil mi?" Acıyla ekledim. Andrea bana suçlu suçlu baktı. "Evet. Evet, bu doğru."

Başımı ona doğru eğdim. "Diğer hemşirelere bizi masaya bağlamaları için yardım etmediği zamanlarda çok iyi kalpliydi."

Andrea'nın bakışları yere düştü. "Artık onlara yardım ediyorum," dedi zayıf bir sesle. "Biraz adalet bulmak için. Yaptığım şeyi düzeltmeye çalışmak için."

"Onlar mı?" Lena sordu.

"Emery. Ve Dominic, Leslie, Cassidy ve Micheal."

Andrea'nın kimden bahsettiğini anlamış olacak ki Eve'in gözleri büyüdü.

"Ne olmuş yani? Bu adalet bizi kaçırmalarına yardım etmeyi mi içeriyor?" Lena tersledi.

Andrea, "Bu benim kararım değildi," dedi.

"Fark etmez. Bizi burada tutamazsın." Lena'nın bakışları bana döndü ve Eve'i kendisine doğru çekti. "Sen- onlar senin-"

Lez bir elinde bıçağıyla odalardan birinden çıkınca sözleri kısa kesildi. Dom yanıma geldi ve Lez'e işaret etti.

"Cassidy sabahın erken saatlerine kadar dönmeyecek," dedi Lez. "Micheal yarın geç saatlerde gelecek."

"Neden senin için bir oda hazırlamıyoruz?" dedi Andrea. "Birinde bir kanepe var ve ben de yedek bir havalı yatak kurabilirim."

"Kalmıyoruz," diye kendini geri çekmeye çalışırken Eve'i de yanına çekmeye çalıştı. "Kalamayız. Bizi burada tutamazsınız." Lez ve ben aynı anda ona ve Eve'e doğru bir adım attığımızda çılgılık attı. "Geri çekilin, sizi psikopatlar!"

Lez iç çekti. "Ben ipi getireyim," dedi ve dolaba doğru döndü.

"Hayır!" Andrea ve ben onu tersledik.

Andrea, "Buna gerek kalmayacak, Leslie," diye ekledi.

"Hiçbir yere gitmiyorlar," dedim alçak, tehlikeli bir sesle, kastettiğimden daha tehditkâr, öfkemi uzak tutmaya çalışarak. "Eve benimle kalacak."

"Eve senin yanına bile yaklaşmayacak," dedi Lena. "Yaptığın şeyden sonra olmaz," diye tısladı. "Ona yaptığın şey. Ve eğer ona dokunursan _."

Eve tökezleyerek geri çekildi ve sanki nefesi kesilmiş gibi göğsünü tuttu. "Lena, bekle... görebiliyorsun..." Sesi kesildi, ancak bir soluktan fazlasıydı. Göz bebekleri sanki oda aniden küçülmüş gibi büyüdü. "Ama o gerçek değil..." Kelimeler titreyerek ağzından döküldü. Yüzünün rengi soldu, şok içinde donmuş bir halde bakarken içinden bir titreme geçti.

Hem onun hem de Eve'in irkildiğini görmezden gelemeyerek yaklaştım. Bu beni bir an için sakinleştirdi ama sonra elimi tutmasını isteyerek Eve'e uzandım. "Eve, kimse sana zarar vermeyecek."

Elime baktı ama . "Yalnız kalmak istemiyorum..." "Olmayacaksın, ben burada olacağım."

"Yalnız kalmak istemiyorum... seninle."

Sözleri karnıma bir bıçak gibi saplanınca donup kaldım. Refleks olarak elimi indirdim. "Eve."

Başını başka yöne çevirirken sessiz gözyaşları döküldü. "Korkuyorum..." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi durakladı ve sadece başını salladı. "Hayır diyemeyeceğim... dur diyemeyeceğim... bir daha olmaz."

Anlamadım.

Nina'nın kahkahası uyarı vermeden geldi. *Sana* .

Onun ve Eve'in sözleri içime zehir gibi sızarken bile onu silkip attım. Andrea etraflarından dolanarak dolaba gidip yedek havalı yatağı ve battaniyeleri alırken fark etmedim bile. "Ayrılamayacağınızı söylediğim için üzgünüm," dedi. "Buna izin vermeyecekler ve ben de onları durduramayacağım. Saat geç oldu ve bu konuyu sabah konuşabiliriz. Şimdilik biraz uyu."

Lena Eve'le konuşurken zaman yavaşladı, önce kapının yanındaki Lez'e sonra da bana baktı. Eve salladı ve bana bakmadan Andrea'yı boş odaya kadar takip etti, Lena da onun arkasından.

Nina'nın kahkahası kulaklarımda bir çınlamaya dönüştü.

Al onu, Em. O senin, değil mi? Ne dediğini bilmiyor. Kafası çok karışık. Senin gibi. Ona biraz ilacından ver, bu onu iyileştirir.

Bir şeyleri kırma dürtüsü neredeyse çok cezbedici olduğundan, onu tekrar silkelemeye çalıştım. Bunun yerine derin nefesler alıp gözlerimi kapattım.

Yavru kediler, güneş ışığı, bir annenin sıcak kucağı, Eve'in rüzgâra kapılmış saçları, Eve'in gülümsemesi.

Gözlerimi açtım ve Andrea yatağı hazırlarken ikilinin durduğu boş odaya doğru ilerledim.

Battaniyeleri yere sererken, "Koridorun sonunda bir banyo var," dedi.

Yatağı ayarlamak için hareket etmesini bir süre izledikten sonra koridora yöneldim. Cassidy'nin odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve iki yastık aldım. Onları boş odaya geri getirdim ve yatağın üzerine koydum.

Lena bana yüzünü buruştururken Eve de aynı şekilde bakıyordu. Ama kaçınması canımı çok yaksa da, derimi parçalayan kurşunlardan daha çok acıtsa da, onu güvende hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ayrıldığımızdan beri bir şeyler değişmişti. Sanki beni görmüyor, kim olduğuma inanmıyor, hayatta olduğumu idrak edemiyor ya da bunların hepsini yapıyordu. Onunla konuşup işleri yoluna koymalıydım.

Önce maskeni çıkar, aptal.

Bir tane takmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Yüzümü saklamakla ilgili. Onun da anlayacağını, artık bundan korkmadığını sanıyordum ama sanki peşini bırakmıyordu. Yaptığım her boktan şey için, onu nasıl korkuttuğum için, şimdi nedenini görmek benim için fazla zaman almadı.

Odadan çıktım ve koridorda durdum, gözlerimi tekrar kapattım, birkaç saniye nefes alıp verdim. Elimi maskeye doğru kaldırdım ve çıkardım. Onu tutarak odaya geri döndüm.

Ben kapının gölgesinde dururken, Andrea gitmek için döndü. Etrafımda dolanırken bana *aptalca bir şey yapma* der gibi bir bakış attı.

Gözlerimi odanın öbür ucundaki Eve'e çevirdim ve bakışlarını yakaladım. Sırtını karşı duvara dönmüştü, bir eli yanında yumruk halindeydi, diğer eli ise henüz ne olduğunu sormadığım askıda duruyordu. Başını eğdi, bir tutam saç yüzüne düştü. Peruğun çizgilerini görebildiğim için gerçek saç değildi ama yine de saç telini fırçalayıp uzaklaştırmak istedim.

Ona doğru bir adım attım ve arkadaşının usulca küfrettiğini duydum. Göz ucuyla baktım ve yüzüme ağzı açık baktığını gördüm, bana öyle bir bakış attı ki maskeyi tekrar takmak istedim.

"Hep merak etmişimdir..." diye söze başladı. Sonra başını salladı. Bu kadar yakın olduğum için vücudundaki gerginliği görebiliyordum. Sanki benden olabildiğince uzaklaşmak istiyordu ama yapamıyordu.

Gözlerimin içine bakamayana ve bakışlarını ellerine indirene kadar ona dik dik baktım. Hala beni izleyen Eve'e döndüm, bir dişi geyik gibi donmuştu, sanki benden kaçmayı düşünüyordu ama aynı zamanda ilk ne yapacağımı görmek için bekliyordu.

Orada ne kadar uzun süre durursam o kadar rahatsız olacağını biliyordum, bu yüzden olabildiğince sakın bir şekilde, "Eve ile konuşmak istiyorum," dedim.

İkisi de önce tek kelime etmedi. Sonra Lena göz ucuyla bana baktı. "Gitmiyorum," dedi sessizce.

Gerçekten istersem onu kolaylıkla kucağıma alabileceğimi ve odanın dışındaki bir koltuğa oturabileceğimi biliyordum. Sanırım o da bunu biliyordu. Ama bunu yaparsam aramızdaki güveni daha da zedelemiş olurum. Eve arkadaşının yanında kendini güvende hissediyordu. Benim yanımda değil.

Eve'i odamda tutmaya ve gecenin geri kalanında ona sarılmaya hazırdım. Ama bunun için değil.

"Eve," dedim usulca. "Benimle konuşacak mısın?"

Evet, tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi? Sadece ikimiz, birbirimize bakarak, biri diğerini analiz ederek, ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Terapiye ihtiyacı olan sadece ben değildim. Ama ben doktor değildim, sadece terapistine kafayı takmış, bir sürü sorunu olan çılgın bir orospu çocuğuydum. Ve bu sefer birine ihtiyacı vardı. Ve o kişinin ben olmasını istedim.

Bakışlarını kaçırdı. "Yapamam," dedi, kelimeleri zar zor duyuluyordu. Çok bitkin görünüyordu, sanki bir şey içindeki yaşamı çekip alıyordu. "Sen gerçek değilsin..." diye tekrarlardı. Yakalayamadığım bir şeyler daha mırıldandı.

Evet, bu doğru değildi.

Ben cevap veremeden duvardan uzaklaştı. Bana doğru geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama etrafımdan dolanıp odadan çıktığında anında yere çakıldım.

Peşinden gittim ama banyoya girdiğinde durdum. Elimi kapının kenarına koydum. Hay sikeyim.

"Seninle konuşmak için hiçbir nedeni yok," dedi Lena, sesi titreyerek. "Sen yeterince şey yaptın. Onu kırdın, bunu göremiyor musun? Neden gitmesine izin vermiyorsun? Neden onu yalnız bırakamıyorsun?"

Başımı öne eğdim.

"Yapamam." "Sen bir canavarsın."

"Biliyorum," dedim, bu gerçeğe çoktan duyarsızlaşmışım. "Onu korkuttuğumu biliyorum."

Lena inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Onu korkuttun mu? Ona *zarar verdin*. Bunu gerçekten göremeyecek kadar kör müsün? Gerçekten de onun tüm hayatını mahvetmemiş gibi mi davranacaksın?" Burnunu çektiğini duydum. "Senin derdin ne lan?"

Yüzümü kapatarak biraz güldüm. "Çok fazla. Hem de çok." Odadan çıktım ama fazla uzaklaşmadım. Koridordan Lena'nın yumuşak çığlıklarını duydum. Eve'inki banyodan belli belirsiz yankılanıyor gibiydi ve Nina'nın ki alaycı ve zalimce karanlıkta kaldı. Başarı kilidi açıldı: Tüm kadınları ağlatmak. Ve herkes hiçbir şeye yetişemeyeceğimi söyledi. Ama ben kesinlikle onlara gösterdi.

Soğuk geceye adım atmak ve bacaklarım pes edene kadar yürümek istedim. Ama şu anda bile kendimi Eve'den ayıramıyordum. Uzaklaşmasına izin vermeye cesaret edemedim, gözümün önünden ayrılmasını istemedim. Bu yüzden bekledim.

O çıkıp boş odaya girene kadar ortak salonda oturdum. Yine de hareket etmedim. Andrea birkaç çift yedek kıyafetle odasından çıkıp mutfığa gitti ve kızlara su getirdi. Sonunda onların odasından çıktığında bana umutsuz bir bakış attı.

Ayağa kalktım, sandalyemi kaptım ve ona doğru yürürken yanımda getirdim. Kapıyı kapattı ve yolumu kesti.

"Planının ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama o kızlara zarar vermenize izin vermeyeceğime karar verdim. Hiçbiriniz vermeyeceksiniz. Martel ailesinin ne yaptığı umurunda değil. Yeter artık, Emery. Bırak onu gitsin."

Tanrım, bunu duymaktan bıkmışım.

Kapının yanındaki duvara doğru ilerledim ve koltuğu duvara dayadım, sonra da kışımı geri oturttum. Başımı beyaz badanalı sıvaya dayayarak yaslandım.

Bir süre bana baktı, sonra başını salladı ve arkasını dönerek odasına doğru yürümeye başladı.

Maskeyi kucağımda çevirdim, tekrar takmak için can atıyordum. Sinirlenip fırlattım.

Lez benden önce durakladı. O da benim gibi artık maskesini takmıyordu. "Uzun süredir mi oturuyorsun?" dedi.

"Buna
alışkınım."

"Eminim
öyledir."

Gözlerim onun kedi gibi yeşil gözlerine kaydı. "Eğer sen ya da Dom bir şey denerseniz. Eğer ona yanlış bir şekilde bakarsanız, adli tıp ekibi morgda kışınızdan cam parçaları toplayacak, anladınız mı?"

"Sapıkça."

Ona uyarı olarak sert bir gülümseme verdim. "Ben ciddiylim." Sırıttı. "Ölümüne ciddi mi diyorsun?"

Öne doğru eğildim. ". Eğer onunla yatarsan."

Gözleri kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu tehdit arkadaşını da kapsıyor mu?"

Ona baktım, ciddi miydi yoksa sadece mı geçiyordu emin değildim. "Evet," diye karar verdim.

Gözleri kısıldı. "Martel'in kızına karşı gerçekten kötü hislerin var, değil mi?" Cevap vermeyince başını salladı ve güldü. "Kahretsin," dedi nefesinin altında. "Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Saplantını her yerinden okuyabiliyorum."

Tekrar yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Sen anlamazsın."

"Bu bir şakanın cevabı mı? Çünkü bu öyle bir şey." Gözlerimi açtığımda uzaklaşmaya çalıştı ama sonra geri döndü. "O hâlâ bir Martel. Bize ihanet ettiğinde bunu hatırla."

Gitmesine izin verdim, artık ona güvenme ihtimalinin onun bize güvenme ihtimali kadar yüksek olduğunu biliyordum.

Ve onun bana tekrar güvenmesini.

* * *

"Eve? Eve!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sandalyemden fırladım. Bir saniyeliğine uyuyakalmış olmalıydım, bunu nadiren yapardım ama ilaçlar uyku düzenimi değiştiriyordu. Arkamı döndüm, hiç vakit kaybetmeden kapıyı iterek açtım ve Lena'yı yatakta tek başına otururken buldum.

"Nerede o?" diye bağırdı.

Odadan çıktım ve banyoya gittim. Işıklar kapalıydı.

Ortak salona doğru yürüdüm ve mutfak gibi orayı da boş buldum. Sadece, çekmecelerden birkaçının sanki biri tarafından açılmış gibi dışarıda olduğunu fark ettim.

Etrafı karıştırıyordum.

Gerildim, artık hiper farkındaydım. İçten içe sakin olmaktan çok uzak olsam da ölümüne sakinleştim. Mutfaktan ıktım ve her odayı aramaya, kapıları tekmeleyip açmaya başladım.

Andrea'nın muayene odası karanlıktı. Gece için dairesine gitmiş olmalıydı. Dom, ben kapısını i duvara çarpana kadar odasında uyuyordu ve silahını bana doğrultmuş bir şekilde ayağa fırladı. Yanında Eve yoktu. Sonra Leslie'ye gittim. O da gitmişti.

Öfke üzerime çöktü. Koridorda hızla ilerledim, küçük cephaneliğinin kapısını kırmaya hazırdım ki durakladım ve Cassidy'nin odasında bir ışık yandığını fark ettim. Kapıyı kenara ittim.

Cassidy vardiyasından henüz dönmemişti. Gözlerim yatağın yanından odanın diğer tarafına, bir duvarda duran boy aynasına kaydı. Eve aynanın önünde duruyordu, üzerinde kırmızı elbisesinden başka bir şey yoktu, gerçek saçları omuzlarına dökülüyordu. Yansımasına baktı. Onun içinde iyi elinde bir bıçak vardı.

Bıçağın ucunu yüzüne yaklaştırdı ve yanağını yavaşça kesmeye başladı, kesilen açık deride boncuk boncuk kan oluşuyordu.

Odaya daldım ve bileğinden tutarak bıçağı ondan uzaklaştırdım. Eve bir çığlık atarak bıçağı ayaklarının dibine düşürdü. Dönüp bana baktı, şaşkındı, sanki ben onu yakalayana kadar beni fark etmemiş gibiydi. Geniş gözleri bana bir oyuncak bebeğinkileri hatırlattı, korkmuş ve cam gibiydi, ta ki gözlerini kırıpıştırıp şaşkın bakışları kaybolana kadar. Bakışları değişti.

"Emery," diye fisıldadı.

Elimde değildi. Ellerimi ondan uzak tutamadım. Saçlarını taradım, yüzünü avuçladım, başparmağım kanı temizledi. "Bebeğim, ne yaptın sen?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Benden yapmamı istediğin şeyi."

"Ne mi istedim?"

Başını salladı, gözleri hâlâ sersemlemiş gibi benimkileri arıyordu. "Birlikte olabilmemiz için."

Kalbimin göğsümden fırlayıp mutluluk dansı yapacağını düşündüm. "Birlikteyiz bebeğim, ben buradayım."

Tekrar gözlerini kırıpıştırdı. "Biz..."

"Bu doğru."

"Ama uzun sürmeyecek. Beni terk edeceksin."

Başımı salladım. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Senin gibi olmam gerektiğini söyledin... bunun tek yol olduğunu söyledin. Ve sonra... Seninle suda buluşabilirim."

Bu yanılttı. "Ben öyle bir şey demedim Eve," dedim alçak ama temkinli bir sesle.

"Korkmuştum. Hayır diyemeyeceğimi biliyordum," diye devam etti. "Bu yüzden uzak durmaya çalıştım. Denedim... ama yapamadım." Eli yüzüme doğru kaydı, parmakları çenemde gezindi. "Bunun bir rüya olmasını istemedim. Bunun bitmesini istemedim. Seni böyle görmekten vazgeçmek istemedim... bu yüzden bana ihanet ettiğinden emin olduğumda bile istediğini yaptım. Hayır diyemem." Hüzünle gülümsedi ve kan yeniden boncuk boncuk olup elimi ıslatmaya başladı. "Sadece bir hayalet olsan bile."

Bir hayalet.

Oh hayır,

Eve.

Yüzünü sıkıca kavradım, başını geriye yatırdım ve bana baktığından emin oldum. "Beni dinle Eve. Senden *asla* benim için kendine zarar vermeni istemem, anlıyor musun? Asla." Onu tutarken ellerim titriyordu. "Her ne görüyorsan, o ben değilim."

Solgunlaştı. Sanki ilk kez görüyormuş gibi yüzümü inceledi. "Gitmeyecek misin?"

Onu kendime çektim, ağzımı alnına bastırdım, orada bir yara bandı olduğunu fark ettim - başka bir kesik. Oh, benim tatlı kızım. Bebeğim benim.

"Yemin ederim Evee," diye fısıldadım saçlarına doğru. "Hayatım üzerine yemin ederim."

* * *

Eve uyurken kapının yanında oturdum, arkadaşı da yanında yatıyordu. Sabah yaklaşıyordu ve Dom çoktan kalkmıştı, benim yüzümden sadece birkaç saat uyuyabilmişti. Kızların telefonlarını kimseyle iletişime geçmeden almış ve takip edilmemeleri için kapatmıştı.

Lez garajda arabası üzerinde çalışıyordu ve şimdi odasında "uyukluyordu", ancak televizyonun hafifçe çaldığını duyabiliyordum. Burada kimse normal bir şekilde uyumazdı.

Andrea sabahın ilk ışıklarıyla döndü. Mutfakta ona yaklaştığımda sıçradı.

"Sanırım hâlâ hayattalar," dedi pasif bir şekilde. "Bu yüzden birkaç şey aldım. Fazladan giysi, yiyecek, hijyen ve banyo ürünleri, ihtiyaç duyabilecekleri şeyler, daha fazla şişe su. Şimdiye kadar tuttuğunuz en iyi bakılan rehiner olacaklar." Sesindeki acıyı saklayamadı.

"Teşekkür ederim," dedim, ciddiydim. Çantaları karıştırmaya, bazı yiyecekleri ve su şişelerini kaldırmaya başladım. Beni izlediğini fark ettim ama durmamı söylemedi.

Teneke kutuları rafa koyarken, "Deponun altından aldığımız uyuşturucular hakkında sana bir soru soracağım ve bana dürüstçe söylemeni istiyorum," dedim.

Bir torba portakal koyduğu tezgâhın yanında durdu. "Tamam," dedi.

Ona dönmeden önce buzdolabındaki şişelerden bazılarını kaldırdım. "Yan etkiler," dedim. "Bazılarının diğerlerinden daha yaygın olması gerektiğini biliyorum."

Tezgâhı kavradı ve bana bakmakta zorlandığını görebiliyordum. Boğazını temizledi. "Evet, doğru."

"Halüsinasyonlar yaygın mıydı?"

"Hayır," dedi.

"Ama da nadir değildi, değil mi?"

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Nadir değil, hayır, sadece yaygın değil." "Bu yüzden Leslie ve bende vardı ama diğerlerinde pek yoktu."

Gözlerini açtı ve benimkilere kilitlendi. "Sen, Leslie ve bazen Cassidy. Belki birkaç kişi daha vardı ama hepsi bu kadardı..."

"Yirmi kadar çocuk," diye onun yerine ben bitirdim.

Başını salladı. "Genellikle birkaç faktöre bağlıdır. Ne kadar uyuşturulduğunuza ve ne kadar süreyle test edildiğinize."

"Peki ya biri kolayca travma geçirirse?"

Bana ciddi bir bakış attı. "Bunu neden soruyorsun?"

Dişlerimi sıkarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Eve haftalardır Severfalls'daydı. Şimdi orada olmayan şeyler görüyor."

Ben bunu söylerken Andrea'nın yüzü kızarmıştı. "Ne görüyor?"

Gözlerinin içine baktım ve "Ben. Daha doğrusu benim gördüğüm gibi bir versiyonum-" dedim.

"Kız kardeşin." Ağzını kapattı. "Evet,"

dedim, sesim çatallaşarak.

Elini bıraktı. "Onun üzerinde test yaptılar." Bana sempatik bir bakış attı. "Şimdiye kadar ilacı bu yan etkilerden daha azına sahip olacak şekilde geliştirmiş olacaklarından şüpheleniyorum. Ama Eve, yaşadığı onca şeyden sonra, ağır travmanın yaratabileceği şeyleri görmeye zaten yatkındı. İlaç muhtemelen bunu artırdı."

"Ve şimdi de zihinsel bir çöküş yaşıyor." Derin bir nefes aldım, kendim de almamaya çalışıyordum. Doğrudum ve ona ters ters baktım. "Micheal, Severfalls'ın... hamile olan kadınlar üzerinde test yaptığını söyledi." Bunu söylerken titrememeye çalıştım. "Sence Eve..."

"Emin olmak için öğreneceğim."

Yere çöküp dizlerimin üzerine çökme dürtüsü güçlüydü ama kendimi dik tuttum. "Ona yardım etmem için bana yardım etmeni istiyorum. Bunu yapacak mısın?"

Beni yakından inceledi. Sonunda Eve'le aramızda gerçekten neler olup bittiğini anlamaya başladığını görebiliyordum. "Ne zamandır?" diye sordu, sonunda farkına varmıştı. "Ne zamandır ona aşıksın?"

Yavaşça nefes verdim. "Onu gördüğüm an desem bana inanır mıydın?"

Bir an için ağlayabileceğini düşündüm. Listeye eklenecek bir tane daha. "Evet," dedi. "Buna inanabilirim. O..."

"Bir keresinde benim hakkımda yazdığı bir makalede bunu yaptığını söylemişti. O zaman ona inanmamıştım, kafam çok karıştı. Ama bu değişmişti. Şimdi mi değişti? Bilmiyorum ve bu beni çok korkutuyor." Gerçekten titredim, midem bulandı. "Gerçeklikten koptuğu için mi yoksa gerçekten hâlâ öyle olduğu için mi bilemiyorum. Benim sahte bir versiyonum ona bunu söylediği için kendine zarar vermeye razı oldu. Ve aramızdaki farkı ayırt edemiyor. Bu aşk mı yoksa travma mı bilmiyorum. Hiç bilemeyeceğim."

Andrea aramızdaki mesafeyi kapatarak elini koluma koydu. İrkilmemek için kendimi zor tuttum. "Sana ve ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım," dedi. Böylece emin olabilirsin. Ciddiyim, Emery. Eğer söylediklerinde gerçekten ciddiysen, birlikte çalışıp onu daha iyi bir hale getireceğiz."

CH6PHER HHIRHEEN

"Odama kim girdi lan?" diye bağırdı biri.

Gözlerim hızla açıldı, sanki bir kâbustan yeni uyanmışım gibi küçük bir soluk dişlerimin arasından kayıp gitti. Başımı kaldırdım ve karanlık odada Lena ile gözlerimi kilitledim, neden burada olduğumuzu hatırlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Başımın üstündeki küçük panjurlu pencereden süzülen loş ışık onu kanepede dik otururken görmeme yetti. İlk aklıma gelen, bacaklarını kullanmadan kendini yukarı çekmenin onun için ne kadar zor olduğu oldu. Sandalyesi odanın köşesinde duruyordu ve birkaç saat önce uyandığımda onu yanımda yatarken bulduğumu hatırladım. Odanın ötesindeki koridorda bir kadının bağırışlarını dinlerken uzun bir süre birbirimize baktık. Kapıya bakarken Lena'nın gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Yanına gittim, yakınına oturdum. O da karşılık olarak elimi tuttu ve nazikçe sıktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sen?"

Başını iki yana salladı. "Uyuyamadım."

Diğer sesler tartışırken tekrar dinledik. Tanıdığım biri kapıya yakındı.

Emery's.

Sesini duymak beni sarstı. Ve dün gecenin anıları akın etti.

O buradaydı. Bir parçam hala bunun bir oyun olmadığından, hayaletimin bana oyun oynamadığından, onu şimdi hatırladığım gibi görmemi sağladığından emin olamıyordu; sudan çıkmış bir ceset değil, gerçek ve acı verecek kadar güzeldi.

Gecenin bir vakti adımın söylenmesiyle nasıl uyandığımı, her yerin ne kadar karanlık olduğunu, Emery'nin gölgesini mutfağa kadar nasıl takip ettiğimi, sonra koridordan aşağı inip başka bir odaya nasıl geçtiğimi hatırladım.

Bitecek, demişti, ben aynada onu izlerken kulağıma nefesini tıslayarak. Eğer ihtiyacın olan şeye dönüşmezsen, Evey. Bu rüya sona erecek. Benimle gel, bebeğim.

Yanağımda yakıcı bir acı hissettim. Bildiğim bir sonraki şey bıçağın çekilip alındığı ve tanıdığım Emery'nin önümde durduğuydu. Elleri yüzümü tutuyordu, kanım parmaklarının arasında dolaşıyordu.

Benim için kendine zarar vermeni asla istemem. Asla.

O da böyle söyledi.

Emery'm.

Parmaklarımı yanağımda gezdirmek için Lena'nın elini bıraktım ve orada bir bandaj hissettiğimde nefesimi içime çektim.

Rüya değildi.

Rüya değil.

"O gerçek," dedim yüksek sesle. "Öyle değil mi?" Lena kıpırdandı. "Bana öyle görünüyor."

Koltuktan kalktım, kapıya yönelmeye hazırlanırken Lena beni durdurmak için tekrar elimi tuttu.

"Bekle Eve," diye fısıldadı.

Ona şöyle bir baktım. "Her şey ."

Gözleri aksini söylüyordu. "Ne düşündüğünü da şu anda neler yaşıyor olabileceğini bilmiyorum. O adam tarafından tekrar götürülmek..."

"Emery," dedim nefes nefese. Yaşayan, nefes alan *Emery*. *Hayalet değil.*

Lena kaşlarını çatarak saklamaya çalıştı. "Eve, ikinizin arasında her ne olduysa bilmiyorum. Ama o berbat durumda. Hepsi öyle. Bizi rehin tutuyorlar ve ne istediklerini bilmiyoruz."

Gözlerimi kilitli ellerimize çevirdim. "Ben," diye mırıldandım, bunu söylediğim için üzgün hissediyordum, artık tüm bunların bir parçası olduğu için suçluluk duyuyordum.

"Tamam. Ama nedenini biliyor muyuz?" Elim sıkıldı. "Eve, korkuyorum. Lütfen söyle bana, ailenizin evinde her ne olduysa

işi bitirmek mi istiyorsun?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe, Liam gelmeden önce planladığımız her şeyi hatırlayarak. "Ama bana zarar vermeyecek."

Kaşlarını çattı. "Bundan emin misin?" Cevap vermeyince inanmayarak başını salladı. "Peki diğerleri kim? Şimdi de lanet olası bir ekibi mi var? Diğerlerinden hiç bahsetti mi?"

"Sanırım kim olduklarını biliyorum." "Kim?"

Elini sıktım. "Hayatta kalanlar."

Elimi nazikçe çektiğimde beni. "Eve." "Bunu bilmenin tek bir yolu var."

Uzun bir nefes verdi. "Siktir," diye fısıldadı. "Eve, kimse nerede olduğumuzu bilmiyor ve bu insanlar gitmemize izin vermeyecek. Bunu hafife alarak, kesinlikle ailem var. Jamie ve Liam'ı düşün. Teyzeni ve amcanı."

"Üzgünüm, Lena," dedim. "Bu işe karıştığın için üzgünüm. Keşke olmasaydın." Ve bunda ciddiydim. O bunu hak etmiyordu. Onu korkmuş görmek hoşuma gitmiyordu. Tıpkı benim olduğum gibi. "Ne olursa olsun, sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Ağzı titrerken dudaklarını ısırdı. "Sandalyemi taşımama yardım eder misin?"

Sandalyeyi getirdim ve o kendini içine çekerken sandalyeyi yerinde tuttum. Metal destekler bacaklarını az da olsa hareket ettirmesine izin veriyordu. Dönmesine yardım ettim ama kapıda durdurdum.

"zorunda değilsin-"

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim," dedi kararlı bir şekilde. "Henüz yürüyemiyor olabilirim ama eğer yapabilirsem senin yanında kalacağım. Gerekirse deli bir denizkızı gibi sürüneceğim ve sana bulaşan olursa gözlerini oyacağım." Tekerleklerini sıkıca kavradı. "Ya da onları ezip geçerim. Palyaço maskeli o sürüngen, kışındaki metal destek için yalvarıyor," diye mırıldandı.

Güldüm. Kapının ardındaki sesler sanki başka bir odaya taşınmışlar gibi daha da cılızlaşmıştı.

"Gitmeye çalışmadığımız sürece," diye garanti verdim, "iyi olacağız." "Keşke buna inansaydım."

"Seni buradan çıkaracağım, Lena," dedim. "Bir şekilde."

Bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini tekrarlayarak karşılık vermeden önce kapıyı açtım ve başımı dışarı uzattım.

Koridorun sonunda, girişe doğru konuştuklarını, daha doğrusu tartıştıklarını duydum çünkü sesleri kesik kesikti ve pek de sessiz değildi. Odadan dışarı süzıldüm ve Lena'nın da arkamdan gelmesi için kapıyı açtım. Yavaşça aşağı indim ve konuşmaları netleştikçe onları dinledim.

"Buna inanamıyorum," dedi kadının sesi. "Onu gerçekten buraya getireceğini düşünmemiştim. Hem de arkadaşıyla? Aklından ne geçiyordu?"

"Ona sor," dedi tanıdık bir ses. Palyaço suratlı ya da Emery'nin ona verdiği isimle Lez. "Onu yakalamak konusunda çok kararlıydı."

"Sana söyledim," dedi Emery, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde. "Eve'i yanımda istedim.

Anlaşma buydu."

Kadın güldü. "Anlaşma mı? Bir anlaşma üzerinde hiç anlaşmadık. Micheal zamanı geldiğinde onu dışarı çıkarmayı düşüneceğini söyledi."

"Evet, kaçtı," diye yanıtladı Lez. "Dom da bizim için ona göz kulak oldu."

"Ve işte bu kadar! Onu izleyecek ve Micheal ile bir sonraki hamleyi tartışacaktık. Siz aptallar bekleyemediniz, ha?"

Bir tıklama sesi duyuldu ve kısa bir sessizlik oldu.

"Dom bunun en iyi hamle olduğunu söylüyor," dedi Lez bir süre sonra. "Polisler ve Severfalls güvenliği onun peşindeydi. Elinde kullanabileceğimiz bilgiler var. Eğer tekrar yakalanıp hapse atılsaydı, bu avantaja sahip olamazdık. Ayrıca, Emmy'nin buradaki takipleri ve volta atmaları sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Dom onları bir partiye kadar takip etti ve biz de ortak bir karar verdik."

"Ben ya da Micheal olmadan," diye tersledi kadın.

"Kimse istese de istemese de gidiyordum ve kimse beni durdurmuyordu," diye tersledi Emery. "Dom yardım etmeyi kabul etti ve Leslie Dom'un onsuz gitmesine izin vermiyordu."

Lez, "Bu katıldığım anlamına gelmiyor," diye belirtti. Bir tıklama sesi daha ve kısa bir duraklama.

"Dom diyor ki-"

"Umurumda değil!" diye bağırdı kadın. "Hepiniz bunu geri kalanımızla konuşmadan yaptınız."

Andrea sakın bir sesle, "Cassidy, bunu ," dedi. "Şimdilik buradalar."

"Onlar bizden biri değil. İnimize bir Martel getirdin, hem de onca insan arasından."

Emery, " gelenlerden o sorumlu değil," diye .

"Oh, öyle mi? Sanırım , değil mi?"

Polis üniforması içindeki Cassidy ile önceki geceden kalma siyah uzun kollu gömleği ve savaş pantolonu içindeki Emery'nin neredeyse burun buruna birbirlerine baktıklarını görmek için tam zamanında ana odaya baktım. Diğerleri arkaları bana dönük bir şekilde etraflarında dolanıyordu. Gölgelemin arasında durdum. Lena arkamda kaldı.

Emery ve Cassidy birbirlerinin boğazını kesmek ister gibi bakarken Andrea, "Bu ne kadar zor olsa da, içeriden bilgi almak hayati olabilir," dedi. "Eve bir şeyler biliyor ve bu da harekete geçtiğimizde bize yardımcı olacak."

Cassidy'nin gözleri kısıldı. "Doğru, onları şimdi gönderemeyiz çünkü bu bizi tehlikeye atar. Senin sayende değil," diye tısladı Emery'ye. "Küçük oyuncığını almak zorundaydın, değil mi? Önce küçük intikamını almalıydın. Geri kalanımızı ve uğruna savaştığımız şeyi umursamayacak kadar takıntılısın. Ama ondan bir şeyler alacağız, sözümü unutma." Emery, bir parmağıyla göğsüne vururken ona ters ters baktı. "Elimizden geldiğince bilgi toplayalım derim. Sonra Severfalls'la işimiz bitene kadar kilitli kalsınlar."

Leslie kollarını kavuşturarak, "Ben buna karşı değilim," dedi.

Emery sırtarak eğildi ve göz göze gelecek kadar yaklaştı. "Gerçekten onu bir mahkûm gibi kitlemeye izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını yana eğdi. "Eve benimle kalacak. Konuşmak isterse konuşur ama o senin rehinen değil, bir odaya kilitlenmeyecek. Ve eğer bu konuda benimle dövüşmek istersen, seve seve yaparım."

Birbirlerine tekrar baktılar; Cassidy, Emery'nin ne kadar korkunç görüldüğüne, sarı gözlerinin ateşle dolu olmasına rağmen pes etmedi.

"Micheal'ı bekleyeceğiz," dedi Andrea, sükûneti korumaya çalışarak. "Her şeyi o zaman konuşuruz."

Küçük bir hareket yapmış olmalıydım çünkü Emery'nin gözleri Cassidy'den ayrılıp benimkilerle buluştu. Doğruldu, bakışlarındaki ateş hâlâ yanıyordu ama şimdi daha az kızgın görünüyordu.

Diğerleri dönüp bana ve Lena'ya bakarken sessizleştiler. "Harika," dedi

Cassidy nefesinin altından. "Şey, yorgunum." Sözüünü kesti

Andrea ve Lez'i geçip bana doğru geliyor. "Ben odamda olacağım. Habersiz gelen herkesi vururum. Micheal geldiğinde beni uyandır."

Sanki bir mobilya parçasıymışız gibi tek kelime etmeden beni ve Lena'yı geçip gitti.

Orada öylece durdum, konuşamıyordum. Cassidy, babamın kasasındaki dosyalarda düzinelerce başka fotoğrafla birlikte gördüğümü hatırladığım kişi. Onun videoları

Çocukken deponun bodrumunda ona bulmaca çözdürürlerdi. O yaşıyordu. Ve benden nefret ediyordu.

Kapısını arkamızdan çarparken, Emery diğerlerinin arasından sıyrıldı. Kafamı ona doğru eğdim, kafatası yerine yüzünü gördüğüm için hâlâ şoktaydım.

"Bir şeyin yok, kimse sana zarar vermeyecek," dedi nazikçe. Lena'ya baktı, sonra elini bana uzattı. "İkiniz de."

Ona inanmıştım. O farklıydı. Benim hayaletim gibi değildi. Gerçekten burada, mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Elimi onun elinin içine kaydırduğumda boğazım sıkıldı ve onun büyük eli benimkinin etrafında sıkıca kapandı. Katı, çok gerçek hissettiriyordu. Gerçek olmalıydı. Ve yine de, onun düştüğünü, dibe battığını gördüğümde bunu kabul etmek benim için çok zordu. Bunun zihnimin oynadığı bir oyun olmasından çok korkuyordum, her an Severfalls'da, bir yatağa bağlı olarak uyanmaktan ve hayaletin bana gülmesinden çok korkuyordum.

Onun dokunuşu beni toprakladı. Onu hissettiğim sürece elimden kayıp gitmeyecekti.

Beni nazikçe bir tür ortak alan olduğunu tahmin ettiğim ana odaya yönlendirirken bir çapa gibi eline yapıştım. Birkaç masa ve sandalyenin yanı sıra mutfaka bakan küçük bir pencere vardı. Birkaç tepe lambası karo döşeli tavanı aydınlatıyor, sessiz bir parıltı yayıyordu. Duvarlar çoğunlukla gri ve çıplaktı, birkaç eski süsleme dışında

-Uzun zaman önce çocuklar tarafından yapılmış görünen bir Noel ağacı ve birkaç kar tanesi. Onları yakın zamanda birilerinin astığından şüpheliydim.

Odanın bir tarafında, bir dizi dar, panjurlu pencere bir bilgisayar istasyonuna bakıyordu. geniş ekran bir televizyon monte edilmiş uzun bir masayı kapsayan etkileyici bir düzenekti. Odanın dört bir yanına dağılmış masaların her biri kendi hikâyesini anlatıyordu; birinde kâğıt oyunları oynanıyordu, bir diğeri evraklarla kaplıydı, üçüncüsünde ise bıçaklar sergileniyordu.

Bir gece önce taktıkları maskeler. Diğerleri boştu.

Emery beni bilgisayar istasyonunun yanında koyu kırmızı bir halının serili olduğu odanın ortasına doğru götürürken dama tahtası zemin ayaklarımın altında soğuktu. Karşısında, gölgeli bir köşede, el değmemiş ve unutulmuş eski bir piyano duruyordu.

Bir gece önce etrafıma bakmak için hiç zaman ayırmamıştım, olanlardan dolayı çok şaşırmıştım. Şimdi buranın ne kadar basit bir yer olduğunu gördüm; insanların toplandığı, hatta belki çocukların oynadığı bir yerdi. Şiddet dolu geçmişleri olan bir grup hasarlı birey için güvenli bir sığınak, bir saklanma yeri olarak kullanılıyordu.

Emery tek değildi. Leslie başını çevirdi ve yeşil gözleriyle keskin yüz hatları ve koyu teniyle çelişen hasarlı kulağını gördüm. Gözleri dışında Leslie'ye neredeyse tıpatıp benzeyen Dominic'in boğazında ve çenesinde yara izleri vardı. Dom'un yara izlerini örtmek için dövmeleri vardı.

Onları elimdeki dosyalardan hatırlıyordum. İkizlerin çok fazla videosu yoktu ama fotoğraflarını görmüştüm -Leslie'nin kolları Dom'un omuzlarında, ikisi de gülümsemişti. Dom kameraya bakarken Leslie fotoğrafı çeken kişiye bakıyor, korkmuş ama ne pahasına olursa olsun kardeşini korumaya hazır görünüyordu.

Kurbanlardan herhangi birini bir daha görebileceğime asla inanmazdım, bu şekilde değil. Gerçeküstüydü.

Leslie bir an bana baktı, keskin gözleriyle beni değerlendirdi, sonra hızla arkamdan karanlık koridordan çıkıp odaya giren Lena'ya baktı. Yüzü artık maskeyle gizlenmediği için ona bakıp inceliyordu ve kısa bir an için hafifçe kızardığını fark ettiğimi sandım. Bana yaklaşırken hızla gözlerini kaçırdı.

"Cassidy için üzgünüm," dedi Andrea. "Ama Emery haklı, burada güvendesin."

"Öyle miyiz?" Lena araya girdi. "Birincisi, bizi ciddi ciddi kaçırdığınızı ve ikincisi, Eve ve benim, en azından şuradaki korkunç bıçaklı adamın beni bıçaklaması ihtimali olmadan buradan ayrılamayacağımızı bildiğim için kendimi pek güvende hissetmiyorum."

Leslie güldü. "Merak etme tatlım, seni bıçaklamama gerek kalmayacak. Hepimiz bunun bir önemi olmayacak kadar uzağa gidemeyeceğinizi biliyoruz."

Lena dişlerini sıktı. "Tamam, ahmak. Yürüyemiyorum ama emekleyebiliyorum ve odanı kolayca bulabilirim. Ve sen uyuduğunda, belki de endişelenmesi gereken kişi sen olacaksın." Aşağı yukarı hareketler yaparken yumruğuyla bir şeyi sıkıca kavıyormuş gibi yaptı.

Lez kaşlarını kaldırdı. Yüzünde inkar edilemez bir gülümseme belirdi. "Yoksa ne olur? Bana mastürbasyon mu yapacaksın?"

Kadın elini bırakırken adama bakakaldı. Yüzü tekrar kızardı. "SENİ BIÇAKLAYACAĞIM, ŞEREFSİZ."

Ani kahkahamı bastırmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Emery gülümsemesini hiç saklamaya çalışmadı ve ben de onu karnından bıçaklamak istedim.

Andrea utanç içinde gözlerini kapatarak, "Leslie," diye uyardı. "İki saniyeliğine eşeklik yapmasan olmaz mı?"

"İki kişilik mi? Belki." Kartların olduğu masaya gitti ve oturdu. Dom bilgisayar istasyonuna gitti, etrafı karıştırdı ve bir kalem aldı. Lena'ya uzattı. Lena kalemi aldı ve ona şaşkın bir bakış attı. Dom kalemi işaret etti ve Lena ile aynı yukarı aşağı hareketi yaptı.

"Bunu beni bıçaklamak için kullanabileceğini söylüyor. Sanki etrafta bir ton bıçak yokmuş gibi," dedi Lez.

Dom ona gülümsedi, sonra masadaki kardeşinin yanına gitti. Lena şaşkın bir ifadeyle kalemi sıkıca tuttu.

"Son birkaç haftadır uğraşmak zorunda kaldığım türden bir saçmalık bu," dedi Emery, hâlâ sinirlenmekten çok eğlenmiş görünüyordu.

"Onu henüz kendin bıçaklamamış olmana hayret ediyorum," diye takıldım.

Yüz ifadesi benim alaycılığım karşısında aydınlandı. Yanıt olarak başparmağının bileğimde gezindiğini hissettim. "İnan bana, bunu düşündüm. Birçok kez."

"Pekâlâ, bu kadar çocuk oyunu yeter," dedi Andrea. "Micheal birazdan gelecek ve konuğacak çok Geyimiz olacak. Bir Geye ihtiyacınız var mı kızlar? Aç mısınız?"

Lena kalemi kucağına bırakarak, "Şahsen ben neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

"Bunu da halledeceğiz. Güven bana."

Emery önce yüzüme, sonra da hâlâ askıda olan koluma baktı. "Eve için iyi olacaksa, onu kontrol etmeni ve yaralarının iyileştiğinden emin olmanı istiyorum."

"İkinizi de yapmama ne dersiniz? Seninkini de düzeltmeliyim. Ayrıldıktan ve kendinizi zorladıktan sonra şimdiye kadar iyileşme sürecini bastırduğunuzdan şüphe etmem."

Emery'nin kurşun yaralarından bahsediyordu. Yani ona bir şekilde yardım etmişti.

Bunun neden kalbimi bilmiyorum. Belki de keşke ben olsaydım dediğim içindir. Orada olmalıydım.

Andrea koridorun yanındaki bir odaya doğru ilerledi ve kilidi açtı. Işıkları yaktığında, bir köşesinde hastane monitörü olan bir yatak gördüm.

Emery'nin ağır eli sırtımda kayarak beni ürpertti. "Sadece seni muayene edecek, başka bir şey yapmayacak." Başımı ona doğru eğdim ve gözleri karardı. "Koluna ne olduğunu bilmek istiyorum." Eli enseme gelip oraya yerleştiğinde nefesim biraz kesildi. "Benimle konuşup anlatacak mısın?"

"Sanırım bunu yapabilirim."

Gülümseyerek beni odaya götürdü ve hiç tereddüt etmedim. Andrea kapıyı arkamızdan kapatmak üzereydi ki Lena'nın seslendiğini duydum.

"Bekle, Eve." Masadaki iki kişiye endişeyle baktı. "Lena, mi?" Andrea söyledi. "Uzun sürmez. Leslie uslu duracaktır, değil mi, Leslie?"

Masanın üzerine küçük metal bir kutu koyup açarken omuz silkti, içinden ince bir kâğıt ve ot olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkardı. "Bir köpek yavrusu kadar tatlı olacağım."

Lena ikna olmuş görünmüyordu.

Emery başını ona doğru eğerek, "Lez ona dokunursa bıçaklarından biriyle lobotomi yapacağımı biliyor," dedi. "Değil mi, Lez?"

Lez eklemine yuvarlarken başını kaldırıp ona bakmadı. "Hiç şüphe yok. Hey, ona etrafı göstereyim... ne dersin? Ona küçük bir tur attırırım." Lena'ya sırtıttı.

"Bu fikir hoşuma gitmedi," dedi Lena.

Dom masaya vurdu ve bir şey imzaladı. Lez şöyle bir baktı, sonra içini çekti. "Peki. Her neyse." Leslie sarmayı bitirirken Dom kalktı ve mutfığa yöneldi. Sonra ayağa kalktı ve sandalyesini tutarken irkilen Lena'ya doğru yürüdü.

"Sen ne-"

"Sakin ol tatlım, sadece seni buraya getiriyorum. Dommy iyi davranıyor ve sana bir şeyler hazırlıyor."

"Bana tatlım deme," diye tısladı Lena, adam onu masaya doğru çevirirken.

Bana endişeyle bakarken ona doğru bir adım attım. "Lena..." Onun onlarla yalnız kalması fikrinden hoşlanmadığımı söylemeye başladım.

"Sorun yok," dedi Andrea. Biz daha fazla tartışmadan kapıyı kapatırken Emery'ye doğru geri çekildim. Ondan ayrı kalmak içime sinmiyordu ama onlara güvenmek istiyordum. Emery beni yatağın bulunduğu odayla bağlantılı başka bir odaya götürdü. Büyük olasılıkla büyük bir saklama dolabı olan bu oda şimdi bir muayene koltuğu, dolaplar ve küçük bir lavabonun bulunduğu bir muayene odasıydı. Parlak tepe lambaları, sandalyenin üzerine yerleştirilmiş hareketli bir ışıkla birlikte alanı aydınlatıyordu.

Sandalyenin yanında aletler için küçük bir masa duruyordu, neyse ki boştu.

Yine de sandalyeye götürülürken kalbim çarpıyordu. Emery köşede bir tabure buldu ve Andrea önüme gelirken orada bekledi.

Kalp atış hızımı kontrol etti ve gözlerime ışık tutarak boğazıma ve kulaklarıma baktı. Bana son zamanlarda kendimi hasta ya da yorgun hissedip hissetmediğim gibi birkaç soru sordu, ben de yorgun olduğuma dair evet cevabını verdim. Her zaman yorgun.

"Başka belirtiler var mı?"

Koltuğumda kıpırdandım. "Sadece bazen yanımda bir ağrı oluyor. Tesisten ayrılırken... bir ağaçtan düştüm."

"Severfalls," dedi Andrea.

Bu noktada orada olduğumu kim bilmiyordu? Yine de beni izliyorlardı.

"Bu yüzden mi sende de bu askı var? Kolunun üzerine mi düştün?" diye sordu.

Emery'ye baktım. "Tam olarak değil. Bir güvenlik görevlisi vardı..."

Emery'nin gözleri kısıldı, yüz hatlarına bir gölge düştü. "O ne yaptı?"

Dudağımı ısırdım. "Beni ağaçtan çekmeye çalıştı ve kolumu büktü." Durgunlaştı, bakışlarında ölümcül bir ifade vardı ve ne düşündüğünü biliyordum.

Kısa bir süre önce onu kızdıran birinin bir çift gözünün olduğu kutuyu ya da yoluna çıktığı için suratına cam yiyen çocuğu hatırladım çünkü Emery kendini kaybetmişti. Beni incittiği için o gardiyana ne yapmak istediğini tahmin edebiliyordum.

Andrea'ya döndüğümde bile bakışlarının sıcaklığını hissettim. "Lena'nın hemşirelik okulundaki arkadaşlarından biri sadece küçük bir burkulma olduğunu söyledi."

"Buna ben karar vereceğim," dedi. Andrea askıyı çıkardı ve kolumu yavaşça yanıma yerleştirdi. Parmaklarını omzuma bastırdı, sonra acıyı ölçmek için kolumu hafifçe bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Kolumu biraz geriye doğru büktüğünde keskin bir acı hissettim ama acı hissedilir derecede azalmıştı.

Andrea kolumu sabit tutarak, "Şanslısın ki öğrenci haklıymış," dedi. "Yine de en azından birkaç gün daha askı kullanmanı öneririm. Sana yardımcı olması için soğuk kompres ve biraz ibuprofen vereceğim."

Askıyı tekrar takmama yardım ederken ona teşekkür ettim. Düşerken kaburga veya kalça kemiğimi kırmadığımdan emin olmak için yan tarafımı kontrol etti ve her şeyin sağlam olduğunu, sadece zedelendiğini gördü. Daha sonra yüzümdeki kesiklere yöneldi ve bandajları dikkatlice sıyırdı.

Parmaklarını derimde gezdirdikten sonra "Dikiş gerek yok," dedi, "Bu iyi. Kanamanın çoğu durdu. Yine de muhtemelen bir yara iziniz olacak, çok belirgin olmamalı."

Üşüdüğümü hissettim. Emery'ye baktım ve yüzünü okuyamadan bakışlarıyla karşılaştım. Aynada bana gülümseyen kafatası suratını düşündüm ve ürperdim.

Andrea bir dolaba doğru ilerledi ve çeşitli tıbbi malzemeler, sabun ve temizlik bezi çıkarmaya başladı. "Enfeksiyon belirtisi yok ama her ihtimale karşı temizlemek en iyisi." Andrea ellerini yıkayıp malzemelerin bir kısmını sandalyenin yanındaki küçük masanın üzerine koyarak yüzümü temizlemeye ve yeniden bandajlamaya hazırlanırken, Emery oturduğu yerden kalktı.

"Bana bırak," dedi.

Islak bir bez alıp tekrar masanın üzerine koyarken sustu. "Pekâlâ," dedi usulca. Emery'ye doğru ilerledi ve duyamadığım bir şeyler fısıldayacak kadar yaklaştı. Emery'nin başını sallayışını izledim ve nedense yine o batma hissine kapıldım.

O sadece bir anne figürü. Onun hiç sahip olmadığı bir şey, dedim kendi kendime, bu batma hissini ortadan kaldırmasa bile.

"Gidip diğerlerini kontrol edeceğim," dedi ve uzaklaştı. "Birazdan sana soğuk kompres getireceğim Eve."

Kapıyı arkasından kapatarak bizi yalnız bıraktı. Emery tabureyi getirip yanıma koyarken tek kelime etmedi. Islak bezi aldı ve dizini kalçama değdirecek kadar yakınımaya oturmadan önce sabunla ovdu.

Nabzım hızlandı, ellerim elbisemin kumaşını kavradı. Onunla yalnız kalmak beni hâlâ etkiliyor, çelişen bir dizi duygu hissetmeme neden oluyordu. Katil bir şeytanı severken yakalanan birinin hissedebilecekleri gibi. İnkâr edilemez bir korkuyla karışık derin, korkunç bir özlem.

Ondan korkmayı bıraktığımı sanmıştım ama belki de bırakmamıştım. Belki de korkum sadece evrim geçirmiş, garip ve kafa karıştırıcı ama tamamen kendine özgü bir şeye dönüşmüştü.

Korku ve aşk birlikte berbat bir karışımdı.

Emery uzandı, dikkatli parmaklarıyla çenemi tuttu ve başımı ona doğru eğdi. Bezi önce yanağımdaki kesiğe bastırdı ve kanı temizledi.

Kendime engel olamayarak bakışlarımın tekrar yüzüne kaymasına izin verdim ve onun kesiği temizlemeye odaklanmasını izledim. Çok nazik davranıyordu. İçimdeki batma hissi hafiflemeye başladı.

Hayaletimden korktuğumu, bana zarar vereceğinden, bir zamanlar Emery'nin iblislerinden korktuğum gibi beni korkutacağından korktuğumu biliyordum. Ama şimdi onu izlerken, ağır ama dikkatli elini üzerimde hissederken, onu istemeyi de bırakamayacağımı biliyordum, dokunuşunun aklımı başımda tutmasını, beni burada onunla birlikte tutmasını istiyordum. Bu Emery, tatlı olabileceğini bildiğim, beni koruyacak olan Emery.

Bir maskenin iki yüzü gibiydi. Ve hangisini göreceğimi asla bilemezdim.

Şimdilik sadece bu Emery'yi, suda kaybettiğim, aşık olmamam gerekirken aşık olmaya başladığım Emery'yi çekmek istiyordum.

Baktığımı fark ettiğinde bakışları benimkilere kilitlendi ve gözlerinin ardında dile getirilmemiş bir duygu olduğunu görebiliyordum.

Yutkundum. "Hâlâ emin değilim," dedim. "Gerçekten burada mısın yoksa zihnim bana oyun mu oynuyor?"

Emery'nin eli dondu. "Gerçekten buradayım bebeğim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Gözlerimi kapadım, dokunuşuna odaklandım. Tanrım, buna nasıl da inanmak istiyordum. Ama her şeyin elimden kayıp gideceğine dair içimde atamadığım küçük bir parça vardı.

Kuru kanı yıkayarak yüzümü temizlemeye devam etti. Daha sonra yara izine yardımcı olması için bir çeşit jel sürdü. Başparmağı yanağımdaki kesiğin üzerinden geçti ve sadece hafif bir acı hissettim. İşini bitirdikten sonra temiz bir bandajla dikkatlice kapattı, ardından gözümün üzerindeki kesiğe geçti.

"Severfalls'da başladı," diye devam ettim uzun bir aradan sonra... "Seni görünce. Sen nehre düştükten hemen sonra."

Eli biraz yavaşladı ama durmadı. Ağzının hafifçe aşağı dönmesini izledim. Dolgun dudakları benimkilere çarpmak istiyordum.

"Olaydan hemen sonra seni oraya mı götürdüler?" diye sordu.

"Evet. Yalvardığım halde seni aramama izin vermediler. Kalmama izin vermediler. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni oraya götürdüler. Ne olduğunu düşünecek, tefekkür edecek vaktim olmadı. Sadece seni suya düşerken ve kaybolurken görmeye devam ettim." Bu sefer boğazımda bir düğüm büyürken yutkunmak acı vericiydi. "Yarattığımız her şey seninle birlikte akıp gitti... her şey, planlarımız, hepsi gitti. Sanki... bir bakıma ben de öyle hissettim."

Sanki bu anı ona da acı vermiş gibi çenesini sıktı. Kesiğimi temizlemek için kullandığı bezi bıraktı ve elini boynumun arkasına dolayarak başını benimkine değdirecek şekilde eğildi. "Bu iş bitmedi, Eeve. Hiç şansı yok. Kötü bir mola, evet, ama ben hâlâ buradayım ve sen de öylesin. Ve zamanımız daha bitmedi. Buradaki her şey bittiğinde ve o şerefsizler

Severfalls ödeyecek, yine sadece biz olacağız, göreceksin." Saçlarımın bir kısmını okşadı. "Sadece biz. Ve okyanusa sahip olacağız. Bizim hayalimiz, bebeğim, yemin ederim."

Kendime engel olamayarak boğazını avuçladım ve titrediğini hissettim. Nefesini dudaklarımda hissederek, ağzımı onunkine bastırmadan önce havasının bir kısmını içime çektim.

Hiç tereddüt etmedi. Beni daha yakına çekti, açgözlü ve daha fazlası için çaresizdi. Karşı koymadan içeri girmesine izin verdim, dudakları dudaklarımı ezdi, dili benimkine karıştı. Dişlerimle alt dudağını sıyırdım ve usulca inledi, diğer eliyle kalçamı kavrayıp beni koltuktan çekti.

Her ne kadar beni arkamızdaki odadaki yatağa götürmesini ve yıldızlar görene kadar sikmesini istesem de gerildim. Geri çekilmeden önce biraz daha içeri girmesine izin verdim, yine de alnımı onunkine dayadım.

"Seni Severfalls'da neredeyse her gece gördüm, biliyorsun," dedim dudaklarına karşı. "Gözlerimin önünde çürüyordun. Yüzün sadece bir kafatasından ibaretti. Sana bakamıyordum, uyuyamıyordum. Şu anda bile o yüzü görmekten korkuyorum. Ve sonra sen..."

Gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. "Seni asla incitmeyeceğim." Gözlerinin içine baktım ve "İncittin" dedim.

Sertleşti, bu gerçeğin ne kadar acı verdiğini saklayamadı. "Biliyorum," dedi. "Ama bir daha asla."

"Severfalls'da bir terapist bana sen hayatta olsaydın bunun değişmeyeceğini söyledi. Ama ona yanıldığını söyledim."

"Öyle," diye nefes aldı. "O yanılıyor, Eevee."

Gözlerindeki samimiyeti gördüm. "Değişmişsin," diye fısıldadım. "Farklı görünüyorsun. Daha çok... burada görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi. "Ve bu senin sayende."

CH6PHER FOURHEEN

Emery muayene koltuğuna otururken onu izleme sırası bendeydi. Lena'nın iyi olduğundan emin olmak için geri dönen Andrea, Emery'nin omzunu ve sırtını temizlemeye ve yeni gazlı bezlerle sarmaya başladı. Uzaklara bakmak yerine kurşun yaralarını görmek istedim. Yaralarının iyileştiğini görmek onu daha gerçek kılıyordu.

Andrea, "Daha Ėimdiden dikiğlerin üzerinde yeni deri oluğmaya bağladı," dedi. "En fazla bir hafta içinde fazladan birkaç yara iziniz olacak."

"Sanırım bu normal değil," dedim, Lena'nın kurşunu kolunu sıyırdığında ne kadar çabuk iyileştiğini hatırlayarak.

Andrea bana baktı ve gülümsedi. "Hayır ama Emery ve diğerleri normal değil."

Elim boğazıma doğru kayarak kolyemi kavradı. "Uyuşturucu yüzünden."

Kalbimi ovuştururken beni yakaladığında gözleri parladı. "Birkaç avantajdan biri," dedi.

Andrea boğazını temizledi. "Evet, birkaç başarılı yan etkiden biri. Anormal güç, el becerisi ve dayanıklılığın yanı sıra, Emery fiziksel olarak her yönden daha iyi. Babanızın en başarılı... deneklerinden biri."

Emery, "Bırak Doktor, yüzümü kızartacaksın," diye alay etti.

Andrea gazlı bezi sabitleme işini çabucak halletti, tam o sırada biri kapıyı çaldı.

Cassidy kafasını içeri soktu ve bize kaşlarını çattı. "Micheal burada." Kimse bir şey söyleyemeden kapı çarpılarak kapatıldı.

Emery gömleğini giyerken Andrea da malzemelerini kaldırdı. Ayağa kalktım ve birden titrediğimi hissettim, Micheal'ın grubun lideri olduğunu düşünerek beni ve Lena'yı kilit altında tutmaya zorlayacağından korkuyordum.

Emery tedirginliğimi fark etmiş olmalı ki elimi tuttu ve beni içeri çekti.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Sana dokunmayacak. Micheal, Lez gibi saldırgan bir tip değil. Burada olmandan memnun olmayabilir ama güvendesin. Bundan emin olacağım, anladın mı?"

Kendimi tam olarak güvende hissetmesem de başımı salladım. Emery beni muayene odasından çıkarırken bir kolunu bana dolayarak yakınımnda tuttu.

Ortak alana geri döndüğümüzde, birkaç yüz bize doğru döndü, hiçbiri sevinçten sersemlemiş görünmüyordu.

Cassidy, üzerinde bir tişört ve eşofmanla yakındaki bir kanepeye otururken bana buz gibi bir bakış fırlattı. Önündeki pastırma ve yumurta tabağına neredeyse hiç dokunmamış olan Lena, Lez yanına oturduğunda hâlâ yorgun görünüyordu. Lez ona doğru eğildiğinden beri sanki onunla yaptığı bir konuşmayı bölmüşüz gibi bana da ters ters bakıyordu. En iyi ihtimalle pasif görünen tek kişi Dom'du ve bilgisayarının başında oturuyordu.

Gözlerim Dom'un yanında duran Micheal'a kaydı. Cassidy gibi onun da bakışları buz gibiydi, beyaz-sarı saçları dağınıktı, siyah gömleğinin düğmeleri açıktı, yakası sanki sertçe çekmiş gibi bükülmüştü.

Bana ve Emery'ye birkaç adım daha yaklaşırken ellerini ceplerine soktu. Sessiz, neredeyse tehditkâr bir tonda, "Bir günlüğüne gidiyorum," dedi. "Ama bu benim hatamdı. Ondan uzak duramayacağımı bilmeliydim."

Emery cevap vermedi, başını meydan okur gibi yukarı kaldırmak dışında kıpırdamadı bile. Yanındaki yerimi korudum, rahatsız edici bir şekilde kaymamaya ya da kavga çıkma ihtimaline karşı elimi onunkinden çekmemeye çalıştım.

"Dürüst olacağım," diye devam etti Micheal, "buraya gelip bu kızları bir odaya kilitlenmiş, kapıya vurup ağlarken bulmayı bekliyordum. O zaman seni dövmek zorunda kalırdım. Şimdi buna gerek kalmayacağını görmek beni rahatlattı, değil mi?"

Emery elimi nazikçe sıktı. "Hayır," diye cevap verdi.

Micheal bana baktı, buz gibi bakışları beni olduğum yerde dondurdu. "Sana zarar verdi mi?"

Emery yanımda gerildi. "Hayır," diye cevap verdi benden önce.

Yine de Micheal bir cevap için bana baktı, ben de "İyiyim" dedim.

Başını salladı ve sonra şöyle dedi: "Eğer şimdi sorarsan, seni onun ulaşamayacağı güvenli bir yere koyarım. İstemekten korkmana gerek yok, burada ben de dahil olmak üzere sana yardım edecek birçok kişi var."

Emery homurdandı. "O-" "Ona soruyorum," diye tersledi Micheal.

Hava etrafımızda daha da soğurken titredim.

"Beni isteğim dışında tutmuyor," dedim bir süre durakladıktan sonra. "Seni kaçırmış olsa bile." Micheal tekrar Emery'ye ters ters baktı.

"Bu olduğunda ben de çok mutlu değildim," diye itiraf ettim. "Ama... bu karmaşık bir durum."

Micheal bir elini gözlerini kapatmak için kaldırdı ve güldü. "Karmaşık. Doğru." Elini bırakmadan önce saçlarının arasından geçirdi. "Onun üzerinde ne tür bir beyin yıkama manipölasyonu uyguladığını bilmiyorum Emery, ama bu bok burada olmuyor."

"Değil-" demeye başlamıştım ki Micheal kesti. "O senin aileni öldürdü. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Andrea yanımızdan geçip odadan çıkarken, "Sanırım doğruyu söylüyor, Micheal," diye ekledi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Cassidy kollarını kavuşturarak, "Onlarda bir tür hastalıklı aşk var," dedi.

Gözlerimi indirmeyi ya da başka tarafa bakmayı reddettim. Peki ya doğruysa? Lena da dahil olmak üzere hepsi bana ve Emery'ye deliymişiz gibi baksa bile.

"Eve..." Lena inanamayarak başını salladı.

Kötü bir rüya gibi gelse bile güçlü olmalıydım. Dudaklarımı yaladım ve yutkundum. "Karmaşık bir durum."

Lez'in "Evet, doğru" demesi ve Cassidy'nin acı bir kahkaha atması dışında hiçbirini tartışmakla ilgilenmiyor gibiydi. Sadece Lena'nın hayal kırıklığı dolu bakışı beni üzdü.

Micheal, "Sözünüze güveniyoruz," dedi. "Yine de arkadaşının neden bu işe bulaştığını bilmiyorum?" Bakışlarını önce Dom'a sonra da Lez'e çevirdi. "Biri bana anlatabilir mi?"

"Bana bakma. O da Emery'nin işi," dedi Lez. "Onu bayıltmaya hazırdım ama Emery de onu istiyordu. Muhtemelen kız arkadaşının kendisinden nefret etmesini önlemek için. Bu konuda tartışacak vaktimiz yoktu."

"Gerçekten onu sadece bayıltacak mıydın, Lez?" Cassidy kaşlarını kaldırarak konuştu. "Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Beni bayıltmayacaktı; beni öldürmeye hazırdı!" Lena tersledi.

Lez alaycı bir tavırla, "Karışıkta," dedi.

"Yeter!" Micheal havladı. "Sorduğumu unut, çünkü zaten bir önemi yok. Artık buradalar ve bu işe bulaştılar, senin sayende değil." Emery'yi işaret etti. "Eğer bunu bizim için tehlikeye atarsan, seni bu kez bir ceset torbası içinde nehre geri gönderirim. Zaten kızgın olduğumdan daha fazla kızgın olmamamın tek nedeni Dom'un ben buraya gelmeden önce beni her şeyden haberdar etmiş olması. Onun da bu işe karışmasından memnun değilim ama en azından mantıklı bir gerekçesi var."

"Peki bu tam olarak nedir?" Cassidy sordu.

Micheal elini tekrar saçlarının arasından geçirerek derin bir nefes verdi. "Konuştuğumuz gibi Eve'in Severfalls'da olması içeride işlerin nasıl yürüdüğüne erişimi olduğu anlamına geliyor. Bir harita bulduk, evet, ama o bize hassas bölgeler, ne kadar güvenlik olduğu ve rutinlerinin ne olduğu hakkında daha fazla ayrıntı verebilir. Bize henüz elde edemediğimiz bir yer görseli verebilir. Dom'un kaçışından sonra onu takip etmesine izin verdim, böylece temas kurup kurmayacağımıza karar verebilir ve aynı zamanda kimse tarafından takip edilmediğinden emin olabilirdik. Dom'un bu sabah bana anlattıklarına bakılırsa Kennedy'nin adamlarından bazıları onu takip ediyordu. Ve hızla yaklaşıyorlardı. Dom bu nedenle Emery ile gidip onu yakalamak için hızlı bir karar verdi. Bundan memnun değilim ama olan oldu."

"Yine de aptalcaydı," dedi Cassidy. "Gidip onu kendim bulabilir ve istasyona getirebilirdim, ihtiyacımız olanı alır, sonra da onu gönderebilirdim."

"Ve onun Severfalls'a geri dönmesini sağla," diye homurdandı Emery. "Hiç sanmıyorum. Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

Onu başından savdı. "Bizi burada tehlikeye atıyor, yoksa o kısmı duymadın mı?"

"Ve sanırım umurumda değil dediğim kısmı unuttun. Sana daha önce de söyledim, o benimle kalacak. Seni ele vermeyecek çünkü burada kalacak."

"Ona güvendiğin için mi?" dedi.

"Evet, güveniyorum."

"Peki ya arkadaşı?" diye sordu. "Belki senin kız bir şey söyleyemeyecek kadar gafil avlanmıştı ama bu hatun yüzünde lanet bir gülümsemeyle ağzını açacakmış gibi görünüyor."

Lena benden daha kırgın görünüyordu. "Ben gayet iyi sır tutabilirim," dedi savunmacı bir tavırla. "Ama kaçırılmamı içeren bir sırrı değil! Ailem ve arkadaşlarım çılgına dönüp nerede olduğumu sorduklarında sessiz kalmayacağım."

Micheal bilgisayar masasına doğru ilerledi ve Dom'un yanına yaslandı. "Elimizden geldiğince masum hayatlara zarar vermek istemiyoruz. Seni almak bir hataydı. Hem de büyük bir hata. Seni kendi başına bırakamayız. Burada işimiz bitene kadar olmaz."

"Tam olarak neyi bitirdiniz? Hepiniz Severfalls'tan ve oraya girmekten bahsediyorsunuz, ama ne için? Orada tam olarak neler oluyor? Ve ne yapmayı planlıyorsunuz?" Lena endişesini dile getirdi.

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama bunu düşünmeyi umursamamıştım. Ta ki şimdiye kadar. Emery'ye dönerek, "Ben de bilmek istiyorum," dedim.

Emery beni Lena'nın yanındaki koltuğa götürdü. Sonra bir başkasını tutup çekti ve neredeyse diz dize gelecek şekilde içine gömüldü. "Sana daha iyi nasıl anlatabilirim bilmiyorum, o yüzden doğrudan söyleyeceğim. Orada yine test yapıyorlar. Tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Test mi?"

"Uyuşturucular," dedi. "Hepimizin maruz kaldığı uyuşturucular."

Kalbim durdu ve kanım dondu. Emery ve diğerleri zaten deneylerden geçmişlerdi. Yine test ediyorlardı.

"Doğmamış çocuklar üzerine," dedim, kendimi zar zor duyarak, Jonsei'nin ve kötü gözünün ve Adrien'in tıbbi kanadın karanlığına doğru götürülüşünün görüntülerini gördüm.

Emery başını salladı.

"Oradaki kadınlar... Aman Tanrım."

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?" Lena sordu.

Micheal, "Severfalls'dan çıkan ve daha sonra ölü bulunan kadınları takip ediyorduk," diye açıkladı. "Kennedy ve ailesi buranın sahibi ve Martel'in en büyük destekçilerinden biriydiler. Severfalls'da yapılan bazı testlerle ilgili bilgilere ulaştık ve hepsini bir araya getirdiğimizde Kennedy'nin ne yaptığını belirledik."

"Başından beri işin içinde başkalarının da olduğunu biliyordum," diye yorumladı Andrea. "Roman Martel onlardan asla isimleriyle bahsetmezdi, sadece

Bay Mercury."

Ziyafet gecesi listede Kennedy ismini gördüğümü hatırladım. Tyler tam önümde duruyordu ve ben bunu asla tahmin edemezdim. "Bu mantıklı değil, o çok genç," dedim. "Babamın tüm destekçileri onun yaşlarındaydı, hatta daha büyüklerdi."

"Tyler oğlu," dedi Micheal. "Projeyi babası başlatmıştı." Gerçek Bay Mercury. "Peki o nerede?"

"Bilmiyoruz. Yıllar önce ortadan kayboldu. Ama oğlu Redbird Projesini yeni bir kılıf altında yeniden başlattı, muhtemelen babasının bitiremediği işi bitirebileceğini ve başarılı olabileceğini düşünüyor."

Sanırım çıktığım zaman iyi bir şey yapmışım.

"Küçük Evee hasta görünüyor," dedi Cassidy. "Onu tuvalete götürsek iyi olur." Emery beni yukarı çekmeye çalıştı ama ben reddettim.

"Hayır... Hayır, ben iyiyim, sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Geride bıraktığım kızları düşünmeden edemiyordum. Kusacakmışım gibi hissediyordum ama ciğerlerime hava girmesi için kendimi zorladım. "Onu durduracaksın," dedim derin nefesler alarak. "Onu durduracaksın, değil mi?"

"Planımız bu," dedi Micheal.

Emery ellerimi sıktı. "Bana bak, Eve." Bunu yaptığımda, "Bu işe karışmak zorunda değilsin. Burada kalabilirsin ve söz verdiğim gibi güvende olacaksın. Severfalls ve Kennedy seni bulamayacak."

"Ama sen , değil mi? Onu durdurmak için sen de mi oraya gidiyorsun? Sonunda yaptıklarından dolayı onları alaşağı etmek için."

Yüz ifadesi bana yeterince şey anlattı. "Evet," dedi. "Yapacağımı söyledim."

Birleşen ellerimize baktım. Kararlılıkla, "O zaman sana yardım edeceğim. Elimden gelen her şekilde." Micheal'a seslendim, "Ama karşılığında Lena'nın özgürlüğünü istiyorum."

Lez homurdanarak bir şeyler mırıldandı ve Lena ona ters ters baktı. "Hayır, ben burada kalıyorum," dedi.

"Lena..."

Bana baktı. "Unut bunu Eve, seninle kalıyorum." Bakışları Micheal'a kaydı. "Pek yardımcı olamayacağımı biliyorum ama Tyler ve Severfalls'daki o şerefsizlerin Eve'e yaptıklarını ve başkalarına yaptıklarını ödediklerini görmek istiyorum, bu yüzden desteğimi vereceğim. En azından ailemin iyi olduğumu bilmesini sağlayabilirsem, sırrınızı saklayacağıma söz veriyorum."

Cassidy, "Yalan söylüyor," dedi.

Andrea, "Bence ona izin vermeliyiz," diye karşı çıktı.

Dom masaya vurdu ve bir şey imzaladı. Micheal nefes verdi. "Dom dinlerken ailesini aramasına izin vereceğim. Ama herhangi bir zamanda ara verirse, aramalar duracak, anladın mı?"

"Evet," dedi Lena. "Anladım."

Cassidy ellerini havaya kaldırdı. "Bu saçmalık Micheal," dedi. "Onlara güvenemezsin. Eğer ona bir santim bile verirsen, en iyi ihtimalle kazara bir şey kaçırarak ya da en kötü ihtimalle bize ihanet edecektir."

"Bu konuda Cassidy'ye katılıyorum," dedi Lez. "Hata yapmayacağına güvenemeyiz."

"Yapmayacağım," dedi Lena.

"Sizi gözetim altında tutacağız. Eve için de aynı şey geçerli ama sanırım Emery bu konuyu halledecektir." Micheal masanın üzerinde doğruldu. "Ne yazık ki önlem almak zorundayız. Eğer herhangi biriniz herhangi bir bilgi verir, gizlice kaçmaya çalışır ya da size artık güvenemeyeceğimizi gösteren herhangi bir işaret vererseniz, planlarımız tamamlanana kadar temas kuramayacağınız başka bir yere taşınacaksınız. Bence bu adil, hepiniz aynı fikirde misiniz?"

Kimse bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu ama hiçbirimiz aynı fikirde değildik. Dom tekrar imzaladı.

Micheal, "Dom telefona bir anti-izleyici koyabileceğini söylüyor, ama daha fazla güvenlik için Lena aramalarını başka bir yerde yapmalı," diye tercüme etti.

Andrea öne çıkarak, "Onu ben çıkarırım," diye teklif etti. "Yeterince uzakta, çoğunlukla boş olan küçük bir park var. Aramaları orada yapabiliriz."

"Gün batımına kadar bekleyin," diye emretti Micheal. "Her ihtimale karşı. Bu arada Eve'in bize Severfalls hakkında anlatabileceği her şeyi anlatmasını hepimiz çok isteriz, böylece neye hazırlanmamız gerektiğini bilebiliriz."

Derin bir nefes aldım ve Emery'nin elini tutarak başımı salladım. "Ben hazırım."

St. Agnes'da yaptığı gibi bir an beni inceledi. Sonra gülümsedi. "İşte benim kızım."

CH6PHER FIFHEEN

Lena sırtı bana dönük, yatağın üzerinde kıvrılmış bir şekilde uyuyordu. Sonunda uyuyabilecek kadar sakinleştiği için mutluydum.

Oda serin ve karanlıktı. Diğerleri ya gittikleri ya da geceyi geçirmek üzere odalarına kapandıkları için ortalık sessizleşmişti.

Bir gece önce olduğu gibi yanımızda oturup bizi koruyan Emery hariç herkes.

Onlara Severfalls hakkında hatırlayabildiğim her şeyi anlattım, yardımcı olabilecek her küçük ayrıntıyı vermeye çalıştım. İç işleyiş, personel, güvenlik, zemin, her şey hakkında. Hastalar hakkında bile. Geride bıraktığım ve şimdi ayrıldığıma pişman olduğum kadınlar. Doğmamış çocuklarına, onları sonsuza dek değiştirecek ve muhtemelen anneyi öldürecek bir ilaç pompalanan kadınlar.

Başka bir korkunç düşünceyi kabul etmek daha da zordu. Aklıma bile getirmek istemediğim bir şey.

Neden onlarla birlikte oradaydım?

Gözlerimi kapattım ve karnıma dokundum. Geç kalmıştım, kaçtığımdan beri bunu biliyordum ama bu hamile olduğum anlamına gelmiyordu. Geçmişte de geç kalmıştım. Stres ve diğer faktörlerin yol açtığı bir şeydi. Yaşanan onca şeyden sonra, travmanın bedenimi bu şekilde etkilemesi şaşırtıcı değildi. Doktorların hiçbiri bana test yaptırmamıştı ve ilk geldiğimde bunu bilmek için çok erken olacaktı.

Ama sonra yere yatırıldığım ve bana bir şey enjekte edildiği "kabusları" hatırladım. Kabuslar çok gerçekçiydi. Bu neden oluyordu? Neden beni bu kadar yakından izliyorlardı? Diğer kadınları tanımamı önerenin Hemşire Jackie olduğunu hatırladım ve o zaman onlarla güneşlenme odasında oturmaya başladım.

Hayır, bu doğru olamaz.

O kapıyı zihnimde kapattım ama sonsuza kadar öyle kalamayacağımı biliyordum. Kabuslardan, Jonsei ve Adrien'e olanlardan ya da hayalimden bahsetmedim. Onlara sadece en çok bilmeleri gereken şeyi söyledim. Arazinin arka tarafındaki kapıdan ve zincirin muhtemelen nasıl kesilebileceğinden. Bir tarafta personel girişi de dahil olmak üzere nasıl birkaç giriş yolu olduğunu. Muhafızların her sekiz saatte bir ve hangi saatlerde değiştiğini. Paranoyanın bunları sadece fark etmeme değil, hatırlamama da izin vermesi ne tuhaftı.

Micheal karşılığında ne yapmayı planladıklarını açıkladı.

O kadınları ve içerideki diğer kurbanları kurtarın, her şeyi yok edin, deneyleri sonsuza dek bitirin.

Ve intikam almak.

Bu kısmı detaylandırmalarına gerek yoktu. Artık bildiklerimi bildiğim için, böyle bir dehşet ve acıya neden olanların başına gelebilecekler için üzülüyordum.

Her şeyi konuştuktan ve planları gözden geçirdikten sonra Andrea'nın Lena'yı dışarı çıkarma ve aramalarını yapma zamanı gelmişti.

"Kız kardeşim herkesten çok kızacak," dedi Lena, ben kapısında dururken Andrea'nın cipinin arka koltuğunda otururken. Andrea, Micheal ve Emery ile kısa bir süre konuşurken Lez sandalyesini garajın bir köşesine koyuyordu. "Marcus da muhtemelen çıldıracak. Ve bazı oda arkadaşlarım... ve babam, çünkü eminim kız kardeşim ona geri dönmediğimden bahsetmiştir." İç çekti. "Ne boktan bir durum."

"Yardıma olacaksa ben de sizinle gelebilirim," dedim.

"değil," dedi yerde kıpırdanarak. "Emery'nin senden ayrılmak istemeyeceğini hissediyorum. Bay Stabby de gevezelik etmediğimden emin olmak için peşime takıldığına göre" - bana dönmeden önce kaşlarını çatarak

Leslie'ye baktı- "biraz kalabalık olacak."

Elini tuttum ve o da tereddüt etmeden benimkini sıktı. "İyi olacaksın," dedim.

Başını salladı. "Hiçbirine hâlâ güvendiğimi söyleyemem ama... artık kendimi tehlikede hissetmiyorum, sanırım bu bir gelişme." Başını eğdi ve dudağını çiğnedi. "Ben de Emery'ye hâlâ güvenmiyorum Eve. Hele sana yaptıklarından sonra. Ama artık her şeyi biliyorum. Babanın onlara ne yaptığını. Bu çok boktan. O intikam ve öfke seviyesini görebiliyorum. Keşke senin ailen olmasaydı."

"Biliyorum," dedim.

"Ona güvenmiyorum ama sana güvenmek istiyorum. Aranızda ne olduğunu asla anlayamayacak olsam bile. Dürüst olmak gerekirse, hiç anlamak istemiyorum."

Onu suçlayamazdım. Emery'yi St. Agnes'te tanıdığımdan beri her gün başka bir şekilde tanışmış olmayı dilemişim. Bunun dışında herhangi bir şekilde.

Andrea konuşmasını bitirdi ve sürücü koltuğuna geçti. "Çok uzun kalmamalıyız. Görüşmeleri kısa tutacağız," dedi ve kapıyı kapatıp anahtarı kontağa taktı.

Lez arabanın diğer tarafına geçti, Lena'nın karşısındaki kapıyı açtı ve onun yanına kaydı. Lena yüzünü buruşturdu ve adam kapıyı kapatırken ondan olabildiğince uzaklaştı.

Andrea ona tekrar baktı. "Nazik ol, Leslie."

Koltuğunda arkasına yaslandı kollarını üstlerine koydu. "İyi davranıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onu rahatsız etme."

Dehşete düşmüş gibi küçük bir ses çıkardı ve pencereden dışarı bakarken başını salladı. "Ya beni rahatsız ederse? Bunu hiç düşünen oldu mu? Burada kendimi tehlikeye atıyor olabilirim. Kim bilir belki de ben bakmıyorken bir bıçak çalmıştır."

Lena gözlerini devirdi. "Bana bir rahat ver."

"Gördün mü? Şimdiden sözleriyle agresifleşmeye başladı, gerçekten yersiz."

"Leslie," diye uyardı Andrea.

"Ya da peşinden gelip seni sırtından bıçaklayabilir ve ben de seni korumak zorunda kalabilirim." Kız başını sallayınca adam güldü. "Hayır, belki de olmaz. "Vücudunu Lena'ya doğru çevirdi ve ona baktı. "Ama fikrini değiştirmeye karar verirse diye birinin telefonunu elinden alması gerek."

Lena alay etti. "Dom beni dinleyeceği için sözümü kesecektir."

Onu işaret etti. "Yanlış bir kelime ve telefon suyla buluşur."

Lena ona sırtını dönmeye çalıştı ama sadece gövdesini bana doğru çevirmeyi başardı. "Neyse, uzun sürmez. Sen de iyi olacak mısın?"

Onu gülümseyerek düzelttim. "Evet, sanırım öyle. Jamie'yle konuşursan ona benim de iyi olduğumu söylersin, değil mi?"

"Elbette," dedi. "Ona telefonunun öldüğünü söyleyeceğim. Zaten saçma sapan bir hikaye uydurdum, telefonumun çalışmaması ve biraz fazla çakırkeyif olmamızla ilgili bir şey, bu yüzden şehirde bir arkadaşımızda kaldık ve bütün gece ayaktaydık ve bütün gün uyuduk. Her yönden kötü kararlar."

Bana tam kanıtlı bir plan gibi geldi.

Andrea garajdan çıkıp geri geri giderken ben de kapısını kapatıp uzaklaştım.

Sonra akşam yemeğini hazırladık. Daha doğrusu Micheal pişirdi ve Emery de yardım etti. Dom da yardım edecekti ama Lena'nın konuşmasını dinlemesi gerekiyordu. Cassidy odasından çıkmadı. Ben de yardım etmeyi teklif ettim ama Emery reddetti ve benimle ilgilenmesine izin vermemi söyledi. Tartışmak istemediğim için kanepede bir yer buldum ve Andrea'nın bana sunduğu soğuk presle Dom'u istasyonunda izlerken, her an Lena'nın sözünü kesip kesmeyeceğini görmek için bekledim.

Neyse ki buna hiç gerek kalmadı. Yemek hazır olduğunda Andrea geri dönüyordu.

Birlikte yemek yedik ve bu çılgın durumda ilk kez her şey biraz da olsa normal geldi. Cassidy bile dışarı çıktı ve masalardan birinin etrafında oturup birbirimize tavuk, patates ve havuç tabaklarını uzatırken sessiz kalacak kadar kibardı. Micheal grubun en normaliydi, sohbeti hafif tutuyor ve bütün gün yaptığımız korkunç karanlık konuşmalardan uzak duruyordu. Lez bazen aptalca şeyler söylüyor, hatta bazılarımız gülüyordu.

Emery yanıma oturdu, kolunu sandalyemin arkasına doladı ve ben tavuktan ısırlıklar alırken beni yakınında tuttu.

Parmaklarını sırtımda gezdirdi, ben de çatalımı sıkıca kavradım ve kendimi o anda kalmaya zorladım.

Sadece birbirlerine sahip olan bir grup uyumsuz. Birbirlerini bulduklarına inanmak zordu ama iyi ki bulmuşlardı.

Temizliğe yardım ettim, sırtımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim, Emery'nin beni izlediğini biliyordum, hâlâ küçük tavşanını istiyordu. Ne düşündüğünü bildiğim için kalbim küt küt atıyordu. Yeniden bir araya geldiğimiz an zihnimin ön saflarına geri döndü. yerden devam etmeyi ne kadar çok istiyordu.

Bunu ben de ne kadar çok sevmiştim.

Ancak her şey kaldırıldıktan sonra Micheal'ın başka planları vardı.

"Kızlar olmadan son bir toplantı. Gün sona ermeden önce üzerinden geçmek istediğim birkaç şey daha var."

Tartışmak istedim ama Lena sorun yoktu.

"Erkenden yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum," dedi. "Dün gece korkudan uyuyamadım." Sonra beni kendine çekti ve fısıldadı: "Aradığımda herkesin ne dediğini sana anlatacak kadar gözlerimi açık tutacağım, tamam mı?"

Emery'ye baktım ve yüzündeki hayal kırıklığı çabucak kaybolmadan önce onu yakaladım. "Hemen geliyorum."

Beni kucakladı, dudakları saçlarıma değdi. Gözlerin bizi izlediğini hissettim. Diğerleri hâlâ anlamamıştı. Genelde bu konuda umursayan biri değildim ama elimden gelse odanın dışından başka bir tartışma dinlemek istemiyordum. Bu yüzden diğerlerine iyi geceler dileyerek Lena'yı takip ettim.

* * *

Artık herkes uyuduğu için, onun dışarıda olduğunu bilerek uyanık yatıyordum. Onun da uyumadığını biliyordum.

Üstümüzdeki duvarda asılı saat gece yarısını gösteriyordu. Gözlerimi Lena'ya diktim ve onun düzenli nefes alışını dinledim. Yavaşça yataktan kalktım ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yan tarafa kaydım.

Sessizce Andrea'nın bize verdiği yedek pijama pantolonunu ve gömleği çıkardım ve kapıya doğru sürünmeden önce elbisemin içine girdim.

Kapı tokmağına uzandım ve çevirerek kapıyı karanlık koridoru görece kadar açtım. Tek ışık ana odanın içindeki bir kaynaktan geliyor, duvarlarda gölgeler oynuyordu. En büyük gölge sadece birkaç adım ötedeki bir koltuğa yaslanmıştı.

Kapıyı biraz daha açtım ve gölge kıpırdandı. Emery'nin başı bana doğru döndü ve neredeyse gözlerinin parıltısını görebiliyordum.

"Evee..." dedi usulca, koltuğunda doğruldu ve kucağındaki kitabı kapattı. "Her şey yolunda mı?"

Koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kendime sarıldım, kötü kolumu tutarken yüzümü buruşturdum.

Emery kitabını yere bıraktı ve şimdi önümde yükselen bir gölge gibi duruyordu. "Üşüdün mü?"

İlk başta ne diyeceğimi bilemedim ve salon çok soğuk olmamasına rağmen başımı salladım. Bizimki de dahil olmak üzere odaların çoğunda ısıtıcılar vardı ve ana odada da büyük bir tane.

Emery oturduğu yerden ceketini aldı. Başka birinden aşırılmış olmalıydı ama kim olduğunu sormadım. Ceketini üzerime geçirdi, sağlam kolumu bir koluna sokmama izin verirken diğer kolumu şimdilik dışarıda tuttu. Ceket ağırdı ve kesinlikle benim için çok büyüktü ama sıcaktı ve onun gibi kokuyordu. Etrafımda ayarladı, saçlarımı alıp dikkatlice ceketin dışına, omzumun üzerine koyarken sıkıca sardı. Parmakları saçlarımın uçlarında gezinirken kalbim küt küt atıyordu. Bir tutamı ovaladığında, bakışlarının sıcaklığı beni ürpertti.

"Uyuyamadım..." "Öyle mi?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Evet."

arasına bir ağrı yerleşirken sıırttı. geçip kapının yanındaki ayakkabılarımı aldı. "Git ve otur."

Dediğini yaptım ve koltuğuna oturdum. Sonra önümde diz çöktü ve ayakkabılarımı ayağıma geçirdi.

"Bir yere mi gidiyoruz?" Nabzım hızlanarak sordum. "Çok uzak değil. Sadece biraz yürüyeceğiz."

Kız kardeşinin sesini duyduğunda her zaman yaptığı gibi başını yana eğdi. Sonra aynı hızla doğruldu. Buraya geldiğimden beri onu ilk kez böyle bir şey yaparken gördüğümü fark ettim.

Şu anda ona ne söylüyor olabileceğini merak ediyordum, ama eğer kaçınabilirsem onu gündeme getirmek istemiyordum.

Bağcıklarını bağladı ve doğruldu. Hiç tereddüt etmeden uzattığı eli tuttum ve beni ayağa kaldırıp yanında durmasına izin verdim.

"Yakın dur," dedi.

"Tehlikeli bir yere mi gidiyoruz?" Ben sordum.

"Belki."

Ona bir bakış attım ve hafif hınzır kahkahası dizlerimin bağını çözdü.

"Çok tehlikeli bir şey yok," dedi huysuzca. "Güvende olduğunu unutma, sadece adımlarına dikkat etmelisin." Elim hâlâ onunkindeyken beni koridorun sonuna, ana odadan uzağa götürdü. Sonuna geldiğimizde sağa döndük. Orada koyu renkli, ahşap bir çift kapı gördüm. Emery kapının önünde durdu. "Ah, davetsiz misafirlere karşı da dikkatli olmamız gerekebilir."

"Ne demek davetsiz misafirler?"

"Bilirsiniz, sığınak bulmaya çalışan insanlar? Issız bir bölgedeyiz ama yine de şehre yeterince yakınız. Bazen gecekonducularla karşılaşırız."

Sırtımdan aşağı ani bir ürperti indi. "S-squatters?"

Karanlıkta arkamda bir ses duydum ve omzumun üzerinden baktım. Karanlıkta çökük yüzlü ve yalvaran gözlü bir kızın görüntüsü vardı. Arkasında, başının hemen üstünde bir kafatası suratı vardı.

Bir an için kalbimin durduğundan emin oldum.

"Genelde beni görünce korkup kaçarlar," dedi Emery, ani dehşetimi fark etmeden. "Ama ne olur ne olmaz." Bana kemerindeki bıçağı gösterdi.

Cekete daha sıkı sarılmak istedim ama yapamadım. Bunun yerine kendimi ona doğru yaklaştırdım. "Nereden aldın bunu?" İmgelemden kurtulmaya çalışarak sordum.

"Leslie'den arakladım. Orosu çocuğunun paylaşacak çok şeyi var. Eninde sonunda gittiğini fark edecektir. Umurumda değil. Gel ."

Kilidi açtı ve ardından çift kapıyı iterek açtı.

Ötede taş döşeli bir merdiven vardı. İlk basamakta bir el feneri vardı. Emery onu aldı ve biz yukarı doğru çıkarken yaktı. Taştaki ve hatta duvarlardaki çatlakları görebiliyordum. Ufalanan bazı basamakların etrafından beni dikkatle dolaştırdı. Sahanlığa çıktığımızda ışığı karşıya doğru salladı. Orada donup kaldım, merakla etrafıma baktım.

Beni kiliseye götüreceğini düşünmüştüm. Bulmayı beklemediğim şey, gotik bir katedralin daha küçük bir versiyonuydu. Darmadağın. Terk edilmiş.

Sıralar orta koridorun her iki yanında yer alıyordu. Bazıları ortadan ikiye ayrılmış, bazıları yanmış ya da grafitilenmişti. Arkadaki mihrabın bir ayağı bükülmüş, üzeri toz ve döküntülerle kaplanmıştı. Üstündeki uzun vitray pencerenin bir köşesinden diğerine uzanan ağ benzeri bir çatlak vardı, camın bir kısmı yangın olduğunu tahmin ettiğim şey yüzünden kararmıştı. Dışarıdaki caddeden gelen ışık, hâlâ sağlam olan kırmızı camdan içeri giriyor ve şapele ürkütücü kırmızı bir parlaklık veriyordu. Bir köşede bir aziz heykeli vardı. Ayaklarının dibinde birileri mum yakmıştı. Toplamda yedi tane. Minik alevler küçük cam tutacakların içinde sessizce dans ediyordu.

Emery ışığını yere tuttu, orada çatı parçalarını ve daha fazla enkazı görebiliyordum. Beni koridordan aşağıya doğru götürdü, dikkatli adımlar attığımızdan emin oldu, cam ve taşlar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Mihrapta sağa döndü ve beni bir taraftaki oyuğa yerleştirilmiş bir kapıya doğru götürdü.

Emery, "Genellikle birilerinin içeri girme yolunu bulmasının nedeni burasıdır," dedi. "Birisi ya kilitlemeyi unuttur ya da bilerek açık bırakır." Pirinç kolu tutup itti ve kapı kolaylıkla açıldı.

Emery kenara çekilerek dışarıyı net bir şekilde görmemi sağladı. Kapının ötesinde küçük bir bahçeye benzeyen bir patika vardı -ya da bir zamanlar bahçe olan ama şimdi büyümüş ve yabani bir bahçeye. Kurumuş bir çeşmenin etrafında dağınık halde birkaç küçük ağaç duruyordu ve onun ötesinde de ferforje bir kapı vardı.

Emery ışığını karanlığa doğrultana kadar daha fazlasını seçemiyordum. İşte o zaman birkaç heykel ve ağaçlarla dolu küçük bir tarlanın etrafından dolanan bir patika fark ettim. Aralarında mezar taşlarının belli belirsiz şekillerini yakaladım.

Şimdi mezarlık olduğunu bildiğim yeri çevreleyen uzun bir demir çit, çitin bahçeyi çevrelemek için hafifçe kısaldığı kapıda sona eriyordu.

Kilise gibi o da ürkütücü ama garip bir şekilde güzeldi. ilgilenen biri varken buranın bakımlı olduğunu hayal edebiliyordum. Şimdi ise çit boyunca büyüyen yabani otlar ve mezarlıktaki uzun otlar vardı. Emery'nin el feneri olmadan, çitin diğer tarafındaki dar yolda sadece tek bir sokak lambası her şeyi gösteriyordu.

"Bazen geceleri etrafta dolaşırım," dedi ışığıyla etrafı araştırırken. "Cassidy'yi de burada bulacağım."

"İnsanlara açık bıraktığını mı düşünüyorsun?" Emery kapıyı kapatıp kilitlediğinde içeri girerek sordum.

Başını iki yana salladı. "Sanırım Andrea," dedi. "İçimden bir ses kilisenin kapalı olması fikrinden hoşlanmadığını söylüyor. Ne yazık ki fazla güveniyor ve çoğu insanın buraya dua etmek için gelmediğini anlamıyor. Burası sadece kafayı bulmak için başka bir yer. Ya da zarar vermek için. Ya da çalmak için. Her iki durumda da, birilerinin burada olduğumuzu fark etmesini göze alamayız."

Beni orta koridora götürürken, duvarlarda birkaç grafiti daha fark ettim; birinde ürkütücü bir şekilde sırttan bir yüz, diğerinde ise büyük harflerle şöyle yazıyordu "Şeytan buradaydı."

Hayır... bu doğru değildi. Emery'nin ışığı önce uzaklaştı, sonra tekrar geri geldi ve kendimi bir kez kelimelere bakarken buldum. "Drake buradaydı." yazıyordu. Ama bir an için başka bir şey yazdığına yemin edebilirdim.

Ona ayak uydurmak için hareket ettim. Daha fazla yüz ve şekil, ayrıca birkaç ayrıntılı çizim ve etiket vardı. Ama hiçbirisi o kelimeler gibi değildi.

Beni kilisenin ön tarafına, başka bir kapıya götürdü. "Burası kilisenin yangında en az hasar gören tek bölümüydü. Ya da Andrea öyle söyledi. Micheal burayı bir yıl önce satın aldı ve bazı bölümlerini yeniledi."

"Alt kattaki gibi," dedim.

Bir kapıyı denedi.

Kilitliydi.

Arka cebinden iki küçük metal alet çıkardı. "Sadece orada değil." Kapının koluna doğru diz çöktü, el yanına koydu, sonra kilidi açmaya başladı.

Sırtına baktım. "Onun istemediği yerlere girersen kızmaz mı?"

İşine odaklanırken sırtıyor olması gerektiğini biliyordum. "Eğlenceli kısmı da bu. Onu kızdırmak hoşuma gidiyor. Andrea ön tarafta ve üst katta bazı işler yaptığından bahsetti. Etrafa bakıp ne sakladığını görebiliriz diye düşündüm." Sessiz ve gergin bir kahkaha attım. "Terk edilmiş bir kiliseye

izinsiz girmek," diye mırıldandım. "Gerçekten burada olduğuma inanmıyorum. O zamandan beri şehre indiğimi sanmıyorum.

Ben çocuktum."

"Urbexed?" diye sordu.

"Kentsel keşif. Bir keresinde birkaç arkadaşım ile gitmiştim. Ürkütücü eski bir hastane. Arkadaşlarımdan biri hayalet gördüğüne yemin etti."

"Ona inandın mı?"

"O zamanlar, hayır. O zamanlar onlara inanmıyordum." Emery elindeki aletleri kilidin içinde evirip çevirirken sağlam kolumla kendime sarıldım. Hızlı bir hareketle bir şey tıkladı ve Emery düğmeyi çevirerek kapıyı açtı.

Ötesi de aynı bulanık karanlıktı. Emery içeri baktı. Başını eğdi ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Benimle mi yoksa başka biriyle mi konuştuğundan emin değildim. Hızla el fenerini aldı ve ayağa kalkarak aletlerini cebine geri koydu. Elimi tuttu ve içeri girdik.

Odanın ortasında bir sehpanın üzerinde mermer bir kâse vardı. Bunun ötesinde kilitli olan ön kapılar vardı. Sağ tarafta bir dizi banyoya giden kısa bir koridor vardı. Sol tarafta metal bir kapı kısmen açık tutuluyordu.

Emery onu kenara kaydırды. Diğer uçta bir merdiven ve kısa bir koridor vardı. Önce koridordaki odaları kontrol ettik ve sadece çıplak bir masa ve birkaç kitap rafından başka bir şey olmayan bir ofis bulduk. Başka bir odada ise bir

Çift kutu ve maça ve hançer şeklinde güzelce kapıları olan antika bir ahşap dolap.

Merdivenlere doğru ilerledik, ben arkadan kemerini kavrarken Emery önce yukarı ıktı. Kilisenin bu bölümünde bir çalışma yapıldığı belliydi, duvarların ve tavanın bazı kısımları yeni sıvayla boyanmıtı, basamaklarda enkaz ya da toz yoktu. En üstte bir öncekinde olduğu gibi kilitli tek bir kapı vardı.

"Bekle," dedi Emery. Bir elini tırabzana, diğerini de duvara dayayarak kendini destekledi. Tam ayağını kaldırıp kapıyı tekmelerken kemerini bıraktım. Tahta kırıldı ve parçalar uutu.

Ayağıyla bir kez daha itti ve kapı arka duvara çarparak açıldı.

Gürültü karşısında irkildim. "Umarım kimse duymamıtır."

"Eğer yaparlarsa, beni istedikleri kadar ispiyonlasınlar. Beni durdurmaya alıırlarsa, bu kapıda yaptığım gibi suratlarına bir çizme geçiririm."

Beni içeri çekerken kakhahalarımı bastırmaya çalıştım. "Micheal seni öldürecek."

"Dediğim gibi, yüz yüze. Dürüst olmak gerekirse, sanırım onu yenebilirim."

Bir geçitten aşağı dönerken iki genç gibi gltk. Her iki tarafta da birkaç kapı vardı, bu yüzden önce sağdakini denedik.

İçeride bir çalışma odası bulduk, bir duvarda kitap rafları ve ortada dosyalarla dolu bir masa vardı. Diğer duvarda ise üzerinde birkaç resim bulunan bir ilan panosu vardı. Odaya doğru manevra yaparken Emery bir lambanın yanına gitti ve onu . aırtıcı bir şekilde ie yaradı ve odanın etrafına düşük bir ışık saçtı.

Gözlerim önce panodaki resimlere takıldı. Çoğu insan yüzüydü. Ve ocukların. Bazılarını tanıdım.

Emery'nin kız kardeşinin yanındaki fotoğrafına yaklatım. Adının yanında kalın harflerle "ld" yazıyordu.

Bunun gibi birkaç fotoğraf daha vardı ve her birinin üzerinde "ld" yazıyordu. Birkaç tanesinde "Kayıp", diğerlerinde ise "Kuruma Kaldırıldı" yazıyordu.

"Micheal uzun zamandır herkesi arıyordu," dedim. "Takip ediyordu." Tıpkı depoyu ilk öğrendiğimde yapmak istediğim gibi. Micheal zaten iki adım öndeydi.

"Beni hastanede bulup buraya getiren oydu," dedi Emery arkamda dururken. "Bir St. Agnes'da olduğumu biliyordu... Çok ileri gitmiş olabileceğimi düşündü. Çok berbat

Kaybolmuş bir dava. Ta ki dışarı çıkana ve nehirden çıkarıldıktan sonra beni buraya getirene kadar. Muhtemelen benim gibi tehlikeli bir kaçığın en azından iyi bir intikam savaşçısı olacağını düşünüyordu. Yanılmamış."

Tahtadan döndüm ve masanın üzerindeki dosyalara baktım. Bir tanesini çevirdim ve Dom ile Leslie hakkında bir kayıt olduğunu gördüm. Koruyucu aile sisteminden alınan bilgiler, Martel şirketine nasıl satıldıklarını ve sonrasında nereye düştüklerini sıralıyordu. Hastaneler, çocuk ıslahevleri, koruyucu ailelerde kısa süreli kalışlar, sokaklar, sonra da suç ve çetelerle dolu bir hayat. Araba hırsızlığı, silah kaçakçılığı ve bilgisayar korsanlığı yapan bir organizasyona liderlik ederken mafyalara ve şirketlere kiralık suçlular.

Dosyalarını kenara kaydurdum ve Cassidy'ninkini buldum. Kayıtlarına ve birkaç tarihe göre Micheal'ın bulduğu ilk kişiydi. Martel şirketinin onunla işi bittikten sonra o da bir akıl hastanesine yatırılmış. Muhtemelen Micheal'ın yardımıyla rehabilitasyona gidene kadar kötü bir uyuşturucu bağımlılığı ve sokaklarda dolaşma dönemi geçirmiş. Sonra okula ve polis akademisine gitti.

Diğerleri hakkında daha fazla kayıt vardı, Emery hakkında bile. Hepsi buradaydı. Sadece Redbird Projesi'nin öncesi ve sonrasını anlatıyorlardı. Sırasını değil. Babamın kasasında bulduğum kayıtlar gibi değil.

Birlikte, hikayeleri için gereken tüm detayları verdiler. Sadece bitirecek birine ihtiyaçları vardı.

Dosyalardan birini kapatırken Emery'nin masanın arkasındaki başka bir kapıyı açtığını duydum. Etkilenmiş gibi homurdandı. Döndüm ve kapının aşağıdaki kiliseye bakan bir balkona çıktığını gördüm.

"Güzel manzara," dedim görmek için başımı kaldırırken.

"Fena bir yer değil..." Emery mırıldandı. Kapıları kapatırken ona meraklı bir bakış attım.

Odadan çıktık ve koridorun sonundaki bir sonraki odayı kontrol ettik, sadece küçük bir penceresi olan küçük bir mutfak bulduk. Emery ilgisiz göründü ve koridorun karşısındaki kapıya yöneldi. Kapıyı açıp başını içeri soktuğunda loş kırmızı ışık koridora yayıldı.

"İşte " Kapıyı iterek açtı ve içeri girebilmem için kenara çekildi.

Yanından geçerken kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Dönüp odaya baktığımda gözlerim büyüdü.

Micheal, alt kattaki topluluk odası gibi bu tarafı da yenileyerek özel bir daireye dönüştürmüştü.

Sol duvara boylu boyunca uzanan bir yatak, iki yanında bir şifonyer ve küçük bir sehpa ile özenle hazırlanmıştı. Siyah bir kanepe ve birkaç koltuk

Odanın ortasında, büyük, dairesel bir vitray pencerenin önüne yerleştirilmişti. Ağır perdeler, mahremiyet sağlamak için pencerenin üzerindeki metal bir çubuğa asılmıştı. Bizim tarafımızda, sağ duvarı kaplayan üç yönlü bir tuvalet aynasının yanında bir masa ve birkaç sandalye vardı.

İçeriye doğru ilerledim, yüksek tavanı ve üzerinde asılı duran tek ışığı fark ettim. Aynanın yanında banyoya açılan bir kapı daha vardı. Dairesel pencerenin karşı tarafında, üzerinde televizyon bulunan bir şömüne vardı. Mekân çoğunlukla çıplaktı, pürüzsüz taş duvarlarda hiçbir şey yoktu ve yerde tek bir kırmızı ve siyah halı vardı. En azından temiz görünüyordu ama bir süredir içeride kimse yokmuş gibiydi.

"Micheal iyi bir zevke sahip," dedim pencereye doğru ilerleyerek. Dışarıda, yolun karşısında terk edilmiş birkaç evin bulunduğu dar sokağı görebiliyordum. Onların ötesinde küçük orman parçaları ve daha fazla ev vardı. Çok uzakta, şehri seçebiliyordum. "Çok güzel," diye fısıldadım, parmaklarımın camın üzerinde gezinmesine izin vererek. "Geri kalanını restore etmeyi planlıyor mu merak ediyorum. Ya da yeni bir şeye dönüştürebilir..."

Emery tek kelime etmemişti. Havanın karardığını fark ettim ve el fenerinden gelen beyaz ışığın artık odayı delmediğini anladım. Göz ucuyla baktım ve onun kapının yanında durduğunu gördüm, kapı şimdi kapalıydı ve onu engelliyordu. Kapıyı kapattığını duymamıştım. Ve içimden bir ses kapının kilitli olduğunu söylüyordu. Görebildiğim tek şey yüzüydü, kırmızıyla yıkanıyordu, geri kalanı gölgeler içindeydi, gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Bu mükemmel," dedi.

Yüzümü ona döndüm, yoğun bakışları beni olduğum yerde tutarken sırtımı cama dayadım. O kadar hareketsizdi ki, odayı dolduran gerilimi hissedebiliyordum.

"Mükemmel mi?" Yumuşakça tekrarladım. Bana attığı o bakışı biliyordum. O bakış yüzünden boğazımdaki ve yüzümdeki sıcaklığın arttığını, kalbimin çırpındığını hissettim.

"Neden iyi bir kız olup benim için şu masanın üzerine eğilmiyorsun?"

Sesi sert ve açtı. Beni ürpertirken aynı zamanda daha da ateşlendirdi. Kaşlarımı kaldırdım, açık sözlülüğü karşısında şok olmuştum. Gözlerim ona dönmeden önce aynanın yanındaki masaya kaydılar. "Ya iyi olmak istemiyorsam?"

"Sorun değil," dedi alçak sesle ve homurdanarak. "Bununla da çalışabilirim. Her iki durumda da, şu masaya yatırılacaksın. Ve şu kanepeye, yatağa, belki yere de, sırayı ilerledikçe belirleyeceğiz."

Yüzümde büyüyen küçük gülümsemeyi gizlemeye çalışarak dudağımı ısırırdım. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Kahkahası kalbimin boğazıma kadar fırlamasına neden oldu. Bana verdiği gülümseme gibi çok hınzırcaydı. "Oh, Evey, bebeğim, ikimiz de bunun bir sorun olmayacağını biliyoruz."

Bana doğru bir adım attı ve ben de pencerenin diğer tarafına kaydım. "Bunun için bekle din."

"Her şeyden çok," dedi. "Her gece bunun için dua ettim. Ve şimdi gerçekten bir tanrıya inanıyor olabilirim."

Duvara doğru ilerledim, "En azından bir başlangıcı hak ettiğimi düşünüyorum," dedim.

Tekrar güldü. "Elbette. Devam et ve saklan. Bu konuda gerçekten iyi olduğunu biliyorum. Ama bu sefer seni daha çabuk bulacağım. Bence otuz saniyelik bir avantaj yeterli, sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım, sonra ona kendi sinsi gülümsememi verdim. "Bunu istiyorsun..." Ceketimi silkerek yere düşmesine izin verdim. Parmaklarımı elbisemin eteğinin altından kıvrıp yukarı kaldırdım ve altında başka bir şey olmadığını gördüm. "Beni bulmak zorunda kalacaksın."

İfadesi tarif etmekte zorlandığım bir şeye dönüştü ama yoğunluğu beni nefessiz bıraktı ve dehşete düşürdü.

"Seni bulduğumda, o elbiseyi ikiye böleceğim ve benim için çığlık atmanı sağlayacağım, Evey."

Bir söz gibi geldi.

Bana arkasını dönerek uzaklaştı. "Otuz saniye."

Eteğimi indirdim ve duvardan kilidi açtım, kanepenin etrafından dolanırken onu izledim. Yatağın yanında koridora açılan bir kapı daha vardı. Onu henüz kilitlemediğini sanıyordum ama emin olamadım.

Kapıya yönelip tokmağı denerken gözlerimi ondan ayırmadım. Kapı ben çevirince açıldı ve ona son bir kez bakarak koridora çıktım.

Orada dururken saklanacak çok az yer olduğunu fark ettim. Tabii aşağıya geri dönmek istemiyorsam. Buna karar vermeden önce, çıktığım kapının yanındaki başka bir kapıyı denedim.

Sadece bir dolap.

Merdivenlere yöneldim. Parçalanmış kapıyı tuttuğumda durdum ve arkasında, geçidin diğer ucunda saklanan başka bir kapı olduğunu fark ettim. Hızlıca düşünerek kırık kapıyı kenara çektim ve yenisini denedim.

Zayıf ışıpta, yukarı doğru çıkan başka bir merdiven seti gördüm. Tereddüt etmeden, merdiveni gizlemek için parçalanmış kapıyı yerine yerleştirdim. Kayarak ilk basamağı çıktım ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım.

Kilit yoktu ama bunun Emery'yi dışarıda tutmayacağını biliyordum. Önemli değildi. En tepedeki odaya ulaşana kadar merdivenleri hızla çıktım.

Dar bir çatı katıydı ve sol tarafında bir sıra ince, kemerli pencere vardı.

Birisi bu pencerelerden birinin yanında duruyordu.

Neredeyse çılgılık atacaktım. Çıkan azıcık sesi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm ve kalanını yuttum.

Figür hareket etmedi. Onlara baktım, hareket ettiklerini görmeyi bekledim. Ancak daha yakından baktığımda sırtlarındaki kanatları ve taş gibi derilerini görebildim.

Rahatlayarak iç
çektim. Bir heykel,
sadece bir heykel.

Merdivenlerden aşağı baktım, nabzım kulaklarımda atıyordu. Kahretsin, ne kadar zaman geçmişti? Sadece saniyelerim kalmış olabilirdi.

Odaya girdim ve etrafı araştırdım. Burada arkasına saklanabileceğim birkaç şey vardı. Kasalar, eski mobilyalar, kitap rafları.

Alt katta bir gıcırtı duydum ve neredeyse sığıryordum. Nereye saklanayım?

Karşıya baktım, üzerinde çarşaf olan bir masanın altına girmeyi düşünüyordum ki bakışlarım odanın en ucundaki büyük ahşap bir dolapta durdu.

Babamın cin dolabı gibi bir şey değildi ama iş görürdü.

Kapılardan birini sessizce açtım ve içeri süzıldüm. Üçüncü seferde uğur vardır, değil mi? Aşağı kaydım ve bir köşeye kıvrıldım, dinleyebilmek için umutsuzca nefesimi kesmeye çalıştım.

Kapıların açıldığını ve sonra kapandığını duyana kadar çok beklemem gerekmedi. Gözlerimi kapattım ve bu sefer ne kadar yavaş aradığını fark ettim, daha az umutsuzdu, zamanını bekliyordu.

Yine de, dolabın karanlığında, sanki yeryüzü etrafımda kayıyormuş gibi hissettim. Çılgınca bir an için eski evime geri dönmüş, saklanmış ve kötü adamın beni bulmasını bekliyordum. Anı o kadar canlıydı ki, kapının aralığından ateşin parıltısını gördüğüme ve yanan masa örtüsünün keskin dumanını kokladığıma yemin edebilirdim.

İçimi bir korku kapladı ama bu sefer ölüm korkusu değildi. Yakalanma korkusuydu.

Kapının aralığından baktım ve donakaldım. Yemek masası oradaydı, doğum günü pastasındaki bıçak oradaydı. Ama ceset yoktu. Halıda ya da masadan damlayan kan yoktu.

Gördüklerimden o kadar ürkmüştüm ki merdivenlerde ağır botların çıkardığı iniltiyi neredeyse kaçırıyordum.

Gerildim ve nefesimi kesmek için elimi ağzıma götürdüm. Bir an sonra bir gölgenin geçtiğini gördüm. Eşyaların hareket , bir taraftan diğerine yürüdüğünü duydum.

Sonunda gölgesi volta atmayı bıraktı ve ışığı tamamen kapattı. Dolap sarsıldı ve kapı açıldı.

Bir çığlık attım ve Emery'nin bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Kırmızı bir kafatası maskesiyle. Onu nereden bulmuştu? Yoksa bu sadece anının bir parçası mıydı?

"Seni buldum, küçük tavşan," dedi, sesi fazlasıyla kendinden geçmişti.

Beni dolabın dışına kaldırdı. Karşı koymadım, istemediğim için mi yoksa korktuğum için mi emin değildim.

Beni taşırken tavan arasına geri döndü. Beni aşağıya indirdi ve karanlıkta ona sarıldığımda hiçbir şey göremiyordum, odaya geri dönüşünü duyuyordum. Kapıyı tekmeleyerek açtığında etrafıma baktım ve yine eski yemek odamı gördüm, sadece masanın ucunda daha önce olmayan bir ayna vardı. Aslında odanın büyük bir kısmı farklı görünüyordu, bazı şeyler hafızamdaydı, bazıları ise değildi. Mesela aynanın üzerinde mutlu yıllar yazan bir flama asılıydı ve babamın dolabı gitmiş, yerine vitray pencere gelmişti.

Gerçekliğe bir ara vermiş olmalıydım. Ama bir şey söyleyemeyecek kadar suskundum. Emery beni içeri taşıyıp masanın kenarına oturturken fark etmedi.

Üzerime eğildiğinde, ona şok içinde baktım, artık fazlasıyla aşına olduğum maskesine.

"Demek orada saklandın?" dedi başını eğerek. "Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Çok yazık, artık benimsin Evey."

Kemerindeki bıçağı çıkardı, sonra elbisemi tuttu. "Buna elveda de."

Bıçağı göğüslerimin arasından geçirirken nefesimi içime çektim. Söz verdiği gibi elbiseyi ikiye bölerek parçaladı.

Ben daha tepki vermeye fırsat bulamadan, beni çırılçıplak soyup önüne serene kadar geri kalanını yırtmaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Oh, biraz daha yalvar. Bunu sevdim." Bıçağı, sapı bana dönük olacak şekilde ters çevirdi. Diğeri elini uyluğumdan aşağı kaydırarak bacaklarımı ayırdı. Parmaklarının merkezime srtndğn hissettim, önce okşadı ve sonra iki parmağını içeri kaydırmadan önce klitorisimin etrafında bir kez, sonra iki kez dolaştı.

Nefesim kesildi, sırtımı kamburlaştırdım, o içeri girip çıkarken tüylerim diken diken oldu, o kadar ıslanmıştım ki uyarılmamın kalçalarımın aşağı damladığını hissedebiliyordum, elinin amıma vururken çıkardığı şapırtı seslerini duyabiliyordum. Sıcaklık iimin derinliklerinde toplanırken onun etrafında kenetlendim. Sonra parmakları kaydı ve yerini daha yumuşak bir şeye bıraktı. Aşağı baktım ve bıçağın kabzasının yavaşça içeri kaydığını gördüm, sapın pürüzsüz çıkıntılarının neredeyse bıçağı kadar derine indiğini hissettim.

Yavaşça geri getirdiğinde titredim. "İşte bu, işte benim kızım. Merak etme, sadece biraz ıslatmak istedim. İşte, şimdi benim için tutabilirsin." enemi tuttu. İtaatkr bir şekilde ağızımı açtım ve kabzayı dişlerimin arasına yerleştirdi. Dilim bıçağın üzerinde gezinirken kendi tadımı alabiliyordum. Neredeyse dşryordum ama Emery onu tekrar yerine koydu.

" orada tut, sakın düşürme."

Emery kalçalarımın tutup beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayınca kıpırdamaya cesaret edemedim. Aynada kendimi görebiliyordum, bir dirseğimin üzerinde, sakat kolumu altıma almıştım. Arkamdaki adamla göz göze geldim, kafatası maskesi gülümsüyordu, gözleri alaycıydı. Kötü omzumu ovuşturdu. "Buna dikkat edeceğim," diye fısıldadı. Endişesi bakışlarındaki sıcaklıkla rtşmyordu. Yüzümdeki endişeyi okumuş olmalı ki, "Seni asla incitmeyeceğime yemin ettim Evey ve bunda ciddiye. Ama bu gece için bu bir yalan gibi görünecek. Sert olacağım ama senin veremeyeceğın bir şeyi almayacağım. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Beni biraz daha açtı. "Güzel. şimdi seni ilk gördüğümden beri yapmak için can attığım gibi sana tapmamı izle."

Arkamda bir sandalye getirdi. Oturdu ve gözümü kırptığımı maskesi kayboldu. Elleri kalçalarımı kavradı ve üzerime doğru nefes alarak beni titretti.

Dilinin klitorisime srtndğn hissettim ve neredeyse bıçağı dşryordum. Aynada yüzüm buruştu, boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı.

kabzasına kadar. Dilini içimde gezdiriyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi klitorisimi emiyor ve döndürüyordu. Vücudum gerildi ve zonkladı, içimdeki ısı kıvrıldı ve ağrıyı dayanılmaz hale getirdi.

O beni tutarken inledim, altımdaki elim yumruk şeklinde sıkılmıştı, diğer elim ise çekilmeye çalışır gibi masayı tırmalıyordu ama o beni hemen geri çekti. Aynada acı çekiyormuş gibi görünüyordum ama hiç de öyle değildim. Kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyor, durmaması için sessizce yalvarıyordum.

Sonra dili içime daldı -bir kez, sonra iki kez- ve ben paramparça oldum. Titreyerek boşaldım, boğazımı yırtan bir çığlık attım. Bıçak masaya çarptı ve orgazmım arttıkça çığlığa dönüşen haykırışımı serbest bıraktım.

Ayağa kalkmak için sandalyeyi geriye itti ve pantolonunun fermuarını açtı. Zaten kaya gibi sert olan sikini içime sokmadan önce bana sürttü.

"Oh, lanet olsun, seni hissedebiliyorum, bebeğim. Geldiğini hissedebiliyorum." İnledi, hemen içime girmeye başladı, sert ve hızlı bir şekilde itti, kendini tutamadı. Sadece kısa bir süre durakladı ve üzerime uzanıp bıçağı aldı, bıçağı tahtaya sapladı. "Al şunu," diye emretti.

Uzanıp onu yakaladım ve sıkıca tuttum.

Emery'nin kalçaları kıcıma vurdukça, vücudum masanın üzerinde kayarken yanağım tahtaya sürtünüyordu. İçimden yükselen inleme ve sızlanma çığlıklarına engel olamayınca dişlerimi sıktım. Masa sallanırken Emery boyun eğmedi. Saçlarımı tuttu, yumruğunun içinde döndürdü, eli beni kaldırdı, böylece beni becerişini izleyebildim.

Sonunda içime boşalana kadar birkaç kez daha itti, üzerime eğilip nefesini sırtıma verirken ondan gırtlaktan bir ses geldi.

"Evee... Evee. Tanrım, cennet gibi hissediyorsun," dedi yavaşlarken nefesleri arasında. Sırtımı öptü, dişleri tenimi sıyrıyordu. O saçımı bırakırken ben de bıçağı bıraktım. Bir süre öyle kaldık, sadece birlikte nefes aldık, ta ki o üzerimden kalkana ve ben dirseğimin üzerinde doğrulana kadar.

Aynadaki bakışlarını bir kez daha yakalamak, yüzünü görmek, gülümsediğini görmek ve ben de gülümseyebilmek için başımı kaldırdım.

Kafamı kaldırıp baktığımda donup kaldım, kanım dondu, çünkü onun yerine kafatası suratlı hayaletimle karşılaşmışım.

Başını eğip bıçağı tutarak bana gülümsedi. "Mutlu yıllar bebeğim," diye tısladı. Ve etrafımızda oturan iskeletleri gördüm, üzerindeki flama kana bulanmış yemek masasının etrafında.

Bir ılık attım ve bıçağı savuşturmak için dehşet içinde kolumu havaya kaldırıarak döndüm. Emery'nin göğsüne vurdum ve acıdan çok şaşkınlıkla homurdandı.

Görüntü dağıldı ve karanlık geri geldi. Yine kilisenin içindeki odadaydım ve stmde Emery kendisi gibi görünüyordu.

"Eve?"

Dudağıım titredi. Gğslerimde ve şakaklarımda oluşan ter salarıımı ıslattı. Korkmuş gibi görünüyor olmalıydım çünkü ellerini yüzümün iki yanına koydu, yüz ifadesi endişeliydi. "şşş, sorun yok bebeğıim, ne oldu?"

"Ben-ben gördüm..." Titreyen bir elle aynayı işaret ettim.

"Yine... diğeri beni mi gördün?"

Başımı salladım.

Başparmakları tenimde gezindi. "Sorun yok." Masanın kenarına oturmam için beni yukarı çekti. "Hey, bana bak." Bakışlarına karşılık verdim ve şimdi ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum. "Ben o değılim. Ben buradayım. O gerçek değıl."

"Kız kardeşin gibi mi?"

Çok uzun zamandır onu elinde tutuyordu. Ve şimdi onun neler yaşadığını anlıyordum. Söylediklerim için pişmanlık duymaya başlamıştım ki, onda bir atağı tetikleyebileceğıimden endişelendim.

Gözlerini kapattı ve başını eğışinden onunla konuştuğunu anladım. Kahretsin, neden bunu söylemek zorundaydım ki? Daha iyi bilmeliydim.

Başını salladı. Gözlerini açtığında beni net bir şekilde gördüğünü söyleyebilirdim; öfke, panik ya da şeytanlarının yükselişinden eser yoktu.

"Aynen . Kız kardeşim gibi."

Ona zgn bir ifade takındım. "Emery, zr dilerim."

"Hayır. Haklısın. Kabul etmesi zor olsa da. Çünkü hayatta olmama rağmen benim bir versiyonumu görüyorsun. Ayrıca, uzun kız kardeşim gibi davranmıyor." Alnını benimkine bastırdı. "Hayaletlerimizle birlikte savaşacağıız. Hayalet olmayan hayaletlerle. Sadece kafamızdaki kötü şeyler."

Derin bir nefes aldım ve elimi kaldırıarak ağızının üzerindeki yara izini takip ettim. Eğılerek önce yara izini, sonra dudaklarını öptüm.

Onlara karşı, "Birlikte" diye fısıldadı.

CH6PHER SİàHEEN

Küvette dizlerimi kucaklayarak oturdum. Kolum biraz ağrıyordu ama sıcak su kaslarımda cennet gibi bir his yaratıyor, Emery'nin benim için yaktığı birkaç mum dışında karanlıkta kalan banyonun soğuşuna karşı beni ısıtıyordu.

Gölgeler duvarlarda ve tavan boyunca dans ediyor, küçük ışık sessizlikte titriyor, su damlaları ve ara sıra geçen bir arabanın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Banyonun arka tarafında dar bir pencere vardı ve camın ortasında sokaktan gelen loş ışığın süzölldüğü ince bir çatlak vardı. Tavandaki ışık sönmüştü ve yeni bir ampul takılması gerekiyordu. Emery onu daha sonra tamir edeceğini söyledi ve yerine mutfakta mumlar buldu.

Gözlerim kapıya kaydı. Bana banyo yaptırdıktan sonra yeni kıyafetler ve birkaç şey daha almak için aşağı inmişti. Yalnız kalma fikri hoşuma gitmemişti ama hemen döneceğine ve odaya gizlice giren birini görürse çok üzüleceğine söz vermişti.

Mesele sadece gerçek insanlar değildi, yalnız kalmaktan korktuğum şey onun hayaletiydi. Geri döndüğünde, görmek istediğim Emery olmayabileceğinden korkuyordum.

Bakışlarım lavabonun üzerindeki aynaya kaydı. Yansımada sadece gölgeler oynuyordu, yüzler değil.

Aşağı baktım, hâlâ onu orada görmekten korkuyordum. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım, bedenimi açtım ve kendimi arkama yaslanmaya zorladım.

Ağrım vardı, bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Ama acı üzücü değildi, iyi hissettiriyordu. Vücudum hala zonkluyordu, hala daha fazlası için ağrıyordu.

Emery beni masaya yatırdıktan sonra, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp beni kanepeye yatırmadan önce kendime gelmem için bana biraz zaman tanıdı. Beni kucağına çekti, sırtım ona dönüktü, elleri her yerime dokunuyordu, hâlâ bana açlık duyuyordu. Karşı koymadan teslim olmuşum, ona doğru eğilmişim, göğüslerimi avuçlayıp sıktıktan sonra yoğururken başım omzundaydı.

"Çok mükemmelsin, Evey. O kadar mükemmelsin ki," diye fısıldadı, elinin göğüs kafesimden aşağı kaymasına izin vermeden önce bir göğsümü tekrar sıktı. Ceketinden bir çift eldiven çıkarıp giydi, eldivenleri giyerken benimle oynama fikri hoşuna gitmişti. Elini karnımdan aşağıya kaydırды, bacaklarım onun kalçalarına binmiş, birbirinden uzak duruyordu. Parmaklarının amımın üzerinde kaydığını hissettiğimde ürperdim, ağrıyan sıcaklık karnımın alt kısmında tekrar kıvrılmaya başlamıştı. Bir parmağını içime daldırıp diğerini çıkardı ve daha önce ondan kalanlarla birlikte içimdeki sıcaklığı da çekti.

Diğer eliyle beni tekrar yoğururken parmağını içimde kaydırды ve bu beni inletmek için yeterliydi. Göğsümdeki eli boğazıma kadar kayarak hafifçe sıktı. Beni kaldırıp pantolonunu indirdiğinde, sikiinin merkezime doğru bastırдыğını hissettim, hala ilk başladığımızdaki kadar sertti.

"Sana tekrar sahip olmalıyım Evey, duramıyorum amına koyayım," dedi o alçak, hırıltılı sesiyle.

Birkaç santim içeri girdi, sonra geri çekildi, içime itmeden önce bunu birkaç kez yaptı, beni o kadar derine doldurdu ki bir çığlık attım.

Sanki bu çığlık onu tetiklemiş gibi, boğazımdaki elini ağzımın üzerine itti ve ele geçirilmiş bir adam gibi vahşice içime pompaladı, kalçalarını kaldırırken beni aşağıya doğru zorladı, bacağımdaki eli onu sıkıca kavradı ve yerinde tuttu.

İlk seferinde olduğu gibi teslim oldum, direnmeden beni almasına izin verdim, ruhum bedenimden ayrılana kadar içime girmesini istedim.

Hızla beni tekrar kaldırdı ve kanepenin üzerinde dizlerimin üzerine çöktürdü, ağırlığı üzerimdeydi, eli hala ağzımdaydı ve şimdi çenemi kavriyordu. Onun avucunda bir oyuncak bebek gibi hissediyordum, beni yıldızları görene kadar becerirken istediğı şekilde çekiyor ve eğiyordum.

Tekrar içime boşaldığında, vücudu bana karşı sarsıldı, kulağıma alçak bir inilti geldi. Ve bir saniye bile geçmeden, "Sıradaki yer, bebeğim?" dedi.

Eli ağızımdan çekilirken, "Gerçekten açsın," diye nefes aldım.

Kahkahası sırtımda titreşti. "Senin için mi? Evet." Eli tekrar boğazımda dolaştı. "Seni kaybettiğimden beri buna ihtiyacım var, çok uzun zaman oldu."

İtiraz etmedim. Üzerimden çekildi, yere düşebilmem için kayarak çıktı, sonra durakladı.

"Oh, Eve."

Sesi beni de duraksattı. "var?" "Ah, bebeğim, özür dilerim."

Ona bakmak için döndüm ve gözlerim elindeki sikini görmek için aşağı döndü. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Çok heyecanlandım ve herhalde... göremiyorsunuz ama kan var."

Neden bilmiyorum ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Elimi bacaklarıma arasına sokup çıkardım ama kırmızı ışıktaki hiçbir şey göremedim.

"Emin misin?"

"Çok fazla değil." Koltuktan kalktı ve yukarıdaki ışığı açtı, neyse ki çok güçlü değildi, sadece yumuşak sarı ışık vardı. Geri döndü ve şaftındaki küçük kan tellerini gördüm. Onları nasıl gördüğünü merak ettim, sonra normal bir insandan çok daha iyi görebildiğini hatırladım.

Utanmış hissederek usulca küfrettim. "Benim için de uzun zaman oldu ve sen büyük bir adamsın. Sen de..." O biliyordu. Eve döndüğümüzden beri ilk kez biraz sert davranmıştı. Ya da belki seks bir şekilde adet dönemimi tetiklemiştir. Belki de...

Ne diyeceğimi bilemedim ama Emery'nin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Her ne düşünüyorsa, yüz ifadesi ciddileşti. Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Açgözlülük ettim. Ve düşünmedim." Sesi kendine kızgın geliyordu. Alnımdan öptü ve sonra beni banyoya götürdü.

Oradan mumları getirdi ve banyomu hazırladı. Bittiğinde mutlu bir şekilde suya girdim.

"Söz veriyorum, sonra devam edeceğiz," dedim dizlerime sarılarak.

"Söz veriyorum. Bu gece ve ondan sonraki birçok gece bizim olacak. Endişelenmiyorum."

O gitti ve ben kendimi temizlemeye zahmet etmedim; sadece rahatlamaya çalıştım.

Şimdi, sırtüstü uzanmış, gözlerim kapalı, suyun içine daha da kaymışım. Şimdiden, sessizliğin ve sıcaklığın beni uykuya sürüklediğini hissedebiliyordum.

Sakin uyuma, suda asla uyuma, dedi küçük bir ses.

Birisi bana bunu söylemişti ama kim olduğunu hatırlayamadım.

Ama su çok iyi geldi ve bir an için gözlerimi dinlendirmek istedim.

Damla

.

Damla

.

Su önce göğüslerime, sonra boynuma vurdu. Yükseliyordu. Durgunluk gitmişti, önce küçük turlar, sonra su yüzümün üzerine çıktıkça tam teşekküllü bir akıntı.

Gözlerimi açtım ve suyun yüzeyinin üzerimde dalgalandığını görebiliyordum. Üstümde birinin durduğunu gördüm.

Bulanık, çarpık yüzlü, yüksek bir adam bana gülümsüyordu.

İyi hissettiriyor, değil mi? Sözleri yumuşak bir yankı gibi suyun içinde bir şekilde duyulabiliyordu. *Uzaklara sürüklenip bana katılabilirsin ve asla ayrı kalmayız.* Bana doğru eğildi, hayalet olduğumu biliyordum ama hareket edemiyordum. Başını eğdi ve hemen arkasında duran başka birinin gölgesini görebiliyordum. *Ama önce...* sözleri daha da yükseldi. Nehrini gibi.

İtiraf et.

Bir el beni tuttu ve sudan çıkardı.

Nefes nefese kaldım ve Emery'nin küvetin yanında çömelmiş, beni tuttuğunu ve telaşlı görüldüğünü gördüm.

"Sen iyi misin? Tanrım, bir an için beni korkuttun, tatlım. Uyuyakalmadın, değil mi? Küvette uyumaman gerektiğini biliyorsun."

Göz kırptım. Hiç düşünmeden kolunu tuttum ve sıkıca kavradım. O gerçektir, buradaydı. Olmak zorundaydı. Sadece tekrar kaydım. Hepsisi bu kadardı.

"Emery," dedim. "Ben... Uyuyakalmış olmalıyım."

Beni inceledi, sarı gözleri endişeyle karardı. Omzumdaki eli kafatasımın arkasını kavramak için hareket etti. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama çenesi sıkıca kenetlenmişti. Bunun bir soru olduğuna dair bir his vardı içimde. Solup gidene kadar aramızda asılı kalan bir soru.

Yüzümdeki ıslak saçları taradı. "Sana Andrea'nın getirdiği kıyafetlerden aldım," dedi. Sesindeki gerginliği hâlâ duyabiliyordum. "Acıkmışsındır diye sana biraz su ve atıştırmalık da getirdim."

Büyük bir çantadan temiz bir kalıp sabun ve el bezi ile Çampuan ve saç kremi çıkarıp küvetin yanına koyarken "TeÇekkür ederim" diye mırıldandım, sonra bir saç fırçası, bir havlu ve Andrea'nın bana aldığı diğer birkaç Çeyi alıp tezğâhın üzerine koydu.

Yanıma gelip küvetin yanında diz çöktüğünde daha dik oturdum. Siyah gömleğinin kollarını sıvadı, sonra sabun kalıbını ve bezi suya daldırdı.

Bezi sabunla köpürttükten sonra kolyesine dikkat ederek omuzlarımı ve köprücük kemiğimi yıkamaya başladığında gözlerim onu hiç bırakmadı. İkimiz de kendimi temizleyebileceğimi bilmemize rağmen şikâyet etmedim. Hoşuna gittiği belliydi. Ben de onun ağır ellerini üzerimde hissetmekten hoşlanıyordum.

"Lena'yı kontrol ettin mi?" Boynumu yıkayabilmek için saçımı tutup kenara koyarken sordum. İyi olduğundan ve beni aramak için uyanmadığından emin olmak istedim.

Ellerinin hareket ettiği yere odaklanmış olan gözleri, tekrar bedenime odaklanmadan önce bana baktı. "Hâlâ uyuyor." Göğüslerime doğru ilerledi, önce birini sonra diğerini köpürttü, başparmağı meme uçlarımin etrafında dolaşarak onları sıkılaştırdı. Onları duruladığında, yine o aç bakışı görebiliyordum. "Ayağa kalk," dedi, "böylece geri kalanını da alabileyim, bebeğim."

Yüzümde büyüyen sırıtmayı gizlemek için dudağımı ısırarak ona baktım. Küvetin kenarını kavradım ve sudan çıktım, sonra ayağa kalkıp onunla yüzleşmek için döndüm.

Bakışları beni içine çekerek aşağı doğru kaydı. Bezi suya daldırırken, daha fazla sabun sürerken, sonra kalçalarımı, uyluklarımı yıkarken soğukkanlılığını korumak için savaşıırken içindeki gerginliği görebiliyordum...

İç kalçalarım geldiğinde bezi bıraktı. Ben tepki veremedem bacaklarımı kavradı ve kendini daha da yaklaştırmak yüzünü bacaklarımın arasına getirdi. Sıcak ağzını üzerimde hissettim, dili yavaşça klitorisime doğru kayarak beni nefessiz bıraktı, elim refleksle omzunu kavradı.

"Tatlı tadına doyamıyorum," diye fısıldadı bana karşı. Dili yine yavaş ve işkenceli bir şekilde içimde gezindi. Beni tekrar yalamak için geri dönmeden önce iç uyluğumu ısırmak için kısa bir süre hareket etti ve bacaklarımı daha fazla açmam için beni ikna etti.

Omzundaki elim boynuna ve yüzüne doğru ilerledi, sonra da saçlarını kavradım. Kalçalarımı döndürdüm ve o da benimle birlikte hareket etti.

Başımı geri kaldırılabiliirdim ama onu izlemek istiyordum. Emery'nin önümde diz çöküşünü, diliyle bana bir kez daha tapınışını izlemek.

Bu sefer dayanılmaz bir şekilde yavaşladı, içimdeki sıcaklığı bir kez daha çekti. Bacaklarım titremeye başladı ve yere yığılmaktan korktum.

"Lütfen Emery, daha hızlı," diye yalvardım, kalçalarımı tekrar yuvarlayarak.

Eli kalçalarımın yukarı kayarak kırımını kavradı. Dili etrafımda dönüyordu ve ben kalçalarımı oynatıyordum.

"Nasıl istersen, bebeğim."

Daha hızlı gitti ve kalçalarımı tekrar ona doğru yuvarladım. Onu izlerken tüylerim diken diken oldu ve o beni yuttukça sıcaklığın daha da sıkılaştığını hissettim.

Orgazmın içimde dalgalandığını hissedene kadar ağzımdan küçük çığlıklar kaçtı, beni titretti, dizlerim büküldü.

Emery, ben onun adını haykırana kadar saldırmaya devam ederken beni ayakta tuttu. Sonunda daha fazla dayanamadım ve başını geriye çektim.

Gözlerimiz buluştuğunda nefes nefese ona baktım. Ayağa kalkmadan önce dudaklarını yaladı. Beni kendine çekti, bir kolunu etrafıma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, alt dudağıımı ısırđı, bana kaygan sıcaklığını ve birbirine karışmış kanımı tattırdı.

Ayrıldığımızda başını omzuma doğru çekti. "Benim sıram," diye fısıldadı kulağına.

Hiç tereddüt etmeden beni dikkatlice suyun içine geri götüşdü. Pantolonunun fermuarını açıp sikinin serbest kalmasına yetecek kadar aşağı indirirken gözleri benimkileri yakıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı yukarı kaldırdım, onu almaya hazırdım.

Ama bana izin vermeden önce sudan bir bez ve kanımı sildi. Ancak o zaman ağzımı sikine doğru yönlendirdi, beni yerimde tutmak için eliyle saçlarımı avuçladı.

Onu öptüm, sikinin başını dudaklarımin arasına bastırıp emdim, tısladığını ve sonra küfrettiğini duydum. Daha ileri gidemeyinceye kadar onu ağzımın içine çektim.

"Bana bak," dedi ağzıma sokulurken. Emrettiği gibi yaptım, kontrolü ele geçirirken kirpiklerimin arasından onu izledim. Tutuşunu değıştirdi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi, kalçalarını geri iterek içime pompaladı. Dilimi onun üzerinde kaydırdım ve inledi. "Ağzını aç ve beni al," dedi. Yine istediğini yaptım. Dilim dışarıda, o sikini yumruklayıp hızla pompalarken ağzımı sonuna kadar açtım.

Yüzü gölgeler içindeydi, gözleri karanlıkta parlıyordu. Yüzünün neredeyse çarpıtılmış gibi görünmesi beni ürpertti.

Alçak sesle güldüğünü duyduğumu sandım. Yoksa bu sadece benim kafamda mıydı?

"Çok iyi...iyi bir kız."

Hiç durmadan içime pompalamaya devam etti.

Kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi ama beni sıkıca yerinde tuttuğu için geri çekilmeye cesaret edemedim.

Aleti ağzımda zonklarken, onu tatma sırası bana gelmişti, bir kısmı çenemden boynuma doğru damlıyordu.

"Siktir... siktir, Evey," diye homurdandı.

Ağzımdan kaydı ve ben dudaklarımı yaladım, nabzım kulaklarımdaydı.

"Tanrım, sana doyamıyorum." Hâlâ saçlarımı tutuyordu ve

Başımı geri çekti, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Sonra beni sudan çıkarıp önünde durmam için çekti. Yüzümü tutmak için saçlarımı bıraktı.

"Seni seviyorum, Evey. Her şeyden çok." Alnımı alnına bastırdı. "Ben seninim."

Kafamın içinde başka bir fısıltı duyduğumda gözlerim bu sözlere kapandı.

İtiraf et.

Elimi yukarı çektim, parmaklarımın yüzünün yan tarafını okşamasına izin verdim, yara izlerini hissettim. Onu hissediyordum. "Senin."

CH6PHER SEVENHEEN

EHERY

Eğer bir cennet varsa, tek istediğim buydu.

Eve bana yaslanmıştı, başı omzumdaydı. Kollarım onu sarmış, yakınımnda tutuyordu.

Şöminenin yanında yere oturup küçük alevleri ve kırmızı közleri izledik. Aşağıdaki kırık sıralardan birinden odun alarak yakmak fazla zaman almadı. Oda şimdiden birkaç derece ısınmıştı, Eve'e mi rahat ettirecek kadar. Bir battaniyeyi yere serdim ve pencerenin perdesini çektim, böylece yoldan geçenler buranın hâlâ boş olduğunu düşünebilirdi. Eve'in yanında suyu ve patlamış mısır kasesi vardı ve onun gülümsediğini ve mutlu görüldüğünü her gördüğümde kendimi sersem bir köpek yavrusu gibi hissediyordum. Sanırım bunun gerçek olduğundan emin olmak için kendimi bir düzine kez çimdikledim.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim. Bunu istedim. Bizi zamanda kısa bir süreliğine dondurmak istedim. Ve çirkin, bok dolu geçmişi silmek.

Burası kutsal değildi ama yeterliydi. Hem de . Yine de açgözlü bir piçtim ve bunu da istiyordum.

Onu geri almıştım. O benimdi ve bizi tekrar ayırmaya çalışan herkesi öldüreceğimi biliyordum. Onu benden alanları öldürmek istedim, bu öfke hala önümdeki ateş gibi kaynıyordu.

Hayır. O öfkeyi, o acıyı tekrar hissetmek istemiyordum. Kızım için daha iyi olmalıydım. Eğer onu elimde tutmak istiyorsam.

Eve, ateşi izlerken bana karşı sessiz bir şekilde uzandı. Aklında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum ama burnumu istemedim. Bütün bunları hayal edebiliyordum.

düşündüğü şeyler. Ama endişelenmesini istemiyordum. Her ne ise, kafasındaki hayalet her ne söylüyorsa, onu iyileştirecek, korkularını yok edecektim. Gülümsemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Asla iyileşemeyecek. O da senin gibi kırıldı, diye fısıldadı odanın köşesindeki kız kardeşim. Eve'le birlikte olduğumuz süre boyunca onu görmezden gelmeyi başarmıştım ama sonsuza dek yapamayacağımı biliyordum. Yine de her geçen yavaş yavaş eridiğini biliyordum. O da bunu biliyordu. Kafamın içine girmeye çalışıyordu ama ben ona karşı koydum.

Hala gergin görünüyor. Bir şeyler saklıyor. Ve seni içeri almıyor.
Güldü.

Beni kızdırıp iyi bir şeyi mahvetmeyi Nina'ya bırak. Beni şüpheye düşürüyor.

Eve'e daha sıkı sarıldım ve başımı eğerek omzunu ısırdım. "İyi misin, tatlım?" Yumuşakça söyledim, Nina'nın yanlış olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Başını çevirip bana bakarken gözleri ateşten kaymıştı. Gülümserken bile gözlerindeki endişeyi gördüm. Lanet olsun.

"Ben iyiyim," dedi.

Sadece merak edebilirdim. Ve içimde bilebileceğime dair bir his vardı.

"Bunun için mi endişeleniyorsun?" Elim karnına doğru gitti. İkimiz de P harfini söylemekte zorlanıyorduk, sanki söylemek kötü bir ve söylemek onu doğru yapıyormuş gibi. Henüz bilemiyor olsak bile.

"Sen de mi tahmin ettin?"

Sözlerimi dikkatlice düşündüm ve "Severfalls'da ne yaptıklarını ve senin de bunun bir parçası olduğunu öğrendiğimde, ikiyle ikiyi bir araya zordu" dedim.

Derin bir nefes aldı ve tekrar ateşe döndü. "Evet. Bu konuda endişeliyim. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Daha dikkatli olmalıydım. Hiçbir mazeret yok, o anda bile..."

"Bu benim de kararımdı," dedi. "Seni suçlamıyorum."

"Andrea yardım edebilir," dedim güven verici bir şekilde. "Test edip görebilir. Ben de hemen yanınızda ol."

Kolumu sıktı. "Bunu görmezden gelmemem gerektiğini biliyorum ama... bunu bana onların yaptıklarını hatırlatıyor. Ve bunun doğru olmasından korkuyorum. Pek çok şeyden korkuyorum."

"Ne gibi? Konuş benimle." Onun tüm korkularını silmek istiyordum. Eğer bunu yapabilecek gücüm olsaydı, yapardım.

Kollarımın arasında kıpırdandı, başını eğdi. Düşündüğünü anlayabiliyordum ve hazır olana kadar ona izin verdim. Sonunda, "Tekrar ayrılacağımızı" söyledi.

"Böyle bir şey ," dedim kararlılıkla.

Elinin kolumda titrediğini hissettim. "Korkuyorum..." Başını iki yana salladı. "Fikrini değiştireceksin."

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Ne hakkında fikrimi değiştirdin?" Başını salladı ve titrediğini hissedebiliyordum. "Evee, sorun değil, bana anlatabilirsin."

"Hâlâ o hayali istiyor musun? Gerçekleştirmeye çalıştığımızı? Hala istiyor musun?"

"O güneşli yerde kaybolmaktan mı bahsediyorsun? O zaman evet, bunu her şeyden çok istiyorum," dedim hiç şüphesiz. "Ve tüm bunlar sona erdiğinde. Bize zarar veren o şerefsizlere bunu ödettiğimizde, başladığımız işi bitireceğiz. Başka bir tekne ya da araba bulacağız ya da bizi oraya götürecek lanet bir uçak kaçıracağım."

"Ne olursa olsun mu?"

Gerildim. "Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Şüphe ediyordu. Ve bunun ne kadarının zihnindeki görsel ikizim yüzünden olduğunu merak ediyordum. Keşke kafasının içine girip onu bir güzel pataklayabilseydim ve onu sonsuza dek susturabilseydim.

Evee'mi korkutuyordu ve bunu ödemesi gerekiyordu.

Bunun ne kadar çılgınca olduğuna biraz güldüm ve Eve bana komik bir bakış attı. Boğazımı temizledim.

"Senin şeytanların da hâlâ orada," dedi beni inceleyerek. "Onlarla savaşmak ne kadar zamanını alıyor?"

Bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Gülümseyen kadın ve Nina... artık bir ve aynılar."

Gözleri büyüdü, belli ki böyle bir yanıt beklemiyordu. "Bu korkunç olmalı. Şimdi her şeyi daha da mı kötüleştiriyor... onun..."

Başımı salladım. "Bazen. Ama onunla gün be gün savaşıyorum."

Bu onu biraz da rahatlatmış gibiydi. "Kendini tamamen kırılmaktan nasıl korudun?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Ama bana geldiğinde, St. Agnes'te bana yardım etmeye çalıştığında, ilk kez daha iyi olmaya çalışmak istediğimi biliyorum."

Bana daha da yaklaştı, vücudu benimkine baskı yapıyordu. Gözlerini kapatarak başını çevirdi ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. "Umarım... ben de iyileşebilirim."

"Yapacaksın, tatlım. Güneşte oynayana kadar gerekirse karanlıktan sürünerek çıkacağız. Ve unutabiliriz."

Mırıldandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan uykuya daldı. Zamanın ve mekânın dışında, kötü şeylerin bizi asla bulamayacağı bir yerde olduğumuzu hayal ettim. Güvende ve özgür olduğumuz bir yerde.

CH6PHER EIGHHEEN

Gün aydınlık ve güzeldi.

Yılın bu zamanı için hava sıcaktı ama çok da sıcak değildi. Serin bir esinti vardı, ölü yaprakların bir kısmını topluyor ve onları yere doğru savuruyordu. Ağaçlar hafifçe sallanıyordu ve etrafımdaki toprağın kokusunu alabiliyor, çok uzakta olmayan nehrin alçak gürültüsünü duyabiliyordum.

Kum havuzunda oturup bir kale oluşturmaya çalıştım. Krallığıma zarar vermek isteyen kötü tyrannosaurus rex'e karşı mükemmel bir kale. Kardeşim küçük şehrimi savunmama yardım edeceğine söz vermişti ama etrafıma baktığımda onu hiçbir yerde bulamıyordum, yakındaki ağaç evde bile. Bazen oyun parkımızda tek başıma oynarken o kadar yalnız kalıyordum ki, artık neredeyse hiç gelmiyordu.

Şehrimin etrafına bir hendek yapmaya çalışırken, bir çocuğun kahkaha sesini duyduğumu sandım. Kafamı kaldırdığımda, yakınlardaki salıncakta sallanan birini gördüm. Benim yaşlarımda, gözünde yama olan genç bir kız.

Salıncağın zincirini sıkıca kavrayarak "Merhaba" dediğimde bile bana ters ters baktı. Onu tekrar selamlamaya gittiğimde, iki ikiz çocuk ormandan koşarak çıktı.

"Hiç adil değil Dom," dedi çocuklardan biri, elinde bir nerf silahı tutarken, benzer bir nerf silahını kafasına doğrultmuş olan diğerine bakarak. "Seni ilk ben yakaladım!" Dom sıırttı ve sadece sıyırıp geçen küçük bir köpük mermi fırlattı.

Leslie'nin kafası.

"Çocuklar, bekleyin!" Diğerlerinden daha büyük bir çocuk daha ormandan çıktı. Micheal. Sarı-beyaz saçları kulaklarının üzerinde kıvrılıyordu. Bana baktı ve geçerken başını salladı. "Güzel kale."

İltifatı karşısında kalbim gururla kabardı. Cassidy'nin yanındaki salıncağa gitti ve yavaşça sallanarak onun yanına oturdu.

Daha önce hiç görmediğim çocuklar olsalar bile isimlerini biliyordum, ki bu garip olmalıydı, ama hiçbir şey düşünmedim. Yalnız olmadığım için mutluydum.

"Yardım edebilir miyiz?" diye bir ses geldi arkamdan. Etrafıma baktığımda yüzü heyecandan parlayan Emery'yi ve yanında parmağını emen Nina'yı gördüm. Nina'nın üzerinde küçük, sevimli bir elbise, Emery'nin üzerinde ise dinozorlu bir tişört ve şort vardı.

"Evet!" Mutlu bir şekilde söyledim.

Kalemin etrafındaki hendeği oluşturmaya yardım etmeye başladılar. Micheal ve Cassidy yakınlarda sallanarak onları izlerken, Dom ve Lez birbirlerine ateş etmeye, gülmeye ve ateş çukurunun etrafında birbirlerini kovalamaya devam ettiler.

Çalışırken konuştuk, okuldan ve yaz geldiğinde ne yapmayı planladığımızdan bahsettik.

"Kampa gitmek ve sonra da yüzmek istiyorum," dedi Emery. "Ve Nina'ya bir yılan yakalamak çünkü onları seviyor."

"Yılan değil!" diye bağırdı. "Bir kaplumbağa!"

Emery kıs kıs güldü. "Evet, doğru, bir kaplumbağa."

"Burada kamp yapabilirsiniz!" Yere vurarak iddia ettim. "Ateş yakabilir, hayalet hikayeleri anlatabilir ve kraker yiyebiliriz!"

"Oh, Smores! Smores!" Nina ağladı.

"Nehir de hemen yakınıımızda, sahilde yüzebiliriz," diye ekledim heyecanla. "Ama babam çok açılmayın diyor, yoksa akıntı sizi götürebilir."

Emery sırtıttı. "Ben oldukça iyi bir yüzücüyüm. Korkmam."

Nina gülerek, "Bir köpekbalığı gibi yüzebiliyor," dedi.

Hepimiz güldük, ellerimiz kumun içine girip çıkan köpekbalıklarıymış gibi davrandık.

Biz oynayıp hendeği bitirirken hava kararmaya başlamıştı. Güneşin ışıkları ağaçların arkasına doğru kaymaya başladığında, birinin isimlerimizi söylediğini duyduk.

"İçeri gel!"

Etrafıma bakındım. Küçük bir yokuşun yukarısında, birkaç ağacı geçtikten sonra Andrea'yı gördüm, kendisi gibi görünüyordu, sadece hemşire kıyafeti giymişti. Büyük bir binanın kapısında duruyordu, evimin olduğu yerde olabilirdi ama öyle görünmüyordu. Pencereleer tahtalarla kapatılmıştı ve çatı metalden yapılmıştı.

"İçeri gelin çocuklar, ilaçlarınızı alma zamanı!" Andrea seslendi.

İnlediler. Emery ve Nina kum havuzundan kalktılar, kederli görünüyordılar. Omuzları çökmüş, başları öne eğilmişti.

"İstemiyorum," dedi Nina. "Oynamaya devam etmek istiyorum."

Emery onun elini tuttu. Bana baktı, gözleri parlıyor gibiydi. "Kusura bakmayın. Artık gitmemiz gerekiyor."

Gitmeye başladılar. Kalbim sıkışarak onları izledim.

"Durun, gitmeyin," dedim ayağa kalkarak. Beni duymamış gibiydiler. Eve, Andrea'ya doğru yürümeye devam ettiler.

"Gitme. Gitme!" diye bağırdım. Kum havuzundan tökezleyerek çıktım ve peşlerinden koşmaya başladım.

Çok yavaşım, teker teker evin içinde kayboluyorlardı.

Emery ve Nina içeri girerken arkalarına bakmadılar.

Andrea bana bakıp gülümseyerek karanlık eve doğru dönerken bile koşmaya devam ettim.

Kapı aralığı ben yaklaştıkça büyüyor gibiydi ve onların çığlıklarını duyabiliyordum, çığlıklarını duyabiliyordum.

"Hayır!" Ben ağladım. "Hayır!"

Ben onları içeri kadar takip edemeden Emery kapıda belirdi.

Yetişkin Emery, kafatası suratıyla bana gülümsüyor.

Durmaya çalıştım, ayaklarım kayarken toprak uçuşuyordu. Geri düştüm ve kapıyı kapatarak üzerimde dikilirken sertçe yere kapaklandım. Bana doğru bir adım atarken başını bana doğru eğdi.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak geri çekilmeye çalışırken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Kendimizi kaybettik. Hepimiz içimizde öldük," dedi, sesi birbirine karışan çakıl taşları gibiydi. Çocuklar teker teker yeniden ortaya çıktılar, önce ikizler, sonra Micheal, sonra Cassidy, ama bu kez kendileri gibi görünmüyordılar, sadece bir zamanlar oldukları şeyin hayaletleri gibiydiler, vücutları ince, yüzleri zayıf, gözleri cam gibiydi. "Bak baban bize ne yaptı?" dedi. "Bizi kurtaramadın. Ama onu kurtarabilirdin."

Nina çocukların etrafında oluşturduğu çemberi tamamlamak için kapı aralığından çıktı. O gün depoda hatırladığım gibi görünüyordu. Saçları dökülmüş, solgun ve kemikliydı. Hayatımda gördüğüm en hüzünlü gözlerle bana bakıyordu. Onunla ilk karşılaştığımdaki o yalvaran, korkmuş gözlerle.

"Bizimle birlikte ölmesine izin verdin. Sırrı onunla birlikte gömdün. Onlara ne yaptığını söyle."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Bilmiyordum," diye kekeledim. "O olduğunu bilmiyordum."

"Ama öğrendin."

Başımı salladım ve yüzümü sildim.

"Öğrendin. Ama sessiz kalmayı seçtin." Bir kaplan gibi yavaşça çömeldi. "Bunu sonsuza kadar saklayamazsın. Hem benimle olup hem de yaptığın şeye tutunamazsın."

Hayır. Hayır, ona söyleyemezdim. Kim olduğumu öğrendikten sonra olanlar yeterince kötüydü. Onu ilaçla zehirlediğimi düşünmesi. Ama bu... bu şeytanı geri getirecekti. Bu bizi sonsuza dek değiştirecekti.

O kırılırdı ve ben de onunla birlikte kırılırdım.

"Benimle birlikte olamazsın," diye tekrarladı. "İtiraf edene kadar. Her şey ortaya çıkana ve aramızda hiçbir sır kalmayana kadar. Ne yaptığını söyleyene kadar, aramızda hep bir engel olacak. Her zaman bir yarık olacak. Asla bizden biri olamayacaksınız."

Gözümü kırptım ve çocuklar gitmiş, yerlerine yetişkin halleri gelmişti, yüzleri artık maskelerle kaplıydı.

İtiraf et.

Çılgılık attılar ve Nina gözlerimin önünde çürüdü, toza dönüştü ve rüzgârda savruldu.

Ben de onlarla birlikte çılgılık attım.

Karanlık hiçbir şey kalmayana kadar yaklaştı ve sonra aniden irkilerek uyandım.

Ama beklediğim gibi yatakta Emery'nin yanında uyanmadım. Hâlâ karanlıktı ama üzerimde, hatırladığımdan daha yüksek bir yerden kırmızı bir ışık akıyordu. Yatmadığımı fark etmem bir anımı aldı. Ayaktaydım.

Gözlerimi kırptırdım, yatağı ya da içinde bulunduğumuz odayı andıran herhangi bir şeyi görebilmek umuduyla gölgelerin arasından görmeye çalıştım.

Onun yerine, ayaklar gördüm.

çatlaklar olduğunu fark ettim. Altlarında bir dizi mum vardı.
Toplamda yedi.

Farkına vardığımda onlara bakakaldım. Başımı yukarı kaldırdım ve üzerimde duran azizin gözlerine baktım.

Kilisenin
içindeydim. Buraya
nasıl geldim?

İçimden bir ürperti geçti. Emery'nin bana verdiği tişört ve şortu hâlâ giydiğimi ve ayaklarımın donmaması için çoraplarımı giydiğimi görünce rahatladım. Hiç acı hissetmiyordum, bu da beni kesecek bir şeye basmadığım için şanslı olduğum anlamına geliyordu.

Enkazın etrafından dolaşmaya çalışarak dikkatlice bir adım geri attım. Daha önce odaya dönmem gerekiyordu-

"Ayakkabısız dolaşmak kötü bir fikir gibi görünüyor," dedi solumdan bir ses.

Nefes nefese kaldım ve sıralardan birinde yakınımda oturan birini görmek için etrafıma bakındım. Siluetlerinin arkaya yaslanmış olduğunu ve kollarını sıranın iki yanına uzatmış olduklarını gördüm.

"Leslie?"

Ben göremesem de onun beni emindim. Beni incelerken başını bir tarafa eğdi.

"Uykunda sık sık dolaşıyor musun?" diye sordu.

Yutkundum ve başımı salladım. "Hayır."

Sanki bu sürpriz değilmiş gibi mırıldandı. "Seni yatağına götürmek için dışarı çıkan adamını göreceğimi düşündüm." Kollarını sıranın üzerinden kaydırıp ve öne doğru eğildi. "Ama gelmedi. Aşağıda da yoktu. Odana baktım ve sadece arkadaşının uyuduğunu gördüm... Garip olduğunu düşündüm ve aramaya gittim. Senin ve onun bir yerlerde saklandığınızı düşündüm. Ta ki seni orada öylece dururken bulana kadar."

"Ben... Sanırım uyurgezerdim."

"Bunun için kötü bir yer."

Heykele geri döndüm. "Ben... kötü bir rüya görüyordum."

Bir an sessiz kaldı. Hafif bir tırmalama sesi ve tahta çatırtıları duydum. "Buradaki herkes öyle," dedi. "Kimsenin katılmak istemediği kulübe hoş geldiniz. Arkadaşının bile..."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Lena?"

Bıçağını önündeki sıranın tahtasına saplamasını izledim. "Onun da kötü rüyaları var..." o sessizce dedi. "Ben onu duydum."

inliyordu. Düşündüm ki..." Cümlesini bitirmesini bekledim ama bitirmedi.

Yüzümü tamamen ona döndüm. "Belki de hayalini kurduğu sensindir. Ne de olsa onu korkuttun. Onu incitmekle tehdit ettin." Ağrımaya başladığını hissettiğim kötü koluma sarıldım. "O bunu hak etmiyor. O tanıdığım en iyi insan. O-"

"İyi bir kız mı?"

Çenemi sıkarak gerildim.

Leslie iç çekti. "Evet. Eminim öyledir. Senin gibi biri için fazla iyi."

Başını başka yöne çevirdi ve güldü.

Etrafıma bakındım, çöplerin ve enkazın arasından geçerek daireye dönebileceğim açık bir yol bulmaya çalıştım. Leslie'nin beni izlediğini bilmek bir yana, etrafta nasıl manevra yaptığım bile beni ürkütmeye yetiyordu.

"Rüyada ne gördün?" diye sordu.

Donup kaldım, onu tekrar izledim. Ona hiçbir şekilde onu ve diğerlerini rüyamda gördüğümü söylemeyecektim.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

Başını salladı ama içimden bir ses bana inanmadığını söylüyordu. "İnanırsan, günah çıkarma odası arka tarafta. Gerçi günahlarını dinleyecek bir rahip yok, muhtemelen sadece hayaletler var."

Kafam karışmış bir halde ona ters ters baktım. "Sen neden bahsediyorsun? Neden oraya geri dönmem gereksin ki?"

"Yani açıkça itiraf edebilirsin."

Kanım dondu, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne dedin sen?" Fısıldadım.

Başını bana doğru eğdi. "Bunlar senin sözlerindi. Orada dururken tekrarlayıp durdukların." Heykeli işaret etti. "Oldukça da yüksek sesle. Açıkçası tüyler ürpertici." Ben cevap vermeyince devam , "Bir şey bulmuşsun. Bir sır, ha? Sen bir Martel'sin, bu yüzden sırlarla dolu olduğuna eminim. Bize neler olduğunu bildiğinden şüphem yok. Emery bilmediğine inanıyor. Sanırım Micheal da ikna olabilir. Ama ben senin sözüne güvenmiyorum, Cassidy de güvenmiyor. Dom söylemeyecek ama o akıllıdır, eninde sonunda seni anlayacaktır."

"Bilmiyordum," diye cevap verdim. "Yemin ederim. Bilmiyordum."

Omuz silkti. "Sanırım fark etmez. Sonunda. Micheal Andrea'yı getirdi ve biz onun deli olduğunu düşündük. Yararlı olduğunu kanıtladı ama onu hala affetmedik. Muhtemelen asla da affetmeyeceğiz. Sen de öyle olabilirsin."

Gözlerimi kapattım. "Keşke bilseydim. Sana ve diğerlerine olanları durdurmaya çalışırdım."

Lez homurdandı ama beni yalanlamadı. "Her ne saklıyorsan. Er ya da geç ortaya çıkacağını biliyorum. O zaman Emery seni küçük tatlı meleği olarak görecektir mi merak ediyorum."

Gözlerimi açtığımda korkunç bir korkunun beni ele geçirdiğini hissettim. Dikkatli bir adım atarken yere baktım. Sadece daireye geri dönmek, Emery'nin yanına kıvrılmak ve saklanmak .

Bir adım daha atacaktım ki ayağımın altında sert bir şey hissettim. İrkildim ve tökezledim.

Hareket ettiğini duymamıştım. Sadece Lez dirseğini yakalayıp sıkıca kavradığımda irkildim.

"Sen ne-"

"İhtiyacım olan son şey, ayaklarının camla mahvolmasından benim sorumlu olduğumu düşünen erkek arkadaşının beni öldürmeye kalkışması," dedi sıkıntıyla. "O adamla uğraşmayı ne kadar istesem de, öfkesinin şimdilik bana değil başka bir yere odaklanmasına ihtiyacımız var."

Küçük bir ışığı yaktı ve orta koridora ulaşana kadar bana rehberlik etti.

"Siz ikiniz nerede saklanıyordunuz?" Kilisenin girişine açılan kapılara doğru yürürken Lez sordu. Onları işaret ettim.

"Üst katta, şurada," dedim.

Lez durdu ve bana doğru döndü, yüzümü görebilmek için ışığıyla beni kör etti. "Micheal'ın eski dairesini mi kastediyorsun?"

"Evet."

Güldü. "Ben de onu yeterince kızdırdığımı sanıyordum. Emery altın için gidiyor."

Işığını ittim. "Bir süredir kullanmamış gibi görünüyordu." "Şehre yakın olan diğer evinde kalıyordu. Sanıyoruz ki Bir kadın yüzünden. Yine de insanların evine girip eşyalarını karıştırmamasından hoşlanmıyor. Bu arada, yukarıda bir çakmak görmediniz, değil mi? Onu bıraktığıma eminim."

Ayaklarımın yanından büyük bir şey sekerek geçti ve şaşkınlıkla bir çığlık attım, neredeyse Lez'in üzerine atlıyordum ki Lez kolumdan tutup beni geri çekti.

"Bu muydu-"

"Fare mi?"

Evet."

Çabucak beni koridorun sonuna kadar çekti. "İşte bu yüzden dolaşmana ihtiyacımız yok. Seni kilit altına almak için yeni bir talepte bulunmak zorunda kalabilirim, sırf sen-" Durdu, neredeyse beni ileri doğru uçuruyordu. "Ah, lanet olsun."

Emery girişe açılan kapının hemen önünde durdu. Dışarı çıktı, saçları hala yataktan dağınıktı, pantolonu kemersizdi ve gömleği aceleyle giydiğini belli edecek şekilde kırışmıştı. Lez'i öldürebilecek bir bakışla sabitledi.

"Elini kesmeden önce ondan çekmen için sana iki saniye veriyorum, Lez," diye tehdit etti. "Bir saniye."

Lez beni kavradı ve sırf kavga edebilmek için Emery'nin ikiye kadar saymasına izin vermek istediğini söyleyebilirdim. Emery ikiye kadar sayıp bir adım daha yaklaşıncaya vazgeçti. "Tamam, bunun için ağlama," dedi beni bırakarak. "Onu uyurgezer halde yakaladım."

Emery'nin yanına gittim ve beni kendine çekerek kolunu korumacı bir şekilde etrafıma sardı. "Bu doğru mu?" diye sordu.

Başımı salladım, rüyayı hatırladıkça gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum. "Evet. Bu doğru. Leslie sadece cama basmadığımdan emin olmak istiyordu."

Emery'nin yüzünde tuhaf ama hüzünlü bir ifadenin kaybolmadan önce geçtiğini görmek için tam zamanında baktım. "Öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Yüzümü aradı. Sonra hızla beni kucağına aldı ve kendisine yasladı. Kapıya doğru döndüğünde Lez bir ses çıkararak onu durdurdu.

"Güneş yakında doğacak. Diğerleri uyanacak. Andrea ve Micheal da dönecek. İkinizin kahve ve krep eşliğinde sabah sevişmesi ne kadar hoş olsa da, Micheal sizi yukarıda görürse çılgına döner. Ve ihtiyacımız olan son şey daha fazla drama."

Emery'ye baktım ve elimi omzuna koydum. "Hadi aşağı inelim. Lena'nın benim gittiğimi görünce çıldırmasını istemiyorum. Her zaman sonra geri dönebiliriz," diye kulağına fısıldadım.

Emery iç çekti. "Kahretsin, ama ben... krep yemeyi umuyordum." Lez merdivenlere doğru dönerken homurdandı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

CH6PHER NINEHEEN

"Sana söylüyorum Micheal, beklemekten bıktık. Harekete geçmeliyiz. İhtiyacımız olan tüm bilgiye sahibiz, neden şimdi yapmıyoruz?"

"Beklemekten bıktığını *söylüyorsun*. Ama yanlış zamanda harekete geçerse her şey mahvolabilir Cass."

"Her gardiyan hakkında bilgimiz var. Ne zaman değiştiklerini biliyoruz. Nerede konuşlandıklarını biliyoruz. Birkaç açık pozisyonumuz var" dedi Cassidy.

Micheal, "Emin olmalıyız, kesinlikle olmalıyız," dedi.

"Mesai saatleri dışında birkaç gardiyanı dışarı çıkarmalıyız. Personel sayısını azaltmaya çalışalım," diye önerdi Leslie.

"Bu çok şüphe uyandırıcı olur," diye karşı çıktı Micheal. "Sadece onları değiştirecekler. Muhtemelen yedekleri vardır. Gece geç saatlerde ya da sabah erken saatlerde değişim yaparsak, bu bizim en iyi şansımız olacaktır."

"Zamanımız tükeniyor. Oyalıyorsun," diye tersledi Cassidy.

"Emin olmamız lazım..."

"Hayır, emin olmalısın!"

"Sorumluları ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz? O zaman herkesin istediğimiz yerde olduğundan emin olmalı ve kendimizi de tehlikeye atmamalıyız."

"Bu hepimizin yapmaya hazır olduğunu düşündüğüm bir fedakârlık." "O kadar emin misin?"

"Öyle olduğumu biliyorum!"

Sabahtan beri tartışıyorlardı. Lena ve ben masalardan birinde yan yana oturmuş, yumurta ve tostlarımızı karıştırıyorduk. Lena, bütün gün uyumasına rağmen

Gece hiç de iyi uyumuş gibi görünmüyordu. Gözlerinin altındaki halkaları görebiliyordum. Kendi isteğiyle de olsa hâlâ tutsak olduğu düğünceşinin onu hâlâ strese soktuğunu tahmin ediyordum. Andrea ona tekrar parka gideceklerini, böylece cevapsız aramalara ya da mesajlara cevap verebileceğini söyledi ve diğerlerine iyi olduğumuza dair tekrar güvence verdi. Spontane bir geziye çıktığımız gibi saçma bir hikaye uydurmaya hazırdı.

Bana gelince, kâbusumdan sonra midem düğüm düğüm olduğu için zar zor yemek yiyebiliyordum. Dom'la birlikte bilgisayar istasyonunun yanında duran ve Dom'un Severfalls ve girişinin yakınında erişim sağladığı sokak kameralarının bazı video görüntülerini inceleyen Emery'ye bakmaya devam ettim. Emery kararlı, hatta umutlu görünüyordu. Gözlerimiz her karşılaştığında bana sırtıyor, her zamankinden daha mutlu görünüyordu.

Tekrar tekrar, neden tek kelime etmemem gerektiğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Nina'yla karşılaşmamı neden ona anlatayım? Neden iyi bir şeyi mahvedeyim? Bilmesi gerekmiyordu. Aramızı açacak bir başka kötü şeydi bu. Geçmişte kalmıştı ve biz ilerlemeye çalışıyorduk. Bilmesi gerekmiyordu.

Ama sonra o gölge üzerimde asılı kaldı. Bunu hissedebiliyordum. Kabuslar asla bitmeyecek, suçluluk duygusu asla yok olmayacaktı. Babamın teknesiyle birlikte gitmeye karar verdiğimizden beri bu sırrı aklımdan çıkarmıştım ve öldüğünü düşündüğümde sırrın da onunla birlikte gömüleceğini düşünmüştüm.

Kendime bir süreliğine unutmak ve unutturmak için izin vermişim. Şimdi onun hayaleti sonsuza dek peşimi bırakmayacak, beni hatırlamaya zorlayacaktı.

Ona söylersem ne yapacağını ya da nasıl davranacağını bilmiyordum. Bir olayı tetiklemememin imkânı yoktu. Şu anda kafasında kız kardeşini görmezden gelebiliyor olabilirdi, ama ona söyledikten sonra bu değişecek miydi? Değişir miydi ve ben yine ondan kaçmaya başlar mıydım?

Artık ondan kaçmak ya da saklanmak istemiyordum. Ama gözlerindeki öfkenin bir daha asla bana yöneldiğini görmek istemiyordum. Beni en çok korkutan da buydu - o harap olmuş bakış. O ihanet bakışı. Şeytanların kontrolü ele geçirmesini izlemek.

Dayanamadım. Bir daha olmaz. Şimdi olmaz, her şeyden sonra.

Ve yine de, eğer bunun peşini bırakamazsam, sahip olduğumuz şeyin sarsılmaz olup olmadığını, bana olan sevgisinin bu son, korkunç gerçeğin ötesini görüp göremeyeceğini hep merak edecektim. Diğer taraftan hala kırılmadan çıkabilecek miydik?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Her şey bittiğinde, bu aramızdaki son sır olacaktı. Sadece bunu söyleyecek cesareti bulmam gerekiyordu.

Ve yapabileceğimden emin değildim.

Eğer itiraf edemezsen... birlikte olamayız.

Hayaletimin haklı olabileceğinden korkuyordum. Ama aynı zamanda Emery'nin beni affetmesinin mümkün olmamasından da korkuyordum.

Bir el bileğimi kavradı ve Lena'nın endişeyle bana baktığını görmek için başımı çevirdim. Yere baktım ve tereyağı bıçağımı yumruğumun içinde sıkıca kavradığımı gördüm. Fark etmemiştim bile.

Bir çınlamayla tabağıma düştü ve beni . "İyi misin Eve?" diye sordu.

"Özür dilerim, ben sadece..."

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedi. "Bütün bunlar beni de etkilemeye başladı. Şu anda nerede olduğunu hayal bile edemiyorum." Diğerlerine bir attı. "En azından düne göre biraz daha iyi hissediyorum. Dışarı çıkmak güzel olurdu ama izin vereceklerini sanmıyorum, en azından hava kararana kadar."

Dün gece bodrumdan çıkma şansım olduğunu ve onun çıkmadığını bildiğim için suçluluk duygum daha da derinleşti. Arkadaşım burada mahsur kalmıştı ve bu benim hatamdı.

Her şey benim hatamdı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım.

Sırtımı okşadı. "Her şey girecek." Gözlerimi kapattım. Keşke ona inanabilseydim.

"Bugün nasılsınız kızlar?" diye sordu diğer tarafımdan Andrea'nın sesi.

Gözlerimi açtım ve onun bana gülümsediğini gördüm.

Ben yanıt vermeyince Lena, "İdare ediyoruz," diye cevap verdi. "Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacımız var."

Andrea Lena'ya baktı. "Bence bu da iyi olur. Bir Geyler . Belki bu gece, gerçi yağmur ya da kar yağabileceğini duydum." Tekrar bana döndü. "Seni bir dakikalığına ödünç alabileceğimi umuyordum Eve."

Gözlerimi Lena'ya kilitledim, o da sadece omuz silkti. Sandalyemi geri çektim ve Andrea'yı odasına kadar takip etmeden önce Lena'nın omzunu sıkarak ayağa kalktım. Emery'ye baktım, o da bana doğru baktı ve ben içeri girmeden önce güven verici bir şekilde başını salladı.

Ben yatağın yanında dururken Andrea kapıyı arkamızdan kapattı. "Kendini iyi hissediyor musun Eve? Ağrın var mı? Rahatsızlık?"

Başımı salladım.

"Peki ya kolun?"

"Hâlâ biraz ağrıyor ama kompresi kullandıktan sonra çok daha iyi oldu," dedim.

Kolumu test etti ve belli bir şekilde büktüğümde hâlâ acıdığını ama önceki günkü kadar kötü olmadığını gördüm. Andrea, "Hızlı iyileşiyorsun, bu iyi," diye yorum yaptı. Nabzımı kontrol ederek beni inceledi. "Başka sorun yok mu? Mide bulantısı? Baş dönmesi?"

"Bazen midem bulanıyor," diye itiraf ettim.

Bileğimi bıraktı. "Sorun değil." Ellerini birbirine kenetledi ve beni dikkatle izledi. "Sana daha kişisel bir soru soracağım ve cevap vermekten çekiniyorsan sorun değil, ama yardım etmek için burada olduğumu bil. Henüz adet görmedin mi?"

Onun önünde yer değiştirdim. "Hayır," diye cevap verdim. "Dün gece belki başlar diye düşündüm ama... şimdi hiçbir şey yok."

"Ne kadar geç kaldın?"

Gözlerimi kapattım. "Birkaç hafta kadar. Olabileceğimi biliyorum... Severfalls'un ne yaptığını biliyorum ve deneylerinde yer almış olabileceğimi de biliyorum. Kafamda o kadar çok şey vardı ki, bunun da bir olasılık olduğunu düşünmek istemedim..."

"Korkuyorsun ve bu tamamen kabul edilebilir bir şey," dedi. "Ama test edip emin olmalıyız. Şimdi bilmek daha iyi, böylece ilerleyebilirsin, değil mi?"

İnkâr etmeye devam edemezdim, ne kadar korkarsam korkayım ertelemeye devam edemezdim.

Andrea elini koluma koydu. "Ne olursa olsun, sana yardım edeceğime yemin ettim Eve. Neye karar verirsen ver, bunu başaracağız."

Muayene odasına geçerken dudağımı ısırdım. Döndüğünde bana bir hamilelik testi uzattı. "İstemiyorsan şimdi yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, yapmalıyım," dedim tereddüt etmeden. "Bu işi bir an önce bitirmeliyim."

Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Tuvaletin nerede olduğunu biliyorsun. Konuşmak istersen sonra burada olacağım."

Testi elimde tutarken odadan çıktım. Dışarıda, ortak salonda, Emery de dahil olmak üzere Lena dışında herkesin ortadan kaybolduğunu fark ettim ama garajdan gelen sesleri duyabiliyordum. Bir arabanın kapısı çarparak kapanırken Micheal'ın daha sonra geleceğini söylediğini duydum.

Koridordan banyoya doğru kaydım. Kapıya geldiğimde ışığın zaten açık olduğunu gördüm. İçeri baktım ve kapı aralığında donakaldım. Emery içerideydi, arka taraftaki duşun kapısına yaslanmıştı.

"Hey," dedim
şaşkınlıkla. Bana
gülümsedi.

Bir bakıma onun burada olmasına sevinmişim. İçeri girip kapıyı kapattım, sonra iki bölmeden birine yöneldim ve kendimi içeri kapattım. Emery'nin gölgesinin altımdan geçtiğini ve durağımın önünde durduğunu gördüm. Derin bir nefes aldım.

"İşte geliyor," dedim.

Bir dakika sonra tezgâhın önündeydim, tezgâhın üzerine serilmiş plastik şeride bakıyordum, kalbim hafifçe çarpıyordu. Emery kapının yanında beklerken tek kelime etmedi.

Kendime sarıldım, biraz titriyordum ama sadece soğuktan değil. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedim.

"Ben buradayım," dedi.

Titrek bir nefes aldım. "Biliyorum. Bunu sensiz yapamazdım. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalsaydım..."

"Bu fırtınayı atlatacağız," diye fısıldadı.

Yukarıdaki ışıklardan biri titreyerek bakışlarımı çekti. Yukarı baktım, sonra aynadaki yansıma döndüm. Solgun görünüyordum, neredeyse hayalet gibiydim. Çelimsiz. Saçlarım uçlarından ayrılıyordu ve parmaklarımın etrafında ısırıldığım yerde kurumuş kan vardı.

Kollarımda benim gibi görünen bir çocuk hayal ettim; deforme olmuş bir çocuk. Bu görüntü midemi bulandırdı, içimi bir bulantı dalgası kapladı.

Ama Emery'nin olacaktı. Ya onun gibi güzel olsaydı? Belki o zaman midem kaldırabilirdi.

Bekledim, bir ileri bir geri volta attım. Süre dolduğunda kendimi bakmaya zorladım.

Lütfen... Lütfen...

Şeride baktım... ve silik küçük artı işaretinin gözümü kamaştırdığını görebiliyordum

Ben.

"Olumlu."

Konuşan ben miydim yoksa Emery miydi bilmiyorum ama fark etmedi. A Sessiz bir dalga üzerime çöktü. Önce sadece korkunç gerçeklik, ama aynı zamanda Severfalls'daki o kabusların sadece kabus olmadığını bilmek. O şeytani pislikler biliyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatmasını ve beni kollarına çekmesini umarak ona döndüm. Onun yerine, onu hâlâ kapının yanında buldum. Bana bakışları soğuktu. Uzaktaydı.

Kalbim sıkıştı. "Emery?"

Kapıya gitmek için bana sırtını döndü. "Bu utanç verici. Ama hâlâ işleri yoluna koyabilirsin Eve," dedi alçak, doğal olmayan bir sesle. "Bunu düzeltmek için hâlâ vaktin var."

"Ben... anlamıyorum." Kapıyı açmaya gitti. "Emery, beni bırakma."

Bir an için durdu. "Sır saklıyorsun." Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü ve bir çığlık boğazımı yırttı. Gözlerinin yerinde kara delikler ve çarpık, çürüyen bir gülümseme bana baktı. "İtiraf et," diye tısladı.

Kapıdan çıkmıştı ve çığlık dudaklarımın arasından kayıp gitti. Kendimi kapıya doğru attım ve koridoru boş bulduğumda paniğe kapıldım.

"Eve? Eve!" Birinin seslendiğini duydum. Ama kim olduğunu görmek için bakmadım. Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum ve kayıyordum... kayıyordum.

Koştum.

Koridordan aşağı koştum, çift kapıdan geçtim ve kiliseye giden merdivenleri hızla çıktım. Kapıların geri çarpıldığını ve adımın tekrar soylandığını duydum. Emery'nin bana bağırان sesini duydum.

Koridordan aşağı koştum ve onun sahanlığa çıktığını gördüm. Köşedeki kapıya yöneldim ve kapıyı kırarak açtım.

Serin bir rüzgâr çarptı yüzüme. Kalın mavi-gri bulutların güneşi örttüğünü gördüm. Bahçeyi hızla geçip mezarlığa girdim, mezar taşlarının ve bir sıra bükülmüş ağacın yanından geçtim. Aşırı büyümüş, yaprak dökmeyen büyük bir ağaç gördüm ve kalın dallarının bir tarafının altında bir açıklık olduğunu fark ettim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve çamın altına süründüm, ağır bir elin bileğimi kavradığını hissettiğimde çığlık attım.

Tekme attım ve el bıraktığında şaşırdım. Kendimi bir dalın altına kaydurdum ve sırtımı gövdeye vurdum.

Nefes nefese kaldım ve dizlerimi göğsüme çektim. Onu görmedim ama yakınlarda olması gerektiğini biliyordum.

"Eve!" dedi. "Sorun yok, tatlım. Ben buradayım."

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. O yüzü görmemeye, kontrolümü kaybetmemeye çalıştım.

Yine de tek duyabildiğim kafamın içinde bağırان o tek kelimeydi.

İtiraf et.

* * *

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Saatler sürmüş olabilir. Gökyüzü kararmıştı ve ben donuyordum. Bir noktada, onu engellemeye çalışmayı bıraktım ve sadece dinledim.

Birkaç kez, usulca yalvararak beni dışarı çıkarmaya çalıştı. Sonunda Andrea ile alçak sesle fısıldayarak konuştuğunu duydum. O da benimle konuşmaya çalıştı ama ben kımıldamadım.

Yanına bir battaniye koydu ama almak için kıpırdamadım. Beni çekip çıkaracağını söyleyip duruyordu ama Andrea her seferinde onu uyardı.

"Onu sadece daha fazla korkutacaksın," dedi. "Ona biraz zaman ver." "Orada donacak," diye tersledi adam.

Andrea, "Ona biraz zaman verin," diye cevap verdi.

Sonunda ondan gitmesini istedi ve o da gitti. Yalnız başımıza, uzun bir süre sessizce oturduk.

Sonsuza kadar böyle kalamazdım. Ama onunla yüzleşmek beni korkutuyordu.

O yakınlarda yer değiştirirken yaprakların çıtırdadığını duydum. "Bebeğim, korktuğunu biliyorum. Ama gerçekten beni korkutuyorsun. Benimle konuşmayacak mısın?"

Yüzümü dizime bastırdım, kelimeleri bulamıyordum.

Yavaşça nefes verişini duydum. Tekrar konuşmadan önce bir an sessiz kaldı.

"Biliyor musun, St. Agnes'a geldiğinde daha iyi olmam için bana ilham verdin. Sadece yanımda *olmanı* istemedim, sen *olmak* istedim. Sen her şeydin. Kendinden çok emindin, çok parlaktın, çok güzeldin. Çok cesurdun. Tıpkı senin gibi olmak istedim.

Sen gelmeden önce, birden fazla kez her şeyi bitirmeyi düşünmüştüm. Ama sen beni her gün devam etmeye ikna ettin. Hepsi senin sayende oldu Eve."

Yumruğumu sıktım.

"Sen tanıdığım en güçlü, en cesur insansın," diye devam etti. "Sen tanıdığım en iyi insansın. Ve... eğer olanları geri alabilseydim, bunun hiç yaşanmaması, seni asla böyle korkutmamam anlamına gelseydi alırdım. Seni asla böyle incitmezdim."

Gözlerimi kırpıtım ve gözyaşlarım aktı. "Özür dilerim Eve."

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Ve artık ne düşündüğümün ya da hissettiğimin bir önemi olmadığını fark ettim.

Bilmeye hakkı vardı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi ağaçtan kurtardım. Bacaklarım kaskatı kesilmişti ama dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zorladım. Dikkatlice sürünerek açıklıktan çıktım ve onu ağacın yanında otururken gördüm.

Hâlâ ona bakmakta zorlanıyordum ama ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Bir an orada durdum ve derin bir nefes aldım. "Bir dakika yürüyebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Ona nasıl söyleyeceğimi kafamda toparlayarak yollardan birine saptım. Konuşmadı, henüz değil. Bir sıra çalının etrafından dolanırken yanımda .

İleride büyük bir meşe gördüm, dalları çıplaktı ve önünde yüzü parçalanmış bir melek heykeli duruyordu.

Mezarın önünde durdum ve iki kişi olduğunu fark ettim - bir erkek ve bir kadın. Karı koca, zaman içinde yabanileşmiş bir alana birlikte gömülmüşlerdi. İlkbaharda etraflarında kır çiçeklerinin açtığını, alanı güzelleştirdiğini hayal ettim.

Birkaç adım ötede duraklamış olan Emery'ye doğru döndüm. Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladığımda, yüzündeki endişeyle karışık sert ifadeyi gördüm.

"Sınavla mı ilgili?" diye sordu nazikçe. "Çünkü her ne olursa olsun, neyi seçersen seç, yemin ederim yanında olacağım."

Bana doğru bir adım attı, ben de onu durdurmak için elimi uzattım. "Sana bir şey söylemeliyim Emery. Sana daha önce söylemeliydim ama korkuyordum."

Kaşları çatıldı. "Bebeğim, bana her şeyi anlatabilirsin."

Başımı salladım ve titremesini engellemek için alt dudağımı çiğnedim. "Kim olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki verdiğini hatırlıyor musun? Ve seni ilaçla zehirlediğimi düşünmüştün?"

Kıpırdamadan durdu, yüz ifadesi karardı. "Evet. Hatırlıyorum."

"Peki bunu bende gördüğünde nasıl tepki verdin?" Bir zamanlar kız kardeşine ait olan tılsımlı kolyeme dokundum.

Ellerini sıktı ve çözdü. "Evet."

Elimi bıraktım. *Sadece söyle, Eve. Söyle ve ne olacaksa olsun.*

Sonra küçük bir ses daha katıldı: *"Eğer beni öldürürse, umarım sonrasında hiçbir şey olmaz. Böylece hatırlamam."*

Rüzgâr hızlanmıştı ama artık soğuşu hissetmiyordum, çok uyuşmuşum. "Başka bir şey daha var," dedim sesim titreyerek. "Sana ve diğerlerine ne olduğunu öğrendiğimde keşfettiğim bir şey. Sana söylemek üzere olduğum şey... daha önce verdiğin tepkiyi vermene neden olabilir."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana bir daha böyle davranmayacağım Eve." Gözyaşlarıma karşı koyarken yüzüm buruştu. "Bunu bilemezsin. "Bunu bilmiyorsun.

Size söylüyorum."

Yerinden kıpırdandı ama sesi sabitti. "Ne oldu?"

Sertçe yutkundum, kendimi toparlamadan önce titrek bir nefes aldım. "Kız kardeşinle ilgili, Emery. Ben... Ona olanlardan ben sorumluydum."

CH6PHER HWENHY

EHERY

Hayır. Bu mümkün değildi.

Yine konuşuyordu. Yüzündeki dehşeti ve yıkımı görebiliyordum. Bana açıklamaya çalışıyordu ama duyduğum tek şey beyaz bir gürültüydü. Tek duyduğum kız kardeşimin ağlamasıydı.

Gözlerimi kapattım. Hayır. Hayır, kendimi tutmalıydım.

Yakalanmama izin verdi, Emery. Ölmemin sebebi bu kaltak. Bunu başından beri senden sakladı. Sen de kandın. Seni mahvedeceğini söylediğimde onu içeri aldın. Bir de kendine bak. Canımın izin veren kız için kırbaçlanmış bir köpek yavrusu. Onlar kazandı. O ve boktan ailesi kazandı çünkü onu öldüremedin. Ona bunu ödetemedin.

Nina'nın sesi kafamın içinde bir canavara dönüşmüştü. Ve onu durduramıyordum. Eve'in sesi kayboluyordu, dünya etrafımda bulanıklaşıyordu.

Siktir. Siktir.

Hareket ettim. Ama Eve'e doğru değil. Kendimi dizlerimin üzerine çökmeye ve başım neredeyse yere degecek şekilde öne doğru eğilmeye zorladım.

Bir bölüm... sadece bir bölüm.

Bunu şimdi bitirebilirsin, Emery. Onu hemen şimdi öldürebilir ve her şeyi bitirebilirsin. Kız kardeşim ağladı. Boğazını kes ve intikamımı sonsuza dek al. Sonra her şeyi yakıp yıkabilirsin.

Hareket etmedim. Eve'in bana seslenmeye çalıştığını duydum ama bu bir yankıdan başka bir şey değildi.

Eve sahilde, Eve kollarımda, Eve bana gülümsüyor.

Eve ığlık atıyor.

Kemerimdeki bıağıma uzandım ve kınından çıkardım.

bu, Emery. Ona det.

Bıçağı sıkıca kavrayarak ucunu başımın yanına getirdim ve bıçağı kulağıma doğrulttum.

Nina'nın güldüğünü duydum. *Tatlım, bu beni duymanı engellemeyecek.*

Eve gözümün önüne geldi, önümde çömeldi. Bileğimi tuttu, bir yandan da ağlıyordu.

Onu ağlatmaktan nefret ederdim.

Gerçekten acınacak haldesin. Onu öldüremiyorsan kendini öldür o zaman.

Kolumu çekmeye çalıştı ama kıpırdamadı. Söz

verdiğim her şeyi hatırlayarak ona baktım. Bu boku

kafamızdan birlikte ıkaracaktık.

Hayır, diye bağırdım, zihnimde keskin ve net bir şekilde. Hayır, sen zavallısın. Gerçek bile değilsin. Sen benim kız kardeşim değilsin. Sen sadece kafamdaki deli bir sürtüksün. Ve artık beni kontrol etmiyorsun.

"Artık beni kontrol edemiyorsun," dedim yüksek sesle.

Eve'in gözleri büyüdü. Elimi bıraktı ve arkasına yaslandı. Yüzündeki korkuya baktım.

Onu son kez bu kadar korkutuyorum.

Ayağa kalktım ve kız kardeşime benzeyen iblisin üzerine yürüdüm. Bana verilen tüm gizlilik ve zarafetle ona doğru ilerledim. Havadan başka bir şeye saptımadığımı biliyordum ama kafamın içinde bıçak tam kalbine saplanmıştı.

Kız kardeşim orada durdu ve bana hırladı. Bağırdı. Bana küfretti. Ama ben sadece kalbindeki bıçakla ona baktım ve aşığıya damlayan, elbisesini lekeleyen siyah kanı gördüm.

Eve'e seslenirken onun kan kaybından ölmesini izledim. "Tekrar söyle."

Eve arkamda durdu ve konuşmadan önce bir an bekledi. Sonunda konuştuğunda, sözlerini tekrarlariken sesi titriyordu. "Ben sadece bir kızdım," diye kekeledi. "Babam beni depoya götürdü. Bana gecekonduculara karşı dikkatli olmamı söyledi. Banyoda birini yakaladım. Korktum ve onlardan biri olduğunu sandım. ığlık attım. Babam koşarak geldi ve gitmemi söyledi. O olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim Emery, bilmiyordum."

Sözleri yumuşak, titrek çığlıklara dönüştü ve defalarca tekrarlandı. "Bilmiyordum. Bilmiyordum."

Bıçak düştü. Kız kardeşim çığlık atıp ağladı ama ben ondan uzaklaştım. Eve'e dönerken bir şekilde onu duymamayı başardım. Eve, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

gittim ve gözyaşlarını sildim. "Bu bir kazaydı." Beni tanımamış gibi bana baktı. "Ne?"

"O bir kazaydı, Evey."

Daha fazla gözyaşı dökerken yüzü buruştu. Kız kardeşimin sesi arka planda kayboldu.

Kulağıma soğuk bir şey çarptı. Sonra bir başkası boynuma. Yukarı baktık ve çeyreklik büyüklüğünde kar tanelerinin aşağı döküldüğünü gördük. Bir tanesi Eve'in burnuna düştü.

Ovalayarak temizledi. Kızarmış gözleri ve burnuyla bile o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"Özür dilerim Emery, çok özür dilerim,"

dedi. "Biliyorum."

Onu kollarıma çektim ve göğsümde hıçkırarak ağlamasına izin verdim, yüzümü saçlarına gömdüm.

"Umarım bu bana söylemek zorunda olduğun son sır olur bebeğim," dedim. Onu.

Küçük kahkaha patlaması hıçkırıklarına karıştı. "Söz veriyorum, Emery. I söz veriyorum."

P6RH 4

SOHE HIHE HO KILL

CH6PHER HWENHY-ONE

EHERY

Onu pencereye doğru sıkıştırmıştım. Elim boynunu sahiplenici bir şekilde sarmış, arkadan ona doğru ilerlerken her hamlem onu cam boyunca yukarı doğru sarsıyordu.

Kar, buzlu yağmura dönüşmüş ve güneş saatler önce kaybolmuştu. Karanlıkta, yumuşak tıkırtılar büyük kırmızı pencerede yankılanıyordu. Damlacıklar dışarıdaki ışıkta belli belirsiz parılıyor, desenleri cama yansıyor. Eve'in nefesi her hızlı nefes verişinde camı buğulandırıyordu.

Başını arkaya yatırdı, nemli saçları gözlerine döküldü. Dudakları aralandı, nefessiz inilti ve narin sızlanmalar ağzından döküldü, o kadar yumuşak ve tatlıydı ki tüylerimi ürpertti.

Hayatımda duyduğum en güzel sestti.

"Kahretsin bebeğim, beni boşaltacaksın," diye kulağına homurdandım.

Görmeme gerek yoktu, sadece hissetmem yeterliydi. Etrafıma nasıl oturduğunu seviyordum, onu kısıtlamadan alırken çok sıkı ve sıcak hissediyordum. Kalçalarım kışına çarptığında saf bir mutluluktu.

Diğer elim candan kayarak kalçalarının arasına inerken boğazını nazikçe sıktım. Parmaklarım onu yavaşça çevreleyerek bana karşı titremesine neden oldu.

"Emery...Emery..."

"İşte bu, alabilirsin, aynen böyle." Boşalmanın eşiğindeydim ama bunu uzatmak istedim, güneş doğana kadar onu hissetmek istedim. Ondan başka bir şey hissetmek, ondan başka bir şey görmek istemiyordum.

O her şeydi. Geçmiş solup gidiyordu, olan olmuştu. Artık sırlar bile onu benden uzak tutamazdı. O bir saniyelik kızılık gitmiş, kız kardeşim karanlıkta bir gölge olmuştu. Beni sonsuza dek terk etmeyeceğini biliyordum, bunu ummak çok fazlaydı ama artık benim odağım, iradem, dinleyecek kulağım, kontrolüm onda değildi. Tıpkı Eve'in ailesinin evinin yanındaki ormanda olduğu gibi, önce iblisten şimdi de ondan temelli uzaklaştığımı biliyordum.

Artık tek ihtiyacım olan Eve'di. Rüya tekrar canlanmıştı. O benimdi. Ben bu tanrıçayı alıp kendi tanrıçası yapan şeytandım.

"Seni nasıl aldığımı seviyor musun bebeğim?" Fısıldadım, daha derine kayarken parmaklarımı onun etrafında döndürdüm.

"Evet," diye nefes aldı.

Kendini çok mükemmel hissediyordu. Bu kadar mükemmel hissetmesi acı veriyordu.

Birini onu sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Güçlü ve korkutucuydu. Şimdi biri onu benden alırsa ne yapacağımdan, biri ona zarar verirse nasıl bir canavara dönüşeceğimden korkuyordum. Ama bundan daha iyi olmam gerektiğini biliyordum. Onun için daha iyi olacaktım.

Herkese ve her şeye karşı biz vardık. Bir kez kaybettik ama bir daha kaybetmeyeceğiz. Bize zarar verenleri yok edeceğim. Sonra bizi şeytanlarımızdan kurtarırdım. Eve'i mutlu etmek, bize karanlıktan uzak bir hayat vermek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Adımlarımı hızlandırdım, pencerenin sallanmasına neden oldum. Eve haykırdı, sikimin etrafında kenetlendi. Kalçalarını döndürdü ve ben gidiciydim.

"İşte bu, işte benim güzel kızım... *Siktir.*" İçinden damlayana kadar onu doldurdum.

Onu.

Düşük bir inilti çıkararak yüzümü ona gömdüğümde karanlıkta yıldızlar patladı.

Saçlarını. Kendimi ona doğru bastırdım. Nefesim yavaş yavaş kesiliyordu ve şimdi bile daha fazlasını istiyordum.

Daha... Daha... Daha.

Gitmesine izin vermek zordu. Ama sonunda bıraktım. Onu pencereden çekerek içinden çıktım. Bana doğru dönüp alnını göğsüme yasladığında yüzündeki nemli saçları taradım.

Bir süre sessiz kaldık, yağmuru dinliyorduk. Tırnakları sırtımda geziniyor, derin bir iç çekerken ürpermeme neden oluyordu.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadı beni öpmeden önce. O banyoya giderken ben de kanepeye oturdum. Hâlâ sertleşmişim ve daha da sertleşeceğimi biliyordum.

döner dönmez tekrar gitmeye hazırды. Ama bugün duygusal bir hız treni gibiydi ve eğer o yorulduysa, ben de bu konuda tam bir centilmen olurđum.

Karanlıkta fısıltılar duydum ve Nina'nın gölgesinin duvardan geçtiğini gördüm.

Bir an için gözlerimi kapattım ve daha öncesini hatırladım.

Mezarların yanında yere oturmuştuk. Evei kucağıma aldığımda ağlamasına izin verdim, kar sürüler halinde yağıyordu. Sakinleştğinde bile ona sarıldım. İçimdeki şok azalıyordu. Öncekinin aksine, Nina'yı incitmek istemediğinden hiç şüphem yoktu. Ne olduğunu bilmek bir parçamı hâlâ incitiyor olsa da bunu kabul etmek zorundaydım.

O sadece bir çocuktu. Yüzündeki yıkım bana yeter demişti. Korkusu yeterliydi. Öfkemi ne kadar çabuk unutabildiğimi görünce hayrete düştüm. Eve için, artık yapabiliirdim.

Hava karardığında içeri geri dönmüştük. Micheal ve Cassidy dışında herkes oradaydı. Sadece Andrea ve Lena endişeli görünüyordu. Eve'in arkadaşının yanına gitmesine ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesine izin verdim.

"Her şey yolunda mı?" Eve arkadaşıyla konuşurken Andrea bana özel olarak sormuştu.

"Evet, şimdi her şey daha iyi."

Burnunu sokmadı ve ben de ona Eve'in testi hakkında daha sonra konuşacağımızı söyledim.

Bu konuda fazla düşünmememe izin vermedim. Çünkü ona zaman tanımak istiyordum. O hazır olduğunda, ben de hazır olacaktım.

Konuşmamız bittiğinde Micheal tekrar ortaya çıktı. Bana bir bakış attı ama ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Cassidy'nin nerede olduğunu sordu ama kimse onu görmemişti.

Bir süre Dom ile konuşmak için kaldı. Gecenin büyük bir kısmında Eve'in yanında kalıp yiyebildiğimiz kadarını yedik. Micheal da Andrea gibi kısa bir sonra ayrıldı.

Herkes uyuduğunda, gizlice daireye geri döndük. Kapıyı açar açmaz pençelerimi ona geçirdim.

Başımı kaldırdım ve kanepenin arkasına yasladım. Bir parçam onu buradan çıkarıp gitmeyi istiyordu. İçimden bir ses Severfalls ve Kennedy'ye karşı diğerlerine katılma konusunda huzursuzluk duyuyordu. Genelde anlaşmayı bozan biri değildim. Onun ölmesini istiyordum, takım elbisesinin kana görmek istiyordum, Severfalls'un yanmasını istiyordum.

Ama intikamımı almıştım. Çılgınca bir şekilde, bana pahalıya mal olmuştu. İçten içe, tekneyle daha erken ayrılmadığımız için daha da pişman olmuşum.

İntikam ihtiyacım azalıyordu. Ama diğerlerini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onlar da intikamlarını hak ediyorlardı.

Açılan banyo kapısının yumuşak gıcirtısı bana ulaştı, ardından ayak sesleri hafifçe pıtırdadı. Gözlerimi açtığımda karşımda duruyordu. Her santimi beni içine çekiyordu, tıpkı kurak bir adama su verir gibi. Küçük, mahcup gülümsemesi sadece alevleri körüklüyor, beni yeniden heyecanlandırıyordu.

Alçak ve boğuk bir sesle, "Buraya gel," diye emrettim.

Kucağıma yattı. O bana doğru kıvrılırken ben de kendimi ayarladım. Kanepenin kolunda katlanmış bir battaniye aldım ve etrafımıza sardım.

Eve başını omzuma yasladı. "Yorgun musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de öyle," dedi. Parmakları göğsümün ve karnımın üzerinde gezinerek kaslarımı sıktı. Kahretsin, en hafif dokunuşu bile beni kötü etkiliyordu. "Burada sevimsiz bir film izlerken bana sarılmanı isterdim ama Micheal'ın burada yerel kanallar dışında bir şey izlediğinden şüpheliyim."

Sırıttım. "Sarılıp film izlemek mi? Bu bizi nihayet normal ilişki bölgesine gönderir."

Güldü. "Nihayet. Kovalamak, saklanmak, bir odaya kilitlenmek ya da Meksika'ya yelken açmak için çılgın planlar yapmak yok. Sadece eski moda bir randevu gecesi. Tıpkı hayal ettiğim gibi."

"Demek , ha?"

Alt dudağını çiğnedi. "Evet."

"İçimden bir ses ailenizin evinde bunu hayal etmediğinizi söylüyor."

Sinirli bir şekilde güldü. "Hayır. Daha çok... St. Agnes'da. Başlangıçta değil, ama yakınlaşmaya başladığımızda ve ben... hislerimi yakalamaya başladığımda."

"Evet, bahse girerim."

"Bu doğru." Utanç dolu küçük bir gülümsemeyle beni düzeltti. "Garip ama böyle bir fantezim vardı. Eğer her şey farklı olsaydı, üniversitede ya da hatta lisede tanışabilirdik. Görünüşte çok iyi bir atlet ya da sanatçı olurdun, ama özünde hâlâ kötü bir çocuktun."

. "Biliyordum. Buna birazcık bile karşı koyamayacağını ."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bütün kızlar sana ulaşmak için birbirini ezerdi. Ben de onlardan biri olurdum, sadece gözüne girmeyi umardım. Ama ben sadece kitaplara takıntısı olan, hiç şansım olmadığına inanan bir duvar çiçeğiydim. Ta ki bir partide kadar.

Bana bakarken, ben senin bakışlarını zar zor karşılayabiliyordum. Sert düşerdik. Ağırdan almaya çalışırdık ama ellerimizi birbirimizden uzak tutamazdık."

Eli karnımdan aşağı doğru kayarak her kasımı gerdi. "Ve beni o kadar çok istedin ki, buna dayanamadın." Eli sikime ulaşip onu sıkıca kavradığında sesi fısıltıya dönüştü. Başparmağı başının üzerinde gezindi ve kendimi tutma gücümün her zerresi parçalandı. "Ve sana hayır diyemedim," diye devam etti, eli yavaş vuruşlarla hareket ederken bana sarıldı.

Tüylerim diken diken oldu, aletim onun dokunuşuyla daha da sertleşti. "Hatta senin benim ilkim olduğunu hayal ettim," diye mırıldandı, sesi sıcaklıkla damlıyordu. "Ve o ilk seferinde yavaş ve tatlıydın. Ama sadece ilk seferinde."

Gözlerim onunkilerle kilitlenirken başımı arkaya doğru eğdim ve elinin üzerimde çalıştığını hissettim. "İlaçların bana gerçekliği değiştirme yeteneği vermemesi çok kötü. Keşke bu doğru olabilseydi. Bunun yerine, tam tersi olmak zorunda kaldı. Ama bu gerçeği hiçbir şeye değişmezdim."

Hemen kaskatı kesildi. "Ben... Ben senin ilkin miydim?" Başımı sallarken gözümü ondan ayırmadım.

"Düşündüm ki... Yani, sen çok... Ben düşünmedim..."

Sırıttım. "Okumak için çok zamanım vardı, hatırladın mı? Hapisteyken bir iki şey öğrendim."

"Hiçbir şey söylemedin..."

Omuz silktilim. "Konuyu açmak için iyi bir zaman gibi gelmedi. Sen olduğun gerçeği benim için yeterliydi. Başka hiçbir zaman doğru olmazdı. Senden önce birini sevebileceğimi ve onun da beni sevebileceğini düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmişim. Sen gelene kadar bunun gerçekleştirebileceğine inanamayacak kadar berbat durumdaydım."

Dudağı titredi. "Emery."

"Ama keşke ben de senin ilkin olabilseydim. Ne kadar tatlı olurdu." Korkunç bir düşünce aklıma geldi ve midem bulandı. "O değildi, değil mi?" Sormadan edemedim. "Beni vuran o lanet olası federal mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. O değil."

En azından bu rahatlatıcıydı. Çünkü o zaman onu gerçekten bulup öldürmem gerekecekti.

Üstüme doğru kaydı ve kafasının içinde dişlilerin döndüğünü anlayabiliyordum.

"Ne düşünüyorsun, tatlım?" Kalçalarını okşarken söyledim.

Kendini sikime bastırđı ve yavaşça sürdü. "Hâlâ birbirimizin bir konuda ilki olabiliriz."

Kaşlarım kalktı. "mi, neymiş o?"

"Daha önce hiç arkadan yapmamıştım" derken bana daha çok yaslandı.

Ona şaşkın şaşkın baktım çünkü daha yeni arkadan yapmıştık.

O zaman ne demek istediğini anladım.

Kalçalarını kavradım. "Emin misin?" Nefes aldım.

"Evet. Eminim." durakladı. "Acıtabilir ama... senin olmanı istiyorum."

"Tatlı ve yavaş olacağım."

* * *

Yatağın kenarına diz çökmüş, beni bekliyordu. Kırmızı ışık vücudunda gezinirken yüzü gölgede kalıyordu. Yine de beni izlerken gözlerinin parıltısını

Daha da yaklaştım, uzanıp ayak bileğini kavrarken diğer elim baştan aşağı kayganlaşana kadar sikim boyunca çalıştı.

Yavaş gitmenin yeterli olmayacağını biliyordum, bu yüzden o kendini hazırlarken ben de aramaya koyuldum ve banyoda küçük bir şişe kullanılmamış hindistan cevizi yağı buldum. En azından bir şeydi.

Kendimi yağa buladıktan sonra, kalanı aldım ve onu yatağın kenarına yerleştirerek kıcının yan tarafını kavradım, sonra başparmağımı dikkatlice onun üzerinde gezdirdim, daire çizdim ve sonra içine daldırdım.

Dudaklarından yumuşak bir tıslama çıkarken tüyleri diken diken oldu. Parmakları çarşafı sıkıca kavradı ve sırtını dikleştirerek kıcını daha da yukarı kaldırdı ve bana daha iyi bir görüntü sundu.

Tekrar etrafında dönerek daha derine ittim, onu görünce nefesim kesildi. Kalbim göğsümde çarpıyor, ne kadar inanılmaz hissedeceğinin kesinliği ile beklentim beni sele boğuyordu.

Başparmağım ile girişini okşarken kısık bir inilti çıkardı. "İyi gidiyorsun, bebeğim." Artık o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Devam etmek zorundaydım

Ona bir hayvan gibi dalmamak için kendimi sabit tuttum. "Tatlı ve yavaş, gördün mü?" Tekrar içine daldım ve tepkisini izledim. "Nasıl bir his?"

Yavaş bir nefes verirken göğsü kabardı. "Beklediğimden daha iyi hissettiriyor."

Mırıldandım, tatmin olmuşum. Başparmağımı içine sokmaya devam ettim, önce yavaş, sonra yağ daha yumuşak hareket etmesini sağladığından daha hızlı. Yumuşak bir inilti çıkardı.

Onu gererek iki parmağa geçtim ve tepkisi yine aynıydı. Şu anda onun içinde olmasaydım aklımı kaçıracığımı düşündüm.

"Sana ihtiyacım var, Evey. Kendimi kaybedeceğim." Parmaklarımı çıkardım ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, sikimin onun boyunca kaymasına izin verdim, girişine sürtündüm. "Sadece birazcık bebeğim, sadece birazcık."

Ben onu iterken kendini destekledi. Tam kafasından içeri girdim. Başını geriye attı ve nefesi kesildi. Kayarak çıktım, sonra tekrar girdim, biraz daha ileri gittim ve vücudu titreyerek inledi.

"Oh, lanet olsun..." Etrafımda sıkılaştığında nefes aldım ve titreme sırası bana geldi, kalbim boğazıma kaçtı. "İşte bu, yapabilirsin bebeğim. Çok iyi gidiyorsun." Kendime engel olamayarak daha da içeri kaydım, kısa itişlerle hareket ettim.

Yumuşak iniltileri daha da arttı, ama yine de bacaklarını daha da açarak onu daha da derine almam için beni davet etti. "Oh, Tanrım, Evey," diye mırıldandım, sesim ihtiyaçla kalınlaşmıştı. "Bana ne yapıyorsun?" Sikimin yarısı artık onun içindeydi ve durup duramayacağımı bilmiyordum.

"Emery," diye .

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sorun yok tatlım, ben buradayım." Kendimi tutmaya zorladım ama tamamen durmak imkânsız gibi geliyordu. Kalçalarımı geri çekerek itmeye devam ettim, her hareket içimde bir zevk sarsıntısı yaratıyordu. Hayal ettiğimden bile daha inanılmaz hissettiriyordu ve dayanamayacağımı biliyordum.

"Ben buradayım." Nefesim hızlandı, kalbim öyle bir çarpıyordu ki kalp krizi geçirebileceğimi sandım. "Beni o tatlı kıcının içine öyle bir boşaltacaksın ki. Harika hissediyorsun, Evey."

Biraz daha hızlı hareket etmeye cesaret ettim ve bu beni devirmek için yeterliydi. İçine o kadar sert girdim ki neredeyse acı veriyordu. Boğazımı yırtan iniltiyi bastırmaya çalıştım ama nefesimi tutmak zorunda kaldığım için ağzımdan kaçtı. Ona doğru eğildim, onu doldururken nefes nefese kaldım, vücudum titriyordu. Altında buruşturduğu çarşaflara çarparak boğulan küçük çığlıklarını duydum.

Aletimin titreşimi durduğunda, dikkatlice çıktım. Kalbim nihayet yavaşlamaya başladığında birkaç derin nefes aldım. Ona ulaştım, çekerek

Onu da yanıma aldım, sonra dönüp yatağın kenarına oturdum ve onu kucağıma aldım. "Konuş benimle Evey, ne kadar acıyor?"

"Lena gibi benim de bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacım olabilir" diye fısıldamadan önce bir süre sessiz kaldı.

İkimiz de bir kahkaha patlatmadan önce sadece bir saniye sessiz kaldık.

Parmaklarını çeneme dokundurdu. "O kadar da kötü değil. Kesinlikle ağrıyacak. Yine de... Bundan bu kadar hoşlanacağımı beklemiyordum."

Ona daha sıkı sarıldım. Bir kez olsun kafamın içinde bile sessizlik hissettim. Aramızda bir sakinlik vardı. Yüzündeki endişe kaybolmuştu. Kısa bir süreliğine de olsa, karanlıkta sadece ikimiz vardık.

Sonunda yataktan kalkıp banyoya geçtik ve küçük küçük küvette birlikte duş almaya çalıştık. Saçlarını temizledim ve sonra kuruladım. Hâlâ gergin hissettiği yerlere masaj yaparak cildine biraz yağ sürdüm.

Kanepeye geri dönmenin yolunu bulduk ve onu battaniyeye sardım. Yanına oturmadan önce bir ateş daha yaktım. Saçlarını taradım, sonra kalçalarına, bacaklarına ve ayaklarına masaj yapmaya devam ettim. Başlangıçta böyle olmalıydı. O gece eski aile evinde ayaklarındaki camları ayıklayan ben değildim. Ona bu şekilde bakmalıydım ve o zaman nasıl başarısız olduğumu daha iyi gördüm, ama bunu tekrarlamayacaktım.

Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama bunu istiyordum. O benim bakmam gereken biriydi.

Bir süre konuşmadık, ateşi seyrettik. Sonra yüz hatlarındaki endişenin geri gelmeye başladığını fark ettim.

Yumuşak ve gergin bir sesle, "Sanırım sınav hakkında konuşmalıyız," dedi.

Elini kendime çektim ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Cevabımı biliyorsun. Neye karar verirsen ver..."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Ben... bir çocuk sahibi olmak için gereken her şeye hazır olduğumdan emin değilim. Ve Severfalls'un bana yaptıklarıyla... Orada uzun süre kalmadığımı biliyorum ama yaptıkları şeyin vücudumu ne kadar etkilediğini bilmiyorum. Bir şeyi etkilemek için çok erken olabilir. Ama etkilememiş de olabilir. Gerçek şu ki, başlatmış olabilecekleri şey beni dehşete düşürüyor."

Elini nazıkçe sıktım. "Herkesten daha çok anladığımı biliyorsun." Bana bakarken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ama o da bizim."

"Biliyorum. Hâlâ zamanın var, Evey. Ve ne olursa olsun, ben senin yanında olacağım."

Başını omzuma yaslayarak bana doğru eğildi. "Biliyorum."

"Andrea da yardım edebilir," diyerek onu sarıp sarmaladım. "Uzun zaman olmadı."

"Kızmayacağınıza emin misiniz?"

"Eminim."

Gözlerini ateşe dikti, sesi kısıktı. "Çok şey oldu. Erteleyip durdum -her şeyi düşünüp durdum- çünkü kendimi kaybedeceğimden korktum. Seni kaybettiğimi düşündüm ve buna dayanamadım. Bazen hala bunun gerçek olmadığından, hepsinin kafamda olduğundan... seni gerçekten kaybettiğimden korkuyorum. Ve kendimi."

"Zamanla öyle olmadığını anlayacaksın," dedim usulca. "Ve görsen bile, seni geri getirmek için orada olacağım."

CH6PHER HWENHY-HWO

Bir Şey beni uykumdan uyandırdı. Bu sefer bir kabus değildi. Ya da öyleyse bile, neyse ki hatırlamıyordum. Kan ter içinde ya da tanımadığım bir yerde uyanmadım. Sadece Emery'nin beni çağırıldığını duyduğumu düşünerek derin bir uykudan uyandım.

Gözlerim karanlığa alıştığında, Emery'nin formu netleşti. Göğsü sürekli inip kalkıyor, kolu üzerime sarkıyor, bacağı neredeyse benimkine dolanıyordu. Birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdum, yavaş ve eşit nefes alışının ritmini dinledim ve sonra dikkatlice altından çıktım.

Yatakta doğrulup etrafıma bakındım. Pencereden yağmur devam ediyordu ama hafif bir çiselemeye dönüşmüştü.

Ayrıca koridordan, kapıdaki bir aralıktan gelen bir ışık fark ettim.

Yataktan kalktım ve kapıya doğru süründüm.

Kıpırdamayan Emery'ye dönüp baktım. Çabucak bir tişört ve eşofman giyip odadan çıktım.

Geçitten geçerken, Micheal'ı ya da hatta Leslie'yi bulmayı umarak çalışma odasına kafamı uzattım.

Ama içeride kimse yoktu. Köşedeki lamba yanıyordu ama oda boştu.

Temkinli bir şekilde çalışma odasına girdim ve köşelere baktım, her gölgede hayaletin yüzünü görmek için gergin bir bekleyiş vardı.

Ama hiç görünmedi. Diğer taraftaki kapıyı açıp balkona baktığımda bile. Aşağıdaki kilise karanlıktı.

Kapıyı kapattım ve dosyalara ve ilan panosuna baktım. Belki Micheal bir şeyleri kontrol etmek için yukarı çıkmıştı ve bizi çılgılık kriziyle uyandırmamayı tercih etmişti. Gerçi bundan şüpheliydim.

Masaya gittim ve en üstteki dosyayı açtım. Buraya son gelişimde sadece bazılarına göz gezdirmiştim. Kaybolan çocukların yanı sıra depoda çalışan birkaç hemşire ve doktorla ilgili dosyaları buldum. İçimden bir ses Andrea'nın Micheal'ın onları bulmasına yardım ettiğini söylüyordu.

Oturdum ve her bir dosyayı okumaya başladım. Diğer çocuklar ve nereden geldikleri hakkında daha fazla şey öğrenirken, babamın gözetimi altındaki personel hakkında da bilgi ediniyordum. Bazılarının şu anda Severfalls'da çalıştığını keşfettim.

Orada oturup saatlerce okumuş, her şeyi bir araya getirmiş olmalıyım. Babam, kardeşim, amcam ve hatta benimle ilgili geldiğimde, küçük bir sinir krizi geçirmemek için birkaç kez duraklamak zorunda kaldım.

Ne yaptıklarını bilmek zor, diye omzumun üzerinden Emery'nin sesi geldi. Işığın yanından geçen gölgesini yakaladım. Olanlar yüzünden aşağıdakilerin seni asla kabul etmeyeceğini bilmek zor, değil mi? Ama artık çok yakınsın Eve. Yakında anlayacaksın. Ve sen de bizim gibi olacaksın.

Masayı kavradım. *Tıpkı*

bizim gibi olacaksın.

Eve.

"Eve?"

Kapıya baktım ve Emery'nin orada durduğunu gördüm. Daha önce giydiği pantolonu giydiğini ve gözlerindeki gerçek endişeyi görene kadar onun benim hayaletim olduğunu düşünerek kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra kendimi gerçekten o olduğuna ikna ettim.

"İyi misin?"

Ellerimi kucağıma koydum. "Evet, sanırım öyle."

Başını öne eğdi. "Neredeyse sabah oldu. Ne zamandır buradasın?"

Masanın üzerine yayılmış dosyalara göz attım. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim." Ben de ona gülümsedim. "Ama sorun değil. Hemen geliyorum. Ben sadece... bunu temizleyeceğim."

Biraz rahatladı. "Hazır olduğunuzda size aşağıda bir şeyler hazırlayacağım."
"Tamam."

Yeniden düzenlememe izin verdi. Sakince dosyaları kapattım ve yeniden yerleştirmeye başladım. Dom ve Lez'in dosyasını tekrar bulduğumda tereddüt ettim ve Micheal'ın kendi dosyasının olmadığını fark ettim. Onun odak noktası diğerlerini aramaktı.

İkizlerin dosyasını yığının üzerine koydum. Dizüstü bilgisayarım *yine yanımda* değildi ama belki de hikâyelerinin anlatılmasına izin vermenin hâlâ bir yolu vardı.

Masayı temizledikten sonra ışığı kapattım, ensemdeki tüyler diken diken olurken omurgamda bir ürperti belirdi. Hayaletim yine beni izliyordu, karanlıkta oyalanıyordu. Silkelenerek çalışma odasından çıktım ve yatak odasına yöneldim.

Yatak boştu. Kanepe de öyle.

Emery'ye seslenemeden önce dikkatim banyodan sızan ışığa takıldı. Kapı aralıktı, onu su akan lavabonun başında dururken görmeme yetecek kadar aralıktı. Öne doğru eğilmiş, elleriyle lavabonun kenarlarını kavramış, başını lavabonun üzerine eğmişti. Yanındaki tezgâhta açık bir ilaç şişesi duruyordu.

Hastalanmamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Yavaş nefesler alırken gözleri kapalıydı.

Kapatmadan önce musluktan bir yudum su içti. Hap şişesini alıp kapağını kapatmadan önce birkaç derin nefes daha aldı.

Döndüğünde beni gördü ve dondu kaldı. Gözlerimiz kilitlendi ve ben sesimi buldum.

"Ne kadar sürecek?" Dedim.

Cevap vermesi bir anını aldı. "Çok olmadı. Seni kaybettikten birkaç gün sonra." Bana yaklaştı ve elindeki şişeyi gösterdi. "Tekrar denemezsem sana bir daha asla sahip olamayacağımı biliyordum. Bunu daha çok istiyordum, bu yüzden kıcıımı kaldırdım ve Andrea yardım etmeye istekliydi." Cebine koymadan önce küçük şişeyi salladı. "Her geçen gün daha da zorlaşıyor ama tıpkı senin de söylediğin gibi daha iyiye gidiyorum."

Gözlerim yaşardı ve onları kırıştıtarak uzaklaştırdım. "Her zaman yapacağına inandım."

* * *

Işık pencerenin arasından süzülüp etrafı gri-mavi bir yıkarken odama geri döndüm. Kapıyı usulca kapatıp onun yanına uzandığımda Lena döndü ve şüpheli gözlerle beni süzdü.

"Tuvalete giderken kendini mi kaybettin?"

Dudaklarımı büzdüm. "Belki," diye mırıldandım.

Kollarını kavuşturdu. "Bütün gece onunla , değil mi?"

İfademi boş tutamadım ve yüzümdeki suçluluk duygusunu görebileceğini bilerek başka tarafa baktım.

Lena doğrulup oturdu. "Eve-"

"Ondan uzak kalamam, Lena. Her şeyden sonra, özür dilerim, yapamam. Uzak durmayacağım."

İç çekerek bana doğru uzandı ve ben de yanına oturarak elini tuttum.

"Diğer en iyi arkadaşın olarak sana karşı dürüst olmak benim görevim çünkü seni seviyorum. Onunla olan ilişkinin ne kadar saçma olduğunu söylememe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Dünden sonra, sana dokunursa o adamı ölümle tehdit edecektim. Her şey o kadar berbat ki inanması zor." Elimi sıktı. "Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Bu beni biraz korkutuyor. Ne kadar gerçekten sana ait, yoksa o mu seni kırdı, sonra da tüm o paramparça parçaları kendi hevesine uydurmaya mı çalıştı bilmiyorum."

Ellerimize baktım. "Doğrusu, ikisinden de biraz olabilir. Ama uzun zamandır kırılmıştım ve şimdi sanırım sadece iyileşmek istiyoruz. Nasıl görüldüğünü biliyorum. Çılgınca olduğunu biliyorum. Ama öyle işte. Ve benim istediğim de bu."

"Lütfen Eve, bir daha seni korkutacak ya da incitecek bir şey yaparsa bana söyleyeceğine söz ver. Jamie ve benim seni korumamıza izin ver."

"Söz veriyorum."

* * *

Kahvemi içmeyi bitirdiğimde garajın açıldığını ve bir motor sesi duydum. Gün doğmadan önce garajda arabalarından biri üzerinde çalışmakta olan Leslie'ye göre yağmur dinmişti.

Emery bana ve Lena'ya kahvaltı tacomaları hazırladıktan sonra ona yardım etmeye gitmişti, Lena isteksizce aldı ve yumurtadan bıktığına dair bir şeyler mırıldandı. Onu dürtmüştüm ve o da gönülsüzce teşekkür etmişti.

Çok geçmeden Dominic görüldü. Mutfığa gitmeden önce bizi başını sallayarak ve gülümseyerek selamladı.

Leslie kardeşiyle konuşmak için kısa bir sureliğine içeri girdi ve Lez garaja donmeden önce ona doğru baktığında Lena'nın gerildiğini fark ettim. Uslu duruyormuş gibi gornse de onu hal rahatsız ettiği için kendimi kötü hissettim.

Dom elinde enerji içeceği ve bir paket cipsle bilgisayarının başında otururken, Lena'ya hemen doneceğimi söyleyerek yerimden kalktım.

Dom'a yaklaştığında bana baktı, kaşları şaşırmış gibi kalkmıştı. Bana bakmak için koltuğunda dond.

"Etkileyici bir düzeniniz olduğunu söylemek istemiştim." Tekrar gülümsedi ve *Teşekkürler*'i imzaladı.

Omzumun üzerinden baktım ve Lena'nın kahvesini yudumlarken bana meraklı bir bakış attığını gördüm. Dom'a dondm. "Dinle, merak ediyordum da, etrafta yedek bir dizüstü bilgisayarın yoktur, değil mi? Bunun biraz rastgele olduğunu biliyorum ama okul için tezim üzerinde çalışıyordum. Emery hakkındaydı... Emery hakkında... ama sadece bu konudan yola çıkarak büyüdü." Açıklamaya çalışırken ayaklarımın üzerinde kaydım. "Hepiniz hakkında daha fazla şey eklemek isterdim. Ama dizüstü bilgisayarım yanımda değil. Her şeyi buluta kaydettim ve kısa bir sureliğine bir bilgisayar ödünç alabilirsem-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı, sonra yanındaki not defterine bir şeyler yazdı ve bana gösterdi.

"Başka bir şey söyleme."

Bir nefes verdim. "Teşekkürler, Dom." Gülümsedim.

O garaja doğru giderken ben de Lena'nın yanına dondm.

"O da neydi öyle?" diye sordu.

"Tezime bazı şeyler eklemem gerekiyor."

Gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın."

"Son düzenlemelerde yer aldığımı biliyorum ama bunun önemli olduğunu düşünüyorum."

Gözlerini kapadı ve gülmeye başladı. "Hayır, demek istediğim, tezin üzerinde ciddi burada çalışmaya alışmayacaksın. Bu arada, bu noktada artık tez değil, lanet olası bir kitap," dedi ve elini bıraktı. "Tüm bu olanlardan sonra, sence de bekleyemez mi?"

"Hayır, bence bu mkemmел bir zaman. Çünkü kurbanlarla konuşabiliyorum ve onlar da kendi taraflarını, ailesinin hayatlarını mahvettiği kişiye anlatma şansına sahip oluyorlar."

"Kesinlikle büyüleyici bir sosyal deney, sadece söyleyecekleri şeylerden hoşlanıp hoşlanmayacağınızı bilmiyorum."

"Hoşuma gidip gitmemesi önemli değil. Belki de sadece söylenmiş olması önemlidir."

Garaja başka bir arabanın girdiğini ve birkaç araba kapısının çarparak kapandığını duyduk. Bir dakika sonra Leslie ve Dom içeri girdi, onları Emery ve Micheal izledi.

Dom doğruca yanıma geldi ve bana ince siyah bir dizüstü bilgisayar uzattı. "Vay canına, bu harika, Dom."

Kapıyı açmaya gittim ama Leslie hemen dönüp kapıyı kapattı. "Dom biraz fazla güveniyor olabilir ama ben daha iyi biliyorum. İnternet yok ve yaptığınız her şeyi kontrol ediyoruz."

Emery arkamdan gelip Leslie'ye dik baktı. "O masum." "Buna inandığım zaman göreceğim."

"Tamam, çalışmasını kontrol edeceğim. Yoksa sen de mi bana güvenmiyorsun Lez?" "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Sende ıslak penis sendromu var."

"kanlı bıçak sendromu geçireceğim." "Dizüstü bilgisayara neden ihtiyacı var?" Micheal sordu.

"Tezim için," diye cevap verdim.

"Bunu hepinize yapıyor," diye ekledi Lena.

"Bizim üzerimizde mi?" Micheal sordu.

"Evet. Emery ile başladı ama depoyu ve Redbird Projesi'ni öğrendikten sonra daha fazlasını eklemeye başladım. Şimdi de hayatta kalanlardan söz almak istiyorum."

"Bizimle röportaj mı yapmak istiyorsunuz?" "Aynen öyle."

Leslie alay ederken Dom ilgisini çekmiş gibiydi. Micheal sadece merakla bana baktı.

"Şimdiye kadar yazdıklarınızı okuyabilir miyim?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Elbette. Ama tezimi buluttan çıkarmak için internete ihtiyacım olacak."

"Dom bu konuda size yardımcı olabilir. Ama Lez'e katılmak zorundayım, sadece tedbir amaçlı, internet yok."

İtiraz etmedim. Dom dizüstü bilgisayarı masanın üzerine koydu ve açıp internete girdikten sonra onu saklama kutuma yönlendirdim.

Bir yazı yazılımı aracılığıyla indirilip kullanılabilir hale getirildikten sonra dizüstü bilgisayarı Micheal'a verdi.

"Henüz tam olarak düzenlenmedi," diye açıkladım. "Hâlâ onu bitirmem ve birkaç şeyi düzeltmem gerekiyor."

Emery, "Ama bu iyi," diye yorum yaptı. Ona baktım ve o da sırtıttı. "En azından şu ana kadar okuduklarıma göre."

"Çünkü her şey çoğunlukla seninle ilgili."

Gülümsemesi genişledi. "Biliyorum."

Micheal kanepeye oturup kitap okumaya başladığında gözlerimi devirerek ona baktım.

"Dom, ne yaptığını kontrol ettiğinden emin ol," dedi Leslie, garaja geri dönerken.

Emery onu takip etmeden önce, "Aklını başına getirmeye çalışacağım," diye fısıldadı.

"Telefonumu geri alma şansım var mı, Dom?" Lena sordu. "Benim de bitirmem gereken bir sürü iş var."

Dom ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve görev yerine dönmeden önce başını salladı. Bir şeyler yazdı ve bize gösterdi. "Yapacak bir şey yok. Ama Andrea yakında sizi bazı aramalar yapmak üzere dışarı çıkaracak."

"Harika," diye mırıldandı Lena. Sandalyesini salona doğru çevirdi. "Pekâlâ. Bir duşa ihtiyacım var. En azından içeri girmeme yardım eder misin?"

Lena'yı banyoya kadar takip ettim, soyunmasına ve duşa girmesine yardım ettim, on beş dakika içinde onu çıkarmak için geri döneceğimi söyledim. Topluluk odasına döndüğümde masaya oturdum ve gazetemi okuyan Micheal'ın yüzünü izledim.

Bitirdiğinde gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerimi kaçırmadan yanına gittim ve oturdum.

"Bu... gerçekten bir şey," dedi. "Bu çok fazla."

"Bizimle ilgili raporları buldun mu?" "Evet."

Hala bende."

İnançsızlıkla başını salladı. "Bu gerçekten büyüleyici Eve. Hiç kimsenin böylesine eşsiz bir durum hakkında senin sahip olduğun içgörüyü sahip olacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır."

Bana ciddi bir bakış attı. "Ve bunu gerçekten yayınlamayı mı planlıyorsun? Babanın şirketi hakkında olsa bile mi?"

"İstiyorum."

Ağzını sildi. "Bu... bize büyük fayda sağlardı. Keşke şu anda bile deneyleri durdurmak için yeterli olsaydı."

"Severfalls'dan bahsedeceğim. Ve Kennedy'den de. Ancak bunun sadece bir iftira davası başlatacağını ve başka bir şey olmayacağını kabul ediyorum."

"Onları sonsuza durdurduğumuzda, umarım bunun bir önemi kalmayacak." "Belki," dedim. "Her iki durumda da insanlar bilecek."

Boğazını temizledi. "Sanırım raporlarda benimle ilgili bilgiler vardı?"

"Bazıları, evet. Ancak o dosyalarda söylenenlerden daha fazlasını eklemenin buna fayda sağlayacağını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Dudağının kenarı hafifçe seğirdi. "Evet, sanırım öyle." Bana gerçekten güvenmeye başlayabileceğine inanmaya cesaret ettim. "Pekâlâ. Konuşacağım. Diğerleri için aynı şeyi söyleyemem. Ama sana düşüncelerimin bir sayfasını vereceğim."

O özel olarak konuşabileceğimiz bir yer ayarlarken, ben de Lena'nın duştan çıkmasına yardım ettim. Andrea'nın muayene odasını seçen Micheal'a döndüm, o yatağın kenarına otururken bana da oturmam için bir sandalye verdi.

Ona bazı sorular sordum ve o da bana çocukluğunu anlattı. Babası bir iş kazasında ölmüş, annesi üzüntüden mi yoksa altta yatan bir durumdan mı bilinmez, kendini kaybetmeye başlamış. Öfke nöbeti geçirmediği zamanlarda içki içiyormuş ve onu dört yaşında yalnız bırakmış. Ona anlatıldığına göre, komşular onu bir gece kendi pisliği içinde, üzerinde sinekler ve annesinin doktora götürmediği iltihaplı bir yarada kurtçuklarla bulmuşlardı. Annesi üç günlüğüne gitmişti ve tek sahip olduğu şey lavabodaki suyd.

Onu götürdüler. O zamandan Martel şirketine satıldığı ve oradan da depoda test edildiği on bir yaşına kadar koruyucu ailede kaldı. Oradan erken çıktı çünkü hemşirelerden birini bıçaklamıştı.

"Erken mücadele benim de sonum diğerleri gibi olacaktı," diye açıkladı. "Orada altı aydan biraz fazla kaldım ve bunu asla unutmayacağım. Hâlâ kâbuslar görüyorum. Diğerlerinin nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyorum."

"Ve şimdi bile sorumluları ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz?"

Yüz ifadesi buz gibi oldu. "Öfkem kendimden çok diğerleri için. Evet, onlar bana bir şeyler yaptı ama ben daha kötülerini gördüm. Çok daha kötüsünü. İşlerinin tamamen bittiğini öğrenene kadar bu işin peşini bırakamayacağım. Şimdi hamile kadınlar üzerinde çalıştıkları için, bu öfkenin beni ele geçirmesine izin vermeye daha da hazırım. Ama elimizde kalan tek şey biziz. Ve... Diğerlerini güvende tutmak istiyorum. İşleri doğru yapmak istiyorum, bunu bitirmek istiyorum. Ama hala çıkabileceğimiz ve

hayatlarımıza devam edelim." Başını eğdi, beni tekrar inceledi. "Bunu şimdi bir dereceye kadar anlıyorsun, değil mi?"

Söyledim. Ve ona da söyledim. Onları durdurmayacaktım. Ama bu işten zarar görmeden çıkmalarını istediğime karar verdim.

Her şey bittiğinde ona "Teşekkür ederim," dedim. "Emery'ye yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Söylemeyebilir ama sana ihtiyacı vardı. Hepsinin var."

Gözlerinde yorgun bir ruh olsa da bana küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım yaptığın şeyi takdir edebiliriz Eve. Bize bir ses veriyorsun. Bunu senden duymak çok anlamlı. Sonunda sen de bir kurban olduğun için üzgünüm."

Bu sözler ikimizin de tahmin edebileceğinden daha fazla anlam taşıyordu.

İşimiz bittiğinde, aldığım notları daha sonra kağıda eklemek üzere kaydettim. Birlikte odadan çıktığımızda Andrea'yı Emery ile oturmuş konuşurken bulduk.

"Vardıyan nasıldı, Andrea?" Micheal bizi selamlarken sordu. "Her zamanki gibi."

"Konuşabilir miyiz?"

Oturduğu yerden kalktı ve ellerini hemşire üniformasına sildi. "Tabii ki."

Micheal başını eğdi. "Görüştürüz Eve."

Odasında özel olarak konuşabilmeleri için oradan uzaklaştım. Yanında dururken Emery'nin elini tuttum ve Dom'un yerinde olmadığını fark ettim. "Lena henüz odadan çıkmadı mı?"

"Onu görmedim."

"Dom mu Lez mi?"

"Lez biraz önce Andrea geldiğinde garajdan ayrıldı."

İçimde garip bir his vardı. Odamızı kontrol etmek için bir süreliğine yanından ayrıldım.

Lena içeride değildi.

Emery'ye endişeyle baktım ve o da bana katılmak için ayağa kalktı. Koridorda yürüdük, ta ki depo olduğunu düşündüğüm odanın kapılarından birinin açık olduğunu fark edene ve içeriden sesler duyana kadar.

Kapıyı çalmadan iterek açtım. İçeride Lena'yı uzun bir masanın ucunda oturmuş, Lez'i de ona yakın bir kenara yaslanmış, elinde bir silahla buldum. Havadaki dumanı ve Lena'nın sandalyesinin diğer tarafında bir şey saklamaya çalıştığını fark etmedim bile.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Lena'nın yüzü kızarak karardı. Lez ise silahını yere doğrulturken sözünü kesme cüretini gösterdiğim için sinirlenmiş görünüyordu.

"Ne?" Leslie tersledi.

"Lena neden burada seninle yalnız?"

"Yalnız değil. Dom da burada."

Şöyle bir baktım ve Dom'un tezgâha yaslandığını gördüm. Selamlamak için elini kaldırdı. Etrafındaki duvarda farklı boyutlarda silahlar ve yine farklı şekil ve boyutlarda bir dizi fırlatma bıçağı vardı ve buranın onların küçük cephaneliği olduğunu anladım.

"Tamam. Neden burada *ikinizle* yalnız? Ve neden ona silah doğrultuyorsun?"

"Silahı doğrultmuyordum. Ona gösteriyordum. Bu 45 kalibrelik bir Colten. _"

"Ne tür olduğu umurumda değil, neden gösteriyorsun?"

Leslie sırtıttı, başını eğerken kedi gözleri eğlenceyle keskinleşmişti.

"O sordu."

Lena'nın gözlerimin içine bakmadığını fark kadar ilk başta ona inanmadım.

"Lena?"

"Ben... sadece merak ettim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni buraya getirmesine izin mi verdin?"

"Biraz ikna olmadan olmaz, değil mi tatlım?" Lez, Lena'ya gülümseyerek silahı Dom'a uzattı ve o da silahı yerine koydu.

Lena kaşlarını çatı. "Bana öyle deme. Ve sadece bir saniyeliğine. Gerçekten istemedim."

Lez homurdandı. "Eğer elindeki sigarayı bitirmeyeceksen, en azından bana izin ver."

Lena'nın daha fazla kızarabileceğini düşünmemiştim ama . Sandalyesinin diğer tarafında sakladığı elini ortaya çıkardı ve esrarı Lez'e verdi. Bir firt çekti ve kendini beğenmiş bir ifadeyle dumanı tavana doğru üfledi.

Lena sonunda kırılıp bana doğru bakana kadar benden başka her yere baktı. "Sanırım elimde değildi," dedi. "Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ve bu kötü bir ot değil," diye mırıldandı.

"Yolun yukarısında harika bir dispanser var," diye ekledi Lez, bir firt daha çekerek. Lez'e esrarı geri uzattı ve Lez gücenmiş gibi yaparak geri çevirdi. "Sen bilirsin."

Eğlenen yüz ifadesini silerek boğazını temizleyen Emery'ye ters ters baktım. "Ona bulaşırsan bir sorunumuz olur."

"Bana çok üzgün görünmedi."

Lena dudaklarını büzdü ve sandalyesini çevirdi. "Andrea burada mı?" "Evet."

"Güzel."

"Ama Micheal ile konuşuyor."

Koltuğunda geriye doğru yığıldı.

İçeri girdim. Lez masadan kaydı, böylece dizüstü bilgisayarını onun yerine yerleştirebildim. "İkinizle röportaj yapmama izin verecek misiniz?" diye sordum.

Lez Dom'a baktı. "Micheal sana izin verdi mi?"

"Evet."

Lez beni değerlendirmek için başını arkaya eğdi. "Bunu başımızı belaya sokmak için kullanmadığını nereden bileceğiz? Belki bir tür itiraf alıp bizi federallerin önüne atarsın?"

"Micheal gazetemi oku. Sen de okuyabilirsin. İtiraf için değil."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Depolama alanıma erişiminiz var, bu yüzden sonunda ve sizi ispiyonlayacağımı düşünüyorsanız, bilgilerinizin bulunduğu güncellenmiş dosyayı silebilirsiniz. Buna ne dersin?"

"Eve..." Lena söylemeye başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Ama senin de fikrini almak istiyorum," diyerek ona gerçeği söyledim. "Bu yazıyı yayınlayacağım ve başkalarının da okumasını, duymasını istiyorum."

"Neden? Senin çıkarın ne?"

"Hiçbir şey. Sadece sana sesini geri verme, hikâyeni anlatma ihtiyacı duyuyorum ki başkaları da bilsin. Çünkü sen bunu hak ediyorsun."

Dom tezgâha vurdu ve Lez ona işaret ederken ona baktı. Lez kaşlarını çattı. "Bunu bilmiyoruz."

Lena bu kez, "Lütfen, bırak onu," dedi. "Eğer yaparsan..." Bir sonraki sözlerinden etkilenmiş görünüyordu. "Eğer , seninle burada takılırım ve sen de bana... koleksiyonundan daha fazlasını gösterebilirsin."

"Lena, bunu yapmak zorunda değilsin-"

Elini kaldırma sırası ondaydı.

Lez çenesini ve boğazını ovuşturdu. Önce Dom'a, sonra da bana baktı ve alçak sesle homurdandı. "Tamam."

Ben bir uca oturdum, Leslie de Dom hâlâ arkasındaki tezgâha yaslanmışken diğer uca oturdu. Lena kapının yanına geçti, Emery de kapının pervazında nöbet tutuyordu.

Micheal gibi ben de onlardan çocukluklarını anlatmalarını istedim. Dosyalarından bazı şeyleri zaten biliyordum ama bir de onların ağzından duymak istedim.

Annelerini sadece kısa bir süre tanıdılar. Babalarını hiç tanımadılar. Micheal gibi anneleri de onları ihmal etmiş, altıncı doğum günleri civarında aşırı dozdan ölene kadar ağır uyuşturuculara düşmüş. Annelerinin Meksika olduğunu biliyorlardı, babalarının ise bir tür Avrupalı olduğunu ancak koruyucu ailenin yıllar önce yaptırdığı DNA testi sayesinde öğrenmişlerdi. Yine de babalarının kim olduğu onlara hiç söylenmemiş ve tahmin yürütmek zorunda kalmışlar.

"Muhtemelen annemizin yanında çalıştığı zengin bir puştur," dedi Lez. "Onu hamile bıraktı ve sonra da kapı dışarı etti."

Başka aileleri yoktu ve sık sık bunun annelerinin genç yaşta -muhtemelen babalarıyla birlikte olmak için- kaçmış olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorlardı. Annelerinin ölümünden sonra, bir koruyucu aileden diğerine geçerek sisteme yerleştirildiler.

Dominic mükemmel olmaktan uzak olsa da her zaman sessiz biriydi. Hırsızlık yapmak, kimseye haber vermeden kaçmak ve küçük yaramazlıklar yapmak gibi belalardan payına düşeni alırdı. Öte yandan Leslie tam bir baş belasıydı. Ceza aldıktan sonra öğretmeninin ceketinin içine bir torba hamamböceği tıkiştirmek ya da kasıtlı olmadığına yemin etmesine rağmen odasını ateşe vermek gibi rahatsız edici şakalar yüzünden sürekli kavga ederdi.

"Altı yaşından sekiz yaşına kadar bir aileden diğerine değış tokuş edildik. Bir üvey baba bizi araba servisi işinin garajında olarak çalıştırdı. Araba tamir etmenin temellerini o zaman öğrendik," diye açıkladı biraz gülerek. "İlk arabamızı o zaman düz kontak yaptık ve sürmeye çalıştık. Bir tabelaya çarpmadan önce park yerinden zar zor çıkabilmiştik, hatırladın mı Dom?"

"Sekizde mi?" Şok olmuş bir şekilde söyledim.

Dom bir şeyler imzaladı ve Lez tercüme etti. "Çabuk öğreniyorduk. Hatırlayabildiğimiz kadarıyla kendi başımıza düz kontak yapmak bile birkaç denememizi aldı. Dom üvey babamızın not defterlerinden birini aşırdı ve orada talimatları buldu. Öğrendiğinde pek heyecanlanmadığını söylemek yanlış olmaz; o olaydan sonra sisteme geri atıldık.

"Dokuz yaşındayken ilk kez ayrıldık. Dom ürkütücü bir çiftin yanına gitti. Ben de dört üvey çocukla birlikte çılgın bir militan sürtük ve onun omurgasız kocasıyla kaldım. Yine de onunla en kötüsü bendim. Gülünç derecede katıydı ve Dom'a geri dönmenin bir yolunu bulmaya kararlıyım."

Lez oturduğu yerde kıpırdandı, bu anıyı anlatırken gözle görülür bir rahatsızlık duyuyordu. "Beni bir yaz 'sorunlu gençler' kampına göndermenin beni düzelterek düşünmüştü. Çok yanlışmıştı. Orası sadece çocukların istismar edildiği bir yerdi. Ben müdahale edene kadar biri neredeyse ölüyordu. Bir haftada 10 kilo verdim. Çılgınca olan şu ki, bu çocukluğumun en kötü ikinci deneyimiydi. Depo olmasaydı bir numara olurdu."

Defalarca kaçtıktan sonra, ikizler koruyucu bakım sisteminde yeniden bir araya geldiler; ancak Martel'in kontrolü altına girdiler. İşte o zaman işler daha da kötüye gitti. Depoya gönderildiler ve yıllarca orada kaldılar. Dom orada sesini kaybetti. Lez akıl sağlığını kaybetti, hatta onu durdurmadan önce kulağının bir kısmını kesti.

Sonunda, ikizler serbest bırakıldı - merhamet yüzünden değil, kontrol edilemez hale geldikleri için. Lez kendine zarar vermeye devam etti ve Dom, Lez'in "çıldırıcı anlar" dediği şeyleri yaşamaya başladı. Dom ekipmanları tahrip etti, hatta odasının kapısını kırdı. Personel ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları zapt edemiyordu. Kontrolü kaybettiklerini fark ettikten sonra gitmelerine izin verdiler.

"Bizi sokaklara attıktan sonra kaçtık ve yerel bir çeteye katıldık. Arabalara girmek için yapabileceğimiz her şeyi öğrendiklerinde hızla yükselmeye başladık. Çalıntı arabalarla dolaşırdık, bu yüzden birkaç kez ıslahevine girdik. Ama o yıllar eğlenceliydi, değil mi Dom?"

O da başıyla onayladı.

"Psikotik anlardan payımıza düşeni aldık. Özellikle de uyuşturucu yüzünden" diye devam etti. "Bazı günler zor oluyor, eğer bir şey tarafından tetiklenirsek ya da bir hafta boyunca kötü rüyalar görürsek. Ama hayatta kalıyoruz."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim ve yazdıklarımı kaydettim. Yüzü kül rengi olan Lena'ya baktım. Lez'e baktığında gözlerinde bir acıma ifadesi gördüğümü sandım.

Bakışlarımı yüz ifadesi karanlık olan Emery'ye çevirdim. Anlattıkları hikâyenin tetiklediği, uzak tutmaya çalıştığı anıları hayal edebiliyordum.

"Artık bu iş bitti." Lez oturduğu yerden kalkıp tezgâha doğru ilerledi ve siyah kaplamalı bir bıçak aldı. Bıçağı Lena'ya doğrulttu. "Buraya gel de sana bunlardan birini nasıl fırlatacağını göstereyim."

Lena'nın gözleri büyüdü. "Bunu oturduğum yerden yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Oh, yapacaksın."

Lena bana baktı ve gözlerini devirdi. "Sapık," diye fısıldadı yanımdan geçerken.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"İyi olacağım. Umarım Andrea yakında beni kurtarır ve telefonumu geri alabilirim."

"Bundan emin olacağız."

İsteksizce Lena'yı onlarla bıraktım, güvenin her iki taraf için de gerekli olduğunu biliyordum. Koridorda Emery'nin yanında dururken, "Şimdi en zoruna geldik," dedim. Cassidy'nin odasına bir göz attım. "Sence kapısını çalarsam bana bağırır mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Derin bir nefes aldım ve odasına doğru yürüdüm. Kapıyı çalmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

"Cassidy?"

Cevap vermedi. Kapıyı tekrar usulca çaldım ve sonra kapı kolunu denemeye cesaret ettim. Odası kilitli değildi. Kapıyı biraz araladım ve odayı boş buldum.

Emery arkamdan, "Burada olmalı, arabası garajın dışında park halinde," dedi.

Birbirimize baktık ve tek kelime etmeden merdivenlere yöneldik.

Pencerelerden sızan loş ışığa rağmen kilise hâlâ karanlıktı. Arkadaki pencereden giren güneş ışığı koridor boyunca uzun bir kırmızı ışık şeridi oluşturdu. Emery bahçe kapısını iterek açıp kiliseyi beyaz ışıkla aydınlatana kadar bastığımız yere dikkat ederek aşağıya doğru yürüdük.

Dışarı çıkıp çeşmeye doğru yürürken Emery, "Başka nerede olabileceğini düşünemiyorum," dedi.

Bahçe kapısının yanında durmuş, mezarlığın karşısını seyrediyorduk. Sonra Emery eğri büğrü bir söğüt ağacının hemen ötesindeki hareketi işaret etti. "Oradaki ona benziyor," dedi. "Seninle gelmemi ister misin?" "Sorun olmazsa bu sefer onunla yalnız konuşacağım."

"Burada bekliyor olacağım."

Mezarlığa döndüm ve söğüdün ötesinde çömelmiş duran figüre doğru ilerledim. Bulutlar yukarıda yuvarlanıyordu, bazıları karanlıktı ama

yağmur tehdidi vermedi. Cassidy yaklaştıkça ayaklarımın altında çimen ve ölü yapraklar çıtırdıyordu.

Toprağa yayılmış, bazıları kadife gibi dokuya sahip rengarenk bitkilerin bulunduğu bir arsanın üzerine diz çökmüştü. Bir şey dikmek için çok geç görünüyordu, ama yaklaştıkça fark ettim ki, bahçeyle uğraşmıyordu, resim yapıyordu. Önünde yere serilmiş bir tuval ve yanında boya şişeleri vardı.

Birkaç adım ötede durup izledim. Bugün polis üniforması giymemişti. Sadece siyah bir kargo pantolonu ve gri bir tişört giymişti. Sırtı bana dönükken, fırçasını alıp agresif vuruşlar yaparken kırmızı, beyaz ve siyah renkleri seçebiliyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bana bakmadan.

Orada olduğumu nasıl bildiğini sormadım. Emery gibi, hepsinin de başkalarının hissedemediği şeyleri hissetmek gibi insanlık dışı bir yeteneği vardı.

"Seninle konuşabileceğimi umuyordum," dedim sessizce. "Ne hakkında?"

"Okul için hazırladığım tez üzerinde çalışıyordum. Emery üzerine bir makale olarak başladı ve her şey olup bittikten sonra nasıl etkileşim kurduğumuzu anlattım. Ama çok daha büyük bir şeye dönüştü. Redbird Projesi kurbanları ve depo hakkında."

Resim yapmaya devam ederken cevap vermedi.

"Diğerleriyle görüşmeler yaptım. Sizden de aynısını almayı umuyordum."

Birkaç vuruş daha yaptı, sonra fırçasını yere bıraktı. Reddetmesi için kendimi hazırladım ama ellerini pantolonuna silip bana doğru döndüğünde şaşırdım.

Yüzündeki ifade başka birini ürkütebilirdi ama kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. Beni değerlendirirken çenesi sıkıştı, yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Sonra kayboldu.

"Pekâlâ." Dizleri yukarıda, dirsekleri üstte olacak şekilde oturdu.

"Tamam mı?"

"Bana olduğunu sormak ister misin? Sor bakalım."

Oturduğum yerde bacak bacak üstüne atıp dizüstü bilgisayarı kucağıma koyarken şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Bana deneylere kadar olan çocukluğunuzdan ve sonrasında neler olduğundan bahsedebilir misiniz?"

Hiç kıpırdamadan oturuyordu, sadece tek eli yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Küçük yaşta büyükannemle yaşadım. Annem beni terk etmişti ve babam da

Hapishane. Büyükanne ben yedi yaşındayken öldü. Koruyucu aileye verildim. Dokuz yaşına kadar kimse beni almadı. Martel beni o zaman aldı."

Sözlerini yazarken tepki vermemeye çalıştım. "Depoda ne kadar kaldın?"

"Beş yıl," diye başladı, sesi soğuktu. "Bana ilaçlarla ilerleme kaydettiğimi söylediler. en hızlı çözen, testlerinde en başarılı olan bendim. Umut vaat ettiğimi söylediler. Sonra beni saatlerce bir düşünce tankına atıp nasıl etkilediğini izlediler.

"Beni boğulmanın eşiğine gelene kadar buz gibi suya batırırlardı, sonra her seferinde daha hızlı olmak üzere başka bir bulmacayı tamamlamaya zorlardı. Omurgam yanıyormuş gibi hissedene kadar sırtıma büyük bir iğne batırırlardı ve bana bir düzine denklem ezberletirlerdi. Eğer yeterince hızlı cevaplayamazsam ya da bir tanesini yanlış yaparsam şok olurdum. Tüm bunlar mükemmel bir asker istedikleri içindi -işkence altındayken bile bir kaçış planı ya da strateji düşünebilen biri. Her türlü acıya dayanabilecek ve yine de dışarı çıkabilecek biri."

Başını eğdi, dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. "Bir testi kasten yanlış yaptığımda beni neredeyse öldüresiye dövüyorlardı. İşte o zaman hipnoz programına başladılar. Küçük, zeki askerlerinin emirlere itaatsizlik etmesine izin veremezlerdi, değil mi? Sadece birkaç özel kelime ve ben hazır ola geçiyordum, ne isterlerse yapmaya hazırdım."

Öne doğru eğilirken gözleri kısıldı. "Her ne istedilerse. Ağabeyinin bu özel kelimeleri sık sık kullandığını hatırlıyorum. Kendi 'testleri' için beni tek başıma bir odaya götürmeyi severdi. Bana daha sonra öğürmeme neden olacak şeyler yaptırırdı. Kafamı odanın beton duvarlarına vurmamı istememe neden oldu. Sonunda yaptım da. Kafatasımdaki çatlağı yamamak zorunda kaldılar."

Sesi hafifçe dalgalandı ama zehri devam etti. "Beklentilerini karşılayamamaya başladığımda -çok fazla yan etki, bir gözümde görme yetimi kaybetmem- beni bıraktılar. Beni tekrar koruyucu aileye verdiler. Ama kimse kötü gözlü kırık kızı istemedi. Nöbetler geçirdim ve çok geçmeden akıl hastanesine gönderildim. Uyuşturucu beni orada uyuşturdu ve çıktığımda kendimi sokaklarda buldum. Micheal beni o zaman buldu. Hayatımı kurtardı, yaptıklarını onlara ödetmek istediğini söyledi. İkna edilmeye ihtiyacım yoktu. Hazırdım."

Alaycılığı daha da keskinleşti. "Bekledik, zamanımızı bekledik. Emery kardeşine ilk ulaşana kadar. Memnun olmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse? Keşke ben olsaydım. I

"O gece orada kardeşinin boğazını kesen kişi olmak isterdim."

Aramızdaki sessizlik büyüdü. Donup kalmıştım, konuşamıyordum. Orada böylece oturup dinlediğim için hikayesinin yarısını yazmayı kaçırmıştım.

"Dur tahmin edeyim, bana inanmıyor musun? Kardeşinin bu kadar -"

"Hayır," diye araya girdim, sesimi bulmuştum. "Hayır, ben... ben sana inanıyorum."

Buna inanmak istemedim ama yalan söylemesi için bir neden yoktu. Bu yüzden

Taşıdığı acı yüzünden okunuyordu. Ortaya çıkan her şeyden sonra yavaş yavaş gerçeğe yüzleşmeye başlamıştım: babam ve ağabeyim ağza alınmayacak eylemlerde bulunabilirlerdi.

Onları nasıl hatırlarsam hatırlayayım -güler yüzlü ağabeyimin ağaç eve tırmanıp benimle oynamasını, bana kolyeyi hediye etmesini, beni sevgiyle sarıp sarmalamasını- gerçeğe yüzleşmek zorundaydım. Ne kadar acı verirse versin, tüm bu sıcaklığın ve nezaketin altında onun bir canavar olabileceğini kabul etmek zorundaydım.

Cassidy hem şaşkın hem de kızgın bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Bunu bildiğin için mi yaptın?"

"Hayır. Yemin ederim hiçbir şey bilmiyordum."

"Evet, tabii," dedi usulca. "Tıpkı Emery'ye söylediğin gibi, değil mi? Kız kardeşini bulmak istemediğini. Onu yakalatmak istemediğini. Evet, konuşmanızı duydum. Dürüst olmak gerekirse, Emery'nin seni oracıkta öldürmemesine şaşırdım."

Dizlerinin üzerine çöktü, daha yakına eğildi, bakışları beni delip geçti. "Onu ben de tanıyordum. Benimkinin yanındaki odadaydı. Duvarların arasından konuşur, birbirimizi rahatlatmaya çalışırdık. Ağlamalarını, çığlıklarını hatırlıyorum. Ve sonra, bir gün, çığlıkları kesildi. O gitmişti."

Başını hafifçe eğdi, gözlerindeki parıltı sertleşti. "Emery seni suçlamayabilir ama bunun nedeni aşk acısı çekmesi. Ben mi? Senin sözüne asla güvenmem. Sen bizden biri değilsin. Sen sadece şanslı yaver giden ve hayatta kalan birisin. *Bunu* kağıdına yazdığından emin ol."

Benden uzaklaşıp fırçasını aldı, kırmızıya batırdı ve vuruşlarına devam etti.

Dizüstü bilgisayarı alıp kapatırken titreyen ellerimi sabitlemeye çalıştım. Bir an sırtına baktım ve omzunun üzerinden çizdiği resmi gördüm. Kafaları ve vücutları bükülmüş, birbirlerini ezerek bir bütün haline gelmiş tavşanların resmini. Gözler, kuyruklar, ayaklar ve açık ağızlar siyah bir boşluğa düşerken çığlık atıyordu.

CH6PHER HWENHY-HHREE

Döndüğümde Emery çeşmenin başında oturmuş yola doğru bakıyordu. Bulutlar dağıldı ve her şey aydınlandı, hatta Kasım soğuşunda biraz ısındı.

Bir an orada öylece durup onu daha önce hiç bu kadar net görüp görmediğimi, gölge ya da karanlıkla örtülmediği bir zaman olup olmadığını merak ettim ve dürüst olmak gerekirse hatırlayamadım. Maskesi ve onu gizleyen karanlık olmadan, bile arkadan herhangi bir adam gibi görünüyordu. Işık saçlarını yakaladığında, koyu renk buklelerdeki kıvılcıkların telleri görebiliyordum.

Arkasından seslendiğimi duymuş olmalı çünkü dönüp bana baktı ve gözlerimiz buluştu. Yara izleri ışıpta neredeyse solmuş görünüyordu ve bana gülümsediğinde, olabilecek adamı görebiliyordum, böylesine korkunç bir acıyı hiç tatmamış olan o muhteşem adamı.

Ona kendi gülümsemesine layık bir gülümseme verebilmeyi dileyerek çeşmede yanına oturmaya gittim ama benimkinin daha sıkı olduğunu biliyordum.

"Sanırım beklediğiniz gibi gitti," dedi.

Dizüstü bilgisayarını aramıza yerleştirdim. "En azından konuştu. Kızgın olmak için pek çok nedeni var. Hepinizin olduğu gibi."

"Sen de öyle."

Bir an sessiz kaldım ve onun sözlerini düşündüm. *Asla bizim gibi*. Severfalls'da olanlar, kâbuslar ve diğer her şey, onların yaşadıklarına hiç benzemiyordu.

"Depodayken, Cassidy'nin kardeşim tarafından götürüldüğünü gördüğünü hiç hatırlıyor musun?"

İlk başta konuşmadı. "Evet," dedi. "Birkaç kez."

Boğazımda bir düğümün daraldığını hissettim. Kardeşimi düşünmek istemiyordum. Ailemi hiç düşünmek istemiyordum. Yine de kalbimdeki acıyı görmezden gelemezdim.

Ona odaklanmamaya çalışarak dizüstü bilgisayarını tekrar açtım ve boğazımı temizledim. "Konuşmam gereken son bir kişi var."

"Öyle mi? Kim o?"

"Sen."

Onu ilk kez hazırlıksız yakalamıştım. "Bütün o seansları benimle yapıyorsun."

"Ama bana her şeyi anlatmadın. Henüz anlatmadın. O yüzden en başından başla. Hatırlayabildiğin kadarıyla. Eğer yapabiliyorsan. Eğer seni çok fazla strese sokmayacaksa."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Elimden geleni yapacağım." Yüzünü bana dönmek için vücudunu kaydırdı. Derin bir nefes alırken bakışları düştü.

"Ailemi hatırlamıyorum. Çok küçük yaşlardan itibaren koruyucu aile yanında sadece ben ve kız kardeşim vardık. Kısa bir süre için, sonunda bize iyi bir hayat verebilecek gibi görünen bir çift tarafından kabul edildik. Nazik, şefkatli insanlardı. Gerçekten mutlu olabileceğimizi hissetmiştik.

"Ama sonra sarhoş bir sürücü onları öldürdü ve biz de tekrar sistemin içine atıldık. Ondan sonra, yerel bir dükkânın sahibi olan bir adam ve karısı tarafından alındım. Onların kendi sorunları vardı ve onlarla uzun süre kalamadım. Sonunda kız kardeşimle tekrar bir araya geldik. Martel bizi aldığı anda dokuz yaşındaydık."

Durakladı, devam etmeden önce elleri büküldü, sesi alçaldı. " Kız kardeşim için on beş, benim için on yedi yaşına kadar onların malıydık. Martel'in benim için büyük umutları vardı. Ama kız kardeşim öldükten sonra, kendimi kaybettim. Kontrol edemeyecekleri kadar dengesizleştim. Her zaman yapabileceklerimden korkmuşlardı, ama tamamen kapanıp içime kapandığımda, hasarın düzeltilemeyecek kadar büyük olduğunu fark ettiler. Beni bir yıl daha sisteme geri gönderdiler."

Çenesi gerildi ve titreşen bir nefes verdi. "Beni satmaya çalıştıklarında yüzümü kestim. Ondan sonra beni kovdular. Bir şekilde, işlevsel görünecek kadar kendimi topladım. Usta bir tamircinin yanında çıraklık buldum ama düşünceler beni hiç terk etmedi. Kız kardeşim, iblis-

İkisi de hep aklımdaydı. Tek düşünebildiğim bizim için nasıl intikam alacağımıydı. Hayatımın geri kalanı bulanıktı: sadece çalışmak, plan yapmak ve beklemek."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, sesi duygusallıkla kalınlaşıyordu. "Sonra hamlemi yaptım. Roman Martel'in nerede yaşadığını öğrendim ve iblisin beni ele izin verdim. Öfkenin kadar derine inmesine izin verdim ki, geri dönüp dönmeyeceğim umurumda bile değildi. Tek istediğim onları öldürmektir. Bunu onlara ödetmek."

Gözleri kapalıydı, acı yüzüne kazınmıştı. "O gece kendimi uyuşmuş hissederek oradan uzaklaştım. Ölü gibi. Heykeli yaktığımı ya da bunu neden yaptığımı bile hatırlamıyorum. Belki de sadece başka bir şeyin yok olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Daha fazla dayanamayana kadar yürüdüm. Bir çocuk ve köpeği beni kanlar içinde bir bankta otururken buldu. Kısa süre sonra polisler geldi."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Beni önce batı yakasında gözaltına aldılar. Sonra bir süreliğine Alaska'ya, hapisane yerine bir akıl hastanesine gönderildim. Sonunda kendimi St. Agnes'de buldum. Orada çürüyeceğimi düşündüm. Ölene kadar kendimi tamamen kapatacağımı düşündüm."

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı, gözleri yumuşadı. "Ve sonra karanlığı yaran en güzel ışığı gördüm. Hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde beni ele geçirdi. Düşüncelerimi, hayallerimi tüketti ve beni tekrar yüzeye çıkardı.

"Bir süreliğine bir canavar beni ele geçirdi ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Ama o beni tekrar geri çekti ve ben de ona tutundum. Ne kadar zor olursa olsun bırakmak istemedim." Sesi çatallaştı. "Ve her gün, onu incittiğim için pişmanlık duyuyorum."

Sözlerini yazmayı bitirip kaydederken acım daha da derinleşti. Dizüstü bilgisayarını kapattım ve elini tuttum. Büyük eli benimkini sardı. Beni daha yakına çekti ve dizüstü bilgisayarını diğer tarafıma koydum, böylece yere çöküp başımı kucağına yaslayabildim.

Gözlerimi kapattım ve elinin saçlarımı okşadığını hissettim. Zihnimi boşalttığımda ve sadece bu anın içine girmesine izin verdiğimde bir saniyeliğine uyuyakalmış olabilirim. Yumuşak sözler duyduğumu sandım, o kadar sessizdi ki sadece kafamın içinde olabilirdi.

Üzgünüm, Evee.

Bir süre sessizlik oldu, zihnimde bile. Bir an için orada olduğumuza inanabildim. Hayalini kurduğumuz yerde. Ve hiçbir şey bize tekrar zarar veremezdi. Esintiyi hissedebiliyordum, dalgaları duyabiliyordum.

Sallanarak açılan bir kapı beni irkilerek uyandırdı. Şöyle bir baktım ve Dom'un Lena'nın sandalyesini taşıyarak kilisenin kapısından içeri girdiğini, ardından Leslie'nin Lena'yı taşıdığını görünce şok oldum.

Ayağa kalktım. "Sen ne-"

Dom'un sandalyesini kurmasını beklerken Leslie, "Senin dışarı çıkmanı ve onun çıkmamasını kışkırdı," dedi.

Lez onu sandalyesine oturturken Lena, "Nedeni bu değil," diye itiraz etti. "Sadece alt katta olmak istemedim."

"Prenses istediğini alır, gördün mü? Dışarı çıkmışken biraz şampanya da ister misin? Ayak masajı?"

"Ah, kapa çeneni," diye tersledi adam ayaklarını kaldırıp onu yolun görüş alanının dışında bir çalının arkasına götürürken.

"Minnettarlık yok." Dilini şaklattı. "Yaptığımız onca şeyden sonra, değil mi Dom?"

Dom omuz silkti.

"Baş belası olmaktan başka bir şey yapmıyorsun," diye tısladı Lena.

"Dostum, Cass gibi konuşmaya başladın. Nasıl gitti bu arada?" dedi bana dönerek. "Sana tüm cesur, berbat detayları anlattı mı?"

İçime çekmeye başladığım azıcık sıcaklık da beni terk etti. Emery kolunu koruyucu bir şekilde bana doladı. Lez'e korkutucu bir bakış fırlatmış olmalıydı çünkü Lez daha fazla üstüme gelmedi. Emery'nin kolunu güven vermek için kavradım ve yavaşça çekerek diğer tarafına ve Lena'ya daha yakın oturdum.

"Burası oldukça ürkütücü ama bir o kadar da güzel," dedi mezarlığa açılan kapının önünden bakarken. Bana geri döndü. "Andrea beni arama yapmam için tekrar dışarı çıkardı. İnsanlar şüphelenmeye başlamıştı, ben de iki katına çıkmak zorunda kaldım. Onlara kuzeyde bir arkadaşımızın kulübesine gittiğimizi ve iyi sinyal alamadığımızı söyledim. Marcus'un sesi üzgün geliyordu ama tartışmadı, sadece dersleri kaçıracağımı söyledi. Ona öğretmenlere haber vermesini söyledim. Jamie sana yardım etmek için bir şeyler yaptığımıza sevindi. Kız kardeşim biraz sinirlendi ama onu hemen susturdum. Sonsuza kadar burada kalamayacağımızı söylemek yanlış olmaz."

"Biliyorum."

"Yakında harekete geçeceğiz." Leslie aramıza girdi ve Lena'nın sandalyesinin arkasından tutarak onu küçük bir ağaca bakacak şekilde çevirdi. Yanında diz çöktü ve bir bıçak çıkardı. "Şimdilik, pratik yapmak seni mükemmelleştirir." Bıçağı çevirip sapını ona uzattı.

Önce tereddüt etti, sonra aldı. Leslie ağacın ortasına doğru nişan alması için ona rehberlik etti.

Vurana kadar birkaç kez hedefi ıskaladı, bıçak sekti. Birkaç atışta bir Leslie kendini gösterip tam ortasından vuruyordu ve Dom da bıçağı tekrar denemesi için Lena'ya geri veriyordu. Daha sonra bıçağı Emery'ye uzattı, o da Lez gibi tam ortasından vuramasa da, Lez'in iki eliyle çekip çıkarmak zorunda kalacağı kadar derin bir şekilde kabuğa sapladı. Sonra bana uzattı ve ben de .

Lena gibi, bıçak yandan sekti. Sırayla yaptık, ben ve Lena her seferinde gülüyorduk. Sonunda Cassidy mezarlıktan çıktı, bir elinde portresi, kapıya yaslanmış izliyordu. Çok geçmeden Micheal bizi kontrol etmeye geldi. Önce başını salladı, tıpkı çocuklarını eleştiren bir ağabey gibi. Daha küçük çocuklar ise her atışa ve nasıl daha iyi nişan alabileceklerine dikkat çekiyor.

Gökyüzü daha yoğun bulutlarla kararmaya ve güneş bağıldığında, kapı tekrar açıldı ve Andrea kapının hemen kenarında gülümseyerek durdu.

"Hepimize yemek getirdim," dedi. "Neden soğumadan içeri gelmiyorsunuz?"

Lez bıçağı ağaçtan aldı ve cebine koydu. "Muhtemelen bırakmak için iyi bir zaman. Yarına kadar." Lena bir şey söyleyemeden, Dom onun sandalyesini alırken Lez onu kucağına aldı. Kapıya yöneldiler, Andrea onlar karanlık kilisenin içinde kaybolurken yoldan çekildi. Micheal ve Cassidy de peşlerinden gittiler. Emery kapıya doğru bir adım attı, sonra benim onu takip etmediğimi, öylece durup baktığımı fark edince durdu.

"Geliyor musun, tatlım?"

Gözümün ucuyla, artık oyulmuş olan ağacın yanında duran kafatası suratını gördüm.

Bize katıl, Evee.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Yavaş bir nefes aldım.

Bu gerçek. Bu gerçek.

Bir adım attım, sonra bir adım daha. Sonra elini tuttum ve beni içeri götürmesine izin verdim.

CH6PHER HWENHY-FOUR

"Harekete geçme zamanı geldi Micheal."

Cassidy kollarını kavuşturmuş, koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Dom'un projektörü sayesinde yanımızdaki duvarda Nosferatu oynarken Emery'nin yanında kanepede oturdum, yarısı yenmiş pizza tabağım kucağımda duruyordu.

Akşam yemeği geçen seferki gibi iyi gelmişti, endişelerimiz bir kenara bırakılmıştı. Saçma sapan şeyler hakkında konuşurken Cassidy'nin gerginliğini sadece ben fark ettim. Her zamankinden daha sessizdi ve bunun daha önceki konuşmamızla bir ilgisi olduğundan endişelendim. Herkes yemeğini bitirdiğinde ve Andrea tabakları mutfakta ıslatmak üzere götürürken Cassidy'nin fkесinin arttığını gördüm.

"Daha fazla beklemek yok," dedi. "şu anda ne yapıyoruz ki? Nedir bu? Durduk yere bu işi uzatmak sana göre değil. Neyi bekliyoruz?"

İfadesine zayıf, bezgin bir bakış yerleşti. "Bunu yarın konuşabileceğimizi umuyordum. Herkese bir gece ver-"

"Hayır."

Oda sessizleşti. Dom Lez'e, Lez de bakışları Emery'ye kayan Micheal'a baktı.

"Mikey," dedi Lez.

Micheal kaşlarını çattı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Eve ve arkadaşı geldiğinde işler değişti. Alabileceğimiz tüm bilgileri almak istedim."

"Tamamdır," diye tersledi Cassidy. "Dom sayesinde mekânı net bir şekilde görebiliyoruz ve onun sayesinde içeride bizi nelerin beklediğini biliyoruz," diyerek beni işaret etti. "Neler olduğunu anladık ve şu anda Severfalls'da olan kadınlar için zamanımız tükeniyor. Bunun yerine, Şükran Günü'nde berbat bir aile gibi oturuyoruz. Şimdi planın ne olduğunu bilmek istiyorum. Ne zaman içeri gireceğiz?"

Koltuğunda arkasına yaslanıp kalçasına vururken her birimizi inceledi. "Severfalls'dan birkaç personelin adresini aldım. Birkaçı kendi başına yaşıyor. Anahtar kartlarını ve üniformalarını alıyoruz-"

Cassidy elini masaya vurdu. "Cidden kılık değiştirip elimizi kolumuzu sallayarak içeri girmemizi önermiyorsun değil mi?"

"Hayır, yine de gizlice gideceğiz, ama bu daha güvenli olabilir-"

"Daha güvenli mi?" diye güldü. "Kim için? Riski biliyoruz. İçeri giriyoruz ve zorla giriyoruz."

"Kadınları güvenli bir şekilde ve az kayıpla çıkarmak istiyoruz."

"Kayıp yok. O lanet yerde çalışan herkes başına gelecekleri hak ediyor."

Micheal başını salladı. "Böyle olmak zorunda değil. Sana doğru zamanı beklememiz gerektiğini söylemiştim."

"Senin için doğru zaman demek istiyorsun." Oturduğu yerden kalktı. "Büyük aziz Micheal burada. Ama sen değilsin." Ona doğru bir parmak salladı. "Hiçbirimiz değiliz. Ve bize zarar veren o piçleri öldürmek istiyorsak şeytanlarımızı serbest bırakmalıyız. Şu anda o kadınlara zarar verenleri."

Micheal tek kelime etmedi ve Cassidy ona doğru geldi. "Bu konuyu konuştuk Micheal, ne düşündüğümü biliyorsun-"

"Hayır." Adam ona ters ters baktı. "Sana hayır dedim." Kadının yüzü buruştu.

"Seni korkak."

"Bunu hepiniz için yapıyorum. Emery tam olarak iyileşmedi. Eğer patlayarak içeri girersek kendimizi öldürtebiliriz."

"Biliyoruz," diye yanıtladı Cassidy. "Aldığımız risk bu. Size daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Emery'nin yanında gerildim. "Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. Cassidy bana ters ters baktığında, geri adım atmayı reddettim.

"Ne? Onun yerine cevap mı veriyorsun? Bunu sana söylediğim için üzgünüm tatlım ama eğer o da bizimle birlikte içeri girerse böyle olacak." Gözleri Emery'ye döndü. "İntikam mı istiyorsun? Sonunda bizi öldürenlerin işini bitirmek mi istiyorsun?"

bizden can mı alıyor? Hâlâ can alan kim? Yoksa kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kız arkadaşının yanına mı ?"

Emery ona buzbir bakış fırlattıktan sonra, "İntikam istiyorum," diye homurdandı. "Emery-" diye başladım.

Elimi tuttu. "Ama Eve'i bu dünyada yalnız bırakmayacağım." Cassidy homurdandı. "O zaman gerçekten sağ çıkabileceğini mi ?" "Evet. Eğer bunu doğru yaparsak."

"Bu mudur yani? Severfalls'dakiler fark etmeyecek kadar aptal olmayacaklarmış gibi giyinip kuşanmak. Üstelik bu, gözleri üzerimizde olmadan, kimseyi öldürmek ya da bağlamak zorunda kalmadan ihtiyacımız olan her şeyi aldığımızı ve kimsenin onları kaybettiğimizi fark etmemesini umduğumuzu varsayıyor."

"Personelden birkaçı aynı komplekste yaşıyor," diye karşı çıktı Micheal. "Kimse şüphelenmeden ve Dom kimsenin izlemediğinden emin olmadan bir gecede halledebiliriz, sonra Severfalls'a girmeye hazırlanırız. Arka ve yan girişlerden silahlı olarak geçip yolumuza devam edeceğiz. Kurbanları dışarı çıkardıktan sonra tıbbi laboratuvarları ve kayıtlarını yok ederiz."

Cassidy ellerini havaya kaldırdı. "İşler düşündüğünüz gibi gitmeyecek. Ölümeler olacak, sadece Kennedy'ninki değil."

"Eğer orada olsa bile," diye belirtti Lez. "Geç saatlerde gidiyoruz ve orada olması pek mümkün değil. Bu yüzden onun peşine düşmek ve saklanıp yıllar sonra her şeye yeniden başlamamasını ummak zorunda kalıyoruz."

"İşte, gördün mü?" Cassidy aramızda volta atmaya başladı. "Oh, ama şimdi anlıyorum. Artık onunla ilgili değil, değil mi?"

"Öyle," dedi Micheal. "Bu Severfalls'u alaşağı etmek ve deneyleri sonsuza dek sona erdirmekle ilgili. Dom ortaya çıkarsa bize haber vermesini sağlayabiliriz."

"Ne kadar beklersek, açığa çıkma riskimiz o kadar artar. Anahtarları aldıktan sonra mümkün olan en kısa sürede harekete geçmeliyiz," dedi Lez.

"Kennedy'yi istiyorum," dedi Cassidy kararlılıkla. "Onu ve o doktorları. Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

Micheal başını salladı. "Hayır, Cassidy." Kız kaşlarını çatıp arkasını döndüğünde, "Dom ve ben bazı personeli araştırdık. Hemşirelerden biri kısa bir izne çıkacak. Yarın gece bir koşuya çıkabilir, süreci başlatmak için anahtar kartı alabiliriz. İşleri doğru planlarsak sadece bir taneye ihtiyacımız olabilir."

Hiç de memnun görünmüyordu. "Sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorsun."

"Herkes oraya gidip her yerde korumalar varken amaçsızca öldürmeye başlamamanın daha mantıklı olacağı konusunda hemfikirdir."

Cassidy, "Eğer silahlıysak, bunun bir önemi olmamalı," diye karşı çıktı. "Onlar da öyle olacak."

"Herkes seninle aynı fikirde değil Micheal," diye tersledi Cassidy. "İçeri girip bu işi halletmek daha iyi. Bence hazırlanalım, Kennedy oradayken Dom'a işaret verdirelim ve içeri girip işi hemen bitirelim. Kim intikamını almak ve oradakilerin bunu ödemesini sağlamak ister?" Elini kaldırdı.

Lez kendi başını kaldırdı. "Kafasının olduğu yeri seviyorum. Bu gizli ajan saçmalığını siktir et. Kurtlar gibi girip o piçleri indireceğiz."

Diğerlerinin de ellerini kaldırmasını beklediler. Kimse kaldırmadı.

"Benim yolumdan gideceğiz," dedi Micheal sakince. "Diğerlerini dışarı çıkardığımızdan ve laboratuvarları yok ettiğimizden emin olun. Kennedy ve diğerlerini daha sonra halledebiliriz."

"Ne yaparak? Her şeyi ortaya çıkarabileceğinizi mi umuyorsunuz? Belki de ilk seferde yakalayamazsak onu hapse attırırız?"

"Evet." Micheal söyledi. "Eğer dürüst gerçeği istiyorsan."

Öfkeli bir inançsızlıkla başını salladı. "Lanet olası aziz Micheal. Yaşamayı hak etmiyorlar!"

". Ama elimizi kana bulamak istemeyiz, eğer bundan kaçınabilirsek. o."

"Bundan kaçış yok!" Cassidy'nin gözleri önce odanın içinde gezindi. Başını sallayan Dom'un üzerine indi. Sonra bakışları Emery'ye kilitlendi.

"Onların ölmesini istediğini biliyorum. Bunu durdurmanın tek yolu bu," dedi ona bir adım daha yaklaşarak. "Eve'e yaptıklarından sonra Kennedy'nin serbest kalmasına gerçekten izin verecek misin?" Aralarındaki mesafeyi kapatırken sesi keskinleşti. "O kana susamışlığın hâlâ içinde olduğunu biliyorum. İkimiz de bedelini ödemeleri gerektiğini biliyoruz. O katil içgüdülerini serbest bırakırsan, hepsi sonsuza dek gitmiş olacak."

Başını hafifçe eğdi ve sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Bunu bitiren sen olabilirsin, Emery."

Emery sessizdi. Tekrar katliam yapacağı düşüncesiyle kalbimin sıkıştığını ve midemin bulandığını hissettim. Durdurulması gerekenler olsa bile. Yüzünü inceledim, hemen hayır demeyince korkumu gizleyemedim.

"Emery..." Yumuşakça söyledim.

"Bunu yapacağım... Micheal'ın yöntemiyle," dedi alçak ve sessiz bir sesle. Gözlerinin arkasında karanlık bir ateş yanıyordu. Elimi sıktı. "Üzerinde yeterince kan var."

ellerim zaten. Diğerlerini dışarı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ama kaçınabilirsem bir katliam başlatmayacağım. Her ne kadar onlara bunu ödetmek istesem de... Bunu Eve'e yapmayacağım."

Cassidy hepimize ters ters baktı.

Micheal bir süre durakladıktan sonra, "Eğer dikkatimizi dağıtmak istiyorsan Cass, seni durdurmayacağım," dedi. "Sen ve Lez yangını başlatabilirsiniz, biz kurbanları dışarı çıkar gözümüz üzerinizde olur."

Cassidy'nin yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Yapman gerekeni yap." Koridordan odasına doğru döndü. "Ben de yapılması gerekeni yapacağım."

CH6PHER HWENHY-FIVE

Ertesi gün, Micheal her ayrıntıya odaklanarak planını mükemmelleştirdi. Önce hemşirenin dairesinden anahtar kartın nasıl alınacağını ana hatlarıyla anlattı. Ardından, Severfalls'a yapacakları hamle için herkese operasyonu adım adım anlattı.

Bir harita kullanarak kilit giriş noktalarını -kullanılacak kapıları, gezinilecek koridorları ve hafızama dayanarak kadınların muhtemelen tutulduğu odaları- işaret etti. Ayrıca muayene odalarının bulunduğu tıbbi kanada giden birden fazla yolu da özetledi.

Emery'nin yanında durup izledim. Dom karşısında oturmuş düşüncelerini yazıyordu. Leslie "dikkat dağıtmak" için hazırladığı şeyi almak üzere oradan ayrılmıştı. Onlar her adımı düşünmeye başladıkça, Emery'yi çekip almak ve ona gitmemesini söylemek istedim. Fikrini değiştirmesini.

"Kesinlikle hazır olana kadar Severfalls'a taşınmayacağız," dedi Micheal. "Bu gece anahtarı alacağız ve hemşire geri gelip gittiğini fark etmeden önce en az birkaç gün iyi olacağız. Bu bize hazırlanmak ve herkesin yerinde olduğundan emin olmak için zaman verecektir. Bu gece, Emery ve ben daireye giderken Dom da site içindeki sokakları izleyecek. Uzun sürmez."

Bu kısım kulağa yeterince güvenli geliyordu. Beni rahatsız eden sonraki kısımdı. Kendime Rebecca, Adrien ve diğerlerine yardım edeceklerini, onları oradan çıkaracaklarını ve arkalarındaki her şeyi yok edeceklerini söyledim. Bir parçam bunu istiyordu. Ama başka bir yanımda Emery'nin o yerin yakınında olmasını istemiyordu.

Rüyalarım her zamankinden daha kaotikti; Emery'nin metal bir levhanın üzerinde, doktorlar onu keserken, kafatasını açarken ve nerede yanlış yaptıklarını görmek için içine bakarkenki görüntüleri. Sonra da kalıntıları yakıyorlardı. Uyandığımda midem bulanıyordu ve banyoya yöneldiğimde boy aynasında hayalimin bana gülümsediğini gördüm.

Çok yaklaştın, Eeve. Arkasında diğerleri belirdi; Cassidy, Micheal, Leslie ve Dom kendi maskeleriyle gizlenmişlerdi.

Ve anlayacaksın. Sen de bizden biri olacaksın.

Çok yakında.

Midem bulandı ve neredeyse tuvalete kadar gidemeyecektim ki tuvalete öğürmeye başladım.

Hayır. Gitmesini istemedim.

Ölecekti. Çok hızlı hareket edeceklerdi. Son nefesine kadar devam edeceğini biliyordum. Kan görünce, intikam arzusuyla kendini kaybedecekti.

Çok geç olana kadar düşünmek istemediğim başka bir şey daha. Şimdi onu tekrar kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Bir daha olmaz.

Haritanın üzerinde oturmuş konuşurlarken, ona söylemeye karar verdim. Anahtarı almasına izin verecektim çünkü şu anda herhangi bir eylemde bulunmanın onu heyecanlandırıldığını görebiliyordum. Ama ona söyleyecektim.

Omzuma hafifçe vurulduğunu hissettim ve Andrea'yı görmek için etrafıma bakındım. "Konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı, odasına doğru işaret ederek.

Takip ettiğimde odasının kapısını sessizce kapattı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Aklıma gelen tüm cevaplar delirmek, korkmak, hasta olmaktı. Onun yerine, "Gerçekten emin değilim." dedim.

"Bu adil." Kollarını kavuşturdu. "Testin üzerinden çok zaman geçmediğini biliyorum ama sonuçla ilgili olarak nasıl hissettiğini öğrenmek istedim. Konuşma fırsatımız olmadığını biliyorum..."

Yatağa oturdum, ellerim dizlerimin üzerinde yumruk oldu. "Henüz karar vermedim."

"değil. Emery ile bu konuyu konuştun mu?" "Evet.

Ne olursa olsun beni destekliyor."

"Karar vermek için biraz zamanınız var ama hazır olmadığınızı düşünüyorsanız ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Güldüm. "Asla hazır değilim. Asla da olamayabilirim. Sürekli korkuyorum ve aklımı kaybediyorum. Artık bir çocuğa bakamam. Bakabilirim.

kendime zor bakıyorum. Ama Emery'nin olduğunda onu bırakma düşüncesi..."

Gelip yanıma oturdu. "Bu da senin. Senin seçimin. Ve gelecekte gerçekten hazır olduğunda tekrar deneme şansın her zaman var."

"Hayır... Severfalls'a giderse olmaz. Orada ölürse olmaz."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru. Ama Emery diğer insanlar gibi değil. Onu öldürmek için çok şey gerekir. Sanırım bunu biliyorsun."

Bir tür korkunun beni ele geçirdiğini hissettiğimde yüzüm buruştu. "Gitmesine izin veremem."

"Onu geride kalmaya mı zorlayacaksın?" Ona doğru baktım.

"Evet."

Bana sempatik bir bakış attı. "Seni suçlamıyorum Eve, bu herkes için zor bir karar. Ama ben olsam ona bu gece söylerdim."

Gözlerim kapıya kaydı. Hemen ötesinde diğerlerinin konuştuklarını duyabiliyordum. "Planlıyorum."

* * *

Gün sona yaklaştıkça bu korku hissi daha da arttı. Onlar yola çıkmadan önce Emery'ye Micheal'a ihtiyaç duyduğu her konuda yardım etme şansı verirken, kendime de düşüncelerimi toparlamak için zaman tanımıştım.

Hissettiğim suçluluk duygusu, Cadılar Bayramı'nda yaşananların tekrarlanmaması ihtiyacıyla karşılaştırıldığında çok azdı. hayal kırıklığına, kızgınlığına, her şeyine katlanabilirdim. Sonunda haberlerde cesedini görmeye dayanamazdım. Ya da Liam'ın bana kurşun delikleriyle dolu cesedinin fotoğrafını gönderip "Temelli gitti. Artık rahat olabilirsin Eve." O zaman muhtemelen asla çıkamayacağım başka bir kuruma gönderilirdim.

O ve Micheal, Dom'un polis tarayıcıları ve başka bir dizüstü bilgisayar gibi bazı teknolojilerini, ardından silahları, vücut ekipmanlarını, telsizleri ve içinde ne olduğunu sormadığım bir spor çantasını alırken Emery'nin yüzündeki heyecanı görmek zordu. Garajda bir ileri bir geri hareket ederken sessiz kaldım, varillerin yere sürtünmesi ve ekipmanların takırtısı sessizliği bozuyordu.

Ne üzerinde çalıştıklarını sormadım, Severfalls için planladıkları şeyle ilgili olduğunu biliyordum. Onu kendi haline bıraktım.

korkuyu bastırmak. Ortak salonun bir köşesindeki masada oturmuş, tezimin yeni bölümlerini bir araya getirmeye başlamış, içimdeki burkulmayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Dom'un yanında oturan Lena'yı kontrol etmek için ona doğru baktım. Dom'un ona sokak kameralarından güvenlik görüntülerine kadar şehrin bazı bölgelerine nasıl eriştiğini göstermesini izledim. Dom'a doğru eğildi ve onunla sessizce konuştu, not defterine yazdığı bir şeye gülüyordu.

En azından artık korkmuş görünmüyordu. Onu nasıl da kısıkanıyordum.

Elimden geldiğince çok şey yapmaya çalıştım ama sürekli dalıp gidiyordum. Üşüdüğümü, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Gelmekte olanı durdurmak için artık çok geç Evey, diye fısıldadı hayalim kulağıma. Kemikli elinin omzumda gezindiğini gördüm. *Ama beni karanlığa kadar takip edebilirsin.*

Hayır, diye düşündüm içimi bir ürperti kaplarken. *Hayır. Hayır.*

Kafamın içinde yanan bir şeyin uğultusuna dönüşen bir su sesi duydum. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve Emery'nin silüetini azgın bir cehennemin karşısında gördüm.

Sonra cesedi bir kan gölünün içinde yatıyordu. Bir levhanın üzerinde, kesilmiş.

Yerde, yanmış bir ceset. Cansız, nehirde yüzüyor. *Bir daha olmaz.*

Kafamın içinde güldü.

Öfke içimi yaktı. *O benim. Onu alırlarsa onları öldüreceğim.*

Öldür onları, sesi yankılandı. *Öldür onları, Eve.*

"Eve?"

Kafamın içindeki uğultu kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerimi kulaklarımdan çektim ve Lena'nın endişeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"İyi misin?"

Pencerelere baktım, içeri ışık girmesini bekliyordum ama kapalı olduklarını unutmuştum. "Saat kaç?"

Lena bilgisayardaki saate baktı. "Neredeyse dört buçuk."

Birkaç saat sonra yola çıkacaklardı. Yaptığım küçük işleri kaydettim ve dizüstü bilgisayarı kapattım. "Ben duş alacağım," dedim ona. Emery'ye bir şey söylemeden önce kafamı toparlamam gerekiyordu.

Banyo kapısını kapattım ve kıyafetlerimi çıkardım, duşa doğru ilerledim ve duşu açtım. Isınmasını bekledim ve sonra içeri girdim. Sıcak su başımdan, boynumdan ve sırtımdan aşağı dökülürken kötü düşüncelerin akıp gitmesine izin vermeye çalıştım.

Sıcaklık çok iyi hissettirdi, soğuğun geçmesini sağladı ama uzun sürmedi. Isıtmaya devam ettim ama uzun sürmedi.

Adımın söylendiğini duydum. Sonra daha yüksek sesle. Bana sesleniyordu. Onu hala duyabiliyordum.

Suyun akışı durdu ve omzumda bir el hissettim.

"Siktir, bebeğim, ne yaptın sen?" Emery elini sırtıma hafifçe bastırarak konuştu. "Kendini yakabilirdin."

Yüzüme düşen saçlarımın arasından başımı kaldırıp ona baktım. Çenemi tutmadan önce ıslak saçlarımı fırçaladı.

"Ne oldu Eve? Lena uzun süredir burada olduğunu söyledi."

"Ben... Sadece düşüncelerin gitmesine ihtiyacım vardı."

Endişeli bakışı sempatiye dönüştü. Beni kendine çekti, kıyafetlerinin ıslanmasını umursamıyor gibi görünüyordu.

"Oh, Eeve." Eli ıslak başıma değdi. "Seni bu kadar uzun süre bırakmamalıydım."

"Sorun yok. Ben iyiyim." Yavaşça çekildim, böylece ona bakabiliyordum. "Ama... seninle konuşmam gerek."

Endişeli bakışı geri döndü. "Tabii, bebeğim. Neden önce seni kurularyp giydirmiyoruz, tamam mı?"

Başımı salladım.

Emery'nin beni bir havluya sarmasına izin verdim, sonra saçımı kurulamak için başka bir havlu aldım. Sadece nemli olduğunda, sarıldığım havluyu geri kalanımı kurulamak için kullandı, elleri hareket ettikçe sıcak bakışları vücuduma düşüyordu. Havluyu bırakarak saçlarımı bir tarafa kaldırdı ve boynumdan omzuma doğru öptü. Beni dikkatlice duvara yaslariken gözlerindeki o aç bakışı görebiliyordum.

"Ben buradayım bebeğim, ben buradayım." Elleri başımın iki yanındaydı. "Gel buraya," diye fısıldadı, beni içine çekerek.

Beni derinden öptü, alt dudağımı ısırıldı ve beni nefessiz bıraktı. Beni kaldırdı ve yüzünü boynuma gömerken bacaklarımı kalçalarına doladım.

"Biri gelip görebilir," diye soludum, pantolonunun fermuarını açarken elini aramızda hissettim.

"Umurumda değil," dedi tenime karşı, pantolonunu indirirken.

Sikinin merkezime doğru bastırđını ve kolaylıkla içeri kaydığını hissettim. Tereddüt etmeden kalçalarını hareket ettirmeye başladı, her vuruşta daha derine kayıyordu. Gömleğini çıkarmak için sadece kısa bir süre durakladı, tekrar hareket edip hızını artırırken dişlerinin arasından bir inilti s z ld . Bacaklarım yukarıda, vücudum ona doğru kıvrılmış halde beni duvara yaptıştırdı.

Beni duvara yaptıştırmasının tüm o kötü düşünceleri silip atması komikti.

 ığlıklarımı bastırmak için dudağımı ısırđım, koridorun sonunda Lena ve diğerlerinin olduğunu biliyordum. Boğazımı yırtan iniltileri zar zor zapt edebildiğimde Emery ağzını benimkine yaptıştırdı.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni yakaladım, Evey." Gözlerimiz kilitlenecek kadar uzaklaştı.

"Emery..." Omuzlarını sıkıca kavradım, aramızdaki kaygan sıcaklığı hissederken tırnaklarımı geçirdim. "Yapma," diye nefes aldım. "Gitme... gitme."

Etrafında kenetlenirken içimdeki ateş sımsıkı sarıldı, yavaş ama derin bir orgazm beni titretirken tüylerim diken diken oldu. Sözlerim bir çığlığa dönüştü ve parçalayan bu çığlıkla ağzımı kapattım.

Emery vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissedene kadar iki kez daha sertçe itti. "Siktir, Evey," diye soludu. Ve alçak bir inilti onu sarstı. "Siktir."

Boşalıırken bile tekrar itmeye başladı, elleri beni sıkıca kavrıyordu. Yüz ifadesi acı çekiyormuş ama durmak istemiyormuş gibi  arpıktı.

Sanki bunu uzatmak için  aresizmiş gibi bana birkaç kez daha vurdu.

Sonra yavaşlamaya ve tamamen durmaya başladı, başını benimkine yasladı.

bir kahkaha yükseldi. "değil, Evey. Her seferinde, elimde değil. Bunu her zaman istiyorum. Her gün."

Parmaklarımanın saçlarında gezinmesine izin verdim. "Ben de istiyorum."

Yavaşça geri çekilip bana baktı, başı bir yana eğikti. "Ne demek gitme?"

Dudaklarımı büzdüm. Ağzımı kapı çalındı.

"Emery?"

Emery Micheal', "Hemen geliyorum," dedi.

Bir duraklama oldu. "Eve iyi mi?"

Emery "Evet" diye seslenince yüzüm kızardı. Bize bir dakika ver."

Ayak sesleri azaldı. Emery dikkatle beni yere bıraktı ve pantolonunun fermuarını çekti. Eli tekrar yüzümü buldu, parmakları yanağımda gezindi.

"Ne oldu, Eve?"

Ondan uzaklaştım ve hızlıca kıyafetlerimi giydim, ona gömleğini verdim.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Bir an sessiz kaldı. "Elbette."

Bahçeye doğru yol aldık. Güneş batmaya başlamıştı, ağaçların arasından koyu turuncu bir ateş gibi geçiyordu. Kapı arkasından kapanırken ona döndüm.

"Gitmeni istemiyorum," dedim.

"Severfalls'a mı?"

"Evet."

Kaşlarını çatarak ayaklarının üzerinde kaydı. "Ne yapabileceğimden korkuyorsun." "Ben sana olacaklardan korkuyorum."

"Evee." Bana doğru bir adım attı, ben de geri adım atarak onun hareketsiz kalmasını sağladım. "Özür dilerim," dedim, sesim neredeyse çatlıyordu. "Ama seni tekrar kaybedemem. Seni daha yeni geri kazandım ve bu yeterince çılgınca." Sanki dua edecekmiş gibi parmaklarımı ördüm. "Diğerleriyle birlikte olmak istediğini biliyorum. Onlara borcunu ödemek istediğini biliyorum. Bunu bitirmek istiyorsun. Ama..." Başımı salladım. "Tek gördüğüm ölüm. Beni burada bırakmayacağını söylediğini biliyorum ama bunu bilmiyorsun. Ne olacağını bilmiyorsun. Kendinden ne kadar emin olursan ol. Tek gördüğüm tekrar tekrar Cadılar Bayramı sabahı. Ve ben... ben yaşayamam bir daha yapmam." Kırılmaya başladım. "Bundan asla geri dönemeyeceğim." "Eve..."

"Yapmayacağım." Ellerimi ayırdım ve iki yanımda yumruk haline getirdim. "İntikamını çoktan aldın. On altıncı doğum günümde aldın. O yüzden şimdi sana yalvarıyorum. Hayır, sana söylüyorum. Gitme. Gitme."

Yüzü karardı ama beklediğim gibi kızgın değildi.

"Evde söz verdiğin şeyi istiyorum," diye devam ettim. "Bizimle birlikte tekne, uzakta. Bu gece anahtarı almak için gidebilirsin ama hepsi bu. Ondan sonra ben gitmek istiyorum. Sen, ben ve çocuğumuz."

Emery kaskatı kesildi, gözleri büyüdü. "Bunu mu demek istiyorsun?" diye nefes aldı.

Ağzım gerildi. "Bunu bu gece bitireceğiz ve yeniden başlayacağız. Ailemizle. Sadece biz. Sonunda daha iyi bir şeye başlayacağız. Ve arkamıza bakmayacağız."

"Emin misin, Evee? Karar vermek zorunda değilsin."

"Kararımı verdim. Başta bu gelecekte korkuyordum ama burada benimle olmadığın bir geleceğe milyon kere tercih ederim."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kollarının arasına aldı. Uzun bir süre bana sarılmasına izin verdim. Sonra başımı kaldırdım ve yüzündeki sırıtışı gördüm. "Bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım Eve," dedi. "Söz veriyorum."

CH6PHER HWENHY-SIà

Garajın içinden Micheal'ın siyah cipine bir spor çantası atmasını izledim. Dom Mustang'inin şoför koltuğunda oturmuş küçük bir dizüstü bilgisayarda yazı yazıyordu, ön panelinin üstündeki polis telsizinden gelen boğuk sesleri duyabiliyordum. Şimdiye kadar batı yakasında bir çatışma ve M-10 otoyolunda bir araba yangını olmuştu.

Emery, Michael'ın arabasının arka yolcusuna bir çanta daha yerleştirdi. Hepsi haneye tecavüz için giyinmişti. Siyah kıyafetler, eldivenler ve ekstra koruma için siyah yüz maskeleri. Micheal onları dışarı çıkarmak için dışarıda beklerken Emery içeri giren kişi olacaktı. Dom her ihtimale karşı ön tarafta nöbet tutacak, etrafta sorun yaratabilecek biri varsa sürekli temas halinde .

Emery bunu tek başına sorunsuzca yapabildiğine göre, üçünün bir hemşirenin anahtar kartını almaya gitmesi biraz abartılı görünüyordu. Ama Micheal özellikle temkinliydi. Ya da Lez'in deyimiyle "inanılmaz derecede paranoyaktı". Yakalanmadıklarından ya da görgü tanığı olmadığından kesinlikle emin olmak istiyordu.

Onlarla karşılaşacak kadar şanssız biri için kendimi kötü hissedirdim. Ama , muhtemelen korkudan altlarına sıçarlar.

Umarım öyledir. Çünkü Emery'nin riske girmesini istemiyordum. Bu gece olmaz.

Son gece.

Kimseye gideceğimizi söylemedi. Bir sefer yapacaktı ve geri döndüğümüzde herkes uyuyordu, onlar fark etmeden gitmiş olacaktık.

Lena'yı alır, önce eve götürür, sonra da ortadan kaybolurduk.

En azından kısa bir süre için. Emery de tıpkı benim arkadaşlarımla istediğim gibi iletişimde kalmak istiyordu. Yaşadıkları tüm travmalara rağmen kardeş gibiydiler. Onu suçlayamazdım. Doğru zaman geldiğinde onlarla temasa geçecektik. Ama şimdilik, daha önce yaptığımız plana geri dönmüştük. Ancak bu kez tekneyle değil, Lez ve Dom'un üzerinde çalıştığı arabalardan biriyle yola çıkacaktık. Yine planladığımız gibi güneye gidecek ve doğrudan sınıra ulaşacaktık.

O gitmeye hazırlanırken ben de gizlice eşyalarımı topluyor, kimsenin görmediği bir anda bir şeyler alıyordum. Ne yazık ki Andrea'dan Emery'nin kullandığı ilaçtan bir reçete daha almasını istemek için artık çok geçti ama en azından bir ay yetecek kadar vardı ve daha fazlasını almanın bir yolunu bulacaktık.

Hayaletimi bastırmak için benim de bir şeyler bulmam gerektiğini kabullenmek zordu ama Emery'nin aksine, onu susturmak için boğazıma bir hap tıkmakta bir sakınca görmüyordum.

Zamanla ikimiz de iyileşecektik. Buna inanmak zorundaydım.

Micheal sürücü koltuğuna oturdu ve cipi çalıştırdı. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve garaj kapısı açıldı.

Sadece birkaç saat içinde döneceklerini bildiğim için endişenin beni geçirmesine izin vermemeye çalışarak bekledim.

Emery arabaya binmeden önce yanıma geldi, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı.

"Sen ve ben," diye fısıldadı ellerini yüzümün iki yanına koyarak. "Yakında."

Bileklerini tuttum. "Sadece geri gel."

"Yapacağım, söz veriyorum." Ağzını alnıma bastırdı.

Gitmesine izin verdim. Bana başıyla selam veren Micheal'ın yanına bindi. Dom garajdan hızla çıktı, Micheal da arkasından.

Onlar yolun aşağısında gözden kaybolurken, garaj yumuşak bir gümbürtüyle tamamen kapanana kadar yavaşça geri çekildi.

Derin bir nefes aldım, sonra kendimi tekrar içeri girmeye zorladım.

* * *

Lena ve ben kanepede oturmuş, Dom'un projektör ekranından *Batman*'i izliyorduk.

bilgisayarı. Andrea yakınlarda oturmuş kitap okuyor, gecenin bekçiliğini yapıyordu. Üçünün gitmesi ve Lez'in onlardan önce erzak almak için ayrılmasıyla, arabası kayıp olan Cassidy'nin hiçbir yerde bulunamaması dışında sadece biz kızlar kalmıştık.

Bundan bahsettiğimde Andrea, "Muhtemelen bu gece devriyeye çıkmıştır," diye cevap verdi.

Çocuklar olmadan sessizdi ve Emery'nin gidişiyle kaygılarım en üst seviyeye çıkmıştı. Orada oturup zihnimin karanlık bir yere gitmesine, Emery'nin daha önce peşimi bırakmayan görüntülerinin beni ele geçirmesine izin vermemek için elimden geldiğince çabaladım.

İyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

Koltuğumda kıpırdandım, kendimi kalkıp adım atmamaya, saate bakıp her saniyeyi geri saymamaya zorladım.

Sadece birkaç saat.

"Bütün bunlar gerçekten korkutuyor, değil mi?" Lena söyledi. "Ne hakkında?" Gözlerimi ekrandan ayırmadan sordum.

"Yapmayı planladıkları şey. Sizi suçlayamam. Şimdi harekete geçmeye başladılar, şimdiye kadar gerçek gibi görünmüyordu."

Omuzlarımı yuvarladım. "O kadar çok çılgınca şey yaşadım ki dürüst olmak bu beni uyuşturdu."

"Evet, hiç şüphesiz." Göz ucuyla başını salladığını fark ettim. Durakladı, sonra ekledi, "Bunların hiçbirini hak etmedin. Hâlâ Emery'yi hissedemiyorum, ona güvenmek bir onu anlayabilecek miyim bilmiyorum. Yaptıklarından sonra olmaz. Peki ya diğerleri? Onlar tamamen kaçık, kafayı yemiş, kafadan kontak. Ama bir şekilde, tüm bunlar... Bilmiyorum... Doğru mu geliyor? Sanki yaşadıkları onca şeyden sonra bunu hak ediyorlarmış gibi."

Ona baktım ve Emery'nin bunun bir parçası olmayacağını ve onları geride bırakacağımızı söylemediğim için bir suçluluk hissettim. Ama birilerinin bunu öğrenmesinden çok korkuyordum. İçimden bir ses sonunda anlayacağını söylüyordu.

Ona doğru eğilerek başımı omzuna koydum. "Sana söylemem gerek. Onu saklamayı planlıyorum. Bebeği."

Sertleşti. Sınava girdikten bir süre sonra ona hamile olduğumu itiraf etmiş, en azından bir arkadaşımın bilmesini istemiştim. O zaman da aynı şekilde sertleşmişti. Ve benim için endişelendiğinden daha fazlası olduğunu biliyordum. "Bunu sadece Emery sana baskı yaptığı için yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. O yapmadı. Bu benim kararımdı."

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

Güldüm. "Hayır. Ama normal, parlak bir şeyler yaşamamızı istiyorum, anlıyor musun?"

"Gerçekten bir çocuğun bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Emin değilim. Ama denemeye hazırım. Emery'nin yardım etmek için her adımda yanımda olacağını biliyorum. Ve belki de tüm bu... çirkin... çirkin boktan iyi bir şey çıkarabiliriz."

"Sadece değişmeyeceğine söz ver. Hayatını bir kenara attığını görmekten nefret ediyorum."

"Ben yine ben olacağım, söz veriyorum. Bu ikimiz için de yeni bir başlangıç, yeni bir hayat olacak."

Omzu hafifçe kalktı, sonra tekrar aşağı indi. Başını benimkine yasladı. "Jamie, bırakın onun çocuğunu doğurmayı, Emery ile kalmadan bile nefret edecek. Ama eğer mutluyun ve *güvendesin*, ki bu da en az onun kadar önemli, o zaman ben kimim ki seni durdurayım?"

"Sence beni arkadaşlıktan çıkarır mı?" Endişemi sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Homurdandı. "Hayır. Kesinlikle kızacak. Ama senin de kafadan kontak olduğunu anlayacaktır. Sadece güvende olmanı isteyecektir. Jamie ona da bana da ihtiyacın olduğunu biliyor."

Gülümsedim. "Teşekkür . İletişim halinde söz veriyorum..." "Biz ne?"

"Bir süreliğine uzaklaştığımızda."

Ofladı pufladı. "Arasan iyi olur."

Birbirimize sarılmış bir şekilde oturduk, filmi güçlkle izliyorduk ve ben o anda uyuklamaya başladığımı hissedecek kadar .

Sadece birkaç saat...

Kendimi biraz daha derine bıraktım, sadece filmin patlamalarını ve seslerini duyarak sürüklenmeye bıraktım. Lena'nın sıcaklığını üzerimde hissetmeme izin verdim.

Yakında.

Lena'nın yumuşak nefes tıslamasını duydum, bu da beni yarı uykudan uyandırdı. "Lez, ne yapıyorsun?" dedi.

Kafam karışmış bir halde gözlerimi açtım. Birkaç kez göz kırptıktan sonra Leslie'nin önümüzde durduğunu ve ekranı kapattığını görmek için başımı kaldırdım. Her ne sebeple olursa olsun, üzerinde polis üniforması ve o gece kulüpte taktığı palyaço maskesi vardı.

"Hareket edebilir misin?" Lena sordu.

Leslie cevap vermedi. Andrea okumayı bırakmış, kaşları çatılmış bir halde izliyordu. "Lez?"

Başını öne eğdi. Yavaş, neredeyse durgun bir hareketle silahının kılıfını çıkardı. Sıkıca kavrayarak yanına yakın tuttu.

Lena kıpırdandı. "Sen ne sikimsin-" "Özür dilerim," dedi.

Birbirimizden uzaklaştık ve silahı kaldırıp bana doğrulttuğunda donup kaldık.

"Lez?" Silahın ucuna bakarken kanım dondu.

Andrea oturduğu yerden öyle hızlı kalktı ki, geriye doğru düştü. Bize doğru bir adım attı, sonra o da dondu kaldı.

," dedi Cassidy.

Cesaret edip baktım ve Cass'in polis kıyafetleri içinde, silahını Andrea'ya doğrultmuş olduğunu gördüm. Odaya doğru ilerledi. "Otur," diye emretti.

Andrea yavaşça koltuğunu düzeltti ve yüzü kül rengi olmuş bir halde tekrar . "Lütfen Cass, bunu yapma."

Cassidy silahını bana doğrulttu. "Ayağa kalk."

Hareket etmedim.

"Kalk dedim!" diye bağırdı.

İrkildim ama bedenimi dinlemeye ikna edemedim.

Dişlerini sıktı ve bana doğru hamle yaptı. Kolumdan tuttu ve beni kanepeden çekti.

"Ne yapıyorsunuz? Onu rahat bırak!" Lena bana doğru uzanarak ağladı.

Lena beni tuttuğunda Cassidy "Lez," diye bağırdı. Acı içinde haykırdım Cassidy'yi uzaklaştırmak için kötü kolumu salladım.

Lez nişan almayı bıraktı ve Lena'ya doğru geldi. Onu benden ayırırken mücadele etti, bir kolunu beline doladı ve onu uzaklaştırdı.

"Seni pislik, bırak gideyim, bırak gideyim! Eve!" Kadın adamın pençesinde çırpındı ama adam onu ayakları yerden kesilecek kadar sıkı tuttu.

Cassidy beni döndürerek tökezlememe neden oldu. "Hadi gidelim. Bir şey yapmaya kalkarsan seni vurmayacağımı sanma sakın. Yürü!"

Cassidy beni garaja doğru yönlendirdi. Hâlâ Lez'in pençesinde olan Lena'ya baktım, yumrukları ve dirsekleri Lez'e vuruyordu ama hiçbir şey yapmadılar.

Lez, Lena'yla ilgilenmekle meşgulken ve Cassidy arkasını dönmüşken Andrea oturduğu yerden fırladı ve odasına doğru koşmaya başladı.

Lez silahını Lena'nın kafasına doğrulttu ve ateş etti.

Parlak bir ışıkla birlikte kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Andrea bir saniye sonra yüzüstü yere düştü. Kan lekeleri kapı çerçevesine sıçradı.

Kulaklarım çınladı ve her şeyin yavaşladığını hissettim.

"Lez, bırak onu, gidelim!" Cassidy vakit kaybetmeden seslendi.

Lez sanki ona bir şey söylüyormuş gibi maskesini Lena'nın yüzüne bastırdı ama ne olduğunu duyamadım. Onu tekrar kanepeye yatırdı ve Cassidy'nin emirlerine uyarak yanından ayrıldı.

Lena koltuktan düştü ve yerde kaymaya çalıştı ama çok yavaştı. Adımı haykırdığını duyduğumda çoktan kapıdan çıkıp garaja girmiştik. Cassidy beni polis aracının arka koltuğuna itti ve Lez yolcu koltuğuna geçerken o da sürücü koltuğuna oturdu.

Elimi aramızdaki metal paravana koydum. Hayır. Hayır, bu neden oluyordu?

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben ağladım.

Cevap vermediler. Lez maskesini çıkardı ve Cassidy garajdan geri geri çıkmaya başladı.

"Bunu neden yapıyorsun? Cevap ver bana!" Yumruklarımı metal ekrana vurdum. Kapıları denedim ama kilitliydiler. Ellerimi cama vurdum, sonra tekmelemeye çalıştım.

Cassidy arabayı garajın dışında durdurdu ve beni kelepçelemek için indi. Yüzüne tükürdüm ve o da çok az duyguyla tükürüğümü sildi. Tekrar arabaya bindi ve kapıyı kapattı.

"Beni nereye götürüyorsun? Söyle bana!"

Arabayı vitesle takıp endişe verici bir hızla yola çıkarken, sadece tek bir kelime söyledi.

"Severfalls."

P6RH 5

YANIK, B6BY, YANIK

CH6PHER HWENHY-SEVEN

Çılgılık atmanın, küfretmenin, yalvarmanın ya da ağlamanın hiçbir faydası olmamıştı. Yine de yolun yarısı boyunca dördünü de denemiştim. Sonunda, ikisinden de yanıt gelmeyince sessizleştim, düşüncelerimin yarışmasına izin verdim, beni Severfalls'a sokmadan önce kaçıp kaçamayacağımı merak ettim.

Bunu onlar için kolaylaştırmayacağımdan emindim.

Araba yoldaki bir yarıktan geçerken Cassidy'nin koltuğunun arkasına baktım. Neden beni geri götürdüler? Hepsi intikam için miydi? Hayır, başka bir şeydi. Ve sanırım biliyordum.

"Emery ne yaptığını öğrenince seni öldürecek," dedim sessizce, sessizliğı bozarak, yemi yutacaklarını umarak.

Önce hiçbir şey söylemediler, sadece birbirlerine baktılar. Sonra Cassidy'nin kısa bir kahkaha attığını duydum. "Bizi bulamayacak."

"Onu benim tanımıyorsun." "Evet.

Kesinlikle tanımıyorum."

"Asla durmayacak. Eğer yaralanırsam, senin peşine düşecek."

Ellerinin direksiyonda sıkılaştığını fark ettim. "Önemli değıl. Bu gece yapılması gerekenleri bitirdiğimiz sürece sorun yok. Sonrasıyla ben ilgilenirim."

"Demek öyle, değıl mi?" Dedim ki. "İçeri girmek için beni kullanıyorsun. İçeri girmene izin vereceklerini umuyorsun çünkü ben varım ve Kennedy'ye doğru yürüyüp atışını yapabilirsin."

"Umarım," diye mırıldandı Lez.

Cassidy ona bir bakış attı. "Sonunda sevindim," dedi.

Be

n. Pencereden dışarı bakıp turuncu ışıkları izlerken başımı salladım. geçip gidiyoruz. Etrafımızı saran karanlık ormanı izliyorduk. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir fikrim var ve bu yeterli," diye cevap verdi. "Diğerleri ya takip edecek ya da etmeyecek. Her iki durumda da biz lanet molamızı alıyoruz. Fareleri öldürün ve yuvayı yakın."

"Peki ya Kennedy orada değilse, o zaman ne olacak?" diye sordum.

"Orada olacak," diye kesin bir dille cevap verdi. "Çünkü onu görene kadar gitmiyoruz."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Nedenini merak edecekler. Şüphelenecekler. Sen silahını çeker çekmez, onlar da ateş edecekler. Bu bir intihar."

Cassidy cevap vermedi.

"Micheal beklemekte haklıydı. Senden daha iyi biliyordu."

Yine alçak sesle güldü. "Micheal işi bitiremeyecek kadar korkaktı. Çok yumuşaktı. Fikrimi beğenmedi çünkü senden vazgeçmek istemedi, bunun onu suçlu hissettireceğini ve Emery'yi kızdıracığını biliyordu. Hepsi saçmalıktı. Önemli olan bu, hak ettiğimizi almak. Seni, bize işkence eden piçin çocuğunu bağışlamak değil. Ben hakkım olanı alacağım. Hepimiz alacağız. Her şeyini kaybedenler. Geri kalanlara ne olacağı umurumda mı sanıyorsun, değil. Kimse yolumuza çıkamaz."

O hızlanıp iki şeritli yoldan aşağı uçarken koltuğumda arkama yaslandım, Marcus'un beni kurtarmaya geldiklerinde Lena'nın arabasıyla geçtiği yolun aynısıydı. Severfalls'a doğru geri dönerken bu yolu tekrar görmek bir kâbus gibiydi.

Yol düzleşmeden önce bir virajın etrafında kıvrılıyordu. Birkaç araba geçti ve bu sefer Dom'un Mustang'ini görmeyi umuyordum. Onun yerine uzakta, küçük bir tepenin üzerindeki büyük bir binanın ışıklarını gördüm. Araziyi saran tanıdık duvarın uçarak geçtiğini gördüm. Onun ötesinde, karanlıkta korkunç bir dev gibi beliren Severfalls vardı.

Araba yola yavaşladı, içeri döndü ve kapıda durdu. Cassidy camını açarak hoparlör kutusunun yanındaki kameranın kendisini görmesini sağladı.

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye derin bir ses geldi.

"Ben Memur Hawkins. Bir kaçakla birlikteyim."

"Adın?" diye sordu ses bir duraksamadan sonra. "Eve Martel."

Beklerken nefesimi tuttum. Birkaç saniye sonra bir vızıltı ve yüksek sesli bir klik sesi duyuldu ve kapılar açılmaya başladı.

Kapılar birbirinden yeterince uzaklaştığında Cassidy içeri girdi. Severfalls'a giden yol karanlıktı ve iki yanında sadece loş sokak lambaları vardı. Etraflarındaki ağaçlar rüzgârdan sallanıyor ve titriyordu.

Yukarı çıkarken arka koltukta kıpırdamadan durdum ve korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım. Panik yaparsam işleri daha da kötüleştireceğimi biliyordum. Konağa benzeyen bina görüldü, her kattaki pencerelerden az sayıda ışık görünüyordu. Araba dairesel otoparka dönüp merdivenlerin önüne park ettiğiinde midemin bulandığını hissettim.

"Uzun sürmez. Hazır olduğumda işaret veririm," dedi Cassidy arabanın kapısını açarken Leslie'ye. "Şunları da getir," diye emrederek ön panelin üzerindeki maskeleri işaret etti.

Kapıyı kapattı ve bana doğru geldi. Yan tarafımı açarken beni dışarı çekti, kötü durumdaki kolumu sıkıca kavradı ve keskin acı omzumu yakarken tıslamama neden oldu.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme," dedi beni merdivenlerden yukarı çekerken. "Kennedy ve ekibini ne kadar çabuk yakalarsak, bu iş o kadar çabuk biter ve sen de bu işten yara almadan kurtulabilirsin. Tıpkı yıllar önce yaptığın gibi, şanslısın."

Ama kendilerini öldürtürlerse burada sıkışıp kalırdım ve Emery'nin bile beni çıkaramayacağından korkuyordum. Yine de çılgılık atmadım. Kapılar bir koğuş çalışanı ve bir güvenlik görevlisi tarafından açılırken neredeyse hiç ses çıkarmadım.

Sakin kalmam gerekiyordu. Eğer histeriye kapılırsam, beni hemen uyuşturup yatağa bağlarlar ve kimsenin beni bulamayacağı bir odaya kilitlerlerdi.

Rüzgâra karşı hızla içeri girdiğimizde, iki çalışan kapıyı arkamızdan kapattı. Loş giriş holünde ilk gördüğüm şey Hemşire Jackie'nin arkasında iki çalışanla birlikte merdivenlerden indiği idi.

Ayaklarımı sürüyerek ilerlerken Cassidy beni kendisine doğru çekti. Sol tarafta birkaç muhafızın oturup etrafı izlediği güvenlik ofisini gördüm.

"Oh, Eve." Yaklaştığımızda Jackie bana doğru uzandı. Kollarını bana doladığında kaskatı kesildim. "Geri dönmene çok sevindim." Çekildi ve ben

Bana gülümserken parlak gözlerinin parladığını gördüm. Bakışları Cassidy'ye döndü. "Onu aradığınız için teşekkür ederiz, çok endişelendik."

Cassidy sıkı bir gülümsemeyle onu düzeltti. "Sorun değil hanımefendi." Gözleri etrafta gezindi. "Müdürünüz Bay Kennedy ile konuşmam gerekiyor. Kendisi buralarda mı? Eve'in kayıtları için onun imzasına ihtiyacım var, Severfalls bakımına geri verildiğini göstermesi için."

Jackie'nin kaşları kalktı. "Kendisi burada ama şu anda bir toplantıda." Tekrar bana döndü. "Adrien hakkında. Bu sabah erkenden bebeğini doğurdu. Biraz prematüre ama güzel ve... mükemmel. Bay Kennedy şu anda doktorlarla konuşuyor." Burnunu çekti. "Diğerleri de burada. Birazdan onları göreceksiniz. Sizin için bir oda hazırlayacağız, eski odanız başka biri tarafından işgal edildi. Ama endişelenmeyin, muayenenizden sonra-"

"Sınava girmeyeceğim," diyerek sözünü kestim.

Etrafımızdaki personel daha da yaklaştı. Jackie'nin gülümsemesi genişledi. "Üzgünüm Eve, ama temiz olduğundan ve başka bir sorunun olmadığından emin olmak için standart prosedür bu. Sadece birkaç dakika sürecek."

Yüzüne umurumda olmadığını haykırmak üzereydim ki arkasında tanıdık bir yüz gözüme çarptı.

"Merhaba Eve," dedi Leo.

Hiçbir şey söylemedim, sadece siyah bakışlarına baktım ve bir hayal kırıklığı titreşimi gördüm.

Kapı tam arkamdaydı. Ama önümde korumalar ve görevliler vardı. Ve mucizevi bir şekilde onları geçsem bile, Leslie ve kapı vardı.

Jackie, Cassidy'nin kolumu tutuşuna bakarak, "Bay Kennedy'yi burada beklemek isterseniz onu revire götüreceğiz," dedi.

Cassidy ellerimin kelepçesini çözdü ve beni koğuş hemşirelerinden birine doğru iterek bıraktı. "Bana uyar."

Etrafımı sardılar, bir erkek hemşire beni sıkıca tutmak için bir kolunu etrafıma sardı. Ona dirsek atmayı düşündüm ama sonra eğer saldırganlaşırsam uyuşturulmuş olacağımı ve uyanık kalmam, kafamı açık tutmam gerektiğini hatırladım. Yine de beni tıbbi koğuşa doğru götürürlerken Cassidy'ye yaptığım gibi ayaklarımı sürüyordum. Yanından geçerken Leo'nun bakışlarını üzerimde tuttum.

"Sonra onu ofisime getir de konuşalım," diye emretti. "Kennedy de onu görmek isteyecektir."

Jackie önden gitmeden önce başıyla onayladı. Omzumun arkasından Cassidy ve Leo'ya baktım, Cassidy de bana bakıyordu. Beni gördüğünden emin oldum.

Jackie'nin duvardaki bir düğmeye basmasını ve tıbbi kapıların açılarak loş ışıklı ve karanlık odalı uzun bir koridorun ortaya çıkmasını izlemek için arkamı dönmeden önce bakışlarımdaki ateşi gördü.

CH6PHER HWENHY-EIGHH

Muayene masasına oturdum, ellerimi o kadar sıkı kenetlemiştim ki tırnaklarım derime batıyordu. Oda soğuktu, şimdi üzerimde tıbbi bir önlükten başka bir şey olmadığı için daha da soğuktu.

İlk başta onlarla savaştım ama uzun sürmedi, içlerinden biri beni korktuğum gibi sakinleştirmekle tehdit ettiğinde değil.

Bir hemşire "Bu sadece güvenliğimiz için Eve, lütfen işbirliği yapmaya çalış" dedi.

"Siktir git" diye cevap vermek istedim ama ağzımı kapatmaya zorladım. Jackie odayı kontrol etmek için gitmiş, beni biri kadın biri erkek iki hemşireyle baş başa bırakmıştı. Kadın önlüğü önüme koydu ve muayeneyi düzgün bir şekilde yapabilmeleri için giyinmemi istedi. Eğer üzerimi değiştirmezsem, değiştirdiğimden emin olmak için başka önlemler almak zorunda kalacaklardı.

Masanın üzerindeki kayışlara baktım. Ben de bağlanmak istemiyordum. Sakin kalmalıydım, zamanımı beklemeliydim. beni Leo'ya götüreceklerini söylediler ve bunun kaçmak için bir fırsat olabileceğini düşündüm, tabii beni bir sandalyeye bağlayıp sakinleştirmediklerini varsayarsak. Konuşabilmem için bana ihtiyaçları olacaktı. İtaat ettiğim sürece güvende olacağıma inanıyordum. Yeterince iyi davranırsan kaçmanın bir yolunu bulurum.

Kıyafetlerimi çıkardım ve önlüğü giydim. Bir hemşirenin tansiyonumu ve ateşimi ölçmesine izin verdim.

Köşede kıpırdanan hayaletimi görebiliyordum, bir gölgeden fazlası değildi, konuşmayı reddediyordu. Sadece kafese kapatılmaktan korkmuyordum. Emery'nin geleceğini biliyordum. Ve bana ulaşmak için her şeyi yapacağından korkuyordum, ama o

Çapraz ateŖe de girebilirdi. Bu önce oradan ıkmalıydım. Ve saat iŖliyordu. Cassidy her an harekete geçebilirdi.

HemŖireye baktım, sonra gözlerimin sadece birkaç metre ötedeki masanın üzerine bırakılmış bir dizi cerrahi alete kaymasına izin verdim. Ne yazık ki ben daha hareket edemeden hemŖire elinde bir iğneyle arkasını döndü.

Kanımı aldı ve o alırken kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. İŖi bittiğinde, numuneyle ilgilenmek için tekrar arkasını döndüğünde, olabildiğince sessizce hareket ettim ve küçük cerrahi bıçaklardan birini aldım. Otururken onu altıma koydum, tam o sırada erkek hemŖire bir tür makineyle döndü. Küçük ışıkları ve ekranıyla modernden çok fütüristik görünüyordu. Yan tarafında kalın bir kablo vardı ve bu kablo bir eŖit metal ubuğ bağlıydı.

Elimi uyluğumun yanında, bıçağın altımda olduğu yerin yanında tuttum. "Bu da ne?" diye sordum.

Kadın hemŖire eldivenlerini giyerken, "Lütfen uzanın ve bacaklarınızı aın," dedi.

"Sana sordum, bu nedir?"

O cevap veremeden kapı açıldı ve Jackie içeri girdi, bir elinde su ŖiŖesi, diğesinde küçük bir kâğıt bardak vardı. Serçe parmağıyla makineyi iŖaret ederek, "Bunun için Ŗimdi endiŖelenme," dedi. Bana doğru gelmeden önce erkek hemŖirenin kulağına bir Ŗeyler fısıldadı. "Odan hazır Eve. Geç bir akŖam yemeği hazırlatacağım. Ŗimdilik, iŖte buradasın."

Bana su ŖiŖesini ve küçük bardağı verdi. Bardağ baktım ve küçük pembe bir hap gördüm.

Jackie'nin konuŖtuėunu fark edince ŖaŖkın bir sessizlik içinde Lulladex'e bakakaldım.

"Seni hemen düzenli programına geri dndrmemiz en iyisi," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu bizim gibi yeniden uyum sağlamana yardımcı olacak-"

Bardağı ve su ŖiŖesini onun boktan suratına fırlattım.

Jackie'nin nefesi kesildi, gözleri büyüdü. Erkek hemŖire beni zapt etmek için hareketlendi ama ben daha hızlı davrandım. Bıçağı kalamın altından tutup savurdum ve n kolunu kestim. Jackie ığlık atınca masadan fırladım ve onu yakalayıp bıçağı boğazına dayadım.

Kafamın içinde Emery'nin kısık kahkahasını duydum. *Bu doğru, Eeve, bebeğim. Ona det.*

Bıçağı geri getirmeden önce tereddüt ettim. Hayır. Hayır, sadece çıkmak istedim. ıkmam gerekiyordu.

Jackie'yi diğerlerine doğru ittim. Hâlâ küçük bıçağı tutarak kapıya yöneldim ve koridora fırladım. Sonundaki çift kapıya doğru koştum, arkama bakarsam birinin beni takip ettiğini göreceğimden ve beni yakalarlarsa ne yapacağımdan korktum.

Kapılara ulaştım ve onları yolumdan iterken neredeyse kapılara çarpıyordum. Ana giriş holüne geri döndüğümde sendeleyerek durdum ve ağzım açık kaldı.

Lez şimdi oradaydı, palyaço maskesini takmıştı. Bir gardiyanın üzerine diz çökmüş, göğsünden bir bıçak çıkarıyordu. Başını kaldırıp bana baktı, tam o sırada Cassidy beyaz tavşan şeklinde bir maske takmış olarak güvenlik ofisinden çıktı. Onun da elinde bir bıçak vardı ve parlak ahşap zemine koyu renkli kan damlıyordu.

Beni fark etti ve sustu.

Birbirimize baktık. Ta ki arkamdan bağırışlar ve ayak sesleri duyana kadar.

Asansöre doğru yöneldim. Tam yanına geldiğimde kapı açıldı ve neredeyse elinde tepsi olan küçük bir hemşireye çarpıyordum. Ben içeri girerken nefesi kesildi.

"Bayan, ne yapıyorsunuz?"

Rastgele bir yere bastım ama hiçbir şey işe yaramadı. Ona döndüm ve bıçağı görünce sıçradı. "Çabuk, yukarı çık!" Birinin beni yakalamasını bekleyerek tersledim.

Anahtar kartını karıştırdı, sonra en üst kata bastı.

Kapı kapanmadan hemen önce Jackie'nin birkaç koğuş görevlisi ve güvenlik görevlisiyle birlikte ana fuayeye girdiğini gördüm. Cassidy ve Lez'e verdikleri tepkiyi görme şansım olmadı. Asansör yavaşça yükselirken, küçük hemşire tepsiyi kalkan olarak kullanarak benden uzakta bir köşeye çekildi.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldadı.

Onu görmezden geldim. Zihnim nereye gideceğimi bulmaya çalışıyordu. Bir merdiven ve oradan da bir acil çıkış olmalıydı.

Asansör durdu ve kapı birkaç kapının bulunduğu kısa, loş bir koridora açıldı. Kapılardan biri aralıktı ve sadece karanlığı gösteriyordu.

Sessizdi, binanın diğer yerlerinden çok daha sessizdi. Nereye gideceğimi düşünmeye çalışarak koridorun ortasına doğru adım attım.

Asansör kapısı tekrar hareket etti ve kapanışını izlemek için arkama baktım. Kapılara dönerek önce sağdakine doğru ilerledim. İçeride sadece bir dolap vardı. Sol tarafta hafifçe açık olan kapıya baktım ve dikkatlice ona doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı. Girişte durup başımı içeri uzattım. Bir dizi büyük pencereden gelen yumuşak ışıktan oldukça büyük bir oda olduğunu görebiliyordum. Bir tarafta büyük bir şöminenin içinde közden başka bir şey olmayan bir ateş yanıyordu.

Ateşin yanında birinin oturduğunu fark etmem bir anımı aldı. Yavaş bir kalp atışı gibi havanın titreşim sesini ve bir motorun donuk vızıltısını duyabiliyordum.

Merdiven boşluğunu arıyor olmalıydım. Bunun yerine merakım beni ele geçirdi. Rebecca'nın en üst kattaki yalnız kişi hakkında ürettiği tüm o teorileri hatırladım. Neden yalnızdılar? Karanlıkta tek başlarına.

Yüzlerini görmeye çalışarak yaklaştım, bıçağım hâlâ yanımdaydı ve sıkıca kavırıyordum.

"Burada olmamalısın."

Donakaldım, omurgamda bir ürperti hissettim. Ses derin ve bir o kadar da yumuşaktı, neredeyse gıcırtilıydı.

Bir adam silueti bana doğru döndü. Karanlıkta bile koyu renk gözlerindeki en küçük ışık parıltısını gördüm.

"Sanırım bu benim için?" dedi adam, uzun kemikli parmağıyla küçük bıçağımı işaret ederek. "Muhtemelen şaşırmamalıyım. Çok daha fazla insana yardım etme umuduyla davam uğruna pek çok insan acı çekmek zorunda kaldı. Ne yazık ki çoğu ilkinin yaşadı. Ama Tyler...Ah, Tyler. Son zamanlarda beni gerçekten haksız çıkardı ve nihayet bir şeyler değişebilir." Adam oturduğu yerde kıpırdandı. "Yine de tanıdık geliyorsun. Bizim özel çocuklarımızdan biri miydin?"

Özel... çocuklar.

Neredeyse kim olduğunu soracaktım. Ama sözlerinden anladığım kadarıyla zaten biliyordum. Micheal hakkında çok az bilgi vardı ve babam geride adından başka bir şey bırakmamıştı.

"Bay Mercury," diye fısıldadım.

Başını öne eğdi. "Ah, bir süredir bu unvanı kullanmamıştım. Buraya getirildiğimden beri."

"Babam Roman Martel'i tanıyordunuz," dedim titrek bir sesle.

"Oh, Roman!" diye nefes nefese kaldı. "Evet. Harika bir doktor. Olanları duymak çok üzücü, korkunç, gerçekten korkunç." Koltuğunda öne doğru eğildi, hareketleri düzensizdi ve ellerinin titrediğini görebiliyordum. Öne doğru eğilme şekli onu bir şekilde yanlış, çarpık gösteriyordu. "Onu özlüyorum, biliyorsun. Kendini işine çok adamıştı. En iyilerimden biriydi."

Gerildim, bıçağı öyle sıkı kavradım ki ellerim titredi. "O çocuklar üzerindeki testleri sen finanse . Sen... yönlendirdin."

"Proje benim tarafımdan başlatıldı, evet," dedi, sesi sakın ve kasıtlıydı. Uzun bir süre hareket etmedi, bakışları ağır ve inatçıydı. Sonra hızlı bir hareketle elini salladı; öyle ani bir hareketti ki irkildim.

"Sonra oğlum Tyler annelerle devam etmek zorunda kaldı. Yardım etmek istedim ama... aptallığıma yenik düştüm." Dudakları yüzünü buruşturmaya benzer bir şekilde büküldü. "Başlangıçta, yetişkin denekler bulamadığımda, uyuşturucuları kendim almaya başladım. Kimyasal bileşimleri düzeltmeden önce bağımlılık yapıcıydı elbette. Çılgınca olan şey, sonuçları gördüm. Şimdi bile seni gün gibi net görebiliyorum. Kokunu alabiliyorum. Farelerin duvarları tırmalayışını duyabiliyorum.

", hatta hasta görünebilirim ama senden daha hızlı koşabilirim, biliyorsun. O küçük bıçağını al ve gözlerini oy, üzüm gibi patlat." Sırıttı, neredeyse bu düşünceyle eğleniyordu ama çabucak kayboldu. "Ama ne yazık ki yan etkileriyle mücadele etmek zorundayım. Migren, hafıza kaybı, motor fonksiyon kaybı. İki kalp ameliyatı geçirdim ve beni hayatta tutmak için hâlâ bu makineye ihtiyacım var. Ve zihnim..." Durakladı, bakışları mesafeli bir hal aldı. "Halüsinasyonlar. Gece korkuları. Zaman zaman tam gelişmiş psikoz. Hasar tamamlanmıştı."

Öksürdü ve ateşin içinde belli belirsiz parlayan közlere döndü. "Ama genç, gelişmekte olan zihinler bunu daha iyi idare eder. Ya da ben öyle sanıyordum. Ta ki yapmayana kadar. Bilmem gerekirdi. Gelişimin en erken aşamasından başlamamız gerekiyordu..." Sesi pişmanlıkla kalınlaşarak kesildi.

"Neden?"

Bana baktı. "Yani anne karnında istediğimiz etkileri zaten geliştireceklerdi, tabii ki."

Bir parçam biliyordu ama bunu ondan duymak istiyordum. "Hepsi ne için?" Fısıldadım. "Çocuklar acı çekiyor ve ölüyor, ne için?"

"Benim söylememe ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," dedi sakince. "İnsanlığın ilerlemesi her zaman bizim bir sonraki aşamamız olmuştur." Sonra gülümsediğini gördüm, ağzı çelimsiz yüzüne göre çok genişti. "Önce askerler, sonra bir gün tanrılar."

Dışarıdan pencerelerin arasından parlak beyaz bir ışık parlıyordu. Önce şimşek sandım, ta ki aşağıdan gelen, pencereleri ve duvarları sarsan ve tavandan küçük bir toz tabakası indiren donuk patlamayı duyana kadar. Dışarıyı yavaş yavaş parlak bir turuncuya dönüştü.

İşte o zaman yüzüne tam olarak bakabildim. Uzun yüzlü ve geniş ağızlı, tüysüz bir adamdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, göz bebekleri donuk sarı renkteydi ve bir gözü ters tarafa bakıyordu. Derisi kösele gibiydi, vücudu o kadar inceydi ki kemiklerden, bir iskeletten başka bir şey değildi.

Sessiz bir çığlık atarak ağzımı açtım ve tökezleyerek geri çekildim.

"Seni aşağıda gördüğümü hatırladığımı biliyorsun." Gerçek dışı görünse de ağzı hareket etti. "Seni geceleri koridorlarda yürürken gördüm. Bunu yapmayı ben de severdim." Güldü.

Kaçmak için döndüğümde sandalyesini geriye fırlattı ve bana doğru hamle yaparak makinenin tüpünü burnundan çıkardı. Çaresiz bir içgüdüyle bıçağı savurdum, giydiği cübbenin üzerinde gezdirdim, boğazına vurmaya düşündüm ama ıskaladım.

Buna karşılık olarak kolunu savurdu ve kaburgalarımı beni birkaç metre geriye savurdu. İçimde keskin bir acı patladı ve ciğerlerimdeki nefesi aldı.

Sırtım bir gümbürtüyle yere çarptı, ardından da başımın yan tarafı. Yere yığıldım, soluk soluğa kaldım, sonra acının etkisiyle kendi içime kıvrıldım, gözyaşlarım yüzümü ıslatırken kendime sarıldım.

"Kahretsin, bunu yapmamalıydım," dedi üzerimden. "Çoğu zaman kendi gücümü unutuyorum. Bir keresinde o hemşire gibi. Kaçmalarından hoşlanmıyorum. Tyler bunu örtbas etmekte zorlandı. Seni alması için birini çağıracağım, buraya gelmemeliydin." Eğildi ve sert elini omzuma bastırdı. "Martel'in kızı olduğun için kendimi kötü hissediyorum. Nerede şu lanet telefon?" diye mırıldandı.

Alt kattan yüksek bir patlama sesi geldi ve dışarıdan gelen turuncu ışık daha da parlaklaştı. Pencerelelerin ötesinde bir yerden bağırışlar geliyordu.

Telefonu aramak için uzaklaştığında, acıya rağmen vücudumu açtım, kollarımla kendimi iterek kapıya doğru kaymaya çalıştım. Ama acı neredeyse kör ediciydi ve her nefes kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. İnledim, kısa kısa nefesler alıp kapının önünde durdum.

Emery. Emery neredeydi?

Karanlıkta Bay Mercury'nin ayaklarını sürüyerek etrafta dolaştığını, nesneler yere düşerken küfrettiğini duydum.

Ben buradayım.

Gölgelere baktım ve Emery'nin sadece birkaç adım ötede çömeldiğini gördüm. Hayaletim başını bir tarafa eğerek beni izledi. Onun

bir gümüş parıltısı gördüm.

Bıçak. Geriye savrulduğumda elimden kaymış ve yere düşmüştü.

Arkamdan alçak bir homurtu geldi. "Kimse açmıyor. Aşağıda ne halt ediyorlar?" Telefonun yere çarpma sesini duydum. "Boş ver, kendim yaparım. Buraya gel kızım, seni iyileştireyim."

Yüksekten salla, Evey.

Kendimi ileri ittim ve bıçağı kaptım. Ayak sesleri arkamda gümbürdedi. Önlüğümü çekip bedenimi yerden kaldırdığında, döndüm ve savurdum.

Bıçak yüzünde gezindi, yanağını ve gözünü keserek yarıldı.

Kan yere sıçrarken Bay Mercury beni yere bıraktı. Sırtıma düşen damlaların elbisemi ıslattığını hissettim. Acı içinde havladı ve yüzünü kapattı.

"Seni kaltak! Seni küçük kaltak!"

uzaklaştım. Adrenalin beni ele geçirdi ve ayağa kalkıp kapıya doğru tökezlemeyi başardım. Acıdan kaynaklanan bir baş dönmesi dalgası hissederken koridorda beceriksizce ilerledim. Bacaklarımı iterek asansöre doğru koştum. Bağırışlarını ve küfürlerini duydum, duvara bir şeyler fırlattığını ve nesnelerin paramparça olduğunu duydum.

"Neredesin?" diye bağırdı.

Avucumu tekrar tekrar asansör düğmesine vururken inledim. *Lütfen.*

Ağır ayak sesleri odanın içinde bana doğru ilerledi.

Asansörün kapısı kayarak açıldı ve hemen içeri daldım, önce tüm düğmelere sonra da kapıyı kapatan düğmeye bastım.

Gel hadi. Haydi!

Hâlâ yüzünü tutarak odadan fırladı, kan mavi cübbesini kırmızıya çeviriyordu. Sonra döndü ve asansör kapısı kapanmaya başlarken beni gördü. Uzun adımlarla bana doğru geldi ve ben de sırtımı asansörün köşesine dayayıp tekmelemek ve dövüşmek için kendimi hazırladım.

O kapıya ulaşmadan kapı kapandı. Metal kapıya çarpan büyük bir gürültü kapıyı salladı. Asansör yavaşça aşağı inmeye başladığında sesi diğer tarafta boğuk bir şekilde duyuluyordu.

"Kaltak, seni yakalayacağım!"

Bir kolumu üzerime sararken parmaklığı kavradım. Yumruk sesleri ve sesi azalırken, aşağıdan gelen bağırs ve çığlıkları fark etmeye başladım.

CH6PHER HWENHY-NINE

Asansör beni ikinci kata çıkardı. Dışarı çıktığımda, bazıları kanlar içinde, bazıları da kanlar içinde olmayan insanların koşuşturduğunu gördüm. Acil durum ışıkları yanıyordu, turuncu ve beyaz renkte yanıp sönüyordu, elektriklerin kesildiğini tahmin ediyordum. Ayrıca yakınlardaki dumanın kokusunu alabiliyordum, göremesem bile yangının çıtırtısını duyabiliyordum.

Diğerlerini takip etmeye başladım, ta ki koridor boyunca dağılmış, çoğu sağlık personeli olan birkaç personelin cesedini fark edene kadar. Koridorun sonundaki bir odaya gelene kadar izleri takip ettim, orada bir personel kapının üzerine yığılmış ve kapıyı aralık bırakmıştı. Büyük bir toplantı odasının içine baktım ve Cassidy'yi sırtı bana dönük olarak gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun karşısında Tyler bir pencereye sıkışmış, dudağı gibi kanayan omzunu tutuyordu.

Cassidy bıçağını ona doğrulttu. "Bunu senin için güzel ve yavaş yapacağım, Kennedy," diye . "Tıpkı senin ve adamlarının küçük deneklerinize yaptığınız gibi." Diğer elindeki silahı fark ettim ve kaç mermisi kaldığını merak ettim. "Önce aletini ve taşaklarını keseceğim, sonra da onları ağzına tıkıp sana yedireceğim."

Kennedy zorlukla hareket ederek onu izledi. "O zamana kadar yanacağız." "Göreceğiz."

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi yumuşak bir sesle. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüm. Ama bunun olması gerekiyordu."

"Bunların hiçbirisi olmak zorunda değildi," diye tısladı. "Sen sadece lanet ellerin kan içindeyken asil barış ödülünü kazanabileceğini düşündün. Orduya bir sürü asker köpeği tedarik eden milyarder olabilirdin. Ya da bedelini ödemeye razı olan herhangi biri. Siktir git Kennedy." Ona doğru ilerledi. "Dizlerinin üstüne çök." Adam kıpırdamayınca onu itti. Giysilerini yırttı, sonra bıçağının ucunu derisine bastırıp bükmeye başladı.

Dişlerini sıkarken çığlıkları zorlanıyordu. Yüzünden ve boynundan ter damlıyordu. Görmek istediğim için odaya doğru bir adım daha attım. Görmem gerekiyordu.

İzlerken hissizleştığimi hissettim, gerçeklik etrafımda çözülmeye başlamıştı. Bu oluyordu. Ve ben hareket edemiyordum.

Belki de istemedim.

Cassidy bıçağını önce çıkarıp sonra tekrar adamın kalçasına sapladı, daireler çizerek sapladı.

Biri beni kenara itip dizlerimin üzerine düşmeme neden olana kadar onun çığlıklarını dinledim. Ben tepki veremedim Leo, Cassidy'nin üzerine atladı. İleri geri boğuşuyorlardı, Cassidy Leo'nun pençesinden kurtulmaya çalışırken çığlık atıyordu. Leo onu tutmaya çalışırken, elini kaldırdığını gördüm. Yumruğundaki cam parçasını orada yakaladım. Elini indirdi ve Cassidy'nin sırtına birkaç kez sapladıktan sonra boynuna sapladı. Cassidy adamı üzerinden atamadan çığlık attı. Adam ona tekrar saldırdı ve Cassidy silahını çekti.

Bang! Bang! Bang!

Kurşunlardan biri göğsüne, diğeri de karnına isabet etti. Daha fazla ateş etmeye çalıştı ama namlu boşaldığında sadece tetiğin klik sesi duyuldu. Leo duvara geri düştü. Cassidy yan tarafına düştü.

Orada donmuş bir şekilde oturdum. Her şey çok hızlı ve aynı zamanda çok yavaş olmuştu. Cassidy'ye doğru sürünürken dişlerimin arasından tısladım.

Sığ nefes , kanının etrafında biriktiğini görebiliyordum. Maskesini çıkardım ve bana baktığını gördüm.

"Kahretsin," dedi biraz gülerek, ağzından kan damlıyordu. "Sanırım bu kadar... açgözlü olmamalıydım... ha?"

Hareket etmeye çalışırken bir elimi omzuna koydum, ağzını kapatırken boğazını yırtan bir çığlık attı.

"Al... al," diye inledi, kanlı parmakları bıçağa uzanıyordu. "Bitir onu."

Gözlerim bıçağa kaydı.

Gözümün ucuyla bir gölgenin hareket ettiğini gördüm ve hayalimin orada bana doğru eğildiğini, kafatası suratının kulağımın yanında olduğunu anladım.

Bitir, Eve.

"Eve."

Kafamı kaldırdım ve Tyler'ın beni izlediğini gördüm. Pencerenin pervazının altına doğru kayarken yüzü buruşmuştu. "Gerçekten bu şekilde olmak zorunda değildi."

Yavaşça ayağa kalktım. "Belki de olmadı. Belki de sonsuza kadar saklanamayacağını bilmeliydin. Babanın başlattığı deneyleri durdurabilirdin ama sen devam etmeyi seçtin." Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. "Ama artık bitti ve sen... sen gidiyorsun."

Tyler bana bakakaldı, sonra gülmeye başladı. "Hapse girersem de bu bitmeyecek Eve. Eğer oraya gidersem bile. Ve başka bir yerde yeniden başlayacağım. Bu babamın işiydi ve benim de işim. Ailemizin işi ve şimdi duramayacak kadar yakındık." Tıngır mıngır bir nefes verdi. "Eğer Adrien'in bebeği yaşarsa, en azından içinizden bir kız başarımızı gösterecek." Gözleri vücudumda gezindi ve bacaklarımda durdu. "Sen olamadığın için üzgünüm Eve."

Sözleri önce kafamı karıştırdı ama sonra bacağımdan aşağı sıcak bir şey indi.

Aşağıya baktığımda, elbisemin altının sıırılsıklam olduğunu ve kalçalarımdan aşağıya kan damladığını gördüm. Kanın nereden geldiğini anlamak için kumaşı kaldırmama gerek yoktu.

Belki de strestendi. Belki de korku. Ya da Tyler'ın babasının darbesi, düşmeyle birleşince. Tehlikeyi hisseden bedenim, içinde olanı reddediyordu. Sebep her ne olursa olsun, sanki bu an başından beri gerçekleşmeyi bekliyormuş gibi kaçınılmaz hissettiriyordu.

"Yeniden başlayabiliriz Eve," dedi Tyler yumuşak bir sesle. "Tekrar deneyebiliriz. İşleri daha iyi hale getirebiliriz."

Gölgeyi yine sırtımda, hayaletimin soğuk elini kolumda hissettim.

Bak ne yaptı.

Bak bizden ne aldı. Ona ödet,

Eve.

Ona ödet.

Orada durdum, titriyordum, kana bakıyordum.

Beni içeri al.

Kaskatı kesildim ve birden kendimi kilometrelerce gibi hissettim. Cassidy'nin cansız bedeninin çömeldim. Maskeyi aldım ve taktım. Bıçağı aldım ve üzerine çıktım. Tyler'ın gözleri büyüdü; yüzü solgunlaştı.

"Eve."

Bıçağı . Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Karnı, bıçağımın sıçradığı bir kan gölüne dönene kadar.

Arkamı döndüm ya da en azından öyle sandım. Gözümü kırptım ve aniden merdivenin kenarında duruyordum. Yavaşça, adım adım aşağıya indim, ta ki dibe ulaşana kadar.

Micheal kadını dışarı çıkarıyordu ama gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerindeki korkuyu gördüm. Sadece o değil, Rebecca, Maria ve arkadan gelen diğerleri de aynı şekilde bakıyordu, yüzleri solgun ve şaşkıncı. Adrien bebeğini sıkıca kucaklamıştı, adımları titriyordu. Dom tek ayağı üzerinde topallayan Leslie'ye yardım ediyordu, ikisi de beni fark ettiklerinde yavaşladılar. Gördüklerine inanamıyorlarmış gibi bakışlarını benden ayırmadılar.

Elleri beni döndürdü ve sert sarı gözlere baktım.

"Eve," diye nefes aldı Emery. Onun da üzerinde kan vardı. Hâlâ siyah yüz maskesini takıyordu. Elleri beni kavradı ve onun gerçek olduğunu anladım. "Evee." Sesi çatallaştı. Kollarını bana doladığında bıçağımın düşmesine izin vermek dışında hareket bile edemedim. Vücudu bana karşı titriyordu ve ağlıyor muydu yoksa rahatlamaktan gülüyor muydu emin değildim.

Önemli değildi. Çok . Beni incelemek için uzaklaştı.

"O bakışı biliyorum," dedi, sesine korku sinmişti. Eliyle nemli saçlarımı sildi. "Bana geri dön, Eve. Geri dön."

Derin ve karanlık bir boşlukta bir o yana bir bu yana çekiliyordum, zihnimdeki iblisin beni tuttuğunu hissediyordum.

"Geri gel, tatlım."

Yakınlardaki bir gök gürültüsü bizi ayrılmaya zorladı. Küfrederek kolunu bana doladı ve beni diğerleriyle birlikte ön tarafa götürdü.

Soğuk gecede, batı kanadındaki alevlerin bizi ele izledik. Severfalls'un yanışını izledik. Ve içinde olan her şey küle dönecekti. Ve sorumlular kalıntılara musallat olmaya devam edeceklerdi.

P6RH 6

COHING HOHE

CH6PHER HHIRHY

EHERY

Aküyü yerine yerleştirdim, her iki ucundaki pozitif ve negatif terminalleri takmadan önce aracın içindeki kayışı vidaladım. Sağlam olduğundan emin olduktan sonra sürücü koltuğuna geçtim ve arabayı çalıştırdım. Mırıldanarak çalıştı, gösterge paneli aydınlandı. Kapatmadan önce birkaç saniye çalışmasına izin verdim.

Bir süre orada oturup sessizliği içime çektim. Garaj boştu, 4runner dışında. Hava soğuktu ama ceketim olmasa bile bu beni pek rahatsız etmiyordu.

Aküyü takmak yapbozun son parçasını yerleştirmek gibiydi, tatmin edici ve kolay bir sondu, her ne kadar hala arka fren lambasını tamir etmem, ön cam sileceklerini değıştirmem ve egzozdaki birkaç küçük deliğı yamalamam gerekse de. 4runner artık en azından sürülebilir durumdaydı.

Araba için Dom'a teşekkür etmeliydim. Micheal, Lez'in yaptıkları için özür dilediğini söylemişti.

Affedilmek için yeterli değildi. Ama bir şeydi.

Gözlerim ortadaki aynaya kaydı ve bakışlarımı yansımda yakaladım. Arka koltukta arkamda, Nina'nın bulanık gölgesinin beni izlediğini gördüm.

Severfalls'tan beri onun sesini bu kadar çok duymamıştım. O gece, St. Agnes'tan ayrıldığımda olduğu gibi sözlerinin işlemesine, beni ele geçirmesine izin verdiğim son geceydi, çünkü uzun zamandır ilk kez aynı taraftaymışız gibi geliyordu.

*Onu bul Emery, dedi o gece.
Onu geri getirin.
Benim gibi ölmesine izin
verme. Bana yaptığın gibi onu
da hayal kırıklığına uğratma.
Gitmesine izin verme.*

Kontrolümü kaybetmeyeceğime söz vermiştim ama o gece bu sözümü bozmuştum. Yüzleri hatırlamıyorum ama kırmızıyı hatırlıyorum. Ateşi hatırladım. Eve'i hatırladım.

Tüm duygularımı kaybettiğimi biliyordum. Kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

Ama onu bulduğumda bile, yine de kaybetmişim gibi hissettim. Çok geç kalmıştım.

Bir daha asla geri alamayacağım bir parçasının gitmiş olmasından korkuyordum.

Nina fısıldadı. *Ve suçlusu sensin. O da senin gibi. Şimdi gerçekten birbiriniz için mükemmelsiniz. Umarım mutlusundur.*

Gözlerimi aynadan çevirdim. Öfkelenecek enerjim kalmamıştı. Ama hâlâ kendimden nefret ediyordum.

Arabadan çıktım ve kapıyı kapattım. İçeride bir yerlerde diğerlerinin seslerini duymayı beklerken sessizlikten rahatsız olmak ne tuhaftı. Şimdi... sadece sessizlik.

İçeri döndüğümde mutfığı ve topluluk odasını boş buldum. Dom'un istasyonu gitmişti, onun ve Lez'in odaları çoğunlukla boştu. Masalardan birinin üzerinde bir harita ve Eve'in toplamaya başladığı bazı malzemeler vardı.

Koridorda ilerledim ve Lena'nın uyuduğu odaya geldiğimde yavaşladım. Kapıyı araladım ve Eve'in yatağın üzerinde uyuduğunu gördüm, sırtı bana dönüktü ve kendi içine doğru kıvrılmıştı.

Uzun bir süre onu izledim, göğsünün hafifçe inip kalktığını gördüm. Çok fazla uyuyordu. Uyumadığı zamanlarda da oturuyor ya da ayakta duruyor, hiçbir şeye bakmıyordu.

Pek yemek yemezdi ve yediğinde de genellikle kusardı. Nasıl hissettiğine, acı çekip çekmediğine dair hiçbir belirti vermiyordu. Ama bir şekilde acı çektiğini biliyordum. O gece bacaklarının arasındaki kanı görmüştüm, Micheal bizi götürürken onu arabada tuttuğumda kalçalarını ıslattığını hissetmiştim. Kalp kırıklığını da hissetmiştim, içime bıçak gibi saplanan o büyük yıkımı. Hâlâ yanan öfke, keşke Kennedy'yi elime geçirseydim ve vücudundaki her kemiği kırsaydım. Yığılıp kalmak ve

onu kollarıma alıp onun için çılglık atmak istedim. O zaman bile onun hissettikleriyle kıyaslandığında hiçbir şey hissetmediğimi biliyordum.

Onu acil servise götürüp götürmemeyi ve görülme riskini göze alıp almamayı düşünürken korkudan hasta olmuştum. Micheal'a bunu önerdiğimde ise Eve basitçe "Hayır" demişti.

Micheal otoyoldan kiliseye doğru hızla ilerlerken sadece sempatik görünüyordu. "Bir yolunu bulabiliriz."

"Hayır."

Eve'in uyuduğu yerin kapısını kapattım ve topluluk odasına doğru baktım. Tek bir yastık ve battaniyenin bir tarafa buruşturulduğu boş kanepeyi görebiliyordum.

Severfalls'dan döndüğümüzde Andrea'nın gittiğini gördük, düştüğü yerde kan lekeleri vardı. Orada Lena'yı da tek başına kanepede hıçkıra hıçkıra ağlarken bulmuştuk.

"Onu kaçırdı," diye bağırdı. "Dom..." Derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Onu kaçırdı."

Micheal onun önünde diz çökmüştü. "Biliyorum," demişti.

Gözlerimi kapattım, bundan saatler önce hemşirenin evinde anahtar kartını çaldığımız zamanı hatırladım. Çoktan içeri girmiştım, kart elimdeydi ve sorunsuz bir şekilde dışarı çıkmıştım. Arabaya geri döndüğümde ve ayrılmaya hazırlandığımızda, Micheal'ın telefonuna Andrea'dan bir çağrı geldi.

Ama diğer uçtaki Andrea değildi.

"Gittiler," diye bağırdı Lena. "Andrea'yı vurdular ve Eve'i aldılar."

Daha fazlasını duymama gerek yoktu ama Micheal daha fazla cevap istiyordu. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Yirmi dakika, belki daha fazla. Andrea baygındı ve bir telefon bulamadım. Ne yapacağımı bilemedim. Ama uyandı ve bana telefonunun odasında olduğunu söyledi, ama rafın üzerindeydi ve üzgünüm, yeterince hızlı hareket edemedim. Denedim." Ağlamasını bastırmaya çalışırken sesi titriyordu. "Bana 911 yerine seni aramamı, , seni uyarmamı söyledi."

"Andrea şimdi nasıl?" Micheal arabayı vitese takıp park ettiği yerden çıkarken sormuştu.

"Lez'in sadece kalçasını sıyırdığını ama düştüğünde başını yere çarptığını söylüyor. Bir havlu getirdim ve kanı durdurmaya çalışıyor."

Diğer uçta Andrea'nın sesinin boğuk olduğunu duyduk, Lena'nınkinden çok daha sakın ve derli topluydu.

"Bacağını sarabilirsek iyi olacağını söylüyor. Severfalls'a gitmemizi söyledi."

Yolculukla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum, sadece Micheal'ın Dom'u arayıp Severfalls'a gitmesini söylerken siteden uçarak çıktığını hatırlıyorum. Nina'nın kulağıma söylediği sözleri ve onu nasıl tekrar içeri aldığımı, şeytanlarımın tekrar ortaya çıkmasına izin verdiğimi, Eve'i görene kadar onların beni ele geçirmesine izin verdiğimi hatırladım.

Yaklaştığımızda Micheal, asıl planına devam edebilmek umuduyla ortama uyum sağlamak için cerrahi bir maske taktı. Ama sonuçta bunun pek bir önemi yoktu. İçeri girer girmez kıyamet kopmuş, Lez'in ev yapımı yangın bombalarından biri alev almıştı bile. İçeride, yoluma çıkan bir güvenlik görevlisinin boğazını ezmiş, bir diğerinin kafatasını duvarın kenarına çarpmıştım. Hiçbir şey hissetmiyordum, sadece benden bir kez daha alınan kişiyi bulma ve koruma ihtiyacı duyuyordum.

Karanlıkta beni durdurmaya çalışan ve bedelini ödeyen başkaları da olmuştu. Ama üzülmedim, . Micheal'ın da üzülmediğine . Ne de benim kadar acımasız olan Dom'un. Sessiz, ölümcül bir katil.

Ateşin her şeyi sarmasını izlerken Micheal, Dom ve Leslie'ye gitmelerini emretti.

"Güvenli yerimize geri dönün. Dom, Andrea'yı hastaneye götür," dedi ve gözlerini Lez'e dikti. Lez ona değil bana bakıyordu, çünkü Eve'i kendime yakın tutarken gözlerimdeki cinayeti görmüştü. "Lez... Dom'la birlikte eşyalarını topla ve oradan uzaklaş."

Benim yanımda gergindiler. Çünkü tek kelime etmesem bile ikisi de Leslie'yi bir daha görürsem onu öldüreceğimi anlamıştı.

İkizler hemen ayrıldı. Geri kalanımız siren seslerini duyana kadar biraz daha oyalandı. Micheal'ın bulup dışarı çıkardığı kızlar, bir hemşire ve genç bir koğu görevlisiyle birlikte bizden biraz uzakta toplanmışlardı. Altın sarısı saçları ve koyu renk gözleriyle beni ve Eve'i izleyen biri dışında yangını izliyorlardı. Yanımıza yaklaşmadı, sadece Eve'i inceledi ama onu tanıdığını sanmıyorum. Sadece sorunlu bir kadın ve maskeli, kıyafetlerinde kan olan, korku filmlerinden fırlamış gibi berbat bir adam gördü.

Siren sesleri yaklaştı ve gitmemiz gerektiğini anladım.

Micheal gözleriyle binayı tarayarak, "Sadece biraz daha," dedi. "Cassidy... ortaya çıkabilir."

"O öldü," dedi Eve o kadar sessiz bir şekilde ki kelimeleri neredeyse rüzgârda kayboluyordu. Micheal ona döndü ve gözlerinde inandığını gördüm.

Yine de, "Emin misin?" diye sordu. Kadın başını salladı.

Bakışlarına kazınmış acıyı gizlemeye çalışarak arkasını döndü. Kalmak, izlemeye devam etmek istediği açıktı. Yapabilseydi, dumandan başka bir şey kalmayana kadar bekleyeceğinden emindim, sadece onun ortaya çıkabileceğine dair zayıf bir umut için. Ama yapamayacağını biliyordu.

Çok kalmadık.

Kiliseye döndüğümüzde Dom'un da kardeşi gibi sözüne sadık kaldığını gördük. Andrea da eşyalarının çoğu gibi gitmişti.

Eve'le ilgilenmek için yanında olmaması üzücü bir durumdu ama yine de hastaneye gitmeyi reddetmişti.

"Onları istemiyorum," diye fısıldadı.

Doktorları kastettiğini düşündüm. Onu suçlayamazsam ne olayım. Onu kucağıma alıp tekme tokat arabaya geri götürmek istiyordum.

Bunun yerine, daha nazik bir yaklaşım benimsedim. Lena'nın omzunda yeterince hıçkırmasına izin verdikten sonra onu banyoya götürdüm ve ikimizi de elimden geldiğince temizledim. Kanama durmuştu, bu da yeterince iyi bir işaretti.

"bir şey var mı, tatlım?" diye sordum. Sonra bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark ettim.

Yere baktı ama bir şey söylemedi.

"Buraya ne dersin?" Karnına dokunarak, hafifçe bastırarak dedim ki o.

Hiç irkilmedi. Artık yüzünün maskesi düşmüştü.

acı çekmiş gibi bir ifade takınmadı. Ama fısıldadığını duydum, "Acıyor."

Birkaç yedek kıyafet buldum, onun için ince, havadar bir pantolon ve kazak, kendim için de eşofman altı ve tişört. Andrea'nın deposundan ona bir ısı pedi ve Ibuprofen alabilmek için topluluk odasına döndüğümüzde, Micheal'ı hala gözleri kızarmış ama ağlamayı kesmiş olan Lena ile konuşurken buldum.

"Benim gitmem gerek. Senin burada kalıp bir süre ortalıkta görünmemene ihtiyacım var," dedi Micheal. "Dom gitmiş olabilir ama hâlâ iletişim halindeyiz. Andrea'yı hastanede bırakıp Lez'le birlikte ortadan kayboldu, ben de onu kontrol etmeye gidiyorum. Bir şey olursa ve gitmen gerekirse diye sana bir kullan-at telefon ödünç vereceğim. Ama burada olduğunuzu kimsenin duyacağını sanmam. Biraz zaman alacaktır.

Ne olduğunu araştırmaları için zaman var. Dom polisten gelecek her türlü gelişmeyi yakından takip edecektir."

Arabasındaki kullan-at telefonu bana verdi. Dışarı çıkıp bizi terk ederken zorlukla veda ettim.

Ertesi gün, sadece üçümüz vardık. Lena açıkça Eve'i çıkarıp gitmeye hazırdı ama buna izin vermeyeceğimi biliyordu. Ve Eve'i terk etmeyecekti.

-Özellikle de şimdi. Bir şeylerin ters gittiğini, Eve'in kendinde olmadığını anlayabiliyordu. Ne olduğunu sorduğunda dürüstçe cevap verdim: Onu bu şekilde bulmuştum ve açıklamak isteyip istemediğine karar vermek Eve'e kalmıştı.

"Psikiyatri koğuşuna falan gitmesi gerekiyor," dedi Lena Eve'in duyamayacağı bir sesle.

Ağzım bir karışık açık ona baktım. "Eğer gerçekten onu bunlardan birine daha götüreceğimi düşünüyorsan, o zaman belki senin de orada olman gerekir," dedim.

Yüz ifadesi çarpıktı. "Belli ki yere hiç benzemiyor. Ama yardıma ihtiyacı var."

Aynı fikirde değildim. Hepimizin yardıma ihtiyacı vardı. Ancak onu başka bir hastanede bırakıp gidemeyeceğim ve ona ulaşamayacağım düşüncesi düşünülemezdi.

Ben de kendi yöntemimi denedim. Ona bakmaya devam etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Yanında kaldım, ona sarıldım. İlk gece onu kucakladım, üst kattaki daire yerine küçük odadaki şiltede yanında uyudum, Lena'yı tek başına bırakmak istemedim. O da odayı bize vermek için kanepeyi almaya razı oldu.

Onlar için yemek yaptım. Onu besledim, onunla konuştum, karşılık vermesini beklemeden, ona aptalca küçük hikayeler ya da şakalar anlattım ve sonra Micheal'ın sakladığı küçük kitaplıktan ona kitap okudum. Kahretsin, ona şarkı bile söyledim, daha doğrusu sesimin yeterli olduğunu düşünmediğim için mırıldandım. Bir noktada boş bir günlük bile buldum ve onun için küçük çizimler yaptım.

O uykuya daldığında, arabada çalışmaya ve onun topladıklarının ötesinde malzeme toplamaya başladım, güney sınırına giden en iyi rotayı görmek için haritayı kontrol ettim.

Ama içten içe, gidemeyeceğimizi biliyordum; o yeterince güçlenene kadar, nerede olduğunu, nereye gittiğimizi ve kimin onunla olduğunu anlayana kadar gidemezdik. Bunu görebiliyordum: tıpkı benim yıllarca yaptığım gibi, o da kendi içinde saklanıyordu.

Gerekirse sonsuza kadar beklerdim. Sadece onun bana baktığını görmek için beklerdim - gerçekten beni görmek için - diğer tarafa geçip güvende olduğunu bilmek için, onun yanında olduğumu bilmek için.

Yaralarını öptüm. Onu her yerinden öptüm, bunu hissedebilmesini, onu her şeyden çok sevdiğimi anlayabilmesini umuyordum.

Sonunda küçük baş sallamalarından ve tepkilerinden fiziksel acının azalmaya başladığını ancak duygusal hasarın hala orada olduğunu ve her zaman olacağını çözebildim.

İyi ki inatçı bir pislikmişim çünkü pes etmeyecektim.

Gözlerimi topluluk odasından ve kanepeden ayırıp koridora doğru döndüm. Biraz ilerideki bir odaya doğru ilerledim ve girmeden önce kapıyı çaldım.

"Hey," dedim.

Lena, Cassidy'nin yatağının yanındaki sandalyesinde oturmuş, tavşan figürlerinden oluşan bir koleksiyonu ve Cassidy'nin bazı resimlerini karıştırıyordu. Omzunun üzerinden bana baktı ve elindeki bir şeyi buruşturduğunu fark ettim. "Hey," dedi.

"Birazdan yemek yapacağım. Eve'i uyandıracağım."

Yatağın üzerindeki tablolardan birine bakmak için döndü. "Tamam."

Kapının yanında oyalandım. "Burada işler nasıl gidiyor?" Genelde sohbet başlatan biri değildim ama onun için üzülüyordum. Andrea'nın vuruluşunu izlerken yaşadığı travmayı hissediyordum. Lez'in yanında bu kadar çok bulunmak bile yeterince travmatize edici olmalıydı. Ayrıca yalnızlığını da hissedebiliyordum.

Omuzlarını yuvarladı. "Gidiyor." Küçük, çoğunlukla çıplak odaya göz gezdirdi. "Çok fazla eşyası yoktu ama... Bu eşyaların bazılarının atıldığını görmekten nefret ediyorum. Micheal'ın onları saklayacağından şüpheliyim."

"Olabilir." Cass'le aralarındaki bağı bile fark etmiştim. Aşkın sınırlarında gezinen ince bir düşkünlük. Eşler arasındaki aşk değil, kardeşler gibi bir aile aşkı.

"Eğer onun için sorun yoksa tavşanları alabileceğimi düşündüm. Gerçi bazı resimler beni korkutuyor." Elini bir boşluğa düşen beyaz tavşanların olduğu bir resmin üzerinde gezdirdi. Bazıları bana bir zamanlar yaptığım çizimleri hatırlattı. "Onun için üzüldüm," dedi. "Çok yalnızdı, çok kızgındı."

Başımı eğdim, çenemi sıktım. "Hepimiz öyleydik."

"Her şey ne kadar berbat olsa da. Şimdi anlıyorum. Sanırım bulaşıcı."

Bir süre onu inceledim ve buruşuk kağıdı tutan elinin hafifçe titrediğini fark ettim. "Bu işe bulaştığın için üzgünüm. Kendimizi nasıl bir pisliğin içine soktuğumuza tanık olduğun için üzgünüm. Sen ve Eve. Bunu asla hak etmediniz." Gözlerinin içine baktım. "Seni incittiği için üzgünüm."

Kimi kastettiğimi söylememe gerek yoktu. Lez ona herkesten daha fazla zarar vermişti.

Gözleri sertleşti ve yüzündeki ifadeyi yakalayamayayım diye başka tarafa baktı. "Evet, şey, önemli değil. O artık gitti. Onu bir daha görmeyeceğim. Hiçbirini." Omuzları yükseldi. "Sadece Eve'in iyi olmasını istiyorum."

"Yapacak."

Bana döndü, bakışları benimkilerle buluştu. "Bunu onca insan arasında sana söyleyeceğime inanamıyorum ama... ona bakmakla iyi bir iş yapıyorsun. Artık ona bilerek zarar vermeyeceğine inanıyorum. Sadece bana daha iyi olacağına söz ver, daha iyi olmaya devam et ki bir daha böyle bir olay yaşamayasın."

"Söz veriyorum yapacağım."

İç çekti ve tavşanlara geri döndü. "En azından bunlar sevimli ve pencere kenarında güzel duracaklar."

Sırıttım. "Ben de öyle düşünüyorum."

* * *

Eve'in hâlâ uyuduğu karanlık odanın kapısını açtım. Onu daha önce uyandırdığımda aç değildi, ama yine de daha sonraya saklamak için akşam yemeği hazırladım.

Ben mutfaktayken, kullan-at telefonum titredi. Micheal'dan gelen mesajda Andrea'nın hastaneden çıktığı ve evinde iyileşmekte olduğu yazıyordu. Severfalls'la ilgili bir haber olup olmadığını sordum, o da her şeyin internette olduğunu söyledi. Hâlâ enkazı eliyor ve cesetleri ortaya çıkarıyorlardı.

Şu ana kadar bizimle ilgili herhangi bir ipucu bulunmadığını, şimdilik güvende olduğumuzu da ekledi. Ama beni bir an önce gitmem ya da en azından Lena'ya telefonunu geri vermem ve Eve ile onu arama yapabilecekleri bir yere götürmem konusunda uyardı. Severfalls'dan kurtulanlar saldırı sırasında Eve'i görmüş olabilirler ve polis

sorgulamaya başlayacaklardı. Kaçmadan önce Severfalls'da olduğunu bilen herkes muhtemelen ona ulaşmaya çalışacaktır.

Bu gece yapılması gerektiğine karar verdim. Aslında daha önce yapılması gerekiyordu ama Micheal'ın da yapması gerektiği gibi benim de radarımdan tamamen kaçmıştı.

Yanına kaydım ve parmağımı kolunda gezdirdim. Kıpırdamayınca eğildim ve boğazının kenarını, sonra çenesini, sonra da kulağını öptüm ve fısıldadım: "Eve, uyan bebeğim."

Gözleri bir aralık açıldı ama onun dışında hareket etmedi, bana bakmadı bile. Yüzündeki saçların bir kısmını geriye doğru çektim. "Evee," diye seslendim.

Cevap vermedi.

Kahretsin, çok derindeydi. Yeniden ortaya çıkmasını umarak ona tekrar seslendim ama hiçbir şey olmadı. Gözleri etrafa baktı ama hiçbir şey görmedi.

Uzun bir süre ona baktım, kesik kesik nefes alışını izledim. Panikle onu ters çevirip kucağıma çektim.

"Hadi, Evee." Elimi başının üzerinde gezdirdim. Sanki gözleri açık uyuyormuş gibiydi, sanki ayrışmış gibiydi, sanki...

Korku beni sardı. Hayır, o değil. Uzun zaman önce bir kez yaptığım gibi kafasının içinde kaybolmak değil.

Onunla konuştum, konuşmalarımızı, güzel anlarımızı tekrar hatırladım. Sonra pazarlık etmeye çalıştım. İsteddiği her şeyi yapardım, her şeyi.

"Lütfen Eve, lütfen beni bu şekilde bırakma." Sesim çatallaştı.

Mutlu anlar. Mutlu düşünceler. Dinozorlar, kumsallar, yağmur, gülümseyen Havva, dans eden Havva, beni seven Havva.

Onları yüksek sesle söylemeye başladım. Tekrar tekrar söyledim.

Alnımı onunkine dayadım. "Lütfen, Evee, lütfen. Geri dön, tatlım."

Bulanıklaşmaya başladı. Sonra gözümü kırptım ve gözyaşları yüzüne damladı. Eğer o geri dönmezse, ben de dönmeyecektim.

Çaresizlik telaşını durduramıyordum. Yüzümü göğsüne bastırdım ve yine masaya bağlanmış on yaşındaymışım gibi hıçkırmaya başladım, acımın geçmesi için yalvardım. Ama bu çok daha kötüydü.

Çok yaklaştık. Çok yakındık.

Orada onunla ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama sanırım ben de bir an kendimi kaybetmiş olmalıyım. O zaman bile konuşmaya devam ettim, ona seslendim. Tekrar tekrar.

Bırak. Bırak.

Bir şeylerin değiştiğini fark etmem bir saniye sürdü. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başlamış, göğsü biraz daha yükselmiş, vücudu bana doğru kaymıştı.

Parmak eklemleri başıma değdi ve yüzümü göğsünden kaldırdım.

Gözlerini kırıştıtararak açtı ve bana baktı. Bakışları üzerimde gezinirken hareketsiz kaldım ve beni gerçekten gördü.

"Emery," diye mırıldandı ve parmaklarını çenemde gezdirerek parmaklarını ıslattı. "Yine rüya görmüyorum, değil mi?"

Ona baktım, nutkum tutulmuştu. Sonra yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu sertçe öptüm. "Beni bırakma," dedim ağzına karşı.

Geri çekildi, endişeli görünüyordu. "Ne oldu?" "Hiçbir şey," dedim. "Sadece beni korkuttun."

Kaşları kalktı. "Öyle mi yaptım?" "Evet, bebeğim, yaptın."

Beni yakından inceledi. Sonra, evrendeki hangi güç tarafından olursa olsun, bana şimdiye kadarki en güzel manzara sunuldu.

Bana gülümsedi. "Vay canına. Yapabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Bir kahkaha attım. "Evet, bilmiyordun ama beni her zaman korkutuyorsun." "Yalancı."

"Bu doğru." Elini elime aldım. "Herkesten daha fazla."

* * *

Eve, Lena'ya patikada rehberlik etti ve ben de arkasından gittim. Onları yakınlarda, terk edilmiş bir mahallede bulunan bir parka götürdüm. Bir alanın ortasındaki tek bir turuncu ışık dışında karanlıktı. Bir tarafta bir salıncak ve kaydırak, diğer tarafta ise bir dizi piknik masası vardı.

Yürürken, onun her hareketini inceledim. Bir anda iyi olduğuna bir an bile inanmadım. Bir kriz geçirmediğinden emin olmak için dikkat etmem gerekenin artık o olduğunu bildiğim için kahkahalarla gülmek istiyordum. Neyse ki, onun benden daha güçlü olduğunu biliyordum ve sonunda her zaman dışarı çıkacak, her zaman geri dönüş yolunu bulacaktı. Ve ben de bunu sağlamak için orada olacaktım.

En kötüsü nihayet geride kalmıştı, yanmış ve gömülmüştü. Buna inanmak zorundaydım. Şimdi tek istediğim onunla birlikte iyileşmekti. Artık bunu yapabileceğimizi biliyordum.

Masalardan birinde durduk. Eve, Lena'yı bir uca yerleştirdi. İkisi de gökyüzüne baktı.

"Güzel bir gece," dedi Lena. "Ateş yakmak için harika olur."

Yerleştiklerinde onlara telefonlarını uzattım. "Unutma Eve," dedim. "Severfalls'ın yakınında bile değildin."

Başını salladı ve telefonunu uyku modundan çıkardı.

Hiç de sürpriz değilmiş gibi, her ikisinde de birkaç cevapsız arama ve mesaj vardı. Eve'inkilerin çoğu arkadaşı Jamie'den, biri teyzesinden, bir diğeri de Liam'dandı ve sildiğini gördüğüme çok sevindim. Lena'nın kız kardeşinden birkaç, Marcus adında bir çocuktan da birkaç mesajı vardı.

Lena, "İçimden bir ses Severfalls'da olanlardan haberdar olduklarını söylüyor," dedi.

Eve, arkadaşının Lena'yla birlikte olduğunu ve aslında eve dönmekte olduklarını anladığından emin olmak için onlara iyi olduklarına dair güvence verdi.

Jamie sadece bir mesajla yetinmedi çünkü ona cevap verdikten bir dakikadan kısa bir süre sonra aradı.

"Ben iyiyim," dedi ona, bana dönerek. "Bu sefer eve geliyorum. Sadece kısa bir süreliğine."

Bunu fark ettiğimde kalbimin biraz sıkıştığını hissettim. Henüz istemiyordu ve bunun nedenini anlıyordum. Bu kadar erken ayrılırsa şüpheli . Sadece biraz daha beklemem gerekiyordu.

Söylenmesi gerekenleri tamamlamaları için onlara beş dakika verdim. Sonra telefonları aldım.

"Yani henüz gitmiyoruz..." Telefonunu cebime koyarken ona söyledim.

Ceketimi tuttu. "Görünmeyi planlamıyorum ama birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Sadece birkaç gün daha."

Bir nefes verdim. "Hazır olacağım."

Bana doğru eğildi ve beni aşağı çekti, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, nefesi benimkine karıştı. "Yapacağını biliyorum."

CH6PHER HHIRHY-ONE

Sevgili Bayan Conley,

Sana bitmiş tezimin bir kopyasını gönderdim. Ama artık pek tez sayılmaz. Bu bir hikaye. Kaybolanlar, cehennemden geçenler ve asla eskisi gibi olmayanlar hakkında bir hikâye. Zihinleri değiştirilmiş, kırılmış, rahatsız edilmiş ama yine de sevmenin bir yolunu bulmuş olanların hikayesi. Olaylar gelişirken ben mükemmel bir denektim.

Şimdiye kadar karşılaştığım en zor yol olmasına rağmen bana bu yolda yürüme şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçek her şeyden çok acıtır ve acı her zaman orada olacaktır, ancak bu gerçekleştirilmesi gereken bir gerçektir. Ve söylenmesi gerekiyor.

Saygılarımla,

Eve Martel

Gönder tuşuna bastım ve ekrana bakarak oturdum. Kar ve yağmur, işgal ettiğim küçük odanın penceresine vuruyordu. Lena, Jamie ve Marcus'un alt katta usulca konuştuklarını duyabiliyordum. Telefonum titredi ve ben de gülümsedim.

Emery, Micheal'ın ona verdiği telefonda mesaj atıyor, kabusları uzak tutmak için henüz gelip benimle yatağa girip giremeyeceğini merak ediyordu.

Ona her zaman büyük bir risk aldığını, yakalanacağından korktuğumu söyledim ama o her zaman dikkatli olacağını söyledi ve elbette öyleydi.

Son birkaç gün içinde tezimin son düzenlemelerini bitirirken, Wes Amca ve babamın şirketi ile aramızdaki işleri yoluna koymuştum. Varlıklarımı çektim ve şirketteki hisselerimi satarak yeni bir hesaba aktardım.

Kaçmış olsam bile Severfall'larla hala bağlarım olduğu için polis tarafından sorgulanmak üzere araştırılıyordum. İlk başta korkmuştum ama sonra Micheal bana ulaştı ve Severfall'larla olan tüm bana yardım etmeyi kabul etti. Soracakları her soruyu cevaplamama yardım edecekti ve bunun için minnettardım.

Neyse ki polisin soracak pek bir şeyi yoktu. Hâlâ tüm kanıtları ve tanıkları inceliyorlardı ama şu ana kadar kimse beni gördüğünü iddia etmemişti. Micheal daha sonra kaynakları aracılığıyla - muhtemelen Dom - başlangıçta beni Cassidy ile birlikte gören hiç kimsenin saldırıdan ya da yangından kurtulamadığını öğrendi.

"Peki ya Bay Mercury?" Micheal'a sordum.

Telefonda duraklamıştı. "Tyler'ın babasını mı kastediyorsun? Onunla karşılaştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet."

Raporu derinlemesine inceledi ve enkazda arama yapanların asansör boşluğuna sıkışmış bir ceset bulduklarını keşfetti. Kişinin aşağıya inmeye çalıştığını ancak sıkıştığını, nihayetinde canlı canlı piştiğini ve ardında erimiş et ve kemik bıraktığını düşünüyorlardı. Bu her ne kadar rahatsız edici olsa da, onun hâlâ dışarıda bir yerlerde beni avlamadığını bilmek beni rahatlatmıştı. Rüyalarımda onun yüzünü görüyor ve karanlıkta kovalandığım kabuslar görüyordum. Ama en azından artık beni bulabileceği tek yerin orası olduğunu biliyordum.

Adrien, Rebecca, Maria, Sasha ve Jonsei'ye gelince, o gece maskeli halimle beni tanımamışlar, sarsıcı olaylar dizisini göz önünde bulundurarak hatırlamak bir yana, kimseyi göremeyecek kadar karanlık olduğunu iddia etmişlerdi. Micheal'dan bahsettiler ama yüzü cerrahi maskeyle kapalı olduğu için yine de pek bir şey söyleyemediler. Ve kendilerini binadan güvenli bir şekilde çıkaran adamı ele vermek zorunda hissetmiyorlardı.

Söylediğim gibi onlara ulaştım, iyi olduğumu ve onların da iyi olacağını umduğumu söyledim. Birlikte kadınlar ve yeni anneler için güvenli konutlara nakledildiler ve Severfalls ve Kennedy'ye karşı bir dava üzerinde çalışıyorlardı ve benim de bu davanın bir parçası olmak isteyip istemediğimi sordular.

Beni o geceye geri götürecek bir şeyden korktuğum için önce reddettim ama umarım hak ettikleri adaleti bulmuşlardır.

"Seni özleyeceğiz," dedi Rebecca aradığım gece telefonda. "Müsait olduğunda bizi görmeye geleceğine söz ver."

"Deneyeceğim," dedim.

"Adrien'in bebeğini görmelisin. Çok sevimli. Gerçi gözleri tuhaf renkli ve oldukça sessiz," diye fısıldadı. "Bunu söylediğimi ona söyleme."

Midem biraz bulandı, azından o iyi olduğu için mutluydum ve bebeğinin de iyi olacağını umuyordum. Kendilerine ne yapıldığını ne kadar bildiklerini sormadım, hatırlatmaya ihtiyaçları olduğunu düşünmedim.

Onlara veda ettim ve en iyi dileklerimi sundum. O gece kabuslar beni rahatsız ederken Emery gelip yanımda kaldı ve ben yine biraz kendime geldim. Ama her zaman ona geri döndüm. Ataklar dalga dalga geliyordu ama her seferinde başa çıkmak biraz daha kolaylaşıyordu.

Bilgisayar ekranım önümde kararırken, arkamdaki kafatası suratlı hayaletin gölgesini yakaladım.

Benimle gel, Evey. Karanlığa geri dön.

Onu görmezden geldim ve bilgisayarımın kapağını kapattım.

Odadan çıkıp aşağıya indim ve herkese uyuyacağımı haber verdim. Hızlı bir duş aldım ve yatağa girmeden önce dişlerimi fırçaladım.

Emery'ye mesaj attıktan sonra beş dakika geçmeden boş odalardan birinin penceresinin açıldığını duydum, ardından kapımın açıldığını ve onun içeri girdiğini gördüm. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve ıslak giysilerini ve ayakkabılarını çıkarıp benimle birlikte yatağa girmeden önce ağırlığıyla şiltenin gıcırdamasına neden oldu. Sıcaklığını içime çekerek ona sokuldum.

"İlacı ondan mı aldın?" Bir süre sonra sordum.

"Evet," dedi. "Andrea dozaja dikkat etmemizi ve yine de daha uzman biriyle görüşmemiz gerektiğini söyledi."

"O bir psikiyatrist değil mi?"

"Görünüşe göre bu sadece onun yan dalıymış." Homurdandım. "Her neyse."

"Bu ikimize de birkaç ay yeter." "Umarım işe yarar."

"Ben de." Elimi tuttu ve başparmağını avucuma sürttü. "Ama değilse, bir yolunu buluruz."

"Sanırım her şeyi ." "Öyle mi düşünüyorsun? Vedalaştınız mı?"

"Sayılır. Jamie'den Sammy'ye göz kulak olmasını istedim. Ve Kaliforniya'daki anne tarafımdan arkadaşlarımı görmeye gideceğimi ve bir süre orada kalacağımı söyledim."

"Onu satın mı aldı?"

"Emin değilim ama bir şey söylemedi."

Emery homurdandı. "Peki ya Lena?"

"O biliyor. Sadece irtibatta kalacağıma ve bir gün geri döneceğime söz verdirdi."

"Bir gün," diye tekrarladı usulca.

"Rotayı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. "Seni her yerde takip etmeye hazırım."

Alnımdan öptü. "Biliyorum."

"Beni rüyana götür Emery ve orada kalmama izin ver."

EPILOGUE

1 YEAR LATER, NOVEMBER 1ST

Dia de los Muertos

Gün akşama doğru kayıyordu. Saatimi kontrol ettim, gitmek için sabırsızlanıyordum. Kafenin çoğu boşalmıştı ve kalan personel sessizce hareket ediyor, temizlik yapıyor ve birkaç son dakika siparişiyle ilgilenirken kapanmaya hazırlanıyordu.

Caddenin karşısındaki binalar turuncu ve kırmızı kadife çiçekleriyle bezenmiş, çiçeklerin arasına renkli kafatasları yerleştirilmişti. Bazıları kafatası maskeleri takmış ya da yüzlerini boyamış insanlar sokaklarda dolaşıyordu. Çocuklar dans ediyor ve ebeveynlerinin etrafında koşuyor, kahkahaları dışarıda bir yerlerden gelen hafif müziğe karışıyordu.

Kahvemden bir yudum aldım ve gözlerim tekrar bilgisayar ekranına kayd. Bir emlakçının sitesinde eski evimin ilanı vardı. Artık farklı görünüyordu. Dış cephe boyanmış, çatı yamalanmış ve onarılmıştı. Bir zamanlar tahtalarla kaplı olan pencereler şimdi yeni camlarla parlıyordu. Temiz, neredeyse davetkâr görünüyordu; sanki sadece mutlu aileler ve sıcak anılar yaşamış bir ev gibiydi. Sanki tekinsiz geçmişi temizlenmiş ve geriye mükemmel bir dış cepheden başka bir şey kalmamıştı.

Gözlerim resmin altındaki kelimelere takıldı. SATILDI.

Sonunda birinin satın alması neredeyse bir yıl sürmüştü. İki çocuklu hoş bir çift ve alt katta oturan büyükanne ve büyükbabaları.

Satışla ilgili olarak benimle ilk iletişime geçildiğinde neredeyse ağlayacaktım. Bunun üzüntüden mi yoksa rahatlama dan mı kaynaklandığından emin değildim. İkisinden de biraz olduğuna karar verdim.

Geçmişe açılan son kapı kapanmış gibi hissettiren Harper Pointe sadece hafızamda yer edecekti. Yine de, zihnimde bile, çocukluğumun sadece birkaç dağınık anının yeniden ortaya çıkmasıyla kilitlenecekti.

Sekmeyi kapattım ve farklı bir evi gösteren başka bir sayfaya geçtim, bu daha eski, daha Viktorya tarzında, renkli kemerli pencereleri ve kırmızı işlemeli tuğlaları olan bir evdi. Küçük verandanın hemen ötesinde bir söğüt ağacı duruyordu. Evin çevresi, küçük bir nehre inen bir dizi ahşap merdiven dışında ormandan başka bir şey değildi. Arka tarafta küçük bir ahıra bağlı bir vardı ve bir ucundan yamaçtan uzaktaki büyük bir su kütlesi görülebiliyordu.

Çoğunlukla ahırda ve göz attığım görüntülere göre evin içinde bazı onarımlar yapılması gerekiyordu ama en yakın kasabaya yirmi dakika uzaklıkta, biraz uzakta, saklı bir yerd i.

Ürkütücü geçmişleri olan evlerle ilgili bir makale gördükten ve eski evimden bahsedildiğini fark ettikten sonra evin ilanını yakaladım.

Bu evin kendine özgü karanlık bir geçmişi vardı. Bir zamanlar engelli ve akıl hastası çocuklar için küçük bir yetimhaneydi. Evin erkeği aynı zamanda bir kereste işine sahipti ve karısı da ev işleriyle ilgileniyordu. Çocukları önemseyen ve onlar için en iyisini isteyen biri gibi görünüyorlardı. Ta ki birkaç yıl sonra, ailelerin yük olarak gördükleri hasta çocuklarını kaçırmak için para ödedikleri ve çocukları çalışmaya zorladıkları ortaya çıkana kadar. çok genç yaşta ölmüş ve onları gömmek yerine nehre atarak boğazda yüzmelerine izin vermiş.

Adam ve karısı hapse girdikten sonra ev uzun yıllar boş kaldı. Daha sonra eksantrik bir adam tarafından hiç kullanmadığı bir av köşkü için satın alındı. Adam evi, küçük bir cemaat evi kurmaya çalışan ancak başarısız olan bir grup yeni çağ köktencisine sattı. Birkaç yıl boyunca yine boş kaldı ve büyüyen bir seyahat işletmesi tarafından kiraya verilmek üzere satın alındı, ancak sonunda onlar da onarım yapmayı umursamayınca taşındılar.

Birkaç aydır satılıktı, kimse böyle bir geçmişi olan bir evi satın almak istemezdi.

Ancak birkaç hafta sonra listede şöyle yazıyordu: SATILDI.

Kalbim biraz çırpındı. Aynı anda ekranımda bir bildirim belirdi ve bunun Micheal'dan gelen bir e-posta olduğunu gördüm.

Eve,

Umarım iyisinizdir. Sorduğunuz vizeler konusunda size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımı bilmenizi isterim. Vizeleri ay sonuna kadar size gönderebilirim. Daha sonra daha kalıcı olanları güvence altına almak için çalışırken bunlar geçici olacak. Vizelerden bahsetmişken, kimliklerin işinize yaradığını duyduğuma sevindim. Bunun için Lez'e -daha doğrusu onun bağlantılarına- teşekkür edebilirsiniz.

Severfalls ve Emery ile ilgili olayları takip eden soruşturmalara gelince, Dom ve ben takip etmeye devam ettik. Bu arada teziniz için tebrikler, yaptığınız ekstra eklemeleri takdir ettim. Olaylar ortaya çıktıktan sonra FBI ve polis başlangıçta Kennedy'nin şirketine ve Mockingbird ve Redbird projelerinde yer alan yatırımcılara odaklandı. Ancak geçen hafta itibarıyla soruşturmanın büyük bir kısmını durdurdular ve herhangi bir kayıt yayınlamayı düşünmüyorlar. Benim tahminim? Hükümetten üst düzey birileri neler olduğunu biliyordu ama isimlerinin bu işe karışmasını istemiyorlardı. Kennedy ve arkadaşlarının işinin bittiğini söyleyebiliriz.

Bizim bu olaydaki rolümüze gelince, endişelenmeyin, izimizi kaybettirdik. En fazla, saldırıyı izini süremedikleri maskeli adamların işi olarak tanımlayabildiler. Araçları imha ettik ve Dom, Cassidy'nin işi sayesinde giriş bilgilerine erişebildiği için kayıtlarımızı temizledi. Federaller bilgisayarında çocukluğumuzla ilgili bilgiler bulmuş olsalar da bizi doğrudan Severfalls'a bağlayan bir şey yok. Yine de, sen ve Emery için dikkat çekmemek daha güvenli, özellikle de en çok açığa çıkan o olduğu için. Neyse ki hâlâ nehirde boğulduğunu düşünüyorlar, cesedini bulamamış olsalar bile. Tahminimce dava yıl sonuna kadar kapanacak. Umarım.

Bununla birlikte, ihtiyacın olursa burada benim yanımda her zaman güvenli bir yerin olacak. Ancak vizeler göz önüne alındığında, başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istiyorsunuz gibi görünüyor. İkiniz için de mutluyum.

Kendinize iyi bakın ve başka bir şey ihtiyacınız olursa bana haber verin.

Saygılarımla,

Micheal

Onun e-postasını kapattım ve bu sabah Jamie'den gelen ve kaçırdığım başka bir e-postayı gördüm.

Eve,

Eminim Cali'de annenin "arkadaşlarıyla" harika vakit geçiriyorsundur. Sadece "tezinizin" (gerçekçi olalım, temelde kısa bir roman) bir milyondan fazla görüntülendiğini ve hala tırmanmaya devam ettiğini bildirmek istedim. İyi ki tüm bağlantıları bana yönlendirmişsin çünkü röportaj yapmak isteyen birkaç düzine insan var. Merak etme, onları çoktan reddettim.

Burada iyiyiz, sadece seni özlüyoruz. Keşke mezuniyet için burada olabilseydin ama anlıyorum, "Cali'li arkadaşların" seni meşgul ediyor. Güvende olduğuna söz ver (güvende olsan iyi olur).

Lena'nın selamı var. Ayrıca onun için endişelenmeni istemiyor. Geçtiğimiz yıl cehennemi yaşadı, ama onu tanıyorsun - çivi gibi sert (onun sözleri, benim değil). Çok fazla desteği var ve elinden gelse onun için burada olacağını biliyorum.

*bulduğunda bizi ara. Kendine
iyi bak,*

Sevgil

er,

Jamie

Not: Ekteki fotoğrafa bakınız

Jamie ve Lena kedim Sammy'yi kucaklamış, ikisi de kameraya sırtırken Sam biraz endişeli görünüyordu. Fotoğrafa gülümserken gözlerim yaşardı.

Telefonumda bir bildirim çaldı ve kontrol ettim.

Nihayet.

Son kahvemi de içtikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sırt çantama yerleştirdim. Kasadaki kadına teşekkür ederek dışarı çıktım ve bisikletimin kilidini bir direktan açtım. Caddede ilerlemeye başladım, yol boyunca yürüyen insan gruplarının arasından geçerken onlara dikkat ettiğimden emin oldum.

Onlar. Birkaç sokak aşağıda durdum, aceleyle içeri girmeden önce başka bir binanın önüne park ettim.

Matbaa şirin ve küçüktü, duvar boyunca çerçeveli birkaç resim sergileniyordu. El sanatlarıyla dolu birkaç raf vardı. Diğer tarafta ise bir baskı istasyonu vardı. Tezgâhtaki kadına gidip siparişimi ve o da hemen getirdi. Çerçeveli fotoğrafları çantama doldurdum ve aceleyle geri dönmeden önce ona teşekkür ettim.

Kasabadan çıkıp sahil boyunca ilerlerken yolda ılık bir meltem esiyor, güneş ufka doğru yaklaşıyordu. Ailelerin toplandığı birkaç evin ve mumlar, çiçekler ve yiyeceklerle süslenmiş mezarların etrafında daha da fazla ailenin durduğu büyük bir mezarlığın yanından geçtim. Sonunda hepsi kayboldu ve orman ile okyanus arasında sadece dar bir yol kaldı.

Küçük bir yola geldim ve içeri döndüm. Toprak yolun yukarısında güverteli, iki katlı, beyaz ve mavi bir ev vardı. Her iki yanında birkaç palmiye vardı ama onun ötesinde çimenli kum tepeleri ve kilometrelerce uzanan kumsaldan başka bir şey yoktu.

Bisikletimi merdivenlerin yanına park ettim ve içeri girdim. Mutfakta yanan bir ışık dışında ev çoğunlukla karanlıktı.

"Emery?" Seslendim.

Yemek masasına baktım ve bir harita ile bir günlüğün masaya yayıldığını fark ettim. GPS ve internet erişimine sahip olmasına rağmen, eski moda yaklaşımı tercih ediyordu. Daha yakından bakmak için yanına gittim ve yolculuğumuz boyunca yaptığı işaretleri gördüm.

Parmağımı başlangıç noktası boyunca gezdirerek çizdiği kırmızı çizgiyi takip ettim. Önce Kentucky ve Tennessee üzerinden güneye yöneldik, sonra batıya Louisiana'ya döndük ve New Orleans'ı işaretledik. Orada birkaç gece geçirdik, arabayı sattık ve bir tekne satın aldık - süslü bir şey değil, Meksika Körfezi'nde rahat bir yolculuk yapmaya yetecek kadar. Oradan Meksika kıyılarını takip ettik, Cayman Adaları ve Küba'dan geçtikten sonra güneye Brezilya'ya gittik. Ondan sonra tekrar batıya döndük ve sonunda Mérida'nın kuzeyinde durduk.

Bazen teknede kalıyorduk; bazen de bir yer kiraliyorduk ama hiçbir yerde bir aydan fazla kalmıyorduk. Şimdiye kadar. Sonbaharın çoğunda bu evdeydik.

Ama yakında, çok yakında. Tekrar ayrılacaktık.

Panama'dan Pasifik'e ve oradan da kuzeye doğru iz sürdüm. Çok kuzeye. Vancouver'ı biraz geçinceye kadar. Günlüğünü karıştırdım ve tüm çizimlerini gördüm. En son çizdiği resimde bir kum tepesinin üzerinde oturmuş, ona gülümsüyordum; saçlarım kısalmış ve koyulaşmış, rüzgârda uçuşuyordu.

Günlüğü kapattım ve çantamı bir sandalyenin üzerine koydum. Açtım ve resimleri çıkarıp her birine baktım.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, çerçeveyi kavrarken ellerim biraz titredi. Bir yıl önce bu kadar çok şey öğrendiğimi düşünmek. Çok şey değişmişti.

Gözümün kenarında bir gölge hareket etti ve adımın fısıldandığını duydum.

"Eve."

Artık genellikle hiç düşünmediğim gibi bunu da pek düşünmedim. Bazen hayaletim bir yıl ilaç kullandıktan sonra bile ortaya çıkıyordu. Artık bir karşılaşma yaşarsam, görmezden geliyordum.

En azından denedim, ta ki omzumda ağır bir el hissedene ve neredeyse yerimden sıçrayana kadar.

"Evee."

Etrafımda döndüm ve Emery'yi buldum. Ama hayalet Emery değil. Benim Emery'm. Sırıtiyordu, saçları dalgalıydı, şimdi daha kısaydı ve yanları traş edilmişti. Gri bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giymişti ve ayakkabısızdı.

Ona gülümsedim ve resimleri kendime doğru çektim. "Hey. Nereye kaçtın?"

"Tekneyi kontrol etmek için marinaya gittim, çok uzun sürmedi. Nasıl geçti?"

"Güzel. Sanırım artık her şeyi aldık. Hazır mısınız?"

Gülümsemesi genişledi. "Hazırdan da öte."

Fotoğrafları çantama koydum, omzumda salladım ve arka kapıdan çıktık. Güvertede, kolunun altına bir battaniye aldı ve içinde bardakların şingirdadığı bir kutuyu eline aldı.

Çimenli kum tepelerinin arasından geçen bir patika boyunca yürüdük ve suya bakan küçük bir tepeciğe ulaştık.

Emery kutuyu yere bıraktı ve battaniyeyi düzleştirilmiş çimlerin üzerine serdi. Önce kutuya gittim ve birkaç renkli cam mumluk çıkardım; bazıları mor ve turuncu renkte uzun, birkaç tanesi de kırmızı renkte yuvarlak. Bir çakmak çıkarıp her birinin içindeki fitili yakmaya başladım, onları kumda daire şeklinde yerleştirmeden önce sırtımı rüzgâra döndüm. Çıkardım

Sonra resimleri yerleştirdi ve onları dik tutmak için çerçevelerin ayaklarını kullandı, onları yerinde tutmak için kısmen kuma gömdü.

Emery onlara baktı ve gözlerinin parıltısını yakaladım, çenesi kenetlenmişti. Kutudan bir dizi kadife çiçeği çıkardı ve çerçevelerin etrafına yerleştirdi. Kutudan son bir nesne, küçük bir tavşan heykelciği çıkardım ve ortasına yerleştirdim.

Tapınağa baktık. Bir kişi için değil, birçok kişi için. Depodan çıkmayı başaramayan çocukların resimleri, Nina'nın portresi ortadaydı. Cassidy de oval bir ereve içinde oradaydı.

"ok uzun zaman oldu," dedi Emery bir süre sonra. "Ve hala ona bakmak zor, kız kardeşime."

Elini tuttum ve parmaklarımızı birleştirdim.

Tapınağın bir parçası olmasalar da ailemi de düşündüm. Kardeşim, babam, amcam ve kuzenim. Yaptıkları her şeye rağmen, şimdi bile hala acı çekmemek mümkün değildi. Kendi başına ayakta duran bir acıydı bu. Artık fke ya da suçluluk duygusu ona eşlik etmiyordu. Zaman geçtikçe daha da azalan bir acı. Her gelgitte daha da küçülen dalgalar gibi.

Sonunda battaniyenin üzerine oturduk ve güneşin solumuzdaki ufka vurarak gökyüzünü turuncu ve pembeye çevirmesini izledik. Esintideki tuzlu havayı kokladım ve dalgaların arpışını dinledim.

Sadece bir parça güneş ışığı kaldığında çantamı getirdim ve ona yaslanarak arkama yaslandım.

"Birkaç gün daha böyle geçecek," dedim dalgınca. Ona baktım ve kalbimin biraz daha hızlı çarpmaya başladığını hissettim. "Teknenin sahile kadar olan yolculuğu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Her şeyi iki kez kontrol ettim," dedi. "Eminim." Suyu izlerken öne doğru eğildi. "Alaska'ya bu kadar yakın olmak, uzun yıllar orada olduğumu ve dışarıdan hiçbir şey görmediğimi bilmek ilginç olacak."

"Bence çok güzel olacak."

"yle olacağını biliyorum." Elini tuttu ve alnına bastırmadan önce öptü. "Yine de çok zorlu bir yolculuk olacak, muhtemelen en zoru."

Derin bir nefes aldım. "Ve sonuncusu." "Sonuncu mu?"

"En azından uzun bir süre için." Çantamdan bilgisayarımı çıkardım. "Bir hafta önce sana Pasifik Kıyısı'ndan Kanada'ya gitmek istediğimi söylediğimde, amacım sadece gezip görmek değildi."

"Hayır mı?"

Kemerli pencereleri ve söğüt ağacı olan eski evin sayfasını açtım ve ona gösterdim.

Sanki kafası karışmış gibi bir saniye inceledi. Sonra resmin altındaki yazıları görünce yüzünde bir farkındalık oluştuğunu gördüm.

"Sen bir..."

"Biraz çılgınca olduğunu biliyorum," diye başladım. "Ama onu gördüğümde içimden bir ses '*bu bizim*' dedi. Benim eski evim gibi kötü bir geçmişi var ve oraya geri dönemeyeceğime göre... belki de bu ev güzel anıları hak ediyordur diye düşündüm. Ve sen de bir evi hak ediyorsun."

Başını sallayarak güldü. "Eve, bebeğim, sen benim evimsin. Nerede olduğumuzun bir önemi yok."

Gülümsedim. "Biliyorum. Ama... gelecekte yeniden bir aile kurmayı denemek istersek... ya da sadece bizim diyebileceğimiz güvenli bir sığınağımız olursa. Belki de burası başlamak için uygun bir yerdir."

İfadesini okumak zordu ama bakışlarında acı dolu bir ifade yakaladığımı düşündüm.

Elini tuttum. "Özür dilerim, sana söylemeliydim. Ama bunu sana vermek istedim."

"Sorun o değil."

O zaman sözlerimin kaybedilenleri acı bir şekilde hatırlattığını biliyordum. Bu benim de canımı yakmıştı ama kendimi bu acıdan da kurtarmaya başlamıştım.

Beni kendine çekti ve alnını alnıma yasladı. "İhtiyacımız olan türden bir yuva olabilir, değil mi?"

"Evet, olabilir."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Anlıyorum. Sana böyle sahip olduğum sürece, tatlım, her yerde mutlu olurum."

Ağzının kıvrılmış tarafını öptüm. "Bence bayılacaksın. Ve eğer sevmezsen... siktir et, başka bir yerde kayboluruz."

"Bayılacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Seveceğimi biliyorum."

Dizüstü bilgisayara geri döndüm ve ona içerideki bazı resimleri gösterdim. "Bu oda senin kütüphanen olabilir, ne kadar havalı olurdu değil mi?" Heyecandan başım dönerek sırtıttım. "Sana ilk kitabını bile aldım. Kasabaya gelirken bir kitapçada buldum."

Gözleri Noel'de heyecanlanan bir çocuk gibi parladı. "Evee, bebeğim, yapmamalıydın."

Çantamı karıştırdım ve küçük ciltsiz kitabı çıkarıp eline tutuşturdum.

"Ah, bir klasik..."

Uğultulu Tepeler'i elinde kavrarken kahkahamı bastırmaya çalıştım.

"Biliyor musun, bence bu kitap okyanusta daha iyi görünebilir," dedi, Elini fırlatacakmış gibi kaldırdı.

"Sakın buna cüret etme!" Elini tutarak uyardım.

İnledi. "Bunu bana gemide , değil mi?" "Muhtemelen." Kıs kıs güldüm.

"Uzun bir yolculuk."

Uzanıp son ışığın da kaybolmasını izledik. Omzumun üzerinden Emery'nin hayaletinin beni izlediğini fark ettim. Emery'nin de bana baktığını fark ettim ve kız kardeşinin bir parıltısını gördüğünü hayal ettim. İkisi de gölgelerden ve rüzgârdaki fısıltılardan başka bir şey değildi.

Tapınağa döndüm ve mum ışığında titreşen yüzleri izledim. Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu düşünemiyordum.

Sonra fark ettim.

Boynumdaki tılsımlı kolyeyi çıkardım. Kolyeyi Nina'nın resminin üzerine, E harfi bize bakacak şekilde koyduğumda Emery'nin ifadesi yumuşadı.

Gökyüzü mora döndü, karanlıkta sadece mumların ışığı titriyordu ve biz zararsız ve sadece bir anı olarak kalan hayaletlerle birlikte korkusuzca oturduk.

SON

Yeni bonus içerikleri, güncellemeleri ve promosyonları almak için haber bültenime kaydolun:

<https://loradarc.com/newsletter/>

ABOUT THE AUTHOR

Lora tuhaf ve tabu olan şeyleri sever, aşkı ve arzuyu karanlık yerlerde bulur.

Karanlık çağdaş ve paranormal romantizm yazmadığı zamanlarda, genellikle ruh halini okuyor, tuhafıklar topluyor, arkadaşlarıyla (Tremer ve Giovanni - iykyk) vampir olarak rol yapıyor veya en sevdiği filmleri (korku ve bilimkurgu/fantezi) izliyor. Ailesiyle ve mavi dilli skink'i ve Morla adında bir timsah kaplumbağası da dahil olmak üzere yarım düzine evcil hayvanıyla birlikte Amerika'da yaşıyor.

Onu sosyal medyada şu adreste bulabilirsiniz:

<https://linktr.ee/loradarc>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

